LIZA MARKLUND

explozii în stockholm

3

FICTION CONNECTION

Ați prins gustul romanului polițist suedez?
Acum vă recomandăm noua serie *Annika Bengtzon*

TREI

LIZA MARKLUND
EXPLOZII ÎN STOCKHOLM

Titlul original: SRÄNGAREN

Traducere şi note de
LAURENŢIU DULMAN

Editura Trei, 2010
Colecţie coordonată de
MAGDALENA MĂRCULESCU

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei: Faber Studio

Foto copertă: © Guliver/Getty Images/ Eduardo Garcia

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARKLUND, LIZA
Explozii în Stockholm / Liza Marklund; trad.:
Laurenţiu Dulman Bucureşti: Editura Trei, 2010
ISBN 978-973-707-393-8
I. Dulman, Laurenţiu (trad.)
821.113.6-31=135.1

Titlul original: SRÄNGAREN
Autor: Liza Marklund

www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-393-8

PROLOG

Femeia care avea să moară în curând a ieșit pe ușă cu băgare de seamă, apoi s-a uitat repede de jur-împrejur. Casa scării era cufundată în beznă – nu aprinsese lumina când coborâse. În cadrul ușii întunecate, femeia cu palton deschis la culoare părea o fantomă. A ezitat o clipă înainte să pășească pe trotuar, ca și cum ar fi bănuit că era urmărită. A tras aer în piept cu putere de câteva ori, iar preț de câteva clipe aburul albicios al respirației i-a învăluit capul ca o aureolă. Și-a potrivit pe umăr cureaua genții și a strâns cu putere mânerul servietei, iar apoi, ușor adusă de spate, a pornit spre Götgatan[1] cu pași iuți și silențioși. Era un frig cumplit, iar vântul tăios îi pătrundea pe sub haine până la piele. A ocolit un petic de gheață, alunecând ușor pe pavaj, după care s-a îndepărtat de un stâlp de iluminat ca să rămână la adăpostul întunericului. Liniștea nopții era întreruptă de zgomote difuze: bâzâitul unui sistem de ventilație, strigătele câtorva tineri beți și o sirenă îndepărtată.

Femeia avea un mers ferm și hotărât. Degaja siguranță de sine și un miros de parfum scump. Când i-a sunat telefonul mobil, a rămas țintuită locului. S-a uitat repede în jur, apoi s-a aplecat și a pus servieta jos, sprijinind-o de picior. În timp ce scotocea prin geanta de umăr, se vedea limpede că era extrem de enervată. A înhățat telefonul și l-a dus la ureche. În ciuda întunericului, nu te puteai înșela în privința reacțiilor ei: enervarea a făcut loc uimirii, apoi furiei, iar în cele din urmă, fricii.

După ce a terminat de vorbit, femeia a rămas nemișcată preț de câteva secunde, ținând telefonul în mână. A plecat fruntea, ca și cum ar fi căzut pe gânduri. O mașină de poliție a trecut încet pe lângă ea. Femeia a ridicat capul, a urmărit-o cu privirea, dar n-a dat niciun semn că ar vrea s-o oprească.

Apoi a părut că se răzgândește. S-a întors și a pornit spre locul de unde venise, dar a trecut de ușa întunecată și a ajuns la trecerea de pietoni de la intersecția cu strada Katarina Bangata. A așteptat să treacă un autobuz de noapte, apoi a ridicat capul din pământ și a privit de-a lungul străzii, până dincolo de scuarul Vintertullstorget și

---

[1] Götgatan: stradă din centrul Stockholmului care datează din secolul al XII-lea.

de canalul Sickla. În zare se vedea stadionul Victoria, care, peste şapte luni, avea să găzduiască Jocurile Olimpice de vară.

După ce-a trecut autobuzul, femeia a traversat Ringvägen şi a pornit pe Katarina Bangata. Faţa îi era lipsită de expresie, iar paşii săi grăbiţi arătau că îi era foarte frig. A traversat canalul Sickla, a intrat în satul olimpic prin zona rezervată presei, apoi a pornit spre stadion cu mişcări iuţi şi uşor smucite. A ales drumul de pe malul apei, care era mai lung şi mai friguros – dinspre mare bătea un vânt îngheţat –, pentru că nu voia să fie văzută. Era atât de întuneric, încât s-a împiedicat de nenumărate ori.

Când a ajuns în dreptul oficiului poştal şi al farmaciei, a luat-o spre zona amenajată pentru antrenamente şi a străbătut în fugă ultima sută de metri până la stadion. Gâfâia şi era furioasă, când se află în faţa intrării principale. A deschis uşa şi a păşit în întuneric.

— Spune-mi repede ce vrei! i-a spus ea cu o privire tăioasă persoanei care s-a ivit din semiîntuneric.

A văzut ciocanul ridicat, dar n-a avut timp să se sperie.

Prima lovitură i-a zdrobit ochiul stâng.

VIAŢA

Chiar în spatele gardului, se afla un ditamai muşuroiul de furnici. Aveam doar câţiva ani şi îl studiam zi de zi. Mă apropiam atât de mult de el, încât micile insecte mi se căţărau pe picioare. Uneori, urmăream o furnică începând de la peluza din faţa casei, peste drumul acoperit cu pietriş, apoi de-a lungul grămezii de nisip, până ajungea la muşuroi. După ce sosea la destinaţie, mă străduiam din răsputeri să n-o pierd din ochi, dar niciodată nu reuşeam. Atenţia îmi era atrasă de alte furnici, iar când deveneau prea numeroase, privirea îmi zbura în toate părţile şi îmi pierdeam răbdarea.

Alteori, puneam o grămăjoară de zahăr pe muşuroi. Furnicilor le plăcea la nebunie darul meu, iar eu le priveam zâmbind în timp ce îl luau cu asalt şi îl cărau în adâncul muşuroiului grăunte cu grăunte. Toamna, când vremea se răcea, iar furnicile se lăsau pe tânjală, le tulburam liniştea cu un băţ. Oamenii în toată firea se supărau când vedeau ce fac: îmi spuneau că împiedicam furnicile să muncească şi că le stricam casa. Chiar şi azi îmi aduc aminte că mi se părea nedrept din partea lor, pentru că nu aveam de gând să le fac rău. Voiam doar să mă distrez niţel, să stârnesc micile creaturi.

Joaca mea cu furnicile ajunsese să-mi bântuie visele. Fascinaţia mea pentru aceste insecte se transformase într-o teamă cumplită de fojgăiala lor. După ce am ajuns om în toată firea, n-am mai fost în stare să privesc trei insecte de orice fel strânse la un loc. Dacă nu reuşesc să le urmăresc pe toate odată, mă cuprinde panica. Fobia mi s-a declanşat după ce mi-am dat seama cât de mult mă asemăn cu micile insecte.

În adolescenţă, căutam cu îndârjire răspunsuri cu privire la existenţa mea, construind în minte teorii pe care le testam în rezolvarea a tot felul de probleme. Nu puteam accepta că viaţa se desfăşura la întâmplare. Îmi era limpede că existenţa mea avea un scop, dar nu mă puteam hotărî ce sau cine anume mă adusese pe lumea asta: întâmplarea, soarta, evoluţia sau poate Dumnezeu.

Dar, până la urmă, am început să cred că este destul de probabil ca viaţa să nu aibă niciun sens, ceea ce m-a umplut de furie şi regrete. Dacă existenţa noastră nu are niciun scop, înseamnă că noi, oamenii, am fost creaţi dintr-un simplu capriciu. Cineva ne-a adus pe această lume ca să ne studieze în timp ce purtăm războaie, ne târâm de colo-colo, suferim şi ne zbatem ca să supravieţuim. Din când în când, acest Cineva alege pe câţiva dintre noi şi ne oferă recompense – la fel cum puneam eu grămăjoara de zahăr pe muşuroi –, apoi ne studiază bucuria şi disperarea cu aceeaşi indiferenţă.

Această certitudine a devenit din ce în ce mai puternica odată cu trecerea anilor. În cele din urmă, mi-am dat seama că este complet lipsit de importanţă dacă viaţa mea are sau nu un sens. Şi chiar dacă ar avea unul, nu am cum să-l aflu câtă vreme trăiesc pe această lume. Dacă ar fi existat răspunsuri la marile întrebări, le-aş fi descoperit deja, însă dat fiind că până acum nu le-am găsit, nu mai are niciun rost să mă gândesc la ele.

După ce am ajuns la această concluzie, am dobândit o oarecare linişte interioară.

Sâmbătă, 18 decembrie

Zgomotul a ajuns la ea în timp ce avea un vis erotic foarte ciudat. Stătea întinsă pe un fel de targă de sticlă într-o navetă spaţială, iar Thomas se afla deasupra ei. Trei prezentatori ai emisiunii radiofonice *Studio Şase* stăteau lângă ei şi îi priveau cu feţe inexpresive. Ea avea mare nevoie să meargă la toaletă.

— Nu poţi să te duci acum! Tocmai am pornit într-o călătorie spaţială, îi spunea Thomas, după care ea s-a uitat printr-o fereastră panoramică şi a văzut că avea dreptate.

Cel de-al doilea ţârâit a sfâşiat cosmosul, iar ea a rămas însetată şi transpirată în întuneric. A încercat să-şi concentreze privirea asupra tavanului întunecat.

— Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu. Or să se scoale copiii! a mârâit Thomas dintre perne.

Aşa că a întors capul şi s-a uitat la ceas: 3:22. Neliniştea i-a dispărut ca prin farmec. Şi-a întins braţul amorţit de somn spre telefon. Era Jansson, redactorul de noapte.

— La stadionul Victoria a explodat o bombă. Şi a izbucnit un incendiu uriaş! Am trimis acolo un reporter de noapte, dar avem nevoie şi de tine. Cât de repede poţi să ajungi acolo?

A tras aer în piept cu putere, încercând să-şi dea seama de importanţa veştii, şi a simţit un val de adrenalină care i-a străbătut întreg trupul, inundându-i creierul. Mintea îi era invadată de frânturi de gânduri: „arena olimpică... foc... la dracu'... sudul oraşului... şoseaua de centură sau podul Skanstull".

— Şi care-i situaţia în oraş? Se poate circula ca lumea? a întrebat ea, cu o voce mai răguşită decât şi-ar fi dorit.

— Centura de sud e blocată. La fel şi ieşirea de lângă stadion. E posibil ca Tunelul de Sud să fi fost închis, aşa că nu încerca s-o iei pe scurtături...

— Ce fotoreporter avem acolo?

— L-am trimis pe Henriksson. Iar fotoreporterii independenţi au ajuns deja la faţa locului.

Jansson a închis fără să mai aştepte vreun răspuns de la ea. Annika a ascultat bâzâitul liniei telefonice preţ de câteva secunde, apoi a pus receptorul în furcă.

— Ce s-a mai întâmplat? a întrebat-o Thomas.

Annika a oftat, apoi i-a răspuns:

— O explozie la stadionul olimpic. Trebuie să mă duc acolo. Chestia asta o să-mi mănânce toată ziua...

După care a adăugat pe un ton ezitant:

— Şi toată noaptea.

Thomas a întâmpinat această completare cu câteva

mormăituri.

Annika s-a eliberat cu grijă din îmbrățișarea somnoroasă a lui Ellen, inspirându-i mirosurile de copil: pijamaua umezită de transpirație, pielea catifelată, gura cu iz neplăcut în care își ținea aproape tot timpul policarul. I-a sărutat fruntea delicată, iar fetița s-a răsucit în somn, s-a întins, apoi s-a făcut covrig – avea trei ani și era foarte stăpână pe sine, chiar și în somn. Cu mâna ușor amorțită, Annika a format numărul unei firme de taxiuri. A renunțat la căldura ademenitoare a patului și s-a așezat pe podea.

— Trimiteți, vă rog, o mașină pe Hantverkargatan, la numărul 32... Pentru doamna Bengtzon. Mă grăbesc... La stadionul olimpic... Da, știu că e în flăcări...

Annika abia aștepta să facă pipi.

•

Era un ger cumplit. Și-a ridicat gulerul, apoi și-a tras căciula pe urechi. Gura îi mirosea a pastă de dinți, iar aburul respirației îi învăluia capul ca un norișor. Taxiul a oprit în fața blocului chiar în momentul în care Annika a închis ușa de la intrare.

— La docul Hammarby, vă rog. Mai exact, la stadionul olimpic, i-a spus Annika șoferului după ce s-a așezat pe bancheta din spate, punându-și alături geanta de umăr.

Taximetristul s-a uitat la ea în oglinda retrovizoare.

— Sunteți Annika Bengtzon de la *Kvällspressen*, nu-i așa? a întrebat-o, schițând un zâmbet. Vă citesc deseori articolele. Mi-a plăcut ce-ați scris despre Coreea – copiii mei sunt de acolo. Am fost și eu la Panmunjom[2]. Descrierile dumneavoastră se potriveau exact cu ce-am văzut eu acolo. Soldații care stăteau față în față în zona demilitarizată și n-aveau voie să vorbească unul cu altul... Mi-a plăcut articolul ăla.

Ca de obicei, Annika asculta laudele care i se aduceau fără să le ia în seamă. Sau se străduia să nu le ia în seamă. Dacă și-ar fi închipuit că era foarte bună, poate că ar fi pierdut acea stare de grație – sau ce-o fi fost – mulțumită căreia reușea să scrie.

— Vă mulțumesc. Mă bucur că v-a plăcut. Credeți c-o puteți lua prin Tunelul de Sud? Sau ar fi mai bine să mergem pe la suprafață?

---

[2] Panmunjom: localitate situată la granița dintre Coreea de Nord și Coreea de Sud.

La fel ca majoritatea colegilor săi, taximetristul era la curent cu ultimele noutăţi. Dacă undeva în ţară se întâmpla ceva la ora patru dimineaţa, aveai de dat două telefoane: unul la poliţie şi altul la compania de taxiuri din oraşul respectiv. În felul acesta, puteai fi sigur că făceai rost de suficient material ca să scrii un articol pentru a doua zi. De la poliţie aflai ce se întâmplase, iar de la unul dintre taximetrişti primeai, cu siguranţă, o mărturie de la faţa locului.

— Când s-a produs explozia, mă aflam pe Götgatan, a spus şoferul, virând pe o linie continuă dublă. Se zgâlţâiau stâlpii de iluminat, ce mai! „Dumnezeule, mi-am zis, ne bombardează ruşii!” Am întrebat prin staţie ce s-a întâmplat şi mi s-a spus că stadionul Victoria a fost făcut praf. Unul dintre colegii mei se afla acolo când s-a întâmplat. Tocmai dusese un client la unul dintre localurile fără autorizaţie care s-au deschis în clădirile alea noi...

Maşina gonea spre primărie, iar Annika a scos din geantă un creion şi un carneţel.

— Şi cum se simte acum?

— Cred că bine... O bucată de metal i-a intrat prin geamul din stânga şi a trecut pe lângă el la doar câţiva centimetri. Mi s-a zis prin staţie că are doar câteva zgârieturi pe faţă.

Au trecut pe lângă staţia de metrou Gamla Stan, apropiindu-se în viteză de Slussen[3].

— Unde l-au dus?

— Pe cine?

— Pe colegul rănit de schijă.

— Ah, pe Brattström... Cred că la Spitalul de Sud, e cel mai aproape de stadion.

— Care-i numele lui complet?

— Nu ştiu. O să întreb prin staţie...

•

Îl chema Arne Brattström. Annika şi-a scos telefonul mobil, şi-a pus în ureche dispozitivul hands-free şi a format numărul lui Jansson, care se afla în redacţie. Acesta s-a uitat pe display-ul telefonului fix de pe biroul său şi a recunoscut imediat numărul de

---

[3] Slussen: zonă din centrul Stockholmului unde se află ecluza care separă lacul Mälaren şi Marea Baltică.

mobil al colegei sale.

— A fost rănit un taximetrist pe nume Arne Brattström, i-a spus ea. L-au dus la Spitalul de Sud. Poate îi facem o vizită şi obţinem informaţii pentru un articol…

— Bine, i-a răspuns Jansson. O să verificăm.

A luat receptorul de la gură, apoi a strigat la un reporter de noapte:

— Fă o verificare pe numele Arne Brattström! Şi sună la poliţie. Întreabă dacă rudele lui au aflat c-a fost rănit. Apoi sun-o pe nevastă-sa, dacă e căsătorit!

Jansson a dus iarăşi receptorul la gură:

— Avem o fotografie de sus a stadionului. Când ajungi acolo?

— În şapte-opt minute, i-a răspuns Annika. Depinde de cât stăm la cordonul de poliţişti. Tu ce faci?

— Până una-alta, avem ştirea propriu-zisă şi câteva informaţii de la poliţie, iar reporterii de noapte îi sună pe locatarii din blocurile de vizavi, ca să afle detalii. Unul dintre reporteri e deja acolo, dar, în curând, o să se ducă acasă. Şi facem o listă a atentatelor cu bombă care au avut loc la ediţiile precedente ale Jocurilor Olimpice. Am aflat şi cum îl cheamă pe individul care a aruncat cu petarde pe mai multe stadioane din Stockholm şi Gothenburg în perioada când Stockholmul şi-a depus candidatura pentru organizarea Jocurilor Olimpice…

Jansson a fost întrerupt de cineva. Annika auzea prin telefon agitaţia care domnea în redacţie.

— Atunci o să te sun imediat ce aflu noutăţi, i-a spus ea repede, apoi a închis.

— Se pare că poliţia a făcut un cordon în jurul zonei fierbinţi, a intervenit taximetristul. Ar fi bine să încercăm pe la intrarea din spate.

Şoferul a cotit pe Folkungagatan, apoi a pornit în viteză spre strada Värmdö. Annika a format un nou număr şi, în timp ce aştepta să i se răspundă, a văzut pe geam câţiva cheflii care se duceau acasă, mergând împleticit. Erau destul de mulţi – mai mulţi decât şi-ar fi închipuit. Dar şi-a dat seama că aşa se întâmpla noapte de noapte; Annika nu ieşea din casă la acea oră decât atunci când avea loc o crimă. Uitase că oraşul nu era doar decorul infracţiunilor şi al

drumurilor de serviciu. Stockholmul avea şi o altă viaţă, care nu putea fi trăită decât noaptea.

În cele din urmă, i-a răspuns vocea încordată a unui bărbat.

— Ştiu că deocamdată nu-mi poţi spune nimic, a început Annika, dar aş vrea să ştiu când o să ai timp să stai de vorbă cu mine. Te sun eu, numai spune-mi când poţi vorbi.

— Bengtzon, zău că nu ştiu, i-a răspuns bărbatul cu un oftat. Sună-mă mai încolo.

Annika s-a uitat la ceas.

— E patru fără douăzeci. Pregătesc un articol pentru ediţia de azi. Să te sun pe la şapte jumate?

— Mda, sună-mă la şapte jumate.

— Bine, pe curând!

Reuşise să-i smulgă o promisiune, aşa că sursa ei nu mai avea cum să dea înapoi. Poliţiştii nu-i puteau suferi pe reporterii care sunau după un incident major ca să ceară toate detaliile. Chiar dacă poliţia avea informaţii, era greu de stabilit ce anume putea fi dat publicităţii, în jurul orei şapte şi jumătate, Annika urma să aibă propriile observaţii, întrebări şi teorii, iar anchetatorii de la Krim – biroul de investigaţii criminalistice – aveau să ştie ce anume puteau face public. Deci, totul mergea bine.

— Deja se vede fumul, i-a spus taximetristul. Annika s-a aplecat un pic între cele două scaune din faţă şi s-a uitat în sus, spre dreapta.

— Ah, da! Se vede…

Fumul subţire şi negru se înălţa spre luna palidă aflată în primul pătrar. Taxiul a ieşit de pe strada Värmdö şi a luat-o pe centura de sud, care era blocată începând de la câteva sute de metri de intrarea în tunel şi de stadion. Vreo zece maşini aşteptau la barieră. Taximetristul a oprit în spatele coloanei, iar Annika i-a plătit cu cardul pentru taxiuri.

— Când vă întoarceţi? a întrebat-o şoferul. Vreţi să vă aştept?

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns ea cu un zâmbet uşor. O să stau ceva timp pe-aici…

Şi-a pus în geantă creionul, carneţelul şi mobilul, iar înainte să închidă uşa, taximetristul i-a strigat:

— Crăciun fericit!

„Dumnezeule! şi-a zis Annika. Mai e o săptămână până la Crăciun şi deja au început cu urările!”

— Crăciun fericit! i-a urat ea prin geamul portierei.

S-a apropiat de barieră, croindu-şi drum printre maşini şi oameni. Nu era păzită de poliţie. Foarte bine. Dacă ar fi fost poliţişti, ar fi trebuit să le dea socoteală. A sărit peste bariera de lemn montată de angajaţii de la administraţia drumurilor, alunecând uşor când a ajuns pe partea cealaltă. Se uita ţintă la complexul olimpic, fără să ia în seamă strigătele indignate ale celor din urma ei. Trecuse de multe ori cu maşina pe acolo şi, de fiecare dată, fusese fascinată de construcţia aceea enormă: stadionul Victoria era construit pe un deal stâncos unde înainte se aflase o pârtie de schi. Trebuise ca dealul să fie excavat şi bineînţeles că ecologiştii făcuseră mare tărăboi, ca de fiecare dată când erau tăiaţi doi-trei copaci. Centura de sud traversa dealul chiar pe sub stadion, dar intrarea în tunel fusese blocată de bucăţi mari de beton şi de câteva maşini ale serviciilor de urgenţă. Luminile girofarurilor se reflectau în asfaltul alunecos. Înainte, tribuna nordică a stadionului se înălţa deasupra tunelului ca o ciupercă uriaşă, dar acum era grav avariată. Probabil că bomba explodase chiar acolo. Pe fundalul cerului întunecat, ceea ce altădată era forma rotunjită a tribunei devenise o linie zimţată, întreruptă de fisuri enorme. Annika a luat-o la fugă spre stadion, dându-şi seama că ar fi putut s-o oprească cineva.

— Hei, unde mergi? a strigat un pompier.

— Acolo! i-a răspuns ea.

— Accesul în zonă e interzis!

— Ce să-ţi spun?!, a bombănit Annika. Încearcă să mă prinzi!

A alergat mai departe, cotind spre dreapta. Canalul Sickla era îngheţat. Deasupra gheţii se înălţa o platformă de beton pe care se sprijinea pasajul înainte să intre în tunel. Annika s-a căţărat pe gard, apoi a sărit pe partea cealaltă, de la o înălţime de un metru, iar când a aterizat, geanta de umăr i s-a zgâlţâit zdravăn.

S-a oprit preţ de o clipă şi s-a uitat în jur. Mai fusese la stadion doar de două ori: prima oară la o conferinţă de presă, iar a doua oară, toamna trecută, într-o duminică după-amiază, cu prietena ei, Anne Snapphane. În dreapta, se afla satul olimpic; clădirile din docul Hammarby, unde aveau să locuiască atleţii pe perioada Olimpiadei,

erau aproape terminate. Ferestrele se transformaseră în găuri negre – explozia spărsese toate geamurile. În faţă, se desluşea cu greu un teren de antrenamente învăluit în întuneric, iar în stânga, un zid de beton înalt de vreo zece metri. Deasupra lui se vedea parcul din faţa intrării principale în stadion.

Annika a luat-o la fugă pe drumul care ducea la stadion, încercând să identifice sunetele pe care le auzea: o sirenă îndepărtată, voci difuze şi şuierul furtunurilor de apă folosite de pompieri sau poate un ventilator enorm. La o oarecare distanţă de drum, se vedeau girofarurile maşinilor de la serviciile de urgenţă. Annika a ajuns la nişte trepte pe care a dat să le urce în grabă, ca să ajungă la stadion, dar, chiar în momentul acela un poliţist s-a apucat să întindă o bandă alb cu albastru.

— Perimetrul urmează să fie izolat, i-a spus el.

— Fotograful meu se află acolo, i-a răspuns Annika. Nu vreau decât să mă duc să-l iau.

Poliţistul i-a făcut semn să treacă. „Ar fi bine să nu mai mint atâta", şi-a zis ea.

Şirul de trepte era întrerupt de trei platforme identice. Când a ajuns sus, a trebuit să-şi tragă sufletul. Parcul din faţa intrării era plin de maşini ale serviciilor de urgenţă şi de oameni care umblau de colo-colo. Doi dintre stâlpii care susţineau tribuna de nord se prăbuşiseră, iar de jur-împrejur erau împrăştiate resturi de scaune verzi. Un car de televiziune tocmai venise la faţa locului. Annika a văzut un reporter de la un alt tabloid – singurul rival serios pe care îl avea *Kvällspressen* – şi trei fotoreporteri independenţi. A ridicat capul şi s-a uitat în craterul făcut de explozie. Cinci elicoptere, dintre care cel puţin două erau ale presei, survolau perimetrul la mică altitudine.

— Annika! a strigat cineva.

Era Johan Henriksson, fotograful de la *Kvällspressen* – un colaborator de douăzeci şi trei de ani care venise din nord, de la un ziar local din Östersund. Era talentat şi ambiţios, două calităţi dintre care mai importantă era a doua. S-a apropiat în fugă de ea, zdruncinându-şi cele două aparate atârnate de gât şi husa de pe umăr.

— Ce-ai aflat? I-a întrebat Annika, scoţându-şi carneţelul şi

creionul.

— Am ajuns aici la jumătate de minut după pompieri. Am cerut unei ambulanţe să ducă la spital un taximetrist uşor rănit. Pompierii n-au reuşit să arunce apă până în tribună, aşa că au băgat maşinile în stadion. Am făcut fotografii din exterior, dar nu mi-au dat voie înăuntru. Iar în urmă cu câteva minute, poliţiştii au început să se agite ceva de speriat! Cred că s-a întâmplat ceva.

— Sau poate că au descoperit ceva..., a spus Annika.

Şi-a pus carneţelul în buzunar, apoi a pornit în grabă spre locul unde îşi amintea că se afla una dintre intrări, ţinând creionul în mână ca pe un baston. Dacă n-o înşela memoria, trebuia să fie undeva în dreapta, chiar sub tribuna prăbuşită. A traversat harababura de nedescris din parc fără ca nimeni să încerce s-o oprească. Şi-a croit drum printre moloz, bârne de oţel contorsionate şi bucăţi de scaune verzi. A urcat scara cu patru şiruri de trepte care ducea spre intrare, iar când a ajuns sus, abia mai putea să respire. Poliţia pusese deja în faţa intrării un cordon complet inutil, dat fiind că uşile nu fuseseră avariate şi erau încuiate. Respectându-şi obiceiul, companiile de securitate suedeze nu se puteau abţine să nu pună mici abţibilduri caraghioase pe uşile tuturor clădirilor pe care fuseseră angajate să le păzească. Stadionul olimpic nu făcea excepţie. Annika şi-a scos iarăşi carneţelul ca să-şi noteze numele şi numărul de telefon al companiei.

— Vă rog să părăsiţi zona! Stadionul se poate prăbuşi în orice moment! Repet...

Acest avertisment se auzea din difuzoarele unei maşini de poliţie care străbătea parcul cu viteză mică. Toată lumea s-a retras spre zona pentru antrenamente şi satul olimpic. În loc să se întoarcă în parc, Annika s-a furişat pe lângă peretele stadionului, coborând panta domoală din stânga. Erau mai multe intrări şi voia să le vadă pe toate – niciuna dintre ele nu părea să fi fost avariată sau forţată. În cele din urmă, Annika a fost oprită de un poliţist.

— Îmi pare rău, doamnă, dar a venit momentul să vă duceţi acasă, i-a spus el, apucând-o de braţ.

— Cine conduce investigaţiile? a întrebat ea, arătându-i legitimaţia de presă.

— Ofiţerul e prea ocupat ca să stea de vorbă cu

dumneavoastră. Trebuie să plecaţi de aici. Evacuăm întreaga zonă, i-a explicat poliţistul, care era destul de agitat.

Annika s-a smuls din strânsoarea lui, l-a privit în faţă şi s-a gândit să-şi încerce norocul:

— Ce-aţi descoperit în stadion?

— Nu se ştie cu siguranţă, i-a răspuns poliţistul, umezindu-şi buzele cu limba. Şi, oricum, n-am voie să vă spun.

„Vasăzică aşa!”, s-a gândit Annika.

— Cine ar putea să-mi spună? Şi când?

— Nu ştiu. Vorbiţi cu ofiţerul de presă de la Krim. Iar acum chiar trebuie să plecaţi de aici!

•

Poliţiştii au izolat întreg perimetrul, inclusiv zona pentru antrenamente, care se afla la câteva sute de metri de stadion. Annika l-a găsit pe Henriksson lângă clădirea în care urmau să fie amenajate câteva restaurante şi un cinematograf. În faţa oficiului poştal, acolo unde trotuarul era cel mai lat, fusese amenajat în pripă un centru de presă. Jurnaliştii se adunaseră în jurul centrului improvizat şi mulţi dintre ei umblau de colo-colo cu zâmbetul pe buze, salutându-şi colegii. Annikăi nu-i plăceau deloc palmele amicale pe care şi le dădeau pe spate ziariştii – când veneau să culeagă informaţii despre accidente, cei mai mulţi dintre ei nu făceau decât să se fâţâie şi să-şi povestească unii altora pe la ce chefuri fuseseră în ultima vreme. Annika s-a tras la o parte împreună cu fotograful.

— Trebuie să te duci la redacţie? l-a întrebat ea. Ziarul merge la tipar.

— Nu, fotoreporterii independenţi care tocmai au plecat au luat şi filmele mele, aşa că pot să mai rămân.

— Perfect! Presimt că urmează să se întâmple ceva.

Un car de televiziune a oprit chiar lângă ei. Annika şi fotograful au plecat de lângă centrul de presă şi s-au apropiat de canal, trecând pe lângă bancă şi farmacie. Annika s-a oprit, privind spre stadion. Maşinile de poliţie şi cele ale pompierilor încă se aflau în parcul din faţa intrării principale. Oare ce făceau acolo? Dinspre mare bătea un vânt tăios, iar gheaţa din golful Hammarby era brăzdată de o crăpătură uriaşă, asemănătoare cu o rană neagră. Annika s-a întors cu spatele la vânt, încălzindu-şi nasul cu mâinile

înmănuşate. Deodată, a zărit printre degete două maşini albe în dreptul podului pietonal din cartierul Södermalm. Ce naiba, era o ambulanţă! Şi maşina unui doctor! S-a uitat la ceas: era cinci fără douăzeci şi cinci. Nu putea să-şi sune sursa decât peste trei ore. Şi-a pus dispozitivul hands-free în ureche şi a sunat la biroul de presă al Krim, dar nu i-a răspuns nimeni. Apoi l-a sunat pe Jansson.

— Ia zi, ce vrei? a întrebat-o el.

— Am văzut o ambulanţă care se apropie de stadion.

— În şapte minute trebuie să predau un material!

Annika a auzit zgomotul tastelor.

— Ce spun agenţiile de presă? l-a întrebat ea. S-a vorbit până acum despre vreun rănit?

— Până acum, singurul rănit e taximetristul ăla, dar încă n-a vorbit nimeni cu el. Ştim doar că stadionul a fost grav avariat. Şi avem câteva declaraţii de la biroul de presă al Krim. Deocamdată, nu ne-au zis mare lucru. Numai chestii de umplutură.

— Am aflat că taximetristul a fost trimis la spital în urmă cu o oră. De pe frecvenţele poliţiei nu s-a aflat nimic?

— Nimic interesant.

— Nici măcar informaţii incomplete?

— Nu.

— Iar de la posturile de radio?

— Până acum, nimic. La ora şase, o să se dea pe TV2[4] un buletin de ştiri special.

— Da, am văzut un car de televiziune lângă stadion.

— Stai cu ochii-n patru! Te sun înainte să trimit la tipografie prima pagină.

Jansson a închis, iar Annika a rămas cu casca în ureche.

— De ce foloseşti chestia aia? a întrebat-o Henriksson, făcând un semn cu mâna spre firul care îi atârna din ureche.

— Nu ştiai că radiaţiile de la mobil îţi prăjesc creierul? i-a răspuns ea zâmbind. E foarte comod: pot să fug, să scriu şi să vorbesc la telefon în acelaşi timp. Şi e silenţios: nu auzi când dau un telefon.

Îi lăcrimau ochii din pricina frigului, iar ca să poată vedea ce

---

[4] TV2: unul dintre posturile Televiziunii Naţionale Suedeze.

se întâmpla în apropierea stadionului, a trebuit să clipească de câteva ori.

— Ai cumva un obiectiv telefoto?

— Nu, că nu-l pot folosi pe întunericul ăsta, i-a răspuns Henriksson.

— Atunci ia obiectivul cel mai puternic și încearcă să vezi ce se întâmplă acolo, i-a cerut Annika, făcând un semn cu mâna înmănușată.

Henriksson a oftat ușor, apoi și-a pus husa jos și a început să scotocească prin ea.

— Și am nevoie de un trepied... a mormăit el.

Cele două mașini intraseră pe o pantă acoperită cu iarbă și parcaseră în dreptul scărilor care duceau la una dintre intrări. Din mașina doctorului au coborât trei bărbați care au rămas în picioare lângă ea, stând de vorbă. Un polițist în uniformă s-a apropiat și a dat mâna cu ei. În ambulanță, nu se vedea nicio mișcare.

— Pare că nu se grăbesc, a spus Henriksson.

Apoi s-au apropiat de nou-veniți alți doi bărbați: unul era polițist în uniformă, iar despre celălalt fotograful a presupus că era polițist în civil. Vorbeau și gesticulau, iar unul dintre ei a făcut semn cu mâna spre spărtura rămasă în urma exploziei.

Annikăi i-a sunat mobilul.

— Alo! a răspuns ea.

— Ce face ambulanța? a întrebat-o Jansson.

— Nimic. Așteaptă.

— Și ia zi, ai aflat ceva?

— Ai reușit să dai de taximetristul rănit?

— Nu încă, dar am trimis niște oameni la spital. Nu-i căsătorit și nici n-are iubită.

— Ai încercat să iei legătura cu Christina Furhage, șefa Comitetului Olimpic?

— N-am reușit să dau de ea.

— Cred că-i distrusă... A muncit atât de mult pentru Jocurile astea. Trebuie să tratăm incidentul și din perspectiva Olimpiadei. Ce urmări o să aibă această explozie? Va putea fi reparată tribuna la

timp? Ce părere are Samaranch[5]? Şi alte chestii de genu' ăsta.

— Da, aşa ne-am gândit şi noi. Deja avem oameni care se ocupă de toate astea.

— Bine, atunci o să scriu un material despre explozie. Cred că e vorba de un sabotaj. O să împart materialul în trei secţiuni: încercările poliţiei de a identifica atentatorul, cum arată stadionul după explozie şi… Annika s-a oprit.

— Alo! Bengtzon!…

— Au deschis uşile din spate ale ambulanţei, a spus ea după câteva clipe. Scot o targă cu rotile şi o împing spre intrarea în stadion. La naiba, Jansson! Au mai găsit o victimă!

— Bine. Deci avem trei secţiuni: investigaţiile poliţiei, mărturii de la faţa locului şi victima. Îţi pun la dispoziţie paginile şase, şapte şi opt, plus paginile de mijloc, a spus Jansson, apoi a închis.

Annika era cu ochii-n patru, în timp ce echipajul ambulanţei se îndrepta spre stadion. Aparatul lui Henriksson bâzâia. Niciun alt jurnalist nu observase cele două maşini albe care sosiseră la stadion, pentru că perspectiva le era blocată de construcţiile din zona pentru antrenamente.

— Doamne, ce frig e! a spus Henriksson după ce nou-veniţii au intrat în stadion.

— Hai să mergem în maşină şi să dăm nişte telefoane, i-a sugerat Annika.

S-au întors la centrul de presă improvizat. Jurnaliştii stăteau în picioare şi răbdau de frig. Cei din echipa TV îşi întindeau cablurile, iar câţiva reporteri suflau în pixuri ca să înmoaie pasta îngheţată. „De ce nu se învaţă odată să scrie cu creionul când temperatura scade sub zero grade?”, s-a întrebat Annika zâmbind. Angajaţii radiourilor, cu aparatele lor agăţate în spate, semănau cu nişte insecte uriaşe. Toată lumea aştepta. Unul dintre fotoreporterii independenţi care lucra pentru *Kvällspressen* tocmai se întorsese de la redacţie.

— O să fie un fel de conferinţă de presă la ora şase, a spus el.

— În direct pentru buletinul de ştiri special de la TV2… Ce

[5] Juan Antonio Samaranch Torelló (1920–2010): preşedinte al Comitetului Olimpic Internaţional în perioada 1980–2001.

pleaşcă! a mormăit Annika.

Henriksson îşi parcase maşina destul de departe, în spatele terenurilor de tenis, lângă clinica sportivă.

— Când am venit, a trebuit să ocolesc o stradă pe care poliţiştii o blocaseră deja, s-a scuzat el.

Aveau ceva de mers. Annika simţea că-i amorţesc picioarele din pricina gerului. Începuse să ningă uşor – mare ghinion! Mai ales atunci când ai de gând să faci fotografii noaptea, cu un obiectiv telefoto. Au ajuns la Saab-ul lui Henriksson şi au fost nevoiţi să dea jos zăpada de pe parbriz.

— Foarte bine! a spus Annika, privind spre stadion. De aici vedem tot! Şi ambulanţa, şi maşina doctorului.

Au urcat amândoi în maşină şi au pornit motorul ca să facă puţină căldură. Annika a încercat încă o dată să ia legătura cu biroul de presă al Krim, dar suna ocupat. A format numărul serviciului de urgenţă şi a întrebat cine a anunţat incidentul, câte telefoane primiseră, dacă fusese rănit cineva din blocurile învecinate şi dacă aveau vreo idee despre amploarea pagubelor. Ca de obicei, i s-a răspuns la cele mai multe dintre întrebări.

Apoi a format numărul de pe abţibildul găsit pe porţile stadionului Victoria – era numărul companiei de securitate care asigura paza arenei olimpice. I-a răspuns cineva de la dispeceratul aflat în cartierul Kungsholmen, în partea central-vestică a Stockholmului. A întrebat dacă în primele ore ale nopţii se declanşase vreunul dintre dispozitivele amplasate la stadion.

— Nu avem voie să divulgăm informaţii despre apelurile de urgenţă pe care le primim, i-a spus bărbatul de la dispecerat.

— Înţeleg, i-a răspuns Annika, dar nu vă întreb despre un apel de urgenţă pe care l-aţi primit, ci despre unul pe care probabil nu l-aţi primit.

— Sunteţi cumva surdă?

— Bine, atunci s-o luăm altfel. Cum primiţi un apel de urgenţă?

— Păi..., apelul ajunge aici.

— La dispecerat?

— Da, unde altundeva? Apelul ajunge într-un computer, iar computerul afişează pe ecran un plan de acţiune.

— Deci, dacă aţi fi primit un apel de urgenţă de la stadionul

olimpic, v-ar fi apărut pe ecran?

— Păi..., da!

— Şi apoi computerul ar fi afişat paşii pe care ar fi trebuit să-i urmaţi?

— Da..., exact!

— Şi cum aţi intervenit în noaptea asta? Că n-am văzut nicio maşină a companiei la faţa locului.

Bărbatul a tăcut.

— Stadionul Victoria a fost aruncat în aer. Suntem de acord în privinţa asta, aşa-i? Ce trebuie să faceţi dacă una dintre construcţiile din perimetrul olimpic ia foc ori este avariată într-un fel sau altul?

— Păi, ne apare pe ecran, a răspuns bărbatul.

— Şi ce-aţi făcut?

Bărbatul a tăcut iarăşi.

— Deci n-aţi primit niciun apel de urgenţă de la stadion, nu-i aşa? a întrebat Annika.

Dispecerul a tăcut câteva clipe, apoi a răspuns:

— Nu pot să vă spun nimic nici despre apelurile pe care nu le primim.

Annika a tras aer în piept şi a zâmbit:

— Vă mulţumesc!

— Dar n-o să publicaţi nimic din ce v-am spus, nu? a întrebat-o dispecerul pe un ton îngrijorat.

— Nimic din ce mi-aţi spus? i-a răspuns Annika. Păi, aproape că n-aţi scos niciun cuvânt. N-aţi făcut decât să-mi amintiţi întruna că trebuie să respectaţi politica de confidenţialitate a companiei.

Apoi a închis. Gata, reuşise să capete o imagine de ansamblu asupra incidentului. A tras iarăşi aer în piept şi s-a uitat prin parbriz. Una dintre maşinile de pompieri plecase, dar ambulanţa şi maşina doctorului erau în continuare parcate lângă stadion. Sosiseră şi pirotehniştii – maşinile lor erau împrăştiate prin tot parcul din faţa intrării principale. Câţiva bărbaţi în combinezoane gri îşi luau echipamentul din maşini. Focul fusese stins, aşa că nu se mai vedea decât foarte puţin fum.

— Cum a aflat ziarul nostru de toată povestea asta? l-a întrebat Annika pe fotograf.

— De la Smidig.

De obicei, fiecare redacţie are câţiva vânzători de ponturi mai mult sau mai puţin profesionişti, care urmăresc cu mare atenţie domeniul în care sunt specializaţi. *Kvällspressen* nu făcea excepţie de la această regulă. Smidig şi Leif erau cei mai buni informatori cu privire la activitatea poliţiei: îi ascultau frecvenţele non-stop. Imediat ce se întâmpla ceva mai mult sau mai puţin important, sunau la redacţiile ziarelor şi dădeau de veste. Unii informatori îşi făceau veacul prin arhivele diferitelor instituţii juridice şi ale celor guvernamentale.

Cufundată în gânduri, Annika îşi plimba privirea pe deasupra complexului olimpic. Chiar în faţa ei se afla clădirea cu zece etaje de unde aveau să fie coordonate toate activităţile din cadrul Olimpiadei. Acoperişul acelui bloc şi colina pe care se înălţa stadionul erau unite printr-o pasarelă. Ce ciudat! Cine ar fi vrut s-o străbată? A urmărit pasarela cu privirea de la un capăt la altul.

— Henriksson, va trebui să mai fotografiem ceva.

S-a uitat la ceas. Era cinci şi jumătate. Sigur aveau să termine până să înceapă conferinţa de presă.

— Dacă urcăm până la flacăra olimpică de pe vârful dealului, o să avem o perspectivă foarte amplă.

— Crezi? a întrebat fotograful cu un aer neîncrezător. Zidurile sunt atât de înalte, încât nu poţi să le sari şi nici să arunci o privire înăuntru.

— Se prea poate să nu vedem terenurile olimpice, dar cine ştie, poate vedem tribuna de nord, că doar aia ne interesează acum.

Henriksson s-a uitat la ceas.

— Oare avem timp? Şi nu cumva ăia din elicopter au fotografiat tot? N-ar fi mai bine să urmărim ambulanţa?

Annika şi-a muşcat buza de jos.

— Acum nu-i niciun elicopter deasupra stadionului. Poate că poliţia le-a ordonat să se retragă. O să cerem unui fotograf independent să supravegheze ambulanţa... Hai să mergem!

Salvarea fusese zărită şi de către ceilalţi jurnalişti şi toţi puneau întrebări în stânga şi-n dreapta. Echipa de la TV2 îşi mutase duba mai aproape de canal, ca să obţină imagini mai bune ale stadionului. Un reporter îngheţat făcea repetiţii pentru transmisiunea în direct de la ora şase. Nu se vedea niciun poliţist în

zonă. După ce au primit câteva indicaţii de la Annika, fotoreporterii independenţi care colaborau cu *Kvällspressen* au plecat de acolo.

Ca să ajungă în vârful dealului, au avut nevoie de mai mult timp decât îşi închipuise ea. Înaintau greu, pentru că terenul era pietros şi alunecos. Se împiedicau şi înjurau în întuneric. În plus, Henriksson căra şi un trepied enorm. N-au întâlnit nicio barieră a poliţiei şi, până la urmă, au urcat panta destul de repede, dar, când au ajuns în vârful dealului, au dat peste un zid de beton de vreo doi metri.

— Nu pot să cred! a gemut Henriksson.

— Poate că-i mai bine aşa, i-a spus Annika. Haide, urcă-te pe umerii mei. Te ridic, apoi te caţeri pe flacăra olimpică. De acolo sigur o să vezi ceva.

Fotograful s-a holbat la ea.

— Vrei să urc pe flacăra olimpică?

— De ce nu? Nu-i aprinsă şi nici n-a fost împrejmuită de poliţie. Sunt sigură că poţi să te caţeri pe platformă. E doar la un metru deasupra zidului. Gândeşte-te că urmează să susţină flacăra olimpică, aşa că n-o să se rupă sub greutatea ta... Haide!

Annika i-a dat trepiedul şi husa aparatului, apoi Henriksson s-a căţărat pe structura de metal.

— E plină de găuri! a strigat el.

— Sunt găuri prin care iese gazul... i-a explicat Annika. Ia spune-mi, vezi tribuna de nord?

Henriksson s-a ridicat în picioare şi s-a uitat spre stadion.

— Vezi ceva? a strigat Annika.

— Bineînţeles! i-a răspuns fotograful, apoi şi-a ridicat uşor aparatul şi a început să fotografieze.

— Şi ce vezi?

Henriksson şi-a coborât aparatul, fără să-şi ia ochii de la stadion.

— Au adus câteva reflectoare ca să lumineze tribuna, a început el să explice. Sunt vreo zece oameni care adună nişte rămăşiţe şi le pun în săculeţi de plastic. Îi văd şi pe tipii care au coborât din maşina doctorului. Şi ei adună nişte chestii. Sunt foarte meticuloşi.

Apoi a dus iarăşi aparatul la ochi. Annika simţea că i se face părul măciucă. Rahat! Oare era chiar atât de grav? Henriksson şi-a

desfăcut trepiedul, iar după ce-a terminat trei role de film, a coborât. Alergau amândoi şi alunecau pe panta dealului, şocaţi şi puţin îngreţoşaţi. Oare ce strângeau doctorii în săculeţii ăia? Resturi de explozibil? Slabe şanse...

S-au întors la centrul de presă de pe trotuar la şase fără două minute. Proiectoarele camerelor de televiziune luminau întreaga scenă, iar fulgii străluceau în lumina lor albăstrie. Echipa de la TV2 pusese totul la punct, iar reporterul îşi pudrase faţa. Un grup de poliţişti, în frunte cu comandantul lor, s-a apropiat de grupul jurnaliştilor. Au trecut de barieră şi s-au oprit. În faţa lor se afla un zid de reporteri. Comandantul a mijit ochii din pricina reflectoarelor şi în jurul său s-a făcut linişte deplină. Şi-a aruncat ochii pe hârtia din mână, apoi a ridicat privirea şi a început sa vorbească.

— În noaptea aceasta, la ora 3:17, o încărcătură explozivă a fost detonată pe stadionul Victoria din Stockholm. Deocamdată, nu se ştie ce fel de explozibil a fost folosit. Detonaţia a avariat grav tribuna de nord. Încă nu se ştie dacă va putea fi reparată.

A făcut o pauză şi şi-a consultat încă o dată hârtiile. Aparatele foto ţăcăneau, iar camerele video bâzâiau discret. Annika stătea în partea stângă, la o distanţă destul de mare, ca să audă ce spune poliţistul şi, în acelaşi timp, să urmărească ambulanţa.

— Explozia a provocat un incendiu, dar pompierii au reuşit să-l stingă.

Încă o pauză.

— Un taximetrist a fost rănit de o bucată de grindă care i-a spart geamul din stânga al maşinii, a continuat comandantul. Bărbatul a fost dus la Spitalul de Sud şi se află în afara oricărui pericol. Faţadele şi ferestrele a zece clădiri de pe cealaltă parte a canalului Sickla au fost avariate. E vorba de clădiri aflate în construcţie şi care încă nu sunt locuite. Până în prezent, n-au fost descoperite alte victime.

O altă pauză. Apoi ofiţerul a continuat cu un aer obosit şi posomorât.

— E vorba de o acţiune de sabotaj. Dispozitivul explozibil care a distrus tribuna a fost foarte puternic. În prezent, strângem probe care ne vor ajuta să identificăm autorii. Facem tot ce ne stă în putinţă pentru a duce la capăt această investigaţie. Atât deocamdată.

Vă mulţumesc.

Apoi ofiţerul s-a întors si s-a strecurat pe sub cordonul care izola perimetrul olimpic. Un val de voci şi întrebări l-a făcut să se oprească.

— ... vreun suspect?

— ... alte victime?

— ... medicii care au venit la faţa locului?

— Atât deocamdată, a repetat ofiţerul, apoi a plecat.

Mergea cu paşi hotărâţi şi cu umerii plecaţi, urmat de colegii săi. Grămada de jurnalişti s-a risipit imediat. Reporterul de la TV2 a intrat în lumina reflectoarelor, şi-a prezentat materialul în faţa camerei, apoi a dat legătura în studio. Toată lumea apăsa frenetic pe tastele mobilelor şi sufla în pixuri ca să le înmoaie pasta.

— Mda, a comentat Henriksson, n-am aflat mare lucru.

— Hai să mergem, i-a zis Annika.

L-au lăsat la faţa locului pe unul dintre fotoreporterii independenţi şi s-au îndreptat spre maşina lui Henriksson.

— Hai să mergem în zona scuarului Vintertullstorget. Poate dăm de nişte martori oculari.

Au vizitat câţiva dintre oamenii care locuiau cel mai aproape de stadion: familii cu copii, pensionari, doi beţivi şi nişte tineri petrecăreţi. Unii dintre ei – nu toţi, desigur – au zis că au fost treziţi de bubuitură; mai întâi, au fost surprinşi, apoi, au fost cuprinşi de panică.

— Ajunge, a spus Annika pe la şapte fără un sfert. Trebuie să punem cap la cap tot ce avem.

Au urcat în maşină şi au mers spre redacţie în tăcere. Annika se gândea la titluri de articole şi la paragrafele introductive. Şi mintea lui Henriksson lucra: răsfoia şi sorta negativele, se întreba care ar fi fost cele mai potrivite, developa filmul şi usca fotografiile.

Ninsoarea se înteţise, aşa că temperatura crescuse, iar şoseaua devenise foarte alunecoasă. Când s-au apropiat de un sens giratoriu, au văzut patru maşini care se tamponaseră, iar Henriksson a oprit ca să facă nişte fotografii.

Au ajuns în redacţie la şapte fără câteva minute. Atmosfera era destul de calmă, dar se vedea că toţi erau un pic agitaţi. Jansson încă era acolo; în weekend, redactorul de noapte se ocupa şi de

ediţiile locale. De obicei, sâmbăta nu trebuia decât să adauge un articol despre cine ştie ce ciudăţenie, dar redacţia era întotdeauna pregătită să schimbe tot ziarul. Exact asta făceau în dimineaţa aceea.

— Ia spune, avem material? a întrebat-o Jansson, ridicându-se de pe scaun în clipa când a văzut-o.

— Eu aşa zic, i-a răspuns Annika. Cred că în tribuna de nord a fost găsit un cadavru făcut praf. Bag mâna-n foc! În juma' de oră o să ştiu cu siguranţă dacă-i adevărat sau nu.

Jansson s-a legănat de pe un picior pe altul.

— Juma' de oră... nu se poate mai devreme? Annika şi-a dat jos paltonul, aruncându-i o privire peste umăr. A luat un exemplar din ediţia de dimineaţă şi s-a dus în biroul ei.

— Bine..., a zis redactorul de noapte, apoi s-a aşezat pe scaun.

Mai întâi, Annika a scris articolul care descria ce se întâmplase – n-a făcut decât să rescrie şi să dezvolte materialul pe care îl pregătise reporterul de noapte. A adăugat câteva mărturii ale vecinilor şi declaraţia de la conferinţa de presă potrivit căreia incendiul fusese stins. Apoi s-a apucat de articolul cu mărturii de la faţa locului, în care a descris zgomotele din preajma stadionului şi alte detalii de acest fel. La şapte şi douăzeci şi opt de minute şi-a sunat sursa.

— Nu-ţi pot divulga nimic deocamdată, i-a spus bărbatul de la celălalt capăt al firului.

— Ştiu, i-ar răspuns Annika. Am să vorbesc eu, iar tu n-o să zici nimic sau o să mă corectezi dacă greşesc...

— De data asta, nu pot, a întrerupt-o el.

La dracu'! Annika a tras aer în piept şi s-a hotărât să treacă la atac:

— Mai întâi, ascultă ce vreau să-ţi spun! Uite cum cred că stau lucrurile: azi-noapte, cineva a murit pe stadion. A fost făcut pilaf undeva, în tribună. Chiar acum, câţiva oameni strâng rămăşiţele. Şi cred că atentatul a fost comis de cineva din interior, pentru că toate alarmele au fost dezactivate. Stadionul ăla e prevăzut cu sute de alarme: alarme antifurt, alarme de incendiu, senzori de mişcare etc. Ei bine, toate au fost dezactivate... Niciuna dintre intrările arenei n-a fost forţată. Cineva care avea cheia de la o uşă a pătruns în interior şi a oprit alarmele – fie victima, fie făptaşul. Iar acum încerci să afli

cine, aşa-i?

Annika s-a oprit, ţinându-şi respiraţia.

— Nu poţi să publici chestiile astea acum, i-a spus poliţistul.

Annika a răsuflat uşurată.

— Mai exact, ce nu pot publica?

— Ipoteza omului din interior. Nu vrem să se afle. Alarmele erau în perfectă stare de funcţionare, dar au fost dezactivate. Şi e adevărat că a murit cineva. Dar încă nu ştim cine.

Poliţistul de la celălalt capăt al firului avea vocea unui om epuizat.

— Şi când o să aflaţi?

— Habar n-am. S-ar putea să fie greu de stabilit identitatea victimei… cu ochiul liber, ca să zic aşa. Dar se pare că au fost descoperite alte indicii. E tot ce pot să-ţi spun.

— E bărbat sau femeie? Poliţistul a ezitat.

— Nu acum, i-a răspuns el, apoi a închis.

Annika i-a aruncat o privire lui Jansson.

— Mi-a confirmat că a murit cineva, dar încă nu se ştie cine.

— Deci au găsit nişte carne tocată…, a comentat Jansson.

Annika a înghiţit în sec şi a încuviinţat din cap.

•

Helena Starke s-a trezit cu o mahmureală îngrozitoare. Cât timp a stat întinsă în pat, a fost cum a fost, dar, când s-a dus să bea un pahar cu apă, a vomat pe covoraşul din hol. A rămas în patru labe câteva clipe, gâfâind, apoi a reuşit să ajungă la baie. A umplut cu apă paharul în care ţinea periuţa şi l-a golit dintr-o sorbitură. Dumnezeule, n-avea să mai pună gura pe băutură niciodată! Când s-a uitat în oglindă, şi-a văzut ochii injectaţi printre stropii de pastă de dinţi. Of, nu se mai învăţa minte odată! A deschis un dulăpior şi a bâjbâit după tubul cu Tylenol[6]. A înghiţit trei pastile cu multă apă şi s-a rugat să nu le vomite.

Apoi s-a dus în bucătărie cu paşi împleticiţi şi s-a aşezat la masă. Coapsele goale i s-au crispat când au dat de scaunul rece. Oare cât băuse cu o noapte înainte? Sticla de coniac rămăsese pe masă – era goală. Şi-a lipit obrazul de tăblie şi a încercat să-şi aducă aminte

---

[6] Tylenol: medicament cu proprietăţi analgezice şi antipiretice.

ce se întâmplase. Restaurantul, muzica, figurile oamenilor – toate alcătuiau un singur flashback. Doamne, nici măcar nu-şi putea aminti cum ajunsese acasă! Era cu Christina, nu-i aşa? Parcă plecaseră împreună de la restaurant...

A oftat, s-a ridicat în picioare, a pus apă într-un ibric şi l-a luat cu ea. În drum spre dormitor, a strâns covoraşul din hol şi l-a aruncat în coşul cu rufe murdare; mai avea un pic şi vomita încă o dată din pricina duhorii.

Ceasul cu radio de pe noptieră arăta ora nouă fără cinci. A oftat iarăşi. Pe măsură ce înainta în vârstă, se trezea din ce în ce mai devreme, mai ales dacă băuse cu o noapte înainte. Cu câţiva ani în urmă, dormea toată ziua după o beţie. Dar acum lucrurile stăteau altfel: se trezea devreme, cu o greaţă insuportabilă, apoi stătea toată ziua în pat şi transpira. Moţăia din când în când, dar nu reuşea să adoarmă. Adunându-şi toate forţele, a întins mâna după ibric şi a băut nişte apă. A pus pernele una peste alta, proptindu-le de tăblie, apoi s-a sprijinit cu spatele de ele. Dintr-odată a văzut hainele pe care le purtase cu o noapte înainte; fuseseră împăturite cu grijă şi aşezate pe scrin – a simţit fiori reci pe şira spinării. Cine dracu' i le aranjase? Poate chiar ea. Lucrul cel mai înspăimântător când ţi se taie filmul la beţie e că umbli de colo-colo ca un zombie şi faci lucruri absolut normale, fără să-ţi dai seama. S-a înfiorat numai când s-a gândit la chestia asta, apoi a pornit radioul. Voia să asculte niscaiva ştiri până îşi făcea efectul Tylenolul.

Dar ştirea zilei a făcut-o să vomite încă o dată. În plus, şi-a dat seama că nu avea să se mai odihnească deloc în ziua aceea.

După ce a tras apa ca să se ducă voma, a luat telefonul şi a sunat-o pe Christina.

•

Agenţia de presă TT a dat publicităţii informaţiile pe care Annika le aflase în dimineaţa aceea abia la ora 9:04. Deci *Kvällspressen* a fost primul ziar care a publicat ştirea că la stadionul olimpic se descoperise o victimă. Titlurile lor de-o şchioapă sunau aşa: EXPLOZIA DE LA STADIONUL OLIMPIC A FĂCUT O VICTIMĂ şi DEJA A ÎNCEPUT URMĂRIREA ATENTATORULUI.

Primul titlu era destul de riscant, dar Jansson l-a acceptat până la urmă. Fotografia stadionului făcută de Henriksson de pe

flacăra olimpică ocupa cea mai mare parte a celor două pagini de mijloc. Era o imagine impresionantă: reflectoarele care dădeau la iveală craterul, oamenii aplecaţi ca să adune resturi şi fulgii care învăluiau toată scena. Era şocantă, dar nu macabră. Nu se vedea niciun pic de sânge şi nici cadavrul, dar cei care se uitau la fotografie ştiau ce făceau toţi acei oameni. Deja vânduseră fotografia agenţiei Reuters. Buletinul de ştiri de la TV2 cita ziarul *Kvällspressen,* în timp ce crainicii de la postul naţional de radio pretindeau că ei ar fi difuzat primii ştirea.

După ce au dat ediţia la tipar, reporterii şi redactorii de la departamentul Investigaţii s-au strâns în biroul Annikăi. Prin colţuri se vedeau cutii cu tot felul de mape şi dosare pline cu tăieturi din ziare – erau articolele ei mai vechi. Canapeaua rămăsese de la ocupantul anterior al biroului, dar masa de scris era nouă. Annika fusese numită şefă la Investigaţii cu două luni înainte şi tot atunci se mutase în acel birou.

— Avem mai multe lucruri de lămurit, aşa că va trebui să ne împărţim sarcinile, le-a spus ea colegilor, punându-şi picioarele pe birou.

După ce trimisese ediţia la tipografie şi luase o pauză, oboseala o toropise ca o lovitură în moalele capului. S-a lăsat pe spate, ţinând în mână cana de cafea.

— Unu: cine este victima găsită la tribună? Asta va fi marea ştire a ediţiei de mâine şi se prea poate să fie descoperite şi alte cadavre. Doi: o să ne ţinem la curent cu investigaţiile poliţiei. Trei: trebuie să analizăm totul din perspectiva Jocurilor Olimpice. Patru: cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Cinci: trebuie să luăm legătura cu taximetristul; până acum, nimeni n-a stat de vorbă cu el. Poate că a auzit sau a văzut ceva.

S-a uitat la chipurile celor din birou, urmărind reacţiile pe care le stârnise enumerarea ei. Jansson era pe jumătate adormit – în curând, avea să plece acasă. Ingvar Johansson, redactorul de ştiri, se uita la ea cu o faţă inexpresivă. Ca de obicei, reporterul Nils Langeby, cel mai în vârstă de la Investigaţii – avea cincizeci şi trei de ani –, nu-şi putea ascunde antipatia faţa de ea. Reporterul Patrik Nilsson asculta cu atenţie, ba chiar s-ar putea spune că era fascinat, iar reportera Berit Hamrin o urmărea cu un aer calm. Singura persoană

de la Investigaţii care lipsea era Eva-Britt Qvist, secretara departamentului şi, în acelaşi timp, asistentă în munca de documentare.

— Mi se pare că abordăm incidentul ăsta într-o manieră dezgustătoare, a comentat Nils.

Annika a oftat – veşnica poveste...

— Şi ce abordare propui?

— Ne concentrăm prea mult asupra poveştilor de senzaţie. De ce nu scriem niciodată despre crimele împotriva naturii? Sau despre violenţa din şcoli?

— E drept că ar fi bine să ne ocupăm mai mult de genul ăsta de...

— Normal c-ar fi bine! a întrerupt-o Nils. Ne adâncim tot mai mult într-o hazna plină cu poveşti lacrimogene despre femei maltratate, atentate cu bombă şi bătăi între găştile de motociclişti...

Annika a tras adânc aer în piept, a numărat până la trei şi abia apoi i-a răspuns:

— Nils, punctul tău de vedere e foarte pertinent, dar poate că nu e cel mai nimerit moment să discutăm despre asta...

— De ce nu? Ce, nu-s în stare să-mi dau seama când e cel mai bine să aduc vorba despre un subiect? s-a răstit el, îndreptându-se de spate.

— Nils, e drept că de obicei te ocupi de problemele de mediu şi de violenţa în şcoli, i-a spus Annika pe un ton calm. Te-ai specializat în temele astea. Spune-mi, simţi cumva că te întrerupem din treburile tale dacă te chemăm să ne ajuţi într-o zi ca asta?

— Da! a răcnit el.

Annika se uita la bărbatul furios din faţa sa. Cum dracu' avea s-o scoată la capăt cu el? Dacă nu l-ar fi chemat, ar fi fost supărat că n-a fost implicat în povestea cu atentatul. Iar dacă i-ar fi dat o sarcină, mai întâi ar fi refuzat-o, apoi şi-ar fi făcut treaba de mântuială. Pe de altă parte, dacă nu i-ar fi cerut să facă nimic, s-ar fi plâns că era tratat cu indiferenţă.

Gândurile i-au fost întrerupte de Anders Schyman, redactorul-şef. Când acesta a intrat în birou, toţi cei de faţă – inclusiv Annika – l-au salutat şi au adoptat atitudini mai puţin relaxate.

— Felicitări, Annika! Iar ţie, Jansson, îţi mulţumesc pentru

treaba excelentă pe care ai făcut-o în dimineaţa asta. Am luat-o înaintea tuturor. Aţi fost nemaipomeniţi! Fotografia de pe paginile de mijloc este extraordinară şi n-a publicat-o decât ziarul nostru. Cum aţi făcut, Annika? a întrebat el, aşezându-se într-un colţ al biroului, pe o cutie.

Annika i-a povestit totul, smulgându-le colegilor aplauze şi câteva ovaţii. Tărăşenia cu flacăra olimpică şi celelalte peripeţii aveau să facă furori la Clubul Presei.

— Şi ce facem acum?

Annika şi-a dat jos picioarele de pe birou, apoi a parcurs lista pe care o avea în faţă.

— Patrik, tu ai să te ocupi de cercetările cu privire la identitatea atentatorului şi de dovezi. O să ţii legătura cu poliţia şi cu toţi cei care conduc investigaţiile. E posibil ca în după-amiaza asta să organizeze o conferinţă de presă. Află ora şi ai grijă să faci rost de nişte fotografii. Cred c-ar fi bine să mergem cu toţii.

Patrik a încuviinţat din cap.

— Berit, tu ai să te ocupi de victimă. Cine e şi ce s-a întâmplat cu ea. Nu uita de mai vechiul atentator olimpic – i se zicea Tigrul. Sunt sigură că se află pe lista suspecţilor, chiar dacă, prin comparaţie cu explozia de azi-noapte, bombiţele lui erau nişte simple petarde. Află cu ce se mai ocupă şi ce-a făcut azi-noapte. O să încerc şi eu să dau de el, dat fiind că eu am fost cea care i-a luat interviu la vremea respectivă. Nils, tu ocupă-te de măsurile de securitate. Află cum naiba s-a putut întâmpla aşa ceva cu doar şapte luni înainte de Jocurile Olimpice. Şi cum au funcţionat sistemele de alarmă până acum.

— Asta e muncă de cercetare, a comentat Nils Langeby. Ai putea pune pe cineva din redacţie să se ocupe de chestia asta. Eu sunt reporter.

— Ba nu-i muncă de cercetare, a intervenit Anders Schyman. Cred că e una dintre cele mai importante şi mai complicate dintre toate problemele pe care le ridică explozia asta. Fă o analiză a atentatului dintr-o perspectivă globală şi încearcă să arăţi cum va afecta el lumea sporturilor. Ar ieşi unul dintre cele mai importante materiale din ediţia de mâine, Nils.

Reporterul habar n-avea cum să reacţioneze: să fie măgulit că

i se dăduse una dintre cele mai importante sarcini sau să se supere pentru că i se tăiase macaroana. Ca de obicei, a ales varianta care îl punea în cea mai bună lumină:

— Mă rog, calitatea articolului depinde de cât de bine îţi faci treaba.

Annika i-a aruncat lui Anders Schyman o privire plină de recunoştinţă, apoi a continuat:

— Şi poate se ocupă tura de noapte de impactul atentatului asupra Jocurilor Olimpice. Ştim ceva despre taximetristul rănit?

Ingvar Johansson a dat uşor din cap:

— Chiar în timp ce stăm de vorbă, oamenii noştri îl duc într-un hotel din oraş. Locuieşte în suburbiile din sud, dar presa ar fi putut da de el dacă îl lăsam să se ducă acasă. Aşa că o să-l ţinem ascuns la Royal Viking până mâine. Janet Ullberg încearcă să dea de Christina Furhage, şefa Comitetului Olimpic. O fotografie cu ea în faţa tribunei avariate ar fi excelentă. Şi avem câţiva studenţi de la Facultatea de Jurnalism care dau telefoane pentru emisiunea *Sună acum*!...

Ziarul făcea deseori anchete telefonice cu privire la ştirile de maximă importanţă. Era un mijloc de a-i face pe oameni să simtă că iau parte le evenimente. Lui Schyman îi plăceau anchetele de acest fel.

— Şi ce întrebare or să pună? a intervenit el, luând în mână o hârtie.

— „Ar trebui anulată Olimpiada? Sunaţi în seara aceasta între orele 17 şi 19.” E limpede că avem de-a face cu un atac al Tigrului sau al unui grup care nu vrea ca Suedia să găzduiască Jocurile Olimpice, a spus Johansson.

Annika a ezitat preţ de o clipă.

— Bineînţeles că trebuie să luăm în calcul şi perspectiva asta, dar nu-s sigură că despre asta-i vorba.

— De ce? a întrebat Ingvar Johansson. N-avem niciun motiv să ignorăm ipoteza asta. După materialul despre victimă, cel de-al doilea material important va fi cel despre terorist.

— Cred că n-ar trebui să marşăm prea mult pe ipoteza teroristă, a zis Annika, blestemându-se în gând pentru că promisese sursei sale din poliţie să nu scoată o vorbă despre informaţiile care dădeau de înţeles că atentatul putea avea legătură cu cineva din

interior. Câtă vreme nici măcar nu cunoaştem identitatea victimei, nu putem face speculaţii cu privire la atentator şi motivele lui.

— Ba putem! a obiectat Ingvar Johansson. Va trebui să luăm legătura cu cei din poliţie şi să-i întrebăm ce părere au despre ipoteza noastră. Şi nu le va fi greu să se pronunţe, pentru că, deocamdată, nu pot nici să nege, nici să afirme nimic.

— Pentru moment, cred c-ar fi bine să nu ne hotărâm asupra nici unei ipoteze, a intervenit Anders Schyman. Şi nici nu trebuie să respingem vreuna. Până una-alta, să rămânem deschişi la toate variantele. Mai întâi, să facem investigaţii şi abia apoi să hotărâm care sunt subiectele ediţiei de mâine. În afară de ce-am stabilit până acum, mai avem ceva de făcut?

— Deocamdată, nu. După ce-o să se afle identitatea victimei, cred că va trebui să luăm legătura cu rudele.

— Într-un mod cât se poate de delicat..., a ţinut să precizeze – complet inutil – Anders Schyman. Nu vreau ca oamenii să ne poarte pică pentru că nu le respectăm suferinţa.

— O să mă ocup eu de asta, a spus Annika zâmbind discret.

•

După ce s-a terminat şedinţa, Annika a sunat acasă. I-a răspuns Kalle, băiatul ei de cinci ani.

— Salut, scumpule! Ce faci?

— Bine. Ne ducem la McDonald's... Şi să ştii că Ellen a vărsat suc de portocale pe caseta cu *101 dalmaţieni*. De ce-a făcut prostia asta? Acuma n-o să ne mai putem uita la ea...

Băiatul a tăcut şi a oftat.

— Da, e păcat. Dar cum de-a vărsat suc pe ea? Ce căuta caseta pe masa din bucătărie?

— Păi, nu era în bucătărie. Era în sufragerie, pe podea, iar Ellen mi-a răsturnat paharul cu piciorul. Se ducea la baie...

— Şi de ce ţi-ai lăsat paharul pe podea? Doar ţi-am zis să nu mai mergi cu micul dejun în sufragerie!

Annika simţea că se înfurie. Doamne, ori de câte ori pleca de acasă pe neaşteptate, nu se putea să nu se strice câte ceva. Nimeni nu respecta regulile.

— Dar n-a fost vina mea, a scâncit Kalle. Numai Ellen e de vină! Ea a stricat caseta!

Băiatul deja începuse să plângă în hohote. A pus receptorul jos şi a fugit.

— Kalle! Alo! Kalle!

De ce dracu' se întâmplase chestia asta chiar atunci? Nu-şi dorea decât să stea de vorbă cu copiii, ca să aibă conştiinţa împăcată. După câteva clipe, Thomas a ridicat receptorul:

— Ce i-ai zis?

Annika a oftat. Simţea că o ia durerea de cap.

— De ce şi-au luat micul dejun în sufragerie?

— Păi, n-au mâncat în sufragerie, a lămurit-o Thomas, iar Annika şi-a dat seama că soţul ei se străduia să rămână calm. I-am dat voie lui Kalle să ia cu el paharul cu suc, atâta tot! N-a fost tocmai înţelept din partea mea, dacă ne gândim la consecinţe, dar o să-i liniştesc: îi duc la McDonald's şi le cumpăr o casetă nouă. Nu te mai gândi că trebuie să rezolvi tu toate problemele. Concentrează-te pe munca de la ziar... Ia zi, cum merge treaba?

Vasăzică, încerca s-o dea la pace. Annika a înghiţit în sec:

— E vorba de un caz foarte urât. Crimă, sinucidere... sau poate un accident. Deocamdată nu se ştie.

— Da, am auzit... Te întorci târziu, nu?

— Da, alergătura abia a început...

— Te iubesc! i-a spus el.

Dintr-odată, Annika a simţit că ochii i se umplu de lacrimi.

— Şi eu te iubesc, i-a şoptit ea.

•

Sursa ei din poliţie lucrase toată noaptea, după care se dusese acasă, aşa că era nevoită să se bazeze pe informaţiile oficiale oferite de Krim. În cursul dimineţii, nu se întâmplase nimic semnificativ; cadavrul nu fusese identificat, pompierii îşi terminaseră treaba, iar investigaţiile erau în derulare. Annika a hotărât să meargă încă o dată la stadion, luând cu ea un alt fotograf – un colaborator pe nume Ulf Olsson.

— Nu-s îmbrăcat cum trebuie pentru treaba asta, i-a zis Ulf în timp ce coborau cu liftul la garaj.

Annika s-a uitat la el:

— Cum adică?

Purta un palton de lână gri-închis, pantofi obişnuiţi şi costum.

— Sunt îmbrăcat ca pentru a merge să fac fotografii la premiera unei piese de teatru. Ai fi putut să-mi spui mai devreme că mergem într-un loc unde a murit cineva... Ştiai chestia asta de-acum câteva ore.

Fotograful o privea cu un aer mustrător. Pe Annika o durea capul din ce în ce mai tare. Iar acum dăduse peste un fotograf tupeist.

— Auzi, de când îţi permiţi tu să-mi spui ce-ar fi trebuit să fac? Eşti fotograf, ce dracu'! De la un fotograf se aşteaptă exact asta: să facă fotografii! Şi explozia asta e puţin mai importantă decât premiera unei piese de teatru! Dacă nu vrei să-ţi pătezi costumul Armani cu carne tocată, ţine-ţi tot timpul o salopetă în geantă!

Când s-a oprit liftul, Annika a deschis uşa cu piciorul. Amatori nenorociţi!

— Nu-mi place cum vorbeşti cu mine, s-a smiorcăit fotograful în urma ei.

Cuprinsă de furie, Annika s-a întors cu faţa spre el:

— Maturizează-te odată! i-a spus ea printre dinţi. Unde mai pui c-ai fi putut afla singur ce s-a întâmplat şi unde mergem. Îţi închipui cumva că-s un biet valet care trebuie să-ţi dea sfaturi vestimentare?

Ulf a înghiţit în sec, strângând pumnii.

— Cred că eşti foarte nedreaptă! a scâncit el.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a gemut Annika. Nu te mai smiorcăi atâta! Urcă în maşină şi hai să mergem la stadion! Sau te aştepţi să conduc eu?

De obicei, fotograful era cel care conducea când o echipă trebuia să meargă la faţa locului, deşi era maşina ziarului. În multe cazuri, maşinile pe care le aveau la dispoziţie redacţiile publicaţiilor aparţineau, de fapt, companiilor de presă pentru care lucrau fotografii. Dar neînţelegerile iscate din pricina cheltuielilor presupuse de această practică îi determinaseră pe cei de la *Kvällspressen* să renunţe la ea.

Până la urmă, Annika a fost cea care s-a urcat la volan. Au pornit spre centura de vest a oraşului şi niciunul dintre ei n-a scos o vorbă până au ajuns la docurile Hammarby. Annika a luat-o pe drumul care trecea pe lângă zona industrială Hammarby. Voia să

iasă în spatele complexului olimpic, ca să ajungă mai uşor la stadion, dar degeaba: întreg perimetrul fusese încercuit de poliţie. Annika era furioasă, iar Ulf Olsson se simţea uşurat – nu trebuia să se furişeze pe lângă stadion şi nici să-şi murdărească pantofii.

— Trebuie să avem fotografii ale tribunei făcute în timpul zilei, a spus Annika, apoi a cotit pe lângă banda de plastic întinsă de poliţie şi a luat-o pe Lumavägen. Ştiu pe cineva de la o televiziune care îşi are sediul într-o clădire din apropiere. Cu puţin noroc, poate urcăm pe acoperiş.

A luat telefonul şi a sunat-o pe prietena ei, Anne Snapphane, producătoarea unor emisiuni pentru femei la unul dintre canalele care se difuzau numai prin cablu.

— Fac montajul unei emisiuni, i-a spus Anne, pe un ton expeditiv. Ce vrei?

Cinci minute mai târziu, cei doi se aflau pe acoperişul fostei fabrici de becuri din partea de sud a docului Hammarby. Perspectiva asupra stadionului mutilat era extraordinară. Olsson a scos un obiectiv telefoto şi a consumat un film întreg – era de-ajuns.

Annika şi fotograful n-au scos o vorbă nici pe drumul de întoarcere.

•

— Conferinţa de presă începe la ora două! a strigat Patrik atunci când Annika a intrat în redacţie. Deja am ales fotografiile.

Annika i-a răspuns cu un gest al mâinii şi a intrat în biroul ei. Şi-a agăţat paltonul şi fularul în cuier, a trântit geanta pe birou, a schimbat bateria telefonului mobil şi a pus-o pe cea consumată la încărcat. S-a gândit la felul în care se purtase cu fotograful. Oare de ce-i sărise ţandăra? Şi de ce-i părea rău? A ezitat preţ de o clipă, apoi l-a sunat pe redactorul-şef.

— Da, Annika, bineînţeles că am timp să stau de vorbă cu tine, i-a răspuns el.

A străbătut zona cu birouri separate prin paravane şi s-a îndreptat spre uşa lui Anders Schyman. Activitatea era foarte redusă: Ingvar Johansson mânca o salată, ţinând telefonul la ureche, Pelle Oscarsson, redactorul foto, prelucra nişte fotografii în Photoshop cu un aer absent, iar unul dintre redactorii-şefi adjuncţi aranja pe calculator paginile ediţiei de a doua zi.

Imediat după ce-a intrat în biroul redactorului-şef, Annika a auzit genericul buletinului de prânz al postului naţional de radio. Incidentul era abordat pornind de la ideea că ar fi fost vorba de un atentat terorist: crainicul a spus că poliţia încerca să prindă membrii unui grup care ar fi avut ceva împotriva Jocurilor Olimpice. Şi asta era tot.

— Ipoteza cu teroriştii nu stă în picioare, a spus Annika. Poliţia crede că e vorba de un atac pus la cale din interior.

— Păi, de ce? a întrebat Anders Schyman după ce-a fluierat a mirare.

— Niciuna dintre intrările stadionului n-a fost forţată şi toate alarmele erau dezactivate. Nu se ştie dacă le-a dezactivat atentatorul sau victima, dar, oricum ar fi, nu încape îndoială că făptaşul e un om din interior.

— Nu neapărat, a contrazis-o Schyman. Se prea poate ca alarmele să fi fost defecte.

— Nu erau defecte, a replicat Annika. Erau în perfectă stare de funcţionare, dar au fost dezactivate.

— Sau pesemne cineva a uitat să le pornească..., a insistat redactorul-şef.

Annika s-a gândit preţ de câteva clipe, apoi a încuviinţat din cap – era o ipoteză verosimilă.

Pe urmă, s-au aşezat pe canapeaua confortabilă de lângă perete, plecând urechea din când în când la buletinul de ştiri. Annika se uita pe geam, dincolo de Ambasada Rusiei. Cerul începea să se întunece, deşi parcă nici nu se luminase de-a binelea; o ceaţă cenuşie făcea ca ferestrele să pară murdare. A observat că cineva pusese nişte podoabe de Crăciun în biroul redactorului-şef: câteva crăciuniţe roşii şi două sfeşnice.

— Azi m-am răstit la Ulf Olsson, a spus Annika pe un ton coborât.

Schyman n-a spus nimic.

— Când i-am zis că trebuie să mergem la docurile Hammarby, s-a plâns că nu-i îmbrăcat cum trebuie şi a dat vina pe mine: cică ar fi trebuit să-l anunţ din timp că urma să mergem acolo.

Apoi a tăcut, iar Anders Schyman s-a uitat la ea o clipă şi i-a spus:

— Nu tu hotărăşti unde merg fotografii, ci redactorul foto. Unde mai pui că reporterii şi fotografii trebuie să fie îmbrăcaţi în aşa fel încât să poată merge oricând în orice loc. Face parte din meseria lor.

— Şi i-am vorbit urât..., a adăugat Annika.

— N-a fost foarte înţelept din partea ta. Dacă aş fi în locul tău, i-aş cere scuze... Fă-i un favor. Sau dă-i un sfat. Şi încearcă să afli cât mai multe despre ipoteza sabotajului din interior. Nu trebuie să ne axăm pe ipoteza teroristă, dacă n-avem dovezi care s-o susţină.

Schyman s-a ridicat în picioare, dând de înţeles că întrevederea luase sfârşit. Annika se simţea uşurată atât pentru că obţinuse sprijinul redactorului-şef pentru ipoteza omului din interior, cât şi pentru că avusese tăria să-i spună superiorului ei că-şi ieşise din fire şi că-l bruscase pe fotograf. E drept că, în redacţie, oamenii se enervau zi de zi, dar ea era femeie şi fusese numită de curând şefă la Investigaţii, aşa că trebuia să se abţină.

A luat o geantă mare pe care era imprimat logoul companiei şi s-a dus în biroul fotografilor. Ulf Olsson era singur şi citea o revistă.

— Îmi pare rău că ţi-am vorbit urât, i-a spus Annika. Uite, ţi-am adus o geantă în care să-ţi pui câteva haine de iarnă: o pereche de pantaloni, încălţări călduroase, o căciulă şi mănuşi. O ţii în dulapul tău din redacţie sau în portbagajul maşinii.

Fotograful i-a aruncat o privire încruntată.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme că mergem la...

— Va trebui să discuţi chestia asta cu redactorul foto sau cu redactorul-şef. Ai developat filmul?

— Nu, voiam să...

— Bine, atunci ocupă-te de chestia asta.

Annika a ieşit din birou, simţind în ceafă privirea fotografului, în drum spre biroul ei, şi-a dat seama că nu mâncase nimic toată ziua – nici măcar nu-şi luase micul dejun –, aşa că a dat o fugă până la bufet, de unde şi-a luat un sendviş cu chiftele şi o cola dietetică.

•

Ştirea despre explozia de la stadionul olimpic deja făcuse înconjurul lumii. Marile posturi de televiziune şi cotidienele internaţionale importante trimiseseră corespondenţi la conferinţa de presă ţinută la ora două după-amiază la sediul poliţiei: CNN, Sky

News, BBC, posturile scandinave, *Le Monde*, *The European*, *The Times*, *Die Zeit* şi multe altele. Releele de transmisie ale posturilor de televiziune blocau cea mai mare parte a aleii care ducea la intrarea în sediul poliţiei.

Annika s-a dus la conferinţă împreună cu alţi patru colegi de redacţie: reporterii Patrik şi Berit, plus doi fotografi. Sala era înţesată cu oameni şi tot felul de echipamente. Annika şi ceilalţi doi reporteri au luat loc pe nişte scaune aşezate în spate, iar fotografii şi-au croit drum cu coatele până în faţă. Ca de obicei, angajaţii televiziunilor se aşezaseră chiar în faţa podiumului, împiedicându-i pe toţi ceilalţi să vadă. Oamenii se împiedicau de kilometrii de cablu care şerpuiau pe podea şi toată lumea era nevoită să-i lase pe reporterii televiziunilor să pună primele întrebări. Reflectoarele camerelor de luat vederi luminau întreaga sală, dar cele mai multe erau orientate spre podiumul de unde reprezentanţii poliţiei aveau să se adreseze naţiunii. Câteva dintre posturile TV urmau să transmită conferinţa în direct: CNN, Sky şi TV2. Reporterii îşi pregăteau prezentările de dinaintea conferinţei, făcând mâzgălituri pe nişte foi, fotografii puneau role noi în aparate, iar reporterii posturilor de radio apăsau pe butoanele reportofoanelor, mormăind: „test... unu, doi... test...” Murmurul vocilor semăna cu vuietul unei cascade. Atmosfera era deja sufocantă. Annika a bombănit ceva, apoi şi-a pus paltonul şi fularul grămadă pe podea.

Când reprezentanţii poliţiei au intrat în sală printr-o uşă aflată lângă podium, murmurul s-a domolit şi a fost înlocuit de ţăcănitul aparatelor de fotografiat. Pe podium au urcat patru bărbaţi: ofiţerul de presă al poliţiei din Stockholm, procurorul-şef Kjell Lindström, un anchetator de la Krim al cărui nume Annika nu şi-l putea aminti şi, în fine, Evert Danielsson, şeful Secretariatului Olimpic. Cei patru s-au aşezat fără grabă la masă, apoi au luat câte o gură din nelipsitele pahare cu apă.

Ofiţerul de presă a deschis conferinţa prezentând faptele: avusese loc o explozie care făcuse o victimă, pagubele erau însemnate, iar investigaţiile poliţiei erau în plină desfăşurare. Ofiţerul deja părea obosit şi îngrijorat. „Oare cum o să arate după încă două zile la fel de solicitante?”, s-a întrebat Annika.

Apoi a venit rândul procurorului-şef:

— Deocamdată nu am reuşit să stabilim identitatea victimei de la stadion. Întâmpinăm dificultăţi din pricina stării în care a fost găsit cadavrul, dar dispunem de câteva indicii. Rămăşiţele explozibilului au fost trimise la Londra pentru a fi analizate în detaliu. Până în prezent, nu am primit rezultatele finale, dar datele pe care le deţinem arată că este posibil să fi fost folosiţi explozibili de uz civil. Ştim deja că nu au fost folosiţi explozibili militari.

Procurorul-şef a luat încă o gură de apă. Camerele de luat vederi bâzâiau.

— De asemenea, încercăm să dăm de bărbatul care, în urmă cu şapte ani, a fost condamnat pentru două atacuri cu bombă asupra unor stadioane. Deocamdată, nu se află pe lista suspecţilor, dar va fi convocat pentru interogatoriu.

Kjell Lindström s-a uitat pe foile pe care le avea în faţă. Părea că ezită. Când a ridicat privirea, s-a uitat în obiectivul camerei de la TV2:

— O persoană îmbrăcată cu haine închise la culoare a fost văzută în apropierea stadionului chiar înaintea exploziei. Facem apel pe această cale către toţi cei care ne pot oferi informaţii relevante cu privire la atentatul de la stadionul Victoria. Poliţia vrea să stea de vorbă cu toţi cei care se aflau în apropierea complexului olimpic în intervalul cuprins între miezul nopţii şi ora 3:20 dimineaţa. Anumite informaţii care par lipsite de importanţă pentru publicul larg pot constitui indicii relevante pentru poliţie.

A turuit două numere de telefon care sigur aveau să fie repetate în buletinul de ştiri de pe TV2. După ce procurorul-şef a terminat ce avea de spus, Evert Danielsson de la Secretariatul Olimpic şi-a dres glasul.

— Ne aflăm în faţa unei tragedii, a început el cu un aer destul de agitat. Atât pentru Suedia în calitate de gazdă a Jocurilor Olimpice, cât şi pentru întreaga lume sportivă. Jocurile reprezintă o competiţie între egali, indiferent de rasă, sex, credinţe religioase şi politice. De aceea, este profund regretabil că acest simbol mondial a fost atacat şi că arena competiţiilor olimpice a fost ţinta unui atac terorist.

Annika şi-a întins gâtul ca să vadă peste camera celor de la CNN. A privit cu atenţie faţa procurorului-şef şi pe cele ale

reprezentanţilor poliţiei, ca să surprindă reacţiile produse de lamentaţiile lui Danielsson. După cum era de aşteptat, toţi trei au tresărit, pentru că, în prezenţa lor, şeful Secretariatului Olimpic oferise opiniei publice atât un motiv, cât şi un procedeu: atentatul era un act terorist îndreptat împotriva Jocurilor Olimpice. Dar poliţia încă nu ştia cine era victima. Sau aflaseră, dar nu voiau să spună? Oare lui Danielsson nu-i ajunsese la urechi ceea ce Annika ştia deja, şi anume că era probabil ca atentatul să fi fost pus la cale de cineva din interior?

Procurorul-şef a intervenit, încercând să-l oprească pe Danielsson, dar acesta a continuat fără să-l ia în seamă:

— Îi rog pe toţi cei care cred că au informaţii relevante să ia legătura cu autorităţile. Este extrem de important ca poliţia să-l aresteze pe cel care a comis acest... Ce s-a întâmplat?

Directorul Secretariatului s-a uitat cu un aer uluit la procurorul-şef, care probabil îl ciupise sau îl lovise cu piciorul fără ca reporterii să vadă.

— Aş vrea să subliniez, a spus Kjell Lindström, aplecându-se către microfoane, că deocamdată nu avem cum să stabilim motivul atentatului.

S-a uitat pieziş la Evert Danielsson, apoi a continuat:

— Până în prezent, nu deţinem niciun indiciu care să ne facă să credem că avem de-a face cu un act terorist îndreptat împotriva Jocurilor Olimpice. Repet: niciun indiciu. Nu au fost trimise ameninţări nici Secretariatului, nici celor care administrează complexul olimpic. În stadiul actual al investigaţiilor, nu excludem nicio pistă şi niciunul dintre motivele posibile ale acestui atentat.

Apoi s-a lăsat pe spate:

— Aveţi întrebări?

Reporterii TV erau pregătiţi şi abia aşteptau să-i asalteze pe cei patru. Imediat ce li se dădea posibilitatea, îşi ciuruiau victimele cu întrebări: se aruncau asupra lor la fel ca jucătorii de hochei atunci când pornesc la contraatac. Primele întrebări se refereau la fapte deja cunoscute, dar care fuseseră prezentate prea pe larg sau într-o manieră prea complicată, astfel încât nu intrau într-o ştire de nouăzeci de secunde. Tocmai de aceea reporterii TV întotdeauna voiau să li se repete anumite lucruri, în speranţa că vor primi

răspunsuri mai simple şi mai la obiect.

— Aveţi vreun suspect?

— Aveţi vreo pistă?

— A fost identificată victima?

— Ar putea fi vorba despre un act terorist?

Annika a oftat. Singurul motiv pentru care mergea la astfel de conferinţe era că putea să studieze comportamentul anchetatorilor. Tot ce spuneau reprezentanţii poliţiei avea să fie preluat de mass-media, dar posibilitatea de a observa expresiile celor care nu se aflau în obiectivul camerelor de luat vederi oferea deseori satisfacţii mai mari decât răspunsurile cât se poate de previzibile. La acea conferinţă, de exemplu, a văzut cât de tare s-a înfuriat Kjell Lindström pe Evert Danielsson pentru că turuise despre „acte de terorism". Poliţia suedeză făcea tot posibilul pentru ca opinia publică internaţională să nu asocieze Stockholmul şi Jocurile Olimpice cu terorismul. Era foarte probabil ca atentatul de la stadion să nu fi fost mâna unor terorişti. Annika a observat şi că, spre deosebire de alte dați, poliţia chiar oferise câteva informaţii noi, aşa că şi-a notat câteva întrebări în carneţel. Ceea ce nu ştia până atunci era că, în noaptea atentatului, fusese văzută în apropierea stadionului o persoană îmbrăcată cu haine închise la culoare. Unde şi la ce oră? Dacă această persoană fusese văzută de un martor ocular, cine era şi de ce se afla în preajma complexului olimpic? De ce nu fuseseră trimise probele la laboratorul din Linköping[7]? Şi când aveau să fie gata analizele? Cum ajunseseră la concluzia că fuseseră folosiţi explozibili de uz civil? În ce mod avea să influenţeze investigaţiile acest fapt? Anchetatorii aveau să-şi extindă cercetările sau să şi le restrângă? Cât de uşor pot fi procuraţi explozibilii de uz civil? Cât va dura repararea tribunei de nord? Stadionul este cumva asigurat? Dacă da, de ce companie? Şi cine era victima? Îi stabiliseră identitatea? Şi la ce se referise Kjell Lindström când spusese că poliţia avea indicii care puteau contribui la identificarea victimei? Annika a oftat încă o dată. Se profila o poveste foarte lungă şi foarte încâlcită.

•

[7] Linköping: oraş din sudul Suediei.

Procurorul-şef Kjell Lindström s-a ridicat de la masă şi a ieşit, străbătând cu paşi mari coridorul care ducea la sala de conferinţe. Faţă îi era palidă şi încordată. Strângea atât de tare mânerul servietei, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Simţea că, dacă nu-şi controlează mâinile, avea să-l strângă de gât pe Evert Danielsson. Era urmat de ceilalţi participanţi la conferinţă şi de cei trei poliţişti în uniformă care stătuseră în picioare în spatele lor. Unul dintre aceştia a închis uşa pe care ieşiseră cele patru oficialităţi şi, pe un ton apăsat, le-a cerut reporterilor insistenţi să se retragă.

— Nu înţeleg de ce-i atât de regretabil să spui ce gândeşte toată lumea, s-a arătat nedumerit şeful Secretariatului, care se afla în spatele lui Lindström. Pentru toţi e evident că avem de-a face cu un atentat terorist. Secretariatul consideră că e important să stabilim cât mai repede un curent de opinie care să contracareze atentatul, o forţă care să facă faţă oricărei încercări de a sabota Jocurile Olimpice...

Procurorul s-a întors către Evert Danielsson, apropiindu-şi foarte mult faţa de a lui:

— Ascultă-mă bine: nu avem niciun indiciu care să ne facă să credem c-ar fi vorba de un atac terorist! Ai înţeles? Ultimul lucru de care are nevoie acum poliţia e o dezbatere de rahat despre măsurile antiteroriste! Şi s-ar ajunge la nişte pretenţii exagerate cu privire la siguranţa stadioanelor şi a clădirilor publice, pe care, pur şi simplu, n-avem cum să le satisfacem... Ai idee câte stadioane sunt implicate într-un fel sau altul în organizarea Jocurilor Olimpice? Da, bineînţeles că ştii! Nu-ţi aduci aminte ce s-a întâmplat pe vremea când Tigrul ne dădea bătăi de cap? După ce a pus alea două bombe, toţi reporterii lu' peşte de prin ţară au început să dea târcoale în toiul nopţii tuturor arenelor fără sisteme de alarmă. Iar apoi scriau articole de senzaţie în care trâmbiţau că pe arenele suedeze paza e de căcat!

— Cum de eşti aşa sigur că nu-i vorba de un atac terorist? a întrebat Danielsson cu un aer uşor intimidat.

Lindström a oftat:

— Crede-mă, avem motive întemeiate.

Apoi a dat să meargă mai departe.

— Cum ar fi? a insistat directorul Secretariatului.

Procurorul s-a oprit din nou şi i-a răspuns pe un ton calm:

— A fost mâna cuiva din interior, a unora care se ocupă de organizarea Jocurilor. Ai priceput? Unul dintre oamenii tăi, amice! Tocmai de-aia e foarte regretabil că te-ai apucat să turui despre atacuri teroriste. Înţelegi ce spun?

Evert Danielsson s-a îngălbenit:

— Nu se poate!

Kjell Lindström şi-a continuat drumul:

— Ba se poate! Şi dacă ai să te duci la anchetatorii de la Krim, poate o să le spui ce persoane din Secretariat sunt autorizate să folosească toate cardurile de acces, cheile şi codurile sistemelor de pază de la stadionul Victoria.

•

Când Annika s-a întors la redacţie după conferinţa de presă, Ingvar Johansson i-a făcut semn cu mâna din spatele unuia dintre computere şi a i-a zis:

— Vino să vezi dacă înţelegi ceva din chestia asta!

Annika s-a dus mai întâi în biroul ei ca să-şi lase geanta, paltonul, fularul şi mănuşile. A simţit că puloverul era cam lipicios la subsuori şi dintr-odată şi-a dat seama că sărise peste duşul de dimineaţă. Şi-a încheiat jacheta la toţi nasturii, sperând că n-o să împrăştie miros de transpiraţie.

Janet Ullberg, o reporteră independentă mai tânără decât ea, şi Ingvar Johansson stăteau aplecaţi în faţa unui computer cu modem de mare viteză.

— Janet a căutat-o pe Christina Furhage toată ziua, dar n-a reuşit să dea de ea, i-a spus Johansson în timp ce tasta ceva. Avem un număr al ei, dar nu răspunde nimeni. Potrivit Secretariatului Olimpic, sigur e în Stockholm, probabil la ea acasă. Aşa că vrem să-i căutăm adresa şi să mergem să-i ciocănim la uşă... Dar am introdus nişte indicii şi n-am găsit nimic. Nu figurează pe nicăieri.

Johansson i-a arătat informaţia de pe ecran. Calculatorul nu găsise nicio Christina Furhage: *Nu există niciun nume care să corespundă criteriilor introduse.* Annika s-a strecurat prin spatele lui Janet şi s-a aşezat pe scaunul din faţa computerului.

— Nu se poate să n-o găsim. Toată lumea figurează într-un registru sau altul. Aţi făcut o căutare prea limitată, asta-i tot.

— Nu înţeleg… Ce faci acolo? a întrebat Janet cu voce scăzută.

Annika i-a explicat în timp ce tasta:

— Registrul Public… E vorba despre departamentul guvernamental pentru informaţii cu privire la toţi cetăţenii suedezi – poţi afla date de naştere, de deces sau de căsătorie şi, bineînţeles, adrese. I se spune RegPub. Nici măcar nu mai este administrat de stat: a fost vândut unei companii anglo-franceze. În fine, pe RegPub dai de orice cetăţean suedez: poţi să afli codul numeric personal, adresa actuală, adresele anterioare şi datele de naştere atât ale suedezilor nativi, cât şi ale imigranţilor care au primit CNP suedez. Înainte, puteai să afli şi legăturile de rudenie – mai exact, cu cine e căsătorită o anumită persoană şi câţi copii are –, dar, de vreo doi, nu mai poţi accesa informaţiile astea. Ei bine, cu ajutorul modemului ne conectăm la o chestie care se cheamă Piaţa Info. Vedeţi…? Poţi alege între mai multe baze de date: de exemplu, Registrul Naţional Auto sau Registrul întreprinderilor Mici şi Mijlocii, dar noi vrem RegPub. Vasăzică tastăm „regpub" aici, unde e cursorul…

— Mă întorc la biroul meu. Cheamă-mă când găseşti ceva, a spus Ingvar Johansson, apoi a plecat.

— … şi gata, am intrat! a continuat Annika. Iar acum putem alege între mai multe funcţii – depinde de ce anume vrem să aflăm. Vezi? Apeşi pe tasta F2 când ai un CNP şi vrei să afli al cui este. Dacă ai o dată de naştere şi vrei să afli CNP-ul, apeşi F3. F4 şi F5 nu-s disponibile – sunt pentru legăturile de rudenie –, dar putem folosi F7 şi F8. Ca să afli unde locuieşte cineva, apeşi pe F8. Introduci numele persoanei şi gata! Ia uite!

Annika a apăsat pe F8 şi pe ecran a apărut un formular.

— Aşadar, o căutăm pe Christina Furhage, care locuieşte undeva în Suedia, a spus ea, apoi a introdus câteva date – sexul, numele şi prenumele – lăsând libere căsuţele pentru data aproximativă a naşterii, codul districtului şi codul poştal.

Computerul a procesat informaţiile, iar după câteva secunde, pe ecran au apărut trei rânduri.

— Bun! Să le luăm pe rând! a spus Annika, apropiind pixul de ecran. Ia uite: „Furhage, Eleonora Christina, născută în 1912 la Kalix, ist". „Ist" vine de la „istoric": cred că biata femeie a murit deja. Persoanele care decedează sunt păstrate în registru cam un an. „Ist"

ar putea însemna şi că femeia şi-a schimbat numele – s-o fi măritat cu un boşorog de la azilul de bătrâni. Dacă vrei să afli chestia asta, apeşi pe F7, ca să afli istoricul persoanei în cauză, dar n-o să ne ocupăm de asta acum.

Apoi a coborât pixul la cel de-al doilea rând.

— „Furhage, Sofia Christina, născută în 1993 la Kalix." Deci e un copil. Se prea poate să fie rudă cu cea de mai înainte. De obicei, purtătorii unui nume de familie mai ciudat sunt din acelaşi loc...

A coborât pixul încă un pic:

— Asta trebuie să fie Christina pe care o căutăm. Annika a tastat litera „V" în faţa celui de-al treilea rând, apoi a apăsat pe o altă tastă.

— Dumnezeule! a exclamat ea, apropiindu-se de monitor, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce vedea – era o informaţie care apărea extrem de rar.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Janet.

— Femeia asta e trecută la categoria „confidenţial", i-a explicat Annika.

A tastat: „Command P", apoi s-a dus lângă imprimantă. A luat în mână foaia şi s-a dus la Ingvar Johansson.

— A apărut cumva la noi în ziar vreun articol potrivit căruia Christina Furhage ar avea bodyguarzi, că ar fi primit ameninţări cu moartea sau ceva de genul ăsta?

Ingvar Johansson s-a rezemat de speteaza scaunului şi, preţ de câteva clipe, s-a gândit la întrebare, apoi a răspuns:

— Din câte ştiu, nu. De ce?

Annika i-a întins foaia cu datele furnizate de RegPub:

— Christina Furhage trebuie să fi primit nişte ameninţări foarte serioase. Numai şeful de la Direcţia Financiară ştie unde locuieşte. În toată Suedia nu-s decât vreo sută de persoane care beneficiază de o astfel de protecţie.

Ingvar Johansson a luat foaia şi s-a uitat pe ea cu un aer indiferent:

— Ce vrei să spui? Datele ei personale nu-s protejate, din moment ce numele ei apare în registru.

— Aşa-i, dar ia uite ce scrie în căsuţa pentru adresă: „c/o adr. Tyresö".

Annika s-a aşezat pe un scaun.

— Autorităţile pot aplica mai multe niveluri de confidenţialitate pentru a proteja diverse persoane expuse riscurilor, i-a explicat ea. Nivelul cel mai scăzut de protecţie constă în afişarea unei mărci de confidenţialitate în Registrul Public. Nu-i o practică ieşită din comun: există aproximativ cinci mii de persoane ale căror date personale sunt confidenţiale. În astfel de cazuri, pe ecran apare mesajul: „Date protejate”.

— Da, ştiu asta. Dar în dreptul Christinei Furhage nu apare mesajul ăsta, i-a răspuns Ingvar Johansson.

Însă Annika s-a făcut că nu aude:

— Pentru ca datele tale personale să primească o marcă de confidenţialitate, trebuie să fii ameninţat de un pericol real. Nu-ţi pot fi secretizate datele decât în urma deciziei luate de către şeful Direcţiei Financiare de care aparţii.

Annika a lovit hârtia din mâna lui Johansson cu pixul:

— Dar chestia asta chiar e ieşită din comun! E un nivel de protecţie mult mai ridicat decât celălalt şi mult mai greu de obţinut. Mai exact, în Registrul Public eşti invizibil. Furhage nu figurează în registru decât în felul ăsta: cu o trimitere la şeful Direcţie Financiare din Tyresö[8]. Este singurul funcţionar public din întreaga ţară care ştie unde locuieşte Furhage.

Ingvar Johansson s-a uitat la ea cu un aer sceptic:

— De unde ştii toate chestiile astea?

— Îţi aduci aminte că am făcut o anchetă despre Fundaţia Paradis şi că am scris articole despre oameni care trăiesc în Suedia sub acoperire?

— Da, şi ce-i cu asta?

— Am mai întâlnit un caz ca al Christinei Furhage o singură dată: atunci când căutam oameni pe care guvernul făcuse tot posibilul să-i ascundă cât mai bine.

— Dar Christina Furhage nu se ascunde...

— Deocamdată, n-am reuşit să dăm de ea, nu-i aşa? Ai zis că avem un număr de telefon la care ar putea fi găsită. Care e?

S-au uitat în agenda telefonică a ziarului, care putea fi

---

[8] Tyresö: suburbie a Stockholmului.

consultată de pe orice calculator din redacţie. În dreptul Christinei Furhage, şefa Comitetului Olimpic, figura un număr de mobil. Annika a format numărul, dar i-a răspuns căsuţa vocală.

— Are telefonul închis, a dedus ea.

A sunat la informaţii, ca să afle pe numele cui era acel număr: a aflat că nu figura în registrul telefonic. Auzind asta, Ingvar Johansson a oftat:

— Oricum, e prea întuneric acum: n-aş fi avut cum să obţin o fotografie cu Furhage în faţa stadionului pentru ediţia de dimineaţă. Poate reuşim mâine.

— Mai întâi, trebuie să aflăm unde e, i-a spus Annika. E limpede că trebuie să facă o declaraţie în legătură cu cele întâmplate.

Apoi s-a ridicat de pe scaun şi a pornit spre biroul ei.

— Ce-ai de gând să faci acum? a întrebat-o Johansson.

— Sun la Secretariatul Olimpic. Sunt sigură că oamenii de acolo ştiu ce naiba se întâmplă.

•

Annika s-a trântit pe scaun, apoi şi-a pus capul pe birou. Cu coada ochiului, a văzut un melc cu scorţişoară care zăcea pe tăblie din ziua dinainte. L-a înhăţat şi a luat o gură. Se uscase de-a binelea, dar, până la urmă, a reuşit să-l mănânce, amestecând îmbucăturile cu ce rămăsese pe fundul paharului de cola dietetică pe care şi-l cumpărase la prânz. A strâns firimiturile cu latul palmei, apoi a format numărul centralei telefonice a Secretariatului Olimpic. Suna ocupat. A încercat încă o dată, dar a avut grijă să schimbe ultima cifră: în loc de zero, a format unu – era un truc prin care puteai evita centrala, ca să ajungi direct la biroul unui angajat. Uneori, era nevoie să încerci de o sută de ori, dar, mai devreme sau mai târziu, dădeai peste un biet funcţionar care lucra după program. Dar, de data aceasta, a mers mult mai uşor: în mod surprinzător, a avut succes de la prima încercare. I-a răspuns însuşi Evert Danielsson, şeful Secretariatului.

Annika a stat pe gânduri preţ de o secundă, apoi a hotărât să sară peste replicile de complezenţă şi să treacă direct la subiect:

— Am vrea o declaraţie din partea Christinei Furhage. Şi am vrea s-o obţinem cât mai repede.

— Aţi sunat de vreo zece ori azi, a bombănit Danielsson. Şi v-

am promis că o să-i transmitem întrebările dumneavoastră.

— Am vrea să stăm de vorbă cu ea personal. Vă dați seama că nu se poate ascunde într-o zi ca asta! Ce-o să zică lumea? Este vorba despre Jocurile pe care le organizează chiar *dumneaei*, ce Dumnezeu! Până acum nu i-a fost teamă să stea de vorbă cu presa. De ce se ascunde? Haideți, faceți-ne legătura cu dânsa!

Preț de câteva secunde, Annika a ascultat respirația precipitată a lui Danielsson.

— Nu știm unde e, a spus el cu glas scăzut.

Annika a simțit că-i crește pulsul și a pornit reportofonul de lângă telefon.

— Nici dumneavoastră nu ați reușit să dați de ea? l-a întrebat ea tot cu glas scăzut.

Danielsson a înghițit în sec:

— Nu, deși am căutat-o toată ziua. N-am reușit să dăm nici de soțul ei. Dar n-o să scrieți despre asta în ziar, nu-i așa?

— Nu vă pot promite..., i-a răspuns Annika. Dar unde ar putea să fie?

— Am crezut că-i acasă.

— Și unde locuiește? a întrebat ea, având în minte informația pe care o găsise în Registrul Public.

— Aici, în oraș. Am trimis oameni s-o caute, dar n-a răspuns nimeni la ușă.

Annika a tras aer în piept. Oare de ce-i spunea directorul toate astea? Vorbea ca un om disperat, așa că Annika a hotărât să bată fierul cât era cald și i-a pus repede o întrebare frontală:

— Cine a amenințat-o pe Christina Furhage?

Lui Danielsson i s-a tăiat respirația:

— Poftim?... Ce vreți să spuneți?

— Nu vă mai prefaceți că nu știți despre ce-i vorba! Dacă vreți să nu publicăm nimic din ce-am aflat, trebuie să-mi spuneți ce se întâmplă.

— Cum de ați...? Cine v-a spus că...?

— În Registrul Public, datele Christinei Furhage apar ca fiind confidențiale. Ceea ce înseamnă că amenințările la adresa ei sunt atât de serioase, încât un tribunal a emis un ordin prin care agresorului i se interzice să se mai apropie de dumneaei. E adevărat?

— Dumnezeule! a suspinat Danielsson. De unde aţi aflat toate astea?

Annika a bombănit ceva ca pentru sine, apoi i-a zis:

— Din Registrul Public. Cel care cunoaşte limbajul nu trebuie decât să citească ce scrie pe ecranul computerului. A fost emis un astfel de ordin împotriva vreunei persoane care a ameninţat-o pe Christina Furhage?

— Nu mai pot sta de vorbă cu dumneavoastră, i-a spus Danielsson pe un ton protocolar, apoi a închis.

Annika a ascultat preţ de câteva clipe bâzâitul liniei telefonice, apoi a oftat şi pus receptorul în furcă.

•

Evert Danielsson se uita ţintă la femeia care stătea în uşă.

— De câtă vreme eşti? a întrebat-o.

— Ce faci aici? i-a replicat Helena Starke, încrucişându-şi braţele.

Directorul Secretariatului s-a ridicat de pe scaunul Christinei Furhage, privind în jur cu un aer distrat, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama că se afla în biroul Christinei.

— Păi..., am venit să mă uit în agenda ei, ca să văd dacă nu cumva şi-a notat unde avea de gând să meargă..., dar n-am găsit nimic.

Femeia îl privea pe Evert Danielsson cu un aer mustrător. Directorul a privit-o în ochi şi nu s-a putut abţine să nu facă o remarcă:

— Arăţi ca dracu'!

— Eşti cât se poate de misogin! i-a răspuns ea, privindu-l cu dispreţ, apoi s-a apropiat de biroul Christinei Furhage. Dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat, află că azi-noapte m-am îmbătat muci şi că dimineaţă am vomitat pe covoraşul de la intrare. Şi, dacă o să zici că nu-i şade bine unei doamne să facă chestii dintr-astea, eşti un om mort! Iar Christina o fi hotărât să-şi petreacă ziua alături de familie, a adăugat Helena Starke, trăgând cu mişcări precise unul dintre sertarele biroului. Asta înseamnă că a preferat să lucreze de acasă, i-a explicat ea.

Apoi a scos din sertar o agendă groasă, a deschis-o aproape de sfârşit şi a răsfoit-o cu mişcări rapide, făcând foile să foşnească.

— Mda, nimic! Pagina pentru sâmbătă, 18 decembrie, e complet goală.

— Poate că face curăţenie înainte de Crăciun, i-a spus Evert Danielsson, după care au zâmbit amândoi – şi-au închipuit cât de caraghioasă ar fi fost Christina în halat, cu o cârpă pentru şters praful în mână.

— Cine a sunat? l-a întrebat ea, punând agenda în sertar.

Directorul Secretariatului a observat că Helena Starke a închis sertarul cu o mişcare fermă, după care i-a răsucit cheiţa şi a scos-o din încuietoare.

— O jurnalistă de la *Kvällspressen*. Nu-mi aduc aminte cum o cheamă.

Helena a băgat cheiţa într-unui dintre buzunarele blugilor.

— De ce i-ai zis că n-am reuşit să dăm de Christina?

— Păi, ce era să-i spun? Că nu are de dat nicio declaraţie? Că se ascunde? În felul ăsta, n-aş fi făcut decât să înrăutăţesc situaţia, i-a explicat el, ridicând din umeri cu un aer neajutorat.

Helena Starke s-a apropiat de director atât de mult, încât acesta i-a simţit damful de alcool, apoi i-a zis:

— Întrebarea este: *unde* e Christina? De ce n-a venit la birou? E limpede că se află într-un loc unde n-a ajuns încă nicio ştire despre atentat, nu-i aşa? Dar unde anume? Ai vreo idee?

— S-o fi dus la vila de la ţară?

Helena s-a uitat la el cu un aer compătimitor:

— Mda, sigur s-a dus la ţară... Iar porcăriile alea despre terorişti pe care le-ai turuit la conferinţa de presă n-au fost nişte chestii foarte inteligente, nu-i aşa? Ce crezi c-o să spună Christina când o să afle?

Evert Danielsson şi-a ieşit din fire: avea sentimentul că era profund nedreptăţit.

— Dar asta am crezut cu toţii! Ai fost de faţă când am discutat chestia asta. N-a fost numai părerea mea. Dimpotrivă, am hotărât cu toţii că trebuie să facem ceva şi că cel mai bine ar fi să ne adresăm opiniei publice în cel mai scurt timp posibil. Nu s-a opus nimeni.

Helena s-a întors cu spatele şi a pornit spre uşă:

— Poliţia a negat cu tărie ipoteza atacului terorist, aşa că te-ai făcut de râs. Cei care te-au văzut la televizor şi-au făcut impresia că

eşti isteric şi paranoic. N-aveam nevoie de asta acum...

Odată ajunsă în prag, s-a întors către şeful Secretariatului şi s-a sprijinit de toc:

— Mai stai aici sau pot să încui?

Danielsson a ieşit din biroul Christinei Furhage fără să scoată o vorbă.

•

În seara aceea, şedinţa de redacţie a avut loc în biroul lui Anders Schyman, unde se afla o masă de conferinţe. Buletinul de ştiri de la TV1 avea să înceapă în cincisprezece minute. Venise toată lumea, în afară de Jansson.

— Vine şi el, a explicat Annika. Atâta doar că...

Prin sintagma „atâta doar că...” erau explicate întârzierile provocate de motive cât se poate de banale; era folosită pentru a scuza reporterii care habar n-aveau că, la o anumită oră, trebuie să fie într-un anumit loc sau pentru maniacii vorbitului la telefon care purtau o conversaţie chiar în acel moment. Se folosea şi atunci când cineva era plecat la toaletă sau să-şi ia o cafea.

Participanţii la şedinţă îşi răsfoiau hârtiile sau, pur şi simplu, aşteptau. Annika a recapitulat chestiunile pe care voia să le supună dezbaterii. Nu avea o listă la fel de lungă precum Ingvar Johansson, redactorul de ştiri, care împărţea colegilor de la masă coli cu subiectele la care se lucra în redacţie. Pelle Oscarsson, redactorul foto, vorbea la telefonul mobil, iar redactorul-şef se legăna de pe un picior pe altul, privind în gol spre televizorul al cărui volum fusese dat la minimum.

— Scuze! a spus redactorul de noapte, dând buzna în birou cu o ceaşcă de cafea într-o mână şi cu machetele tuturor paginilor în cealaltă.

Încă era pe jumătate adormit şi deja ajunsese la a doua cafea. Bineînţeles că a vărsat puţină cafea pe jos când a închis uşa, detaliu care nu i-a scăpat lui Anders Schyman. Redactorul-şef a oftat, apoi a tras un scaun şi s-a aşezat la masă:

— Gata, suntem toţi. Să începem cu atentatul. Ce materiale avem?

Annika a luat cuvântul imediat, fără să aştepte ca Ingvar Johansson să-şi facă numărul. Ştia că redactorului de ştiri îi plăcea să

prezinte toate subiectele, inclusiv pe ale ei, dar în seara aceea nu voia să aştepte.

— După părerea mea, a început ea, în secţiunea dedicată atentatului ar trebui să avem patru subiecte. N-avem cum să evităm ipoteza teroristă. Însuşi Evert Danielsson a pomenit-o la conferinţa de presă, însă poliţia ar vrea să nu fie luată prea în serios. Unul dintre subiecte ar putea fi tocmai această divergenţă de opinii. Adevărul e următorul: Christina Furhage a fost ţinta unor intimidări, dar nu ştim încă de ce natură. Datele ei personale din Registrul Public au fost secretizate, aşa că numai angajaţii de la Direcţia financiară din Tyresö îi cunosc adresa. În plus, nimeni nu ştie unde e, nici măcar colegii ei cei mai apropiaţi de la Secretariatul Olimpic. De subiectul ăsta mă ocup eu.

— La ce titlu te-ai gândit? a întrebat-o Jansson.

— Ceva de genu': „Şefa Comitetului Olimpic a fost victima unor ameninţări". Apoi dăm un citat din Danielsson: „Avem de-a face cu un atentat terorist".

Jansson a încuviinţat din cap.

— Apoi urmează subiectul central – pagubele. Va trebui să facem o prezentare amănunţită, cu subtitluri şi diagrame; tot materialul va fi dispus în jurul unei fotografii de mari dimensiuni a tribunei devastate. Patrik se va ocupa de asta. Avem fotografii ale stadionului făcute în timpul zilei, atât din elicopter, cât şi de pe acoperişul fostei fabrici de becuri, nu-i aşa, Pelle?

Redactorul foto a încuviinţat din cap:

— Da, aşa-i. Şi cred că fotografiile din elicopter sunt mai bune. Din păcate, cele făcute de pe acoperiş sunt subexpuse: pur şi simplu, sunt prea întunecate. Le-am pus pe Macintosh şi am încercat să le măresc luminozitatea, dar sunt şi cam neclare, aşa că cel mai bine ar fi să le folosim pe cele din elicopter.

Jansson a făcut o însemnare pe macheta uneia dintre pagini, iar Annika s-a înfuriat: vasăzică nenorocitu' ăla de fotograf în costum Armani nu ştia nici să focalizeze, nici să regleze ca lumea deschiderea diafragmei!

— Cine a făcut fotografiile de pe acoperiş? a intervenit Anders Schyman.

— Olsson, i-a răspuns Annika pe un ton tăios.

Redactorul-şef a făcut o însemnare, apoi a întrebat-o pe Annika:

— Altceva?

— Va trebui să scriem şi despre victimă. E bărbat său femeie? Şi cam ce vârstă are? Ce-a stabilit medicul legist? Ce-a descoperit poliţia în legătură cu identitatea ei? La ce indicii s-a referit procurorul-şef în timpul conferinţei de presă? De toate astea o să ne ocupăm noi doi: Berit cu mine.

— Dar ce-am reuşit să aflăm până acum? a întrebat Schyman.

Annika a oftat:

— Din păcate, nu mare lucru. O să ne continuăm cercetările în noaptea asta. Sunt sigură c-o să găsim ceva.

Redactorul-şef a încuviinţat din cap, iar Annika a continuat:

— În fine, va trebui să scriem şi despre ancheta poliţiei: ce piste urmăresc, ce ipoteze şi ce dovezi au. Cine e persoana care a fost văzută în apropierea stadionului cu puţin timp înainte de explozie? Cine a văzut-o? De chestiile astea o să se ocupe Patrik. Încă n-am reuşit să dăm de Tigru; nici poliţia nu l-a găsit. Potrivit declaraţiilor lui Lindström, nu e pe lista suspecţilor, dar cine îl crede? E posibil ca în noaptea asta să fie dat în urmărire generală, deci va trebui să urmărim acţiunile poliţiei în legătură cu Tigrul. Şi, bineînţeles, va trebui să abordăm atentatul din perspectiva organizării olimpiadei. Ingvar are detalii cu privire la subiectul ăsta...

— Da, aşa-i, a intervenit redactorul de ştiri, dregându-şi glasul. Cât priveşte măsurile de securitate prevăzute pentru Jocurile Olimpice, am luat legătura cu Samaranch, care acum se află la Comitetul Olimpic Internaţional din Lausanne. E sigur că Stockholmul va organiza cum se cuvine Jocurile, că poliţia suedeză îl va aresta pe atentator în scurtă vreme şi aşa mai departe... A zis şi că, după părerea lui, explozia de la stadion nu pune sub semnul întrebării organizarea olimpiadei – cred că ar fi bine să scoatem în evidenţă declaraţia asta. Apoi trebuie să arătăm şi ce urmează să facă autorităţile; de chestia asta s-a ocupat Janet. Lucrările de reconstrucţie a tribunei vor începe imediat după ce experţii poliţiei îşi vor termina investigaţiile; se estimează că cercetările la faţa locului vor dura şapte-opt săptămâni. Trebuie să ne ocupăm şi de taximetristul rănit; avem exclusivitate asupra acestui subiect, aşa că

o să-l tratăm pe larg. Pregătim şi un material în care să prezentăm atentatele care au avut loc cu ocazia altor olimpiade; o să le includem şi pe cele ale Tigrului, dar numai dacă nu reuşim să dăm de el în cursul nopţii, caz în care o să pregătim un material numai despre el.

— Avem numărul lui de acasă în agenda telefonică, a intervenit Annika. I-am lăsat un mesaj pe robot, aşa că e posibil să ia legătura cu noi.

— Foarte bine. Iar Nils Langeby pregăteşte un material suplimentar care să reunească cele mai importante reacţii la nivel internaţional. Şi, în fine, o să prezentăm şi reacţiile oamenilor obişnuiţi – emisiunea *Sună acum*! tocmai a început.

Ingvar Johansson s-a oprit, apoi a început să-şi foiască hârtiile.

— Altceva? a întrebat redactorul-şef.

— Şi avem fotografiile pe care le-a făcut Henriksson de pe flacăra olimpică, a adăugat Annika. Au apărut deja în ediţia de azi, dar încă nu fost publicate în ediţiile locale. Henriksson a făcut multe fotografii – câteva role –, aşa că avem de unde alege câteva cadre care să ilustreze articolul despre victimă din ediţia de mâine. Reciclăm şi noi un pic...

Pelle Oscarsson a încuviinţat din cap:

— Da, avem o mulţime de fotografii. Sunt sigur că putem găsi una care să difere semnificativ de cele pe care le-am publicat deja.

— A început buletinul de ştiri de pe TV1, a intervenit Ingvar Johansson, apoi a luat telecomanda şi a dat sonorul televizorului mai tare.

S-au întors cu toţii spre televizor, ca să vadă ce pregătise postul naţional. Buletinul s-a deschis cu imagini de la conferinţa de presă a poliţiei, urmate de nişte imagini mai vechi, în care tribuna încă era cuprinsă de flăcări. Apoi s-au difuzat câteva interviuri previzibile: cu procurorul-şef Lindström, cu Evert Danielsson de la Secretariatul Olimpic, cu un anchetator de la Krim şi cu o bătrână care locuia în apropierea stadionului şi care fusese trezită de explozie.

— Aşadar, nimic nou, a comentat Ingvar Johansson, apoi a dat pe CNN.

Şedinţa a continuat, iar redactorul de ştiri a prezentat celelalte subiecte ale ediţiei de a doua zi. Au dat volumul televizorului la minimum în timp ce pe CNN se difuzau ştirile de ultimă oră; un reporter al postului transmitea la intervale regulate de la faţa locului, mai exact, chiar de lângă cordonul care împrejmuia satul olimpic. CNN avea încă doi reporteri care prezentau informaţii legate de atentat: unul se afla în faţa sediului poliţiei din Stockholm, iar celălalt, în faţa Comitetului Olimpic Internaţional din Lausanne. Transmisiunile în direct alternau cu reportaje despre ediţiile anterioare ale Jocurilor Olimpice şi despre alte acte de violenţă comise de-a lungul anilor cu ocazia olimpiadelor. De asemenea, postul a difuzat reacţii ale unor celebrităţi internaţionale şi declaraţia unui purtător de cuvânt de la Casa Albă, care condamna atacul asupra stadionului Victoria.

Annika şi-a dat seama că nu asculta ce spunea Ingvar Johansson. Când colegul ei a ajuns la paginile de divertisment, s-a scuzat şi a ieşit din birou. S-a dus la bufet şi a comandat paste cu creveţi şi o bere slab alcoolizată. Cuptorul cu microunde bâzâia în spatele tejghelei, iar ea s-a aşezat la o masă, cu faţa spre fereastră. Se întunecase de-a binelea. Dacă îşi încorda privirea şi se străduia să focalizeze, reuşea să distingă ferestrele clădirii de vizavi; altminteri, nu vedea decât propria-i imagine reflectată în geam.

După ce-a terminat de mâncat, i-a chemat în biroul ei pe Patrik şi Berit, doi dintre reporterii de la Investigaţii – care era un departament destul de mic –, ca să pună cap la cap informaţiile de care făcuseră rost.

— Eu o să mă ocup de ipoteza teroristă, a spus Annika. Berit, ştii ceva despre victimă?

— Da, am aflat câteva chestii, i-a răspuns reportera, răsfoindu-şi însemnările. Experţii poliţiei au găsit în tribună câteva lucruri despre care cred că aparţineau victimei; toate erau foarte deteriorate, dar, în cele din urmă, s-a stabilit că e vorba de o servietă, o mapă marca Filofax şi un telefon mobil.

Berit Hamrin a tăcut o clipă, apoi şi-a dat seama că Annika şi Patrik făcuseră ochii mari.

— Dumnezeule! a exclamat Annika. Înseamnă că poliţiştii au aflat cine e victima!

— E posibil, i-a răspuns Berit, dar, până acum, n-au spus nimic pe tema asta. Am avut nevoie de două ore ca să scot de la ei informaţia asta.

— Excelent! a felicitat-o Annika. Bravo ţie! Te-ai descurcat de minune! E prima oară când aud informaţia asta.

Apoi s-a rezemat de spetează, râzând şi bătând din palme. Patrik zâmbea.

— Tu ce-ai aflat? l-a întrebat Annika, întorcându-se către el.

— Eu m-am ocupat de explozia propriu-zisă. Am pus pe server toate informaţiile de care am reuşit să fac rost; am adăugat şi o poză a stadionului, aşa cum mi-ai cerut. Dar, din păcate, n-am reuşit să aflu mare lucru despre ancheta poliţiei. De-a lungul zilei, anchetatorii au pus întrebări locuitorilor din zonă. Au mers din uşă în uşă, dar nu prea au avut cu cine sta de vorbă, pentru că, deocamdată, nu s-a mutat multă lume acolo.

— Cine e persoana cu haine închise la culoare? Şi cine-i martorul care a văzut-o în apropierea stadionului?

— N-am reuşit să aflu nimic pe tema asta, i-a răspuns Patrik.

Dintr-odată, Annika şi-a amintit un lucru pe care i-l spusese taximetristul dis-de-dimineaţă, în timp ce o ducea la stadion.

— În zonă se află un local fără autorizaţie, a spus ea, îndreptându-se de spate. Când a explodat bomba, taximetristul tocmai dusese un client acolo. Cu siguranţă, era ceva lume acolo, atât clienţi, cât şi angajaţi ai localului. Cred că de la ei am putea afla cine e martorul pe care îl căutăm. A fost cineva pe-acolo?

Patrik şi Berit s-au uitat unul la altul.

— Atunci trebuie să mergem şi să stăm de vorbă cu oamenii din local, a spus Annika.

— Un local fără autorizaţie? a întrebat Berit pe un ton sceptic. Şi crezi c-or să vrea să stea de vorbă cu noi?

— Parcă poţi să ştii vreodată?! i-a răspuns Annika. Oricum, nu mă deranjează dacă îşi păstrează anonimatul; nu trebuie decât să vă spună dacă au văzut ceva sau dacă au vreo informaţie relevantă.

— E o idee bună, a spus Patrik. Nu-i exclus să aflăm câte ceva.

— Oare poliţia a stat de vorbă cu ei?

— Nu ştiu, n-am întrebat.

— Bine, a zis Annika. Atunci o să sun eu la poliţie. Tu încearcă

să găseşti localul ăla. Sună-l pe taximetristul rănit; l-am ascuns în hotelul Royal Viking. Întreabă-l unde anume se află localul. Presupun că, în seara asta, n-o să fie deschis, pentru că se află în perimetrul încercuit de poliţie. Şi întreabă-l dacă ştie cum îl cheamă pe tipul pe care l-a dus acolo. Poate că tocmai taximetristul i-a recomandat clubul, pentru că ştie pe cineva care lucrează acolo...

— Mă duc imediat, a spus Patrik, apoi şi-a luat haina şi a plecat.

Berit a oftat:

— Nu prea cred că a fost un atac terorist. Care ar fi scopul? Să se oprească Jocurile Olimpice? Dacă asta urmăreau, presupuşii terorişti s-au trezit cam târziu...

Annika mâzgălea ceva pe carneţel.

— Un lucru ştiu sigur, a spus ea. Ar fi bine ca poliţia să-l prindă cât mai repede pe atentatorul ăla, altminteri Suedia o să aibă de suferit de pe urmă exploziei de la stadion la fel de mult ca după asasinarea lui Olof Palme[9].

Berit a încuviinţat din cap, şi-a strâns lucrurile şi s-a dus în biroul ei.

•

Annika a format numărul sursei sale din poliţie, însă telefonul suna ocupat. I-a trimis lui Patrik prin e-mail un comunicat al poliţiei despre localul ilegal, apoi a făcut rost de un anuar al guvernului, ca să afle cine era şeful Direcţiei Financiare din Tyresö. I-a găsit atât numele, cât şi anul naşterii. Avea un nume atât de banal, încât ar fi fost greu să-i găsească numărul în cartea de telefon, aşa că, mai întâi, l-a căutat în Registrul Public. I-a aflat adresa de acasă, apoi a sunat la informaţii şi i-a aflat numărul imediat.

Bărbatul a răspuns abia după ce soneria telefonului s-a auzit a patra oară. Avea vocea unui om foarte beat – la urma urmei, era sâmbătă seara. Annika şi-a pornit reportofonul.

— Nu vă pot spune nimic despre Christina Furhage, i-a explicat şeful Direcţiei Financiare pe un ton care dădea de înţeles că mai avea puţin şi îi închidea telefonul în nas.

---

[9] Olof Palme (1927-1986): om politic suedez, preşedinte al Partidului Social Democrat şi prim-ministru în perioada 1969-1972 şi 1982-1986.

— Bineînţeles, i-a răspuns ea cât se poate de calm. Aş vrea doar să vă pun câteva întrebări cu caracter general în legătură cu oamenii ale căror date personale sunt secretizate şi cu privire la genul de ameninţări care impun această procedură.

De la celălalt capăt al firului, Annika a auzit în fundal câţiva oameni care râdeau în hohote. Probabil că telefonul ei picase în mijlocul unei cine sau al unei petreceri.

— Sunaţi-mă luni pe numărul de la birou, i-a răspuns şeful Direcţiei.

— Vai, dar mai e atât de mult până atunci, a spus ea cu o voce insinuantă. Noi o să scoatem ziarul mâine, iar cititorii au dreptul să afle ce aveţi de declarat. Cum să motivăm refuzul dumneavoastră?

Annika auzea respiraţia bărbatului de la celălalt capăt al firului şi a înţeles că acesta nu ştia cum să procedeze. Şeful Direcţiei şi-a dat seama că jurnalista făcea aluzie la starea lui de ebrietate. Desigur, Annika n-ar fi scris în ziar despre acest detaliu – era o chestie care, pur şi simplu, nu se făcea. Dar, dacă se întâmpla ca o persoană oficială să se încăpăţâneze, atunci nu ezita să se folosească de câteva şmecherii ca să obţină ce voia.

— Ce vreţi să ştiţi? a întrebat şeful Direcţiei pe un ton glacial.

Pe chipul Annikăi s-a aşternut un zâmbet:

— Ce trebuie să ţi se întâmple pentru ca datele personale să-ţi fie secretizate?

Ştia răspunsul la această întrebare, dar explicaţia pe care urma să i-o dea şeful Direcţiei nu avea să fie altceva decât un rezumat al cazului Christinei Furhage.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a oftat, stând pe gânduri preţ de câteva clipe:

— Păi, trebuie să fi primit o ameninţare. Desigur, o ameninţare reală. Nu ajunge un simplu telefon, ci trebuie ceva mai mult... ceva serios.

— Cum ar fi o ameninţare cu moartea? a întrebat Annika.

— Da, ceva de genul ăsta. Dar trebuie să mai fie ceva..., astfel încât un tribunal să poată emite un ordin de restricţie...

— Adică un incident? Un act de agresiune? a întrebat Annika.

— Se poate spune şi aşa.

— Datele cuiva ar putea fi secretizate din motive mai puţin

grave decât cele pe care mi le-aţi descris?

— Nu, nicidecum, a răspuns şeful Direcţiei pe un ton ferm. Dacă cineva ar primi o ameninţare mai puţin gravă, ar fi suficient ca datele sale din Registrul Public să primească o marcă de confidenţialitate.

— Câte persoane au beneficiat de secretizarea datelor de când lucraţi la Tyresö?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a căzut iarăşi pe gânduri, apoi a răspuns:

— Păi..., trei.

— Christina Furhage, soţul şi fiica ei, a adăugat Annika.

— N-am zis asta! s-a opus şeful Direcţiei.

— Ce-mi puteţi spune despre faptul că datele Christinei Furhage au fost secretizate? a schimbat ea repede subiectul.

— Nimic, a răspuns el fără să şovăie.

— În ce au constat ameninţările primite de Christina Furhage?

— Nu vă pot spune nimic despre asta.

— În ce a constat agresiunea care v-a determinat să acceptaţi secretizarea datelor sale?

— Nu vă pot spune nimic despre cazul ei. Iar acum va trebui să punem capăt acestei discuţii, a spus şeful Direcţiei, apoi a închis.

Annika a zâmbit iarăşi. Aflase tot ce voia să ştie. Fără să spună o vorbă despre Christina, bărbatul de la celălalt capăt al firului îi confirmase tot ce bănuia.

•

După ce a dat alte câteva telefoane ca să verifice informaţiile pe care le deţinea, Annika şi-a scris articolul despre posibilele ameninţări primite de Christina Furhage, rezervând un spaţiu limitat ipotezei teroriste. A terminat de scris la ora unsprezece şi câteva minute. Patrik încă nu se întorsese, iar această întârziere era de bun augur.

A ieşit din birou ca să-i ducă articolul lui Jansson, care acum funcţiona la turaţie maximă, zburlindu-şi părul şi vorbind încontinuu la telefon.

A hotărât să se ducă acasă pe jos, deşi era obosită, iar afară era întuneric şi frig. Unde mai pui că o cam dureau picioarele – aşa i se întâmpla ori de câte ori era sleită de puteri. Cel mai bun remediu

era o plimbare cu pas iute; în plus, odată ajunsă acasă, nu mai trebuia să ia niciun analgezic. De teamă ca nu cumva să se răzgândească, şi-a luat repede paltonul, şi-a tras căciula peste urechi, iar înainte să iasă din redacţie, i-a spus lui Jansson doar atât:

— Mă găseşti pe mobil.

Redactorul de noapte i-a făcut un semn cu mâna fără să-şi întrerupă convorbirea telefonică.

În ziua aceea, temperatura variase simţitor; la ora când Annika a ieşit în stradă, scăzuse sub zero grade. Începuse să ningă încetişor, iar fulgii mari aproape că rămâneau nemişcaţi în aer preţ de o clipă, apoi şovăiau îndelung înainte să se aşeze pe pământ. Zăpada înăbuşea toate zgomotele, aşa că Annika n-a auzit autobuzul 57 decât atunci când a trecut pe lângă ea.

A coborât treptele care duceau la parcul Rålambshov. Aleea lată şi mocirloasă care îl traversa era brăzdată de urmele bicicletelor şi ale cărucioarelor pentru copii. La un moment dat, a alunecat şi era cât pe-aci să cadă; a înjurat în gând, apoi şi-a continuat drumul. Un iepure înspăimântat s-a speriat de ea şi s-a ascuns în întuneric. I se părea surprinzător că în centrul oraşului putea întâlni animale sălbatice. Thomas îi povestise că odată, când se întorcea de la bar, fusese urmărit de un bursuc chiar pe strada unde locuiau. Amintirea aceasta i-a stârnit un hohot de râs.

În parc, vântul era mai puternic decât printre clădiri, aşa că şi-a înfăşurat mai bine fularul în jurul gâtului. Fulgii din ce în ce mai jucăuşi îi umezeau părul. În ziua aceea, nu-şi văzuse copiii deloc. Sunase acasă o singură dată, dar, dacă ar fi sunat mai des, cu siguranţă s-ar fi întristat. În timpul săptămânii, n-o deranja că trebuia să meargă la serviciu, pentru că în zilele lucrătoare toţi copiii din Suedia mergeau la creşă sau la grădiniţă, aşa că avea conştiinţa împăcată. Dar într-o sâmbătă ca aceea, ultima dinaintea Crăciunului, ar fi trebuit să stea acasă şi să facă bomboane din caramel şi cozonăcei cu şofran. Învăluită într-un vârtej de fulgi, Annika a scos un oftat adânc. Problema era că, ori de câte ori gătea sau punea la cale cine ştie ce activitate de anvergură, atmosfera nu era tocmai distractivă. La început, Ellen şi Kalle erau încântaţi şi se luau la harţă pentru că amândoi voiau să stea lângă ea ca să-i dea o mână de ajutor. Dar, după ce se înghionteau ca să bage mâna în aluat şi după

ce făceau mizerie în bucătărie, Annika își cam pierdea răbdarea. Cel mai nasol era când gătea după o zi proastă: întotdeauna sfârșea prin a-și ieși din fire. Se întâmplase așa de nenumărate ori. Copiii se bosumflau și plecau să se uite la televizor, iar ea termina de gătit cu viteza fulgerului. Apoi Thomas îi ducea la culcare, în timp ce ea făcea curat în bucătărie. Gândindu-se la toate astea, Annika a oftat încă o dată. Poate că în ziua aceea totul ar fi fost altfel. Poate că nici Ellen, nici Kalle nu și-ar fi ars degetele băgând mâna în caramelul încins și lipicios și ar fi stat cu toții în bucătărie, mâncând cozonăcei cu șofran proaspăt scoși din cuptor.

A ajuns pe malul apei și a luat-o pe promenada care mărginește bulevardul Norr Mälarstrand, iuțind pasul. Durerile din picioare i se domoliseră și se străduia să meargă într-un ritm iute și constant. Respira mai repede, iar inima îi bătea mai tare.

Înainte, îi plăcea mai mult să meargă la serviciu decât să stea acasă. În munca ei de reporteră, rezultatele veneau foarte repede și obținea aprecierea tuturor, iar articolele pe care le publica în ziar erau însoțite de poza ei. Avea independență absolută și știa exact ce se aștepta de la ea în diferite împrejurări; știa cum să abordeze o situație și cum să ceară ce voia să obțină. Sarcinile cărora trebuia să le facă față acasă erau mai dificile, mai numeroase și mai puțin explicite. Simțea că niciodată nu era suficient de bucuroasă, entuziastă, calmă, eficientă, afectuoasă sau odihnită. În apartament era mai tot timpul dezordine, iar coșul cu rufe murdare era mai tot timpul gata să dea pe-afară. Thomas se purta foarte frumos cu copiii – poate chiar mai frumos decât ea –, dar niciodată nu spăla aragazul sau tăblia pentru gătit, uita de cele mai multe ori să pună farfuriile murdare în chiuvetă și întotdeauna lăsa pe podeaua din dormitor scrisori nedesfăcute și mormane de haine. De parcă și-ar fi închipuit că farfuriile săreau de pe masă în chiuvetă și că facturile se plăteau singure.

Dar, de când fusese numită șefă la Investigații, nu i se mai părea plăcut să meargă la serviciu. Nu-și închipuise nicio clipă că numirea ei avea să provoace reacții atât de ostile în rândul colegilor. Nici măcar nu fusese o decizie controversată, pentru că, în practică, ea era cea care, în paralel cu munca de reporter, conducea departamentul de Investigații de vreun an de zile. Singura noutate

era că acum era plătită pentru ce făcea – așa vedea Annika lucrurile. Dar bineînțeles că Nils Langeby sărise ca ars, întrucât se gândea că postul i s-ar fi cuvenit lui: el avea cincizeci și trei de ani, iar ea, doar treizeci și doi. De asemenea, a fost uimită să constate că oamenilor li se părea firesc s-o pună în discuție și s-o critice în repetate rânduri. Dintr-odată, colegii au început să facă tot felul de comentarii pe seama felului în care se îmbrăca, ceea ce nu se întâmpla înainte. Spuneau niște lucruri de-a dreptul jignitoare despre caracterul și despre capacitățile ei. Nu știuse că, după numirea în fruntea Investigațiilor, avea să devină un fel de persoană publică... Ei bine, acum știa.

A iuțit pasul, pentru că abia aștepta să ajungă acasă. A aruncat o privire caselor de pe cealaltă parte a străzii. Ferestrele își împrăștiau lumina caldă și îmbietoare pe deasupra apei; aproape toate erau împodobite cu sfeșnice sau ghirlande luminoase. Creau o atmosferă sigură și prietenoasă. La un moment dat, a cotit pe John Ericssonsgatan, îndreptându-se către Hantverkargatan.

•

Apartamentul era tăcut și întunecat. Și-a scos cu grijă paltonul și ghetele, apoi s-a dus în camera copiilor în vârful picioarelor. Amândoi erau îmbrăcați în pijamale: a lui Ellen avea imprimeuri cu Barbie, iar a lui Kalle, cu Batman. Annika s-a apropiat de ei, ca să le simtă mirosul dulceag, iar Ellen s-a răsucit de pe-o parte pe alta.

Thomas era în pat, dar încă nu adormise. Veioza de pe noptieră arunca o lumină discretă asupra jumătății lui de pat. Citea *The Economist.* Annika și-a dat jos hainele și l-a sărutat pe păr.

— Ești obosită? a întrebat-o el.

— Așa și așa..., i-a răspuns ea dinăuntrul cămăruței în care era amenajat șifonierul – intrase ca să-și pună hainele în coșul cu rufe murdare. Explozia asta ne-a dat multe bătăi de cap.

Apoi a ieșit goală de acolo și s-a strecurat în pat.

— Vai, ești rece ca gheața! i-a spus Thomas.

Dintr-odată, Annika și-a dat seama cât de reci îi erau coapsele.

— Am venit pe jos, i-a explicat ea.

— Cum așa, ziarul nu-ți dă bani de taxi? Doar ai muncit toată ziua! Douăzeci de ore!

Remarca soțului a iritat-o pe Annika.

— Bineînţeles că mi-ar fi dat bani de taxi, dar am vrut să vin pe jos, i-a explicat ea, ridicând tonul. Ce dracu', nu fi arţăgos!

Thomas a pus revista pe podea, a stins veioza, apoi i-a întors spatele în mod ostentativ. Annika a scos un oftat:

— Thomas, te rog să nu te superi...

— Azi a fost sâmbătă şi ai lipsit de acasă toată ziua, iar când te întorci, te răsteşti şi îmi vorbeşti urât, i-a spus el pe un ton supărat. Ia zi, ai nevoie de mine şi de copii numai ca să ai pe cine să-ţi verşi nervii?

Annika şi-a dat seama că greşise. Era obosită, iar ochii i se umeziseră.

— Îmi pare rău că m-am înfuriat şi te-am repezit..., a şoptit ea. Dar am impresia că toţi colegii din redacţie se iau de mine şi mi-e greu să fac faţă la stresul ăsta. Mă simt vinovată că nu stau acasă cu tine şi copiii. Mi-e teamă ca nu cumva să credeţi că vă neglijez, dar n-am cum să las baltă ziarul, aşa că-s prinsă la mijloc... parcă aş fi sub foc încrucişat...

Apoi a început să plângă de-a binelea. Thomas a oftat, iar după câteva clipe s-a întors cu faţa spre ea şi a luat-o în braţe.

— Nu mai plânge, draga mea... Ce naiba, totul o să fie bine! Doar ştii că eşti cea mai tare din redacţie... Vai, dar eşti rece sloi! Sper să nu răceşti chiar acum, înainte de Crăciun.

Cu lacrimi în ochi, Annika a izbucnit în râs, apoi s-a ghemuit la pieptul lui. Au tăcut amândoi, cuprinşi de sentimentul cald că se înţelegeau unul pe altul. Annika şi-a sprijinit capul pe pernă şi a clipit de câteva ori. Tavanul întunecat părea că pluteşte. Dintr-odată, şi-a amintit că, imediat ce se trezise în dimineaţa aceea, primul lucru pe care-l văzuse fusese tot tavanul; apoi şi-a adus aminte ce visa când a auzit telefonul.

— Să ştii că te-am visat în dimineaţa asta..., i-a spus ea în şoaptă.

— Sper că era un vis porcos, a murmurat el, pe jumătate adormit.

Annika a râs pe tăcute:

— Nici n-ai idee cât de porcos era!... Ne aflam într-o navetă spaţială şi toţi bărbaţii de la emisiunea *Studioul Şase* se holbau la noi.

— Nişte invidioşi..., a spus Thomas, apoi a adormit.

IUBIREA

Când mi s-a întâmplat prima oară, eram om în toată firea și dobândisem deja o oarecare situație. Preț de câteva clipe, mi-a îndepărtat sentimentul de singurătate cosmică. Sufletele noastre chiar s-au contopit într-un fel pe care nu-l mai trăisem niciodată. E un sentiment foarte interesant – n-am să spun mai multe despre el –, și de atunci l-am mai avut de câteva ori. Și totuși, privind în urmă, cred că, de cele mai multe ori, m-a stăpânit sentimentul de indiferență, ba chiar de resemnare. O spun fără amărăciune și fără niciun pic de dezamăgire – e o simplă afirmație. Abia în ultimul an am început să mă întreb dacă nu cumva ar putea fi și altfel. Se prea poate ca femeia de care m-am îndrăgostit să fie în stare să schimbe totul.

Dar, în adâncul sufletului meu, știu că nu este așa. Iubirea e banală. Îți provoacă o intoxicație chimică foarte asemănătoare cu aceea dată de o reușită mult așteptată sau de mersul cu mare viteză. În acele momente, nu mai ținem cont de nimic și ne concentrăm doar asupra propriei noastre delectări; viața de zi cu zi ne este distorsionată și devenim iraționali: ne simțim fericiți și ni se pare că totul este posibil. În ciuda variațiilor, vraja nu ține niciodată foarte mult. Până la urmă, se ajunge la plictis și dezgust.

Iubirea perfectă nu poate fi dobândită niciodată. Tocmai de aceea iubirea trebuie să moară atunci când își atinge intensitatea maximă; e la fel ca un trandafir care nu are decât o șansă, anume să fie tăiat când floarea sa a atins frumusețea desăvârșită. O plantă moartă și păstrată în ierbar poate să încânte ochii ani de-a rândul. O iubire curmată în clipa când a devenit foarte pasională are puterea de a vrăji oamenii timp de secole întregi.

Mitul iubirii este o născocire a basmelor, la fel de ireală și improbabilă ca un orgasm continuu.

Iubirea nu trebuie confundată cu devotamentul autentic – acesta este un sentiment complet diferit. Iubirea nu se „coace”, ci doar se veștejește, iar în cazurile cele mai fericite, este înlocuită de afecțiune și toleranță; însă, de cele mai multe ori, locul îi este luat de pretenții niciodată formulate și de amărăciune. Acest lucru este valabil pentru toate tipurile de iubire: cea dintre sexe, cea dintre generații sau cea de la locul de muncă... Am întâlnit de atâtea ori neveste înăcrite, cu unghiile roase până la os, și soți măcinați de

frustrări sexuale, părinţi cu handicapuri emoţionale şi copii neglijaţi, şefi care suspină că nu-i înţelege nimeni şi angajaţi care, în loc să fie mulţumiţi că au o slujbă, nu fac decât să ceară tot timpul câte ceva.

Se poate să-ţi iubeşti slujba. Iubirea asta mi s-a părut întotdeauna mai autentică decât cea dintre oameni. Cred că satisfacţia sinceră pe care o trăieşti atunci când reuşeşti să faci un lucru pe care ţi l-ai propus eclipsează toate celelalte trăiri. Mi se pare cât se poate de evident că devotamentul faţă de propriile-ţi îndatoriri poate să fie la fel de puternic precum cel faţă de o persoană care oricum nu-l merită.

Sentimentul că poate iubita mea merită acest devotament mă umple de teamă şi nesiguranţă.

Duminică, 19 decembrie

Pentru tabloide, duminica a fost dintotdeauna ziua cu cele mai mari vânzări. Oamenii au atât cheful, cât şi timpul necesar ca să citească nişte lucruri care nu-i solicită prea mult şi sunt suficient de relaxaţi cât să dezlege rebusuri şi să-şi verifice cultura generală cu întrebările de la rubrica numită „Cine ştie răspunde”. De asemenea, cele mai multe cotidiene publică de ani de zile suplimente duminicale destul de consistente. Tocmai de aceea *Tidningsstatistik*, instituţia care monitorizează şi dă publicităţii datele cu privire la tirajele ziarelor din Suedia, tratează ediţia de duminică separat faţă de cele din timpul săptămânii.

Şi totuşi, nimic nu vinde mai bine un ziar decât o ştire bună. În plus, dacă evenimentul la care se referă ştirea se produce sâmbătă, încasările de duminică pot fi uriaşe. Anders Schyman şi-a dat seama imediat că vânzările din duminica aceea aveau să fie considerabile imediat ce poştaşul i-a adus presa la casa sa din Saltsjöbaden, un cartier elegant şi plin de verdeaţă de la marginea Stockholmului. A luat ziarele şi s-a dus cu ele în sufragerie. Soţia îl aştepta cu micul dejun şi tocmai turna cafeaua în ceşti.

— Ei, cum arată? l-a întrebat ea, dar n-a primit de la soţul ei decât un mormăit.

Acela era momentul magic al zilei. Era încordat şi îşi concentra toată atenţia asupra ziarelor, aşezând pe masă tabloidul pe care îl conducea şi pe cel rival, ca să compare primele pagini. „Jansson iarăşi s-a descurcat de minune”, şi-a spus Schyman

zâmbind. Ambele ziare abordau ipoteza teroristă, dar numai *Kvällspressen* avea ştirea potrivit căreia şefa Comitetului Olimpic primise ameninţări cu moartea. De asemenea, ziarul lor avea un articol de fond mai bun, celebrităţi mai arătoase în capul paginii şi o poză mai de efect a stadionului. Zâmbetul i s-a lărgit, apoi s-a relaxat.

— Arată bine, i-a spus soţiei, luându-şi ceaşca de cafea. Ba chiar foarte bine!

•

Primul lucru pe care l-a auzit Annika în dimineaţa aceea au fost vocile personajelor de desene animate; ţipetele lor stridente şi efectele sonore se strecurau pe sub uşa dormitorului. Ca să nu le mai audă, şi-a pus perna pe cap. Unul dintre puţinele neajunsuri ale faptului de a avea copii era că, duminică dimineaţa, trebuia să îndure vocile afectate ale actorilor de mâna a treia care dublau personajele din serialul *Darkwing Duck.* Ca de obicei, Thomas nu auzea nimic: dormea cu jumătatea lui de plapumă mototolită între picioare.

A rămas nemişcată preţ de câteva clipe, ca să-şi dea seama cum se simţea. Încă era obosită, iar durerile din picioare nu dispăruseră de tot. Şi-a adus aminte imediat de explozie şi s-a gândit că probabil avusese un vis despre atacul de la stadion. Aşa păţea de fiecare dată când se ocupa de un subiect foarte important: intra într-un fel de tunel lung şi nu mai ieşea din el decât după ce termina cu subiectul respectiv. Uneori, trebuia să ia câte o pauză şi să se relaxeze, atât pentru binele ei, cât şi de dragul copiilor. Lui Thomas nu-i plăcea când Annika se dedica trup şi suflet muncii de la ziar.

— E doar o slujbă! îi spunea el. Întotdeauna îţi scrii articolele ca şi cum ar fi vorba de o problemă de viaţă şi de moarte.

Iar ea îşi spunea că, în meseria ei, aproape totul era extrem de important.

A oftat, a dat la o parte perna şi plapuma, apoi s-a dat jos din pat. Când s-a ridicat în picioare, s-a clătinat un pic, ceea ce a făcut-o să-şi dea seama că era mai obosită decât îşi închipuise. Şi-a văzut imaginea reflectată în geam şi a avut impresia că se uită la o femeie de o sută de ani. A oftat încă o dată, apoi s-a dus în bucătărie.

Copiii mâncaseră deja. Farfuriile rămăseseră pe masă, iar tăblia era presărată cu tot felul de pete. Kalle era suficient de mare cât să scoată cerealele din dulap şi iaurtul din frigider. După ce se

arsese cu prăjitorul de pâine, băiatul renunţase la a-i mai pregăti lui Ellen pâine prăjită de secară unsă cu unt de arahide şi gem, deşi era una dintre mâncărurile ei preferate.

Annika a pus ibricul pe foc, apoi s-a dus să-şi vadă copiii. Strigătele de bucurie au izbucnit imediat ce şi-a făcut apariţia în uşa sufrageriei.

— Mami!

Patru braţe şi patru ochi nerăbdători au dat buzna spre ea, iar cele două buze umede au sărutat-o cu nesaţ. Copiii se agitau, o îmbrăţişau şi nu mai conteneau cu dovezile de afecţiune:

— Mami, mami, ce dor ne-a fost de tine! Mami, unde ai fost ieri? Ai lucrat toată ziua, mami? N-ai venit acasă, mami, aşa că ne-am băgat în pat...

I-a strâns în braţe pe amândoi, aşezându-se pe vine în pragul sufrageriei.

— Mami, ieri am cumpărat un film. Se numeşte: *Eşti nebună, Madicken*! Ne-am speriat foarte tare! Tipul ăla rău a lovit-o pe Mia... Vrei să vezi ce-am desenat, mami? E pentru tine!

Cei doi copii s-au smuls din strânsoarea mamei şi au zbughit-o în direcţii diferite. Kalle s-a întors primul şi i-a arătat carcasa filmului bazat pe cartea lui Astrid Lindgren[10] despre prietena ei din copilărie.

— Directorul şcolii e un om foarte rău. I-a dat o palmă Miei pentru că i-a luat portofelul, a spus Kalle pe un ton foarte serios.

— Da, ştiu... A fost foarte urât din partea lui, i-a spus Annika, mângâindu-l pe păr. Aşa era la şcoală pe vremuri. Îngrozitor, nu?

— La fel e şi acuma? a întrebat Kalle cu un aer îngrijorat.

— Ah, nu! i-a răspuns Annika, apoi l-a luat în braţe şi l-a sărutat pe obraz. Nimeni n-are voie să-l lovească pe băieţelul meu.

Deodată, din camera copiilor s-a auzit ţipătul înfiorător al lui Ellen:

— Mi-a dispărut desenul! Mi l-a luat Kalle!

Băiatul s-a încordat.

— Ba nu! a strigat el. L-ai pierdut! Tu eşti de vină!

---

[10] Astrid Lindgren (1907–2002): scriitoare suedeză, autoare de literatură pentru copii.

Ţipătul din camera copiilor s-a transformat într-un hohot de plâns:

— Ba nu! Mi l-a luat Kalle!

— Nu-i adevărat! Alintato!

Annika i-a dat drumul lui Kalle, s-a ridicat în picioare şi l-a luat de mână.

— Ajunge! i-a spus ea pe un ton ferm. Hai cu mine să căutăm desenul. Probabil că e rătăcit printre foile de pe birou. Şi nu mai spune că sora ta e alintată.

— Alintato! Alintato! a strigat Kalle.

Hohotul de plâns a lui Ellen a redevenit ţipăt:

— Mami, Kalle îmi vorbeşte urât! Zice că-s alintată!

— Gata, tăceţi amândoi! le-a spus Annika, ridicând tonul. O să-l treziţi pe tati.

Când au intrat în dormitorul copiilor, Ellen a ridicat pumnul ca să-l lovească pe Kalle, dar Annika i-a înhăţat mâna la timp, simţind că-şi pierde răbdarea.

— Gata! a ţipat ea. Potoliţi-vă!

— Ce-i cu tărăboiul ăsta? a întrebat Thomas, care apăruse în prag. Ce Dumnezeu, chiar trebuie să mă trezesc devreme în fiecare dimineaţă?

— Vedeţi, l-aţi trezit pe tati! a strigat Annika.

— Tu faci mai multă gălăgie decât ei doi la un loc! i-a spus Thomas, apoi a trântit uşa.

Annika a simţit că iarăşi i se umezesc ochii. Ce naiba, oare de ce nu se învăţa minte odată? Imediat după aceea s-a aşezat pe podea.

— Mami, ce-ai păţit? Eşti tristă?

— Nu, nu-s tristă. Sunt prost dispusă, asta-i tot. Ieri am lucrat toată ziua...

S-a străduit să zâmbească, apoi i-a luat în braţe pe amândoi.

— Ar trebui să munceşti mai puţin, i-a spus Kalle pe un ton foarte serios. Te oboseşti prea tare.

Annika l-a sărutat:

— Eşti un înţelept! Iar acuma haideţi să căutăm desenul ăla.

Căzuse după calorifer. Annika a suflat praful de pe el şi s-a arătat extrem de încântată. Ellen radia de bucurie.

— O să-l pun pe peretele din dormitorul nostru, dar după ce se

scoală tati.

Apa din ibric clocotea de mult: jumătate din ea se transformase în aburi şi se condensase pe geamuri. A mai pus nişte apă în ibric, apoi a crăpat fereastra ca să se aerisească.

— Vreţi să mai mâncaţi ceva? i-a întrebat ea.

Da, voiau nişte pâine prăjită de secară cu unt de arahide... Cât timp Annika a răsfoit în grabă ziarele de dimineaţă şi a ascultat ştirile la radio, Kalle şi Ellen s-au tot ciorovăit, s-au îmbrâncit şi au căzut de câteva ori. N-a găsit nicio ştire nouă în ziare, iar radioul a citat ambele tabloide: articolul ei despre ameninţările cu moartea primite de Christina Furhage şi interviul realizat de ziarul rival cu Samaranch, preşedintele Comitetului Olimpic Internaţional. „Ce să-ţi spun, s-a gândit Annika, ne-au făcut-o: au dat o fugă până la Lausanne...” Dar nu de-aia o durea pe ea capul...

Mai avea de mâncat o felie de pâine de secară.

•

Helena Starke a descuiat uşa şi a oprit alarma. Uneori, când ajungea la Secretariatul Olimpic, găsea alarma dezactivată: inconştientul care pleca ultimul din clădire uita s-o pornească. Dar, în ziua aceea, n-a avut o astfel de surpriză, pentru că ultimul angajat care părăsise clădirea cu o noapte înainte – sau mai degrabă, cu puţin înainte să se crape de ziuă... – fusese ea însăşi, iar ei nu i se întâmpla să uite de alarmă.

S-a dus direct la biroul Christinei şi a descuiat uşa. Când a văzut că ledul robotului telefonic licărea, Helenei i-a crescut pulsul: cineva sunase în timpul nopţii. A ridicat repede receptorul şi a introdus parola Christinei. Erau două mesaje vocale, câte unul de la fiecare tabloid din oraş. A tras o înjurătură şi a pus receptorul în furcă. Hienele alea nenorocite! Reuşiseră cumva să facă rost de numărul de serviciu al Christinei. A oftat şi s-a sprijinit de speteaza scaunului, legănându-se uşor. Încă nu-şi revenise complet după beţie; îşi simţea gura amară şi avea ameţeli. De-ar fi putut să-şi amintească ce-i spusese Christina cu două nopţi înainte. Mintea i se limpezise suficient cât să-şi aducă aminte că şefa Comitetului venise la ea acasă: era foarte furioasă sau, cel puţin, aşa îşi amintea ea... În cele din urmă, Helena a dat din umeri şi s-a ridicat de pe scaun.

Când a auzit că se apropie cineva, a împins repede scaunul la

loc şi a rămas în picioare lângă birou. Era Evert Danielsson, care avea ochii încercănaţi şi buzele strânse.

— Ai aflat ceva? a întrebat-o el din prag.

Helena a ridicat din umeri:

— În legătură cu ce?... Atentatorul încă n-a fost arestat, Christina n-a dat niciun semn, iar tu ai reuşit să împrăştii peste tot ipoteza teroristă. Te-ai uitat pe ziarele de azi?

Buzele lui Danielsson s-au crispat şi mai tare. „Va să zică e necăjit că l-a luat gura pe dinainte”, şi-a spus Helena cu dispreţ. Şeful Secretariatului nu-şi făcea griji din pricina incidentului şi a consecinţelor sale, ci numai pentru propria-i piele. O atitudine atât de egoistă şi atât de tristă!

— Consiliul se întruneşte în după-amiaza asta, la ora patru, i-a spus ea, apoi a dat să iasă din birou. Şi va trebui să prezinţi un raport asupra situaţiei înainte să luăm o decizie cu privire la ce avem de făcut în continuare..., a adăugat ea când a ajuns în prag.

— Dar de când faci tu parte din consiliu? a întrebat Evert Danielsson pe un ton calm.

Helena Starke a rămas ţintuită locului preţ de o clipă, dar apoi s-a prefăcut că n-a auzit întrebarea.

— Şi a venit momentul să-i convocăm pe granguri. Cred c-ar fi bine să-i punem la curent cu ce se întâmplă. O să le sară ţandăra dacă îi ignorăm, iar acum avem nevoie de ei mai mult ca oricând.

Evert Danielsson a ieşit din birou, iar Helena a încuiat uşa. Şeful Secretariatului se uita lung la ea. Da, Helena avea dreptate. Trebuia să-i convoace cât mai repede pe toţi grangurii: pe reprezentanţii familiei regale şi pe industriaşi, pe delegaţii bisericii şi pe ceilalţi membri onorifici ai consiliului. Trebuia să le spună ce se întâmplase şi să-i liniştească, astfel încât să nu pară dezorientaţi dacă îi întreba cineva despre explozie. „Acum avem nevoie de ei mai mult ca oricând” – perfect adevărat.

— Te ocupi tu de invitaţii? a întrebat-o Evert Danielsson.

Helena Starke a încuviinţat din cap şi a pornit pe coridor.

•

Annika a fost primul reporter care a ajuns în redacţie; ceilalţi aveau să vină abia în jurul orei zece. Ingvar Johansson era la biroul lui şi vorbea la telefon. I-a arătat teancul de ziare de lângă perete,

apoi i-a făcut semn cu mâna spre canapeaua din redacţie. Annika şi-a pus paltonul pe speteaza canapelei, a luat ediţia din acea dimineaţă şi un pahar de cafea, apoi s-a aşezat, aşteptând ca Johansson să termine de vorbit. Vocea lui urca şi cobora în fundal asemenea unei melodii, iar Annika răsfoia ziarul ca să vadă dacă aflaseră ceva nou pe timpul nopţii. Materialul ei despre ipoteza teroristă şi ameninţările la adresa Christinei Furhage ocupa paginile şase şi şapte, cele mai consistente şi mai importante pagini de ştiri. Redactorul foto găsise în arhivă o fotografie cu şefa Comitetului în fruntea unui grup de bărbaţi îmbrăcaţi în costume şi pardesiuri închise la culoare. Furhage era îmbrăcată într-un deux-pièces alb peste care purta un palton scurt, deschis la culoare – o siluetă luminoasă în fruntea convoiului de bărbaţi. Avea un chip sever şi părea încordată, oferind imaginea unei persoane inocente, supusă ameninţărilor. Pe pagina şapte era o fotografie cu Evert Danielsson ieşind din sala de conferinţe a poliţiei – arăta ca un om împovărat de griji. Annika a remarcat că fotografia fusese făcută de Ulf Olsson.

Pe următoarele două pagini erau articolele lui Berit despre victimă şi despre cercetările efectuate de poliţie la faţa locului. Jansson le ilustrase cu una dintre fotografiile făcute de Henriksson de pe flacăra olimpică; semăna cu cea apărută cu o zi înainte, dar mergea foarte bine cu materialul lui Berit. Era şi o relatare cu privire la explozie făcută de Arne Brattström, taximetristul rănit.

Pe paginile zece şi unsprezece a dat peste o surpriză. Patrik muncise toată noapte şi făcuse rost de două subiecte: „«Am văzut pe cineva în preajma stadionului», declară martorul secret al poliţiei şi «Tigrul este căutat de poliţie»„.

„Excelent!", şi-a spus Annika. Patrik dăduse peste unul dintre barmanii care lucrau în localul fără autorizaţie; acesta povestise că, în drum spre serviciu, văzuse pe cineva care traversa cu pas grăbit parcul din faţa intrării principale a stadionului. Episodul avusese loc la ora unu noaptea, deci nu chiar înaintea exploziei, aşa cum declaraseră reprezentanţii poliţiei. Declaraţia barmanului suna aşa: „Am văzut o persoană îmbrăcată într-un hanorac negru, cu gluga pe cap. Avea pantaloni închişi la culoare şi bocanci".

„Deci, până una-alta, asta e descrierea atentatorului...", s-a gândit Annika.

După cum era de aşteptat, poliţia făcuse tot posibilul ca să pună mâna pe Tigru. Pe una dintre cele două pagini apăreau şi ipotezele imprecise ale poliţiei cu privire la victimă şi la natura atacului.

Paginile douăsprezece şi treisprezece erau dedicate consecinţelor atentatului asupra Olimpiadei şi măsurilor de securitate care trebuiau luate în viitor. Era şi o retrospectivă a atacurilor din timpul altor ediţii ale Jocurilor Olimpice. Următoarele două pagini erau pline cu oferte promoţionale de Crăciun, iar paginile şaisprezece şi şaptesprezece conţineau opiniile câtorva cetăţeni obişnuiţi şi materialul despre reacţiile internaţionale, pregătit de Nils Langeby.

Celelalte pagini fuseseră umplute cu subiecte dintre cele mai diverse: câteva celebrităţi care vorbeau fără ocolişuri despre bolile lor, cazul impresionant al unui copil afectat de o maladie gravă, un scandal sindical, o vedetă pop de mâna a doua prinsă beată la volan şi un grup de travestiţi care protestau faţă de reducerile bugetare din domeniul sănătăţii publice.

Materialul lui Patrik cu privire la explozia propriu-zisă primise locul de onoare – paginile de mijloc. În jurul unei fotografii din elicopter a stadionului erau rânduite relatări ale evenimentului, descrieri şi explicaţii scurte şi limpezi.

La un moment dat, Annika a ridicat privirea din ziar şi a văzut că Ingvar Johansson terminase de vorbit la telefon. Probabil că se uita la ea de câteva minute.

— A ieşit o ediţie pe cinste, nu crezi? i-a spus Annika, fluturând uşor ziarul înainte să-l pună pe canapea.

— Da, nu-i rea, i-a răspuns Johansson, întorcându-se cu spatele la ea. Dar deja ţine de trecut... Tot ce contează acum e ediţia de mâine.

„Mda, omu' ăsta chiar că ştie să-ţi strice cheful", şi-a zis Annika. După părerea ei, redactorii de ştiri ai tabloidelor trăiau prea mult în viitor şi prea puţin în trecut. Dacă făceai o greşeală, te durea fix în cur, pentru că ţinea de ediţia de ieri, iar dacă ceva îţi ieşea bine, nu erai apreciat suficient. Păcat. Annika era de părere că întreaga redacţie ar fi avut numai de câştigat dacă s-ar fi analizat pe îndelete reuşitele şi eşecurile.

— Ai ceva pentru ediţia de mâine? a întrebat-o el, fără să se întoarcă.

„Ce nu-i convine acuma?”, s-a întrebat Annika, simţind că se enervează. „De ce se poartă aşa? Poate că l-am scos din sărite cu ceva, iar acuma mă pedepseşte. Dar ce i-am făcut? S-o fi enervat pentru că nu l-am lăsat pe el să se ducă la conferinţa de presă de ieri?”

— Păi, ce naiba aş putea să am pentru ediţia de mâine? s-a răstit ea. Abia am intrat pe uşă!

Chiar şi Annika a fost surprinsă de enervarea din tonul ei. Şi-a luat repede paltonul şi geanta, s-a ridicat în picioare şi a plecat spre biroul său.

— La ora zece şi jumătate are loc o conferinţă de presă a poliţiei, i-a spus Ingvar Johansson.

După ce a intrat în birou, Annika s-a uitat la ceas. Mai avea cincizeci de minute la dispoziţie, timp suficient cât să dea nişte telefoane.

Mai întâi a format numărul de mobil al Christinei Furhage. Şefa Comitetului nu făcuse nicio declaraţie, ceea ce însemna că nici măcar cei de la Secretariat nu reuşiseră să dea de ea. Un lucru îi era clar Annikăi: tăcerea Christinei Furhage era foarte ciudată.

Spre surprinderea ei, telefonul nu era închis. Şi-a dres repede glasul, ascultând soneria, dar după al cincilea apel, s-a declanşat căsuţa vocală. Acum ştia cel puţin că telefonul era pornit, aşa că a memorat numărul.

Apoi Patrik şi Berit au apărut deodată în uşa biroului.

— Eşti ocupată?

— Nicidecum! a spus Annika. Intraţi! Haideţi să trecem în revistă ce avem de făcut.

S-a ridicat de pe scaun, a ocolit biroul şi s-a aşezat pe canapeaua cea veche.

— Ieri aţi făcut o treabă excelentă! i-a felicitat ea. Numai noi am scris despre ce s-a găsit la faţa locului şi nimeni altcineva n-a stat de vorbă cu barmanul din localul ăla.

— Din păcate, interviul pe care rivalii noştri i l-au luat lui Samaranch a fost mai de efect, a intervenit Berit. L-ai citit? Se pare că e foarte furios şi că a ameninţat c-o să anuleze Jocurile, dacă poliţia

nu reuşeşte să-l aresteze pe atentator.

— Da, am auzit, a spus Annika. Păcat că n-am publicat nimic despre reacţia lui... Dar mă întreb dacă zvonurile astea sunt adevărate. Adică, dacă vrea să anuleze Jocurile, de ce n-a făcut o declaraţie publică? Atât într-un comunicat oficial, cât şi în celelalte declaraţii pe care le-a dat presei a zis că, fie ce-o fi, Jocurile n-or să fie anulate.

— Cine ştie, poate că rivalii noştri deţin monopolul asupra adevăratelor păreri ale lui Samaranch, a spus Berit.

Annika a deschis tabloidul rival la pagina cu interviul.

— Interviul i-a fost luat de corespondentul lor de la Roma, a zis ea. E bun. Şi cred că Samaranch chiar a adus vorba de anularea Jocurilor, dar sunt sigură că, în după-amiaza asta, o să facă o dezminţire oficială.

— De ce în după-amiaza asta? a întrebat Patrik.

— Pentru că CNN-ul o să pomenească interviul ăsta şi o să facă o ştire de senzaţie, i-a răspuns Annika, zâmbind. Şi-o să vină cu un titlu pe măsură: „Jocurile Olimpice în pericol", iar în fundal o să se audă o melodie grandioasă, în cheie minoră...

Pe chipul lui Berit s-a aşternut un zâmbet:

— Am auzit că, în curând, o să aibă loc o nouă conferinţă de presă.

— Da, i-a confirmat Annika. Probabil că or să spună cine este victima şi mă întreb dacă nu cumva e chiar şefa Comitetului Olimpic.

— Furhage? a întrebat Patrik. Ce te face să crezi asta?

— Păi, ia gândeşte-te! i-a răspuns Annika. Furhage sau se ascunde, sau a păţit ceva grav. Nimeni nu reuşeşte să dea de ea, nici măcar colegii ei cei mai apropiaţi. Ştirea despre explozie a făcut înconjurul lumii, deci e imposibil să nu-i fi ajuns la urechi. Deci sau nu vrea să apară în public – adică se ascunde – sau nu poate, pentru că e bolnavă, moartă sau răpită.

— Şi eu m-am gândit la asta, a spus Berit. Ba chiar i-am întrebat ieri pe anchetatori ce părere au despre ipoteza mea, dar au negat-o categoric.

— Asta nu înseamnă nimic..., a comentat Annika, părând dusă pe gânduri. Oricum, e limpede că Furhage e un subiect şi pentru următoarea ediţie. Trebuie să aflăm mai multe despre ameninţările

cu moartea pe care le-a primit. Dacă *ea* este victima, va trebui să publicăm un material despre viaţa ei. Avem pregătit un necrolog pentru Furhage?

— Nu, a răspuns Berit. Nu s-a gândit nimeni că e posibil ca Furhage să dea ortu' popii.

— Să cerem cuiva să ne facă rost de nişte poze cu ea şi de câteva tăieturi din ziare. A vorbit vreunul dintre voi cu Eva-Britt?

Berit şi Patrik au dat din cap în semn că nu. Annika s-a apropiat de birou; a format numărul de acasă al secretarei şi a întrebat-o dacă putea veni la muncă.

— Ştiu că-i ultima duminică dinainte de Crăciun, i-a spus Annika, dar ar fi excelent dacă ai putea veni. Noi mergem la o conferinţă de presă a poliţiei şi ne-ar fi de mare ajutor dacă, la întoarcere, am avea strânse la un loc toate pozele şi toate articolele despre Christina Furhage pe care le-am publicat de-a lungul timpului.

— Tocmai am pus nişte aluat la dospit, i-a răspuns Eva-Britt Qvist.

— Ce păcat!... a exclamat Annika. Dar azi or să se întâmple nişte chestii foarte importante şi n-avem cum să le facem faţă singuri. Azi-noapte, Patrik a lucrat până la patru şi jumătate, iar eu am lucrat ieri de la trei dimineaţa până la unsprezece seara. La fel şi Berit. Şi am avea nevoie de ajutorul tău. Nu trebuie să faci altceva decât de obicei: cauţi în baza de date şi compilezi tot ce avem despre Furhage...

— Îmi pare rău, dar ţi-am zis că nu pot, i-a răspuns Eva-Britt Qvist. Am şi eu o familie.

Annika a reuşit să se abţină şi nu i-a trântit în nas răspunsul care îi stătea pe buze, ci i-a vorbit pe un ton calm:

— Ştiu cum e să fii nevoit să-ţi schimbi planurile. E îngrozitor să-ţi dezamăgeşti copiii şi soţul. Dar o să fii plătită pentru orele suplimentare sau o să-ţi iei o zi liberă: între Crăciun şi Anul Nou sau în următoarea vacanţă şcolară... când vrei tu. Dar ar fi extraordinar dacă ai putea pregăti materialul până ne întoarcem de la conferinţa de presă.

— Dar ţi-am zis că am pus nişte aluat la dospit! N-am cum să vin!

Annika a tras adânc aer în piept:

— Bine, dacă așa nu ajungem la niciun rezultat, atunci o să procedăm altfel: îți comand să vii la serviciu. Să fii aici într-un sfert de oră!

— Și cum rămâne cu cozonăceii mei?!

— Ei bine, or să pună aluatul în tăvi soțul și copiii! a răspuns Annika, apoi a închis.

Spre supărarea ei, a văzut că îi tremura mâna. Ura chestia asta! Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să procedeze la fel ca Eva-Britt Qvist, în cazul în care ar fi sunat-o un superior și i-ar fi cerut să lucreze peste program. Dacă lucrai la un ziar și se întâmpla ceva important, trebuia să-ți faci timp și să vii la redacție – era o regulă nescrisă. Cine voia o slujbă cu program de la nouă la cinci, de luni până vineri, nu avea decât să caute un post în serviciul contabil al unei companii telefonice sau într-o instituție asemănătoare. Oricine putea să se uite prin baza de date – Berit, ea însăși sau un alt reporter –, dar într-o situație ca aceea, toți erau foarte ocupați. Unde mai pui că toată lumea voia să se pregătească pentru Crăciun, așa că trebuia să împartă sarcinile în mod echitabil; chiar dacă era duminică, fiecare trebuia să vină la serviciu și să facă treaba pentru care era plătit. Nu putea să cedeze și s-o lase pe Eva-Britt în plata Domnului, pentru că asta i-ar fi transformat viața de șefă într-un adevărat iad. Lipsa de respect de care tocmai dăduse dovadă secretara de la Investigații cu siguranță nu avea să-i aducă zile libere... Annika și-ar fi dorit s-o poată concedia pe loc.

— Eva-Britt o să vină în curând, le-a spus ea celor doi colegi.

Preț de o clipă, i s-a părut că observă un ușor zâmbet pe chipul lui Berit.

•

Au plecat la conferință în două mașini. Annika, Berit și fotograful Johan Henriksson au urcat într-una dintre ele, iar Patrik și Ulf Olsson în cealaltă. Cu o zi înainte, presa fusese foarte agitată, dar în dimineața aceea, era și mai agitată. Henriksson a fost nevoit să parcheze în piața Kungsholm, la mai bine de jumătate de kilometru de destinație; Bergsgatan și Agnegatan, cele două străzi care mărgineau sediul poliției, erau ocupate de care de televiziune și de Volvo-uri cu logourile diferitelor trusturi de presă. Annikăi i-a făcut

plăcere să meargă pe jos până la intrarea în sediu. După ninsoarea de cu o zi înainte, aerul era limpede şi curat. Zăpada scârţâia sub picioare, iar acoperişurile albe străluceau în lumina puternică a soarelui de dimineaţă.

— Uite, eu locuiesc acolo, a spus Annika, arătând cu mâna un bloc din secolul al nouăsprezecelea proaspăt renovat, aflat pe strada Hantverkargatan.

— Apartamentul e închiriat sau l-ai cumpărat? a întrebat-o Berit.

— E închiriat de la primărie pe termen nelimitat.

— Şi cum ai reuşit să pui mâna pe el? a intervenit Henriksson, gândindu-se la apartamentul pe care îl subînchiriase într-o suburbie din sudul oraşului.

— Am fost încăpăţânată, i-a explicat Annika. Ne-am mutat în blocul ăla în urmă cu opt ani şi am semnat un contrat de închiriere pe termen limitat. Era un apartament cu două camere mic şi fără cine ştie ce dotări. Unde mai pui că ferestrele dădeau în spatele blocului. Şi trebuia să folosim baia comună din subsolul clădirii vecine... Blocul urma să fie renovat, aşa că am semnat un contract pe şase luni. Dar apoi a venit criza şi proprietarul a dat faliment. N-a vrut nimeni să cumpere blocul, aşa că l-a preluat consiliul local. După cinci ani, am semnat cu primăria un contract de închiriere pe termen nelimitat. Dar între timp, au apărut şi copiii, aşa că locuiam în apartamentul ăla patru inşi: eu, Thomas, Kalle şi Ellen. În cele din urmă, blocul a fost renovat şi am primit un apartament cu patru camere cu vedere la stradă. Nu-i rău, nu?

— Ai câştigat potul cel mare! a spus Berit.

— Şi cât e chiria? a întrebat Henriksson.

— Mai bine mă întrebi cât de frumos e lambriul şi cât de înalte sunt tavanele...

— Te-ai îmburghezit! a spus Henriksson, iar Annika a izbucnit în râs.

Jurnaliştii de la *Kvällspressen* au ajuns târziu la sediul poliţiei şi au izbutit cu greu să se strecoare în sala de conferinţe. Annika a rămas în prag şi abia reuşea să vadă ce se întâmpla în sală. Şi-a întins gâtul şi văzut o mulţime de reporteri care făceau tot posibilul să le arate celor din jur cât de important era evenimentul şi cât de serios

își făceau treaba. Henriksson și Olsson și-au croit drum cu coatele până în față, ajungând lângă podium chiar în momentul în care au intrat în sală oficialitățile. Erau mai puține decât la conferința anterioară. Annika nu i-a văzut decât pe procurorul-șef Kjell Lindström și pe ofițerul de presă al poliției. Evert Danielsson și anchetatorul de la Krim nu mai veniseră. Annika abia reușea să vadă până în față pe deasupra unei reportere. Ofițerul de presă și-a dres glasul, apoi a început să vorbească. A făcut o prezentare succintă a situației, repetând faptele deja cunoscute de presă: că Tigrul era căutat pentru a fi interogat și că ancheta poliției era în plină desfășurare. A vorbit vreo zece minute, după care Kjell Lindström s-a aplecat în față, iar jurnaliștii din sală i-au imitat gestul. Toată lumea bănuia cam ce avea să urmeze.

— Procedura de identificare a victimei de la stadion este aproape încheiată, a spus procurorul, ceea ce i-a făcut pe toți cei de față să-și întindă gâturile și mai mult. Familia a fost informată și tocmai de aceea am hotărât să dăm publicității rezultatele obținute, deși specialiștii noștri mai au de pus la punct câteva detalii... Victima este Christina Furhage, directorul Comitetului de Organizare a Jocurilor Olimpice de la Stockholm.

Annika a tresărit. „Da! Eram sigură! Eram sigură!” Când rumoarea celor prezenți în sală a atins cote maxime, Annika deja pornise spre ieșirea din sală. Și-a pus în ureche dispozitivul hands-free, apoi a format numărul de mobil pe care-l memorase în dimineața aceea. Telefonul și-a făcut treaba prompt, iar celălalt mobil a început să sune. Annika s-a oprit în micul hol care despărțea sala de conferințe de ușa de la intrare, a tras aer în piept și a închis ochii, adunându-și întreaga energie ca să transmită un mesaj telepatic: „Răspunde, te rog! Răspunde!” Telefonul a sunat de trei ori, de patru ori și... clic! Cineva a răspuns! Dumnezeule, oare cine era?

Annika a strâns pleoapele și mai tare, apoi a început să vorbească rar și liniștit:

— Bună ziua. Sunt Annika Bengtzon de la *Kvällspressen.* Cu cine stau de vorbă?

— Mă numesc Bertil Milander, i-a răspuns un bărbat cu voce stinsă.

Bertil Milander… Bertil Milander… Nu cumva era soţul Christinei Furhage? Nu aşa îl chema? Ca să fie sigură, Annika a continuat pe acelaşi ton calm:

— Bertil Milander, soţul Christinei Furhage?

Bărbatul de la celălalt telefon a oftat:

— Da, eu sunt.

Inima Annikăi bătea cu putere. Era cel mai neplăcut telefon pe care îl putea da un jurnalist – suna un om căruia îi murise cineva foarte drag. În lumea presei avea loc o dezbatere cu privire la oportunitatea unor astfel de telefoane. După părerea Annikăi, era preferabil ca, în astfel de situaţii, jurnaliştii să sune rudele îndurerate, fie şi numai ca să le pună la curent cu ce avea de gând să facă ziarul pentru care lucrau.

— Mai întâi, daţi-mi voie să vă spun că sunt profund îndurerată de pierderea pe care aţi suferit-o. Poliţia tocmai a adus la cunoştinţa presei că victima exploziei de la stadionul Victoria este Christina Furhage, soţia dumneavoastră.

Bertil Milander n-a spun nimic.

— Dar spuneţi-mi, s-a trezit ea întrebând, acesta este numărul Christinei Furhage?

— Nu, e al familiei, i-a răspuns Bertil Milander pe un ton surprins.

— V-am sunat să vă spun că o să scriem despre soţia dumneavoastră în ediţia de mâine.

— Deja aţi scris despre ea.

— Am scris despre atentat, adică despre explozia propriu-zisă.

— Fotografia aceea a fost publicată de ziarul dumneavoastră? Mă refer la fotografia în care…

Dar vocea i s-a frânt şi a început să plângă. Annika a dus mâna la gură şi s-a uitat în tavan. Doamne, Dumnezeule! Bertil Milander văzuse fotografia în care doctorii strângeau ce mai rămăsese din soţia lui. Annika a tras aer în piept fără să scoată un zgomot.

— Da, noi am publicat-o, a spus ea pe un ton calm. Regret că nu v-am putut anunţa că o să publicăm acea fotografie, dar abia acum câteva clipe am aflat că victima era soţia dumneavoastră. Nu v-am putut suna mai devreme, îmi cer scuze dacă fotografia v-a îndurerat… Tocmai de aceea cred că este foarte important să stăm

de vorbă acum. Vom scrie despre soţia dumneavoastră şi mâine.

Bertil Milander plângea.

— Dacă vreţi să ne transmiteţi ceva, vă ascult, i-a spus Annika. Vă rog să-mi spuneţi dacă e ceva care vă deranjează, dacă vreţi să scriem sau să nu scriem despre ceva anume. Alo? Domnule Milander?...

Soţul Christinei Furhage şi-a suflat nasul:

— Da, vă ascult...

Annika s-a uitat prin uşa de sticlă a sălii de conferinţe şi a văzut cohorta de jurnalişti pregătindu-se să iasă din clădire. A împins repede uşa de la intrare şi a ieşit pe treptele din faţa sediului. A auzit în cască două bipuri care o anunţau că cineva încerca să-l sune pe Milander.

— Îmi dau seama că trebuie să vă fie extrem de greu, a spus ea. Îmi închipui că sunteţi foarte îndurerat... Dar acest atentat interesează întreaga opinie internaţională; este una dintre cele mai îngrozitoare crime comise în această ţară. Soţia dumneavoastră era o persoană publică importantă şi un model pentru femeile din Suedia. Aşa că noi, jurnaliştii, suntem datori să prezentăm acest tragic eveniment. Şi tocmai de aceea vă rog să staţi de vorbă cu noi, ca să facem o prezentare care să nu vi se pară lipsită de respect. Aş vrea să ştiu cam ce-aţi dori să scriem. Am putea înrăutăţi situaţia fără să vrem, scriind despre chestiuni sensibile...

Annika a auzit încă o dată cele două bipuri. Bertil Milander şovăia.

— Am să vă las numărul meu şi pe cel al redactorului-şef ca să luaţi legătura cu noi când vă veţi simţi pregătit să...

— Veniţi la mine acasă, a întrerupt-o el. Vreau să stăm de vorbă.

Annika a închis ochii şi s-a ruşinat de bucuria pe care i-o stârnea reuşita ei: urma să-l intervieveze pe soţul victimei! Şi-a notat adresa secretă a lui Bertil Milander, mâzgălind-o cu pixul pe o chitanţă de taxi găsită în buzunar. Apoi, fără să se mai gândească dacă era moral sau nu, a adăugat repede:

— De acum încolo, telefonul dumneavoastră o să sune încontinuu. Dacă n-o să mai suportaţi, nu ezitaţi să-l închideţi.

Reuşise să dea de soţul victimei. Şi cel mai bine ar fi fost ca

nimeni altcineva să nu mai ia legătura cu el.

Annika s-a întors în sediul poliţiei ca să-şi caute colegii. Prima peste care a dat a fost Berit.

— Am reuşit să iau legătura cu familia Christinei Furhage, i-a spus Annika. O să-l iau pe Henriksson cu mine şi-o să merg la ei acasă. Tu ocupă-te de ultimele ore din viaţa victimei, iar Patrik să se intereseze de mersul anchetei.

— Am înţeles, i-a răspuns Berit. Henriksson a ieşit prin spate. L-a luat deoparte pe Kjell Lindström, ca să-i facă o poză. Cred că cel mai bine ar fi să ocolim clădirea...

Annika a dat buzna afară din sediul poliţiei şi, într-adevăr, a dat de Henriksson pe Bergsgatan, strada de după colţul clădirii. Fotograful se cocoţase pe un container pentru reciclat hârtie, iar Lindström stătea în picioare şi avea în spate coridorul din plasă de sârmă care ducea la postul de control amplasat la intrarea în sediul poliţiei. Annika l-a salutat pe procurorul-şef, apoi l-a luat cu ea pe tânărul fotograf:

— Haide, Henriksson! Mâine iarăşi o să-ţi apară pozele pe paginile de mijloc.

•

Helena Starke s-a şters la gură cu dosul palmei. Simţea că degetele îi sunt lipicioase, însă nu reuşea să simtă mirosul de vomă. Toate simţurile îi erau blocate, dezactivate, distruse. Mirosul, văzul, auzul şi gustul nu-şi mai făceau treaba. A gemut şi s-a aplecat iarăşi deasupra closetului. Oare în cameră se făcuse întuneric sau orbise dintr-odată? Creierul nu-i mai funcţiona. Nu putea să gândească. Mintea nu-i era străbătută de niciun gând. Toată fiinţa ei fusese distrusă, pur şi simplu se transformase în cenuşă. Îşi dădea seama că lacrimile sărate îi şiroiau pe obraji, dar nu simţea că plânge. Făptura ei nu adăpostea decât un ecou. Trupul i se transformase într-un hău enorm în care răsuna un singur răcnet: „Christina a murit! Christina a murit! Christina a murit! Christina a murit!..."

A auzit ciocănituri în uşă.

— Helena! Cum te simţi? Ai nevoie de ajutor?

Dar Helena a gemut şi s-a prăvălit pe podea, ghemuindu-se sub chiuvetă. „Christina a murit! Christina..."

— Helena, deschide uşa! Te simţi rău?

„Christina a murit! Christina a murit!...”

— Să deschidă cineva uşa asta odată!

A simţit că o loveşte ceva. Era lumina neoanelor de pe coridor.

— Dumnezeule, ajutaţi-o să se ridice! Ce s-a întâmplat?

„N-or să înţeleagă în veci”, şi-a spus Helena, dându-şi seama că încă putea gândi. „N-or să înţeleagă niciodată. Niciodată!”

A simţit că o ridică cineva. A auzit un ţipăt, apoi şi-a dat seama că cea care ţipa era ea însăşi.

•

Clădirea fusese construită în stilul Art Nouveau şi avea tencuială galben-brună. Se afla pe Östermalm, una dintre acele străzi liniştite pe care vedeai maşini bine lustruite şi femei plimbând în lesă căţeluşi albi. După cum se aştepta, intrarea în clădire era splendidă: pardoseală de marmură, uşi lambrisate cu geamuri gravate, lift cu pereţi din lemn de fag şi mânere de alamă, pereţi acoperiţi cu plăci de marmură de un gălbui cald. Pe peretele care dădea înspre curtea interioară se afla o fereastră enormă împodobită cu un vitraliu cu modele florale. Podeaua holului şi treptele erau acoperite cu mochetă groasă de culoare verde. Annikăi i s-a părut că văzuse acelaşi tip de mochetă la Grand Hotel.

Apartamentul familiei Furhage-Milander se afla la ultimul etaj.

— Să mergem în vârful picioarelor, i-a şoptit Annika lui Henriksson, înainte să apese pe butonul soneriei.

Dinăuntrul apartamentului s-au auzit câteva clinchete, iar uşa s-a deschis îndată, de parcă Bertil Milander i-ar fi aşteptat cu mâna pe clanţă. Annikăi nu i s-a părut că avea un chip cunoscut; nu-l văzuse niciodată, nici măcar într-o fotografie. Christina nu-şi lua soţul cu ea pe nicăieri. Milander era palid, avea cearcăne foarte pronunţate şi era nebărbierit.

— Intraţi, le-a spus.

S-a întors cu spatele la ei şi s-a îndreptat spre ceea ce părea a fi un salon de oaspeţi. Purta un sacou maro şi era adus de spate, iar pe Annika a surprins-o faptul că părea foarte bătrân. Cei doi musafiri şi-au dat jos paltoanele, iar fotograful şi-a pus un aparat Leica pe umăr, lăsându-şi geanta lângă suportul pentru încălţăminte. Picioarele Annikăi se afundau în covoarele groase – probabil că

poliţa de asigurare a apartamentului era astronomică.

Milander s-a aşezat pe una dintre canapele, iar musafirii au luat loc pe cealaltă, care se afla în faţa lui. Annika a scos un carneţel şi un pix.

— Am venit să vă ascultăm, a început ea pe un ton calm. Dacă vreţi să ne spuneţi ceva, dacă vreţi să scriem ceva anume în ziar, vom ţine cont de dorinţele dumneavoastră.

Bertil Milander îşi ţinea mâinile împreunate şi privea în jos. În câteva clipe, a început să plângă.

— Povestiţi-ne despre Christina, l-a îndemnat Annika. Milander a scos din buzunar o batistă cu monogramă, şi-a suflat nasul pe îndelete, apoi a pus batista la loc. A oftat din rărunchi, apoi a spus:

— Christina a fost cel mai remarcabil om pe care l-am cunoscut. Era pur şi simplu formidabilă. Putea să facă orice îşi propunea. Viaţa alături de o asemenea femeie a fost...

Milander şi-a scos iarăşi batista ca să-şi sufle nasul.

— ... o aventură de zi cu zi. Se ocupa de toate treburile casnice: mâncare, curăţenie, petreceri, rufe murdare, bugetul familiei, educaţia fiicei noastre... Avea grijă de tot...

A făcut o scurtă pauză, gândindu-se la lucrurile pe care tocmai le spusese. Părea că abia în momentul acela îşi dădea seama de semnificaţia cuvintelor sale. Viaţa pe care o dusese până atunci se năruise.

Milander stătea cu capul plecat, privindu-şi batista.

— Ne-aţi putea spune cum v-aţi cunoscut? l-a întrebat Annika, voind să rupă tăcerea, dar părea că Milander n-o auzise.

— Fără ea, Stockholmul n-ar fi organizat Jocurile Olimpice, îl avea pe Samaranch la degetul mic. Ea a fost cea care a organizat campania de promovare a candidaturii noastre. A fost un succes enorm. După ce Christina a reuşit să aducă Jocurile la Stockholm, au vrut s-o îndepărteze şi să pună pe altcineva în fruntea Comitetului, dar bineînţeles că n-au putut. Nimeni în afară de ea nu se putea ocupa de organizare şi toată lumea a înţeles asta în scurtă vreme.

Annika îşi nota în carneţel ce-i spunea Milander şi simţea că e cuprinsă de un sentiment de nedumerire din ce în ce mai intens. Întâlnise de multe ori oameni aflaţi în stare de şoc din pricina unui

accident sau a unei crime la care fuseseră martori şi ştia că aceştia reacţionează în moduri foarte diferite, dar Bertil Milander nu vorbea ca un soţ îndurerat, ci ca un angajat îndurerat.

— Ce vârstă are fiica dumneavoastră?

— A fost aleasă „Femeia anului” de revista aceea americană... oare cum îi zice...? Era femeia anului... Cea mai distinsă femeie din întreaga Suedie. Ba chiar din întreaga lume.

Milander şi-a suflat nasul încă o dată. Annika a lăsat pixul din mână şi s-a uitat ţintă la carneţelul pe care îşi făcea însemnările. Ceva nu era în regulă. Milander habar n-avea ce făcea şi ce spunea. Părea să nu-şi dea seama ce căutau acolo ea şi fotograful.

— Când aţi aflat de moartea Christinei? s-a hazardat Annika.

Milander a ridicat capul.

— Nu s-a mai întors acasă, a spus el. S-a dus la petrecerea de Crăciun organizată de Secretariat şi nu s-a mai întors.

— V-aţi făcut griji când aţi văzut că nu s-a întors? Pleca des de acasă? Îmi închipui că soţia dumneavoastră călătorea destul de mult.

Milander s-a îndreptat de spate şi s-a uitat la Annika de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

— De ce-mi puneţi aceste întrebări? Ce vreţi să spuneţi?

Annika a stat pe gânduri preţ de câteva clipe. Milander nu se simţea bine. Era în stare de şoc. Avea reacţii confuze, bătea câmpii şi habar n-avea cu cine stătea de vorbă. Dar trebuia neapărat să-i pună o întrebare.

— Familia dumneavoastră a primit o ameninţare, i-a spus ea. De ce natură a fost această ameninţare?

Milander se uita la ea cu gura căscată. Părea că nu-i auzise întrebarea.

— Ameninţarea, a repetat ea. Ne-aţi putea spune ceva despre ameninţarea la adresa familiei dumneavoastră?

Milander i-a aruncat o privire plină de repros:

— Christina a făcut tot ce i-a stat în putinţă. Nu era un om rău. N-a fost vina ei.

Annika a simţit un fior rece pe şira spinării. Milander nu era deloc în apele lui.

— Vă mulţumim foarte mult că aţi acceptat să staţi de vorbă cu noi în aceste împrejurări, i-a spus ea, luându-şi carneţelul şi pixul,

după care a dat să se ridice de pe canapea. O să...

Dintr-odată, s-a auzit o uşă trântită, iar Annika a tresărit şi s-a întors spre locul de unde venise zgomotul. În cameră a intrat o tânără foarte slabă, care a rămas în picioare în spatele canapelei. Avea părul răvăşit şi un aer posac.

— Cine sunteţi? a întrebat nou-venita. Ce căutaţi aici?

Annika s-a gândit că era fiica lui Milander. Şi-a recăpătat stăpânirea de sine şi i-a spus că erau jurnalişti de la *Kvällspressen.*

— Nişte hiene, a spus tânăra pe un ton plin de dispreţ. Aţi mirosit sânge şi-aţi dat fuga încoace, nu-i aşa? Aţi vrut să puneţi mâna pe niscaiva hălci din cadavru. Să haliţi repede bucăţile cele mai gustoase.

Apoi a ocolit canapeaua şi s-a apropiat de Annika – şefa de la Investigaţii a rămas pe canapea şi s-a străduit să-şi păstreze calmul.

— Îmi pare foarte rău pentru moartea mamei dumneavoastră...

— Mie nu! a ţipat fata Christinei. Îmi pare bine că a murit! Îmi pare bine!

Apoi a izbucnit în plâns şi a ieşit în fugă din salon. Bertil Milander n-a reacţionat în niciun fel. Stătea cu capul plecat şi îşi mototolea batista.

— Vă deranjează dacă fac o fotografie? a întrebat Henriksson, iar Milander a ridicat capul.

— Nu, absolut deloc, a răspuns el, ridicându-se în picioare. E bine aşa?

— Ar fi mai bine dacă v-aţi apropia puţin de fereastră, ca să avem mai multă lumină.

Bertil Milander s-a aşezat lângă fereastra înaltă şi somptuoasă. Avea să iasă o fotografie de efect. Lumina slabă a zilei se strecura printre cercevelele ferestrei, iar draperiile scumpe de culoare albastră încadrau portretul.

În timp ce Henriksson făcea fotografiile, Annika a dat fuga după tânăra care dispăruse în camera alăturată. Era o bibliotecă elegantă, înţesată cu mii de cărţi şi decorată cu mobilier englezesc de epocă. Tânăra stătea într-un fotoliu de Burgundia îmbrăcat în piele.

— Îmi pare rău dacă simţiţi că ne amestecăm în viaţa dumneavoastră, i-a spus Annika. Nu vrem să vă provocăm

neplăceri... Am venit doar să vă spunem că avem de gând să scriem despre Christina.

Tânăra n-a spus nimic. Părea să nu-şi fi dat seama că Annika intrase în bibliotecă.

— Ne puteţi suna oricând, atât dumneavoastră, cât şi domnul Milander, dacă vreţi să ne comunicaţi ceva, dacă vi se pare că nu scriem lucruri adevărate sau dacă vreţi să adăugăm ceva în materialele pe care le vom publica.

Niciun răspuns.

— Am să-i las tatălui dumneavoastră numărul meu de telefon, i-a spus Annika.

Apoi a ieşit din bibliotecă şi a închis cu grijă cele două uşi frumos sculptate.

Henriksson şi Bertil Milander erau în hol. Annika s-a apropiat de ei şi a scos din portofel o carte de vizită pe care a notat şi numărul de telefon al redactorului-şef.

— Dacă vreţi să stăm de vorbă, sunaţi-mă, i-a spus ea lui Milander. Întotdeauna am mobilul la mine. Vă mulţumesc că aţi avut amabilitatea să staţi de vorbă cu noi.

Bertil Milander a luat cartea de vizită fără să se uite la ea, apoi a pus-o pe o măsuţă aurită aşezată lângă uşa de la intrare.

— Suferinţa mea nu are margini, a spus el, iar Annika şi-a dat seama imediat că tocmai făcuse rost de un titlu pentru fotografia care avea să apară pe paginile de mijloc ale ediţiei de a doua zi.

•

Când a auzit ciocănituri în uşă, redactorul-şef a scos un oftat. Spera să poată citi măcar unul dintre teancurile de foi de pe biroul său, dar ajunsese în redacţie de vreo oră şi fusese întrerupt în permanenţă.

— Intră! a spus el.

A încercat să se relaxeze; la urma urmei, se mândrea că era deschis tot timpul la solicitările colegilor.

Pe uşă a intrat Nils Langeby, iar indispoziţia redactorului-şef s-a accentuat.

— Salut, Nils! Cu ce-ţi pot fi de folos? l-a întâmpinat el fără să se ridice de pe scaun.

Nils Langeby s-a proţăpit în mijlocul biroului, frângându-şi

mâinile într-un mod teatral.

— Îmi fac griji pentru departamentul de Investigaţii, a început el. Ce mai, departamentul e vraişte!

Anders Schyman i-a aruncat o privire reporterului şi a făcut tot posibilul ca să-şi înăbuşe un oftat.

— Ce vrei să spui?

— Cred că omitem nişte subiecte importante: n-am publicat nimic despre infracţiuni care, în mod normal, n-ar fi trebuit să lipsească din paginile de investigaţie. Şi atmosfera e cam apăsătoare; toate lumea are un sentiment de nesiguranţă din cauza schimbărilor care au avut loc în ultima vreme.

Redactorul-şef i-a făcut semn cu mâna să ia loc pe scaunul din faţa biroului, iar Nils Langeby s-a conformat.

— Toate schimbările, chiar şi acelea care aduc îmbunătăţiri pot produce confuzie, i-a spus Schyman. E cât se poate de normal ca departamentul de Investigaţii să fie puţin dezorganizat. Multă vreme ai lucrat fără şef, iar acuma am numit un şef.

— Păi, tocmai aici cred că-i problema. Mi se pare că Annika Bengtzon nu poate să facă faţă cerinţelor presupuse de postul ăsta.

Schyman a căzut pe gânduri câteva clipe.

— Aşa ţi se pare?... Mie mi se pare că lucrurile stau exact invers: cred că este o reporteră extraordinară şi că are excelente abilităţi organizatorice. Ştie să stabilească priorităţile şi să împartă sarcinile. Şi nu dă înapoi atunci când vine vorba să facă lucruri dificile sau neplăcute. Unde mai pui că are experienţă şi e perspicace. Dacă vrei o dovadă, n-ai decât să te uiţi pe ediţia de azi... Aşa că, spune-mi, Nils, ce te deranjează la ea?

Nils Langeby s-a aplecat spre el cu aerul că urma să-i divulge o informaţie confidenţială.

— Colegii n-au încredere în ea. Annika îşi închipuie că nu mai e nimeni ca ea. Calcă oamenii pe bătături... Ce mai, nu ştie cum să se poarte.

— Ce vrei să spui, Nils?

— Mă rog, eu n-am avut de suferit de pe urma ei, dar am auzit tot felul de lucruri...

— Deci ai venit la mine pentru că-ţi faci griji pentru colegii tăi?

— Da. Şi pentru că nu mai publicăm nimic despre crimele

împotriva mediului şi despre sistemul de învăţământ.

— Dar nu eşti tu cel care se ocupă de domeniile astea două?

— Ba da, dar...

— A încercat Annika să ţi le ia?

— Nu, nicidecum.

— Deci, dacă nu avem subiecte din domeniile astea, tu eşti cel răspunzător, nu-i aşa? Şi n-are nicio legătură cu Annika Bengtzon, am dreptate?

Dintr-odată, Nils Langeby s-a fâstâcit.

— Nils, cred că eşti un bun reporter, a continuat redactorul-şef pe un ton calm. Ziarul nostru are nevoie de oameni experimentaţi ca tine. Sper să ne oferi ştiri de prima pagină multă vreme de acum înainte. Am foarte mare încredere în tine, la fel cum am mare încredere în Annika Bengtzon ca şefă a departamentului de Investigaţii. Tocmai de aceea, pe măsură ce trece timpul, îmi place tot mai mult să lucrez aici. Oamenii se dezvoltă şi învaţă să lucreze împreună pentru binele ziarului.

Nils Langeby asculta cu atenţie. Se simţea din ce în ce mai bine cu fiecare cuvânt pe care îl rostea redactorul-şef. Era exact ce voia să audă. Beneficia de încrederea lui Schyman. Era un redactor care avea să scrie articole de prima pagină, un redactor de a cărui opinie trebuia să se ţină cont. Când a ieşit din birou, era cât se poate de binedispus. Mai avea un pic şi fluiera în timp ce traversa redacţia.

— Salut, Nisse! a auzit pe cineva strigându-l. Ce ne pregăteşti pentru ediţia de mâine?

Era Ingvar Johansson, redactorul de ştiri. Nils Langeby s-a oprit şi a căzut pe gânduri preţ de o clipă. În ziua aceea nu-şi propusese să facă nimic şi nici nu i se dăduse vreo sarcină. Dar cuvintele redactorului-şef îl făcuseră să-şi dea seama ce responsabilitate atârna pe umerii săi. Drept urmare, i-a răspuns lui Johansson astfel:

— Destul de multe! Atacul terorist... motivele din spatele lui... Azi o să mă ocup numai de chestiile astea.

— Excelent! Ar fi bine dacă ai putea să mi-l dai cât mai repede posibil, înainte să primesc celelalte ştiri din teritoriu. Toţi ceilalţi se ocupă de Furhage.

— Furhage? a întrebat Nils Langeby. Ce-i cu ea?

Ingvar Johansson s-a uitat ţintă la reporter.

— Cum, n-ai auzit? Carnea tocată de la stadion era şefa Comitetului.

— Ah, da... În fine, nu ştiu ce să zic, sursele mele m-au informat că-i vorba de un atac terorist – e limpede ca lumina zilei.

— Surse din cadrul poliţiei? a întrebat Ingvar Johansson pe un ton surprins.

— Surse foarte sigure din cadrul poliţiei..., i-a răspuns Nils Langeby, umflându-şi pieptul.

Şi-a dat jos geaca de piele, şi-a suflecat mânecile cămăşii, apoi a pornit spre biroul său, traversând culoarul ale cărei ferestre dădeau spre parcare.

„Te-nvăţ eu minte, nenorocita dracului!", şi-a spus el.

•

Anders Schyman a ridicat prima coală din vârful celui mai înalt teanc de pe biroul său, dar când să-şi arunce ochii pe ea, a auzit alte ciocănituri în uşă. De data aceasta, era fotograful Ulf Olsson, care voia să stea de vorba cu redactorul-şef ca de la om la om. Tocmai se întorsese de la conferinţa de presă organizată la sediul poliţiei şi voia să-i povestească – desigur, cu titlu confidenţial – cum fusese tratat cu o zi înainte de către Annika Bengtzon, şefa de la Investigaţii.

— Nu-s obişnuit ca oamenii să mă critice pentru felul în care mă îmbrac, a spus fotograful, adăugând că, la momentul respectiv, purta un costum Armani.

— Spune-mi cum s-a întâmplat, l-a îndemnat Schyman.

— Annika Bengtzon s-a arătat nemulţumită de faptul că port un costum de firmă. Nu cred că e cazul să înghit aşa ceva. N-am fost tratat în felul ăsta în niciunul dintre locurile în care am lucrat până acum.

Înainte să-i răspundă, Anders Schyman s-a uitat ţintă la fotograf preţ de câteva secunde.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Annika Bengtzon, i-a spus el. Nu ştiu nici pe unde ai mai lucrat înainte şi nici care era codul vestimentar pe-acolo, dar, din punctul meu de vedere – şi sunt sigur că acelaşi lucru e valabil şi pentru Annika Bengtzon –, poţi să porţi costume Armani ori de câte ori ai chef. Dacă vrei, poţi să le îmbraci şi când mergi într-o mină de cărbune. Dar să nu uiţi că tu

eşti singurul responsabil în cazul în care hainele de pe tine nu sunt adecvate pentru sarcinile care ţi se dau. Eu şi ceilalţi redactori pornim de la presupunerea că, atunci când vin la muncă, toţi angajaţii acestui ziar sunt bine informaţi cu privire la ce se întâmplă pe lumea asta. Dacă a avut loc o crimă sau un atac cu bombă, e bine să presupui că va trebui să mergi la faţa locului ca să faci fotografii. Îţi sugerez să faci rost de o geantă mare în care să ţii o pereche de izmene şi poate un costum de trening... Iar geanta aia să stea tot timpul în maşina ta.

— Am deja o geantă, i-a răspuns fotograful cu un aer îmbufnat. Mi-a dat-o Annika Bengtzon.

Anders Schyman se uita la Ulf Olsson cu un aer detaşat.

— Te mai pot ajuta cu ceva? l-a întrebat redactorul-şef.

Fotograful s-a ridicat de pe scaun şi a ieşit din birou, iar după ce a închis uşa, Schyman a oftat din rărunchi. Dumnezeule! Uneori se simţea de parcă ar fi fost director la o şcoală primară. Avea de-a face cu o mână de copii. Abia aştepta să meargă acasă la soţia lui şi să bea un pahar de whisky.

•

Annika şi Johan Henriksson au oprit pe Sveavägen lângă un McDonald's şi au cumpărat două meniuri Big Mac, pe care le-au mâncat în maşină, în drum spre redacţie.

— Urăsc să fac chestia asta, a spus Henriksson după ce a terminat de mâncat, lăsând deoparte câţiva cartofi prăjiţi.

— Să mergi în vizită la familii îndoliate? Mda, cred că-i chestia cea mai nasoală în meseria asta, i-a răspuns Annika, ştergându-şi ketchupul de pe degete.

— Orice aş face, mă simt ca un parazit când fac vizite dintr-astea, i-a explicat Henriksson. E ca şi când m-aş duce acolo ca să mă amuz pe seama necazurilor altora. Mă desfăt cu suferinţele bieţilor oameni ca să obţin fotografii care dau bine în ziar.

Annika s-a şters la gură şi s-a gândit câteva clipe la ce avea să spună.

— Da, a răspuns ea în cele din urmă, e de înţeles că ai sentimentul ăsta. Dar, uneori, oamenii pur şi simplu au nevoie să stea de vorbă cu cineva. Să nu-ţi închipui că, dacă se află în stare de şoc, oamenii sunt automat proşti. Şi bineînţeles că trebuie să dai

dovadă de respect. Unde mai pui că nu trebuie să scrii despre membrii unei familii îndurerate numai pentru că ai fost să discuţi cu ei.

— Dar oamenii care tocmai au pierdut o persoană foarte dragă nu ştiu întotdeauna ce fac.

— De unde ştii? I-a întrebat Annika. Cum stabileşti tu că un om nu trebuie să aibă şansa de-a sta de vorbă cu cineva? Cine poate stabili ce e cel mai bine pentru o persoană aflată într-o situaţie dificilă? Tu, eu sau persoana respectivă? Se tot discută în ziare pe marginea acestei chestiuni, dar nimeni nu deţine răspunsul corect.

— Eu cred în continuare că e o chestie îngrozitoare, i-a răspuns fotograful cu un aer îmbufnat.

— Bineînţeles că-i aşa, a spus Annika, zâmbind uşor. E foarte dificil să te întâlneşti cu o persoană lovită de o nenorocire. Nu poţi face multe interviuri de genul ăsta într-o lună. Dar, până la urmă te obişnuieşti. Gândeşte-te la personalul medical sau la preoţi – ei au de-a face cu astfel de tragedii zi de zi.

— Dar nu le pun pe prima pagină..., i-a răspuns Henriksson.

— Nu te mai plânge atâta, ce Dumnezeu! i-a spus ea, enervându-se dintr-odată. A apărea pe prima pagină nu-i o pedeapsă! E o dovadă că eşti important, că existenţa ta contează. Ar trebui să ignorăm atât victimele, cât şi familiile îndurerate? Adu-ţi aminte de tărăboiul pe care l-au făcut familiile victimelor de pe Estonia[11]. Li se părea că presa nu le dă suficientă importanţă, susţinând că ziarele nu scriau decât despre defecţiunile apărute la trapa de la pupă. Şi aveau dreptate să facă tărăboi! Pe vremea aia, n-aveai voie nici măcar să stai de vorbă cu rudele victimelor. Dacă încercai să faci asta, ţi-i puneai în cap pe toţi jurnaliştii moralizatori care apăreau la televizor.

— Gata, Annika, am înţeles! Nu-i nevoie să ţipi! a spus Henriksson.

— Ei, pe dracu'! Ţip când cred eu de cuviinţă! i-a răspuns Annika.

Au străbătut restul drumului fără să-şi mai spună nimic. După

---

[11] Vasul de croazieră *Estonia* s-a scufundat în Marea Baltică pe 28 septembrie 1994.

ce au ajuns în parcare şi au luat liftul spre redacţie, Henriksson i-a zâmbit cu un aer împăciuitor:

— Cred că fotografia pe care i-am făcut-o lui Milander lângă fereastră a ieşit foarte bine.

— Excelent! i-a răspuns Annika. Să vedem dacă o publicăm sau nu.

Apoi a deschis uşa liftului şi a ieşit repede din cabină, fără să mai aştepte replica lui Henriksson.

•

În drum spre biroul ei, Annika a trecut pe lângă Eva-Britt Qvist, care strângea material despre Christina Furhage. Secretara era înconjurată de dosare pline cu tăieturi din ziare şi de teancuri de texte scoase la imprimantă.

— S-a scris enorm despre femeia asta, a spus ea, încercând să adopte un ton tăios. Dar cred că am reuşit să strâng cea mai mare parte a materialului.

— Crezi că poţi să clasifici tot ce-ai strâns în funcţie de gradul de importanţă, pentru ca apoi să laşi pe altcineva să-ţi continue treaba? a întrebat-o Annika.

— Te pricepi să dai ordine cu aerul că nu faci decât să pui nişte simple întrebări, i-a răspuns Eva-Britt.

Annika nu s-a sinchisit să-i răspundă, ci a intrat în birou, după care şi-a dat jos paltonul şi fularul. Şi-a luat un pahar de cafea, apoi s-a dus la Pelle Oscarsson. Şi-a tras un scaun şi s-a uitat la ecranul computerului său. Era plin cu poze cât timbrele ale Christinei Furhage.

— Am publicat mai mult de şase sute de fotografii ale femeii ăsteia, i-a spus Pelle Oscarsson. Şi toate au fost făcute de fotoreporterii noştri. Vasăzică, în ultimii opt ani, au fotografiat-o cam o dată pe săptămână, adică mai des decât pe însuşi regele Suediei...

Pe chipul Annikăi s-a aşternut un zâmbet strâmb. Da, poate că Oscarsson avea dreptate: tot ce făcuse Christina Furhage în ultimii câţiva ani apăruse în presă, iar şefei Comitetului îi plăcuse atenţia de care se bucurase. Annika privea fotografiile: Christina Furhage la inaugurarea stadionului olimpic, Christina Furhage la o întâlnire cu prim-ministrul, Christina Furhage îmbrăţişându-l pe Samaranch,

Christina Furhage la o întâlnire cu Lill-Babs[12], Christina Furhage prezentându-şi ţinutele de toamnă în suplimentul de duminică publicat de *Kvällspressen.*

Pelle Oscarsson a apăsat butonul mouse-ului şi pe ecran au apărut alte poze: Christina Furhage la o întâlnire cu preşedintele Statelor Unite, apoi la premiera unei piese a Teatrului Regal, la un dineu oferit de regină, la o conferinţă dedicată tipului de conducere pe care îl impun femeile în lumea contemporană...

— Avem vreo fotografie cu Furhage la ea acasă sau alături de familie? a întrebat Annika.

Redactorul foto a căzut pe gânduri preţ de câteva clipe.

— Nu cred, i-a răspuns el cu un aer contrariat. Acuma, că m-ai întrebat, îmi dau seama că n-avem decât fotografii oficiale.

— O să ne descurcăm cu astea, l-a liniştit Annika în timp ce fotografiile se succedau pe monitor.

— Cred că pe asta am putea s-o punem pe prima pagină, i-a zis Pelle, dând clic pe un portret făcut chiar în studioul ziarului. În câteva secunde, fotografia a umplut ecranul, iar Annika şi-a dat seama că redactorul foto făcuse o alegere foarte bună. Era un portret extraordinar: Christina Furhage era machiată impecabil, părul strălucitor îi era aranjat cu mult gust, iar lumina estompată şi caldă din studio îi îndulcea trăsăturile; purta un costum scump, foarte strâns pe trup, şi stătea într-un fotoliu de epocă elegant, având o postură relaxată şi demnă.

— Câţi ani avea? a întrebat Annika.

— Şaizeci şi doi, i-a răspuns Pelle. Am publicat un articol cu ocazia zilei sale de naştere.

— Uau! Pare cu cincisprezece ani mai tânără.

— Chirurgie plastică, un mod de viaţă sănătos sau gene bune..., a comentat Pelle.

— Sau toate la un loc, i-a răspuns Annika.

Anders Schyman s-a apropiat de ei, ţinând în mână o cană de cafea goală. Părea obosit, avea părul ciufulit şi îşi slăbise cravata.

— Cum merge treaba? i-a întrebat el.

---

[12] Lill-Babs: numele de scenă al cântăreţei şi actriţei suedeze Barbro Margareta Svensson.

— Am fost în vizită la familia Christinei Furhage, i-a spus Annika.

— Ai făcut rost de ceva care ne-ar putea fi de folos?

Annika a ezitat preţ de o clipă:

— Da, cred că da... Henriksson i-a făcut o fotografie lui Bertil Milander, soţul Christinei. Era foarte tulburat...

— Să vedem cum o să iasă, a spus redactorul-şef, apoi şi-a continuat drumul spre bufet.

— Deci, până la urmă, ce fotografii folosim în ediţia de mâine? a întrebat Pelle Oscarsson, micşorând portretul Christinei Furhage.

Annika a înghiţit ultima gură de cafea din pahar.

— O să ne uităm peste ce avem în arhivă împreună cu ceilalţi colegi, i-a spus ea, dar mai întâi trebuie să aşteptăm să se întoarcă toţi în redacţie.

Şi-a aruncat paharul de plastic în coşul secretarei, apoi s-a dus în biroul ei şi a închis uşa. Sosise vremea telefoanelor. Mai întâi voia să stea de vorbă cu sursa ei din poliţie, care lucra în tura de zi. A format numărul său direct, ocolind centrala sediului de poliţie. A avut noroc: poliţistul i-a răspuns imediat.

— Cum ai aflat că datele ei personale au fost secretizate? a întrebat-o el.

— Când a aflat poliţia că victima era Christina Furhage? i-a răspuns Annika, ocolindu-i întrebarea.

Poliţistul a oftat.

— La foarte puţin timp după ce-am ajuns la stadion, pentru că în tribună am dat de lucrurile ei... Dar bineînţeles că procedurile standard pentru stabilirea identităţii au durat mai mult. În cazuri dintr-astea nu prea te hazardezi, ca să nu greşeşti...

Annika a tăcut, dar când a văzut că poliţistul nu mai spune nimic, l-a întrebat:

— Şi acum cu ce vă ocupaţi?

— Facem tot felul de verificări... Şi ştim cu siguranţă că n-a fost mâna Tigrului.

— Cum v-aţi dat seama? l-a întrebat Annika pe un ton surprins.

— Nu pot să-ţi spun, dar ştim că n-a fost el. A fost mâna cuiva din interior, aşa cum bănuiai încă de ieri.

— Îţi dai seama că azi o să scriu un articol despre chestia asta, nu?

Poliţistul a oftat încă o dată:

— Da, îmi dau seama... Oricum, mersi că ai păstrat secretul timp de douăzeci şi patru de ore.

— Serviciu contra serviciu, a spus Annika.

— Şi ce vrei la schimb?

— Să-mi spui de ce i-au fost secretizate datele personale.

— Pentru că în urmă cu trei ani sau patru ani a primit o scrisoare de ameninţare. Se pare că a avut loc şi un incident violent, dar n-a fost ceva serios.

— Ce incident?

— Nu pot să-ţi dau detalii. Persoana în cauză nu a fost dată în judecată. Se pare că Furhage ar fi zis cam aşa: „Nu vreau să-i ruinez viaţa. Toată lumea merită o a doua şansă". S-a mulţumit să se mute şi să ceară ca datele ei şi ale familiei sale să fie secretizate, ceea ce a şi obţinut.

— Un gest foarte generos..., comentă Annika.

— Aşa-i.

— Ameninţările pe care le-a primit aveau vreo legătură cu Jocurile Olimpice?

— Nicidecum.

— Era vorba de o persoană pe care o cunoştea? Poate o rudă?...

Poliţistul a ezitat:

— Da, s-ar putea spune şi aşa. Atacatorul avea motive pur personale, şi tocmai de-aia nu vrem să facem public incidentul: ţine de viaţa ei privată... în fine, până acum n-am găsit niciun indiciu care să ne facă să credem că atentatul de la stadion a fost un act terorist. Credem că atacul a fost îndreptat împotriva Christinei, dar asta nu înseamnă că făptaşul e cineva din anturajul ei.

— O să interogaţi persoana care a ameninţat-o?

— Am interogat-o deja.

Annika a clipit repede:

— Vasăzică nu staţi degeaba... Şi ce-aţi aflat?

— N-am cum să-ţi dau detalii, dar pot să-ţi spun un singur lucru: în prezent, toată lumea este la fel de suspectă...

— La cine te referi când zici „toată lumea”?

— Poţi să-ţi dai seama şi singură. E vorba de toată lumea care a avut de-a face cu ea. Să tot fie vreo patru-cinci sute de persoane. Multe dintre ele pot fi excluse de pe lista suspecţilor, dar n-am de gând să-ţi spun care anume.

— Cred că-s destul de mulţi cei care au carduri de acces pe stadion..., a insinuat Annika.

— Spune-mi câţiva dintre ei.

— Membrii Secretariatului Olimpic şi cei ai Comitetului Olimpic Internaţional, personalul de serviciu al stadionului, angajaţii firmelor de construcţii de pe şantierul olimpic – electricieni, zidari, turnători –, angajaţii firmelor de transport şi ai companiilor de pază, reporterii sportivi ai televiziunilor...

Poliţistul n-a scos niciun cuvânt.

— Mă înşel? l-a întrebat Annika.

— Deloc. Ai dreptate: toţi cei pe care i-ai pomenit au avut, au sau vor avea carduri de acces...

— Dar?...

— Dar n-o să poţi intra pe stadion în miezul nopţii doar cu ajutorul unui card de acces, i-a explicat el.

Annika îşi frământa creierii.

— Codurile de securitate! a spus ea după o clipă. Doar un număr restrâns de persoane a primit codurile astea!

— Da, dar deocamdată va trebui să păstrezi tăcerea în privinţa asta.

— Bine. Până când? Şi cine are acces la coduri?

Poliţistul a izbucnit în râs:

— Ești incorigibilă! Cercetările sunt în curs de desfăşurare.

— E posibil ca alarmele stadionului să fi fost dezactivate?

— Iar uşile să fi fost descuiate?... Fii serioasă, Bengtzon! La celălalt capăt al firului s-au auzit două voci în fundal, apoi poliţistul a acoperit receptorul cu mâna şi a spus ceva.

— Trebuie să plec, i-a spus Annikăi, după ce a luat mâna de pe receptor.

— Încă ceva!

— Ce anume?

— Ce căuta Christina Furhage pe stadion în toiul nopţii?

— Draga mea, asta chiar că-i o întrebare foarte dificilă! Vorbim mai încolo.

După ce a închis, Annika a sunat acasă, dar nu i-a răspuns nimeni. A sunat-o pe Anne Snapphane, dar i-a răspuns robotul. A sunat-o şi pe Berit, dar i-a răspuns serviciul de mesagerie vocală. În schimb Patrik, un împătimit al mobilului, i-a răspuns. Avea obiceiul să răspundă ori de câte ori era sunat: odată îi răspunsese când era la duş.

— Sunt la Secretariatul Olimpic, a strigat el.

Aşa vorbea de fiecare dată, pentru că, deşi era încântat de telefoanele mobile, nu avea foarte mare încredere în ele, aşa că întotdeauna striga în microfon, ca să fie sigur că e auzit.

— Berit ce face? l-a întrebat Annika, dându-şi seama că şi ea ridicase vocea.

— E cu mine. Strânge informaţii despre ultima noapte din viaţa Christinei Furhage, a strigat Patrik. Eu mă ocup de reacţiile celor din Secretariat.

— Şi unde anume te afli acum? l-a întrebat Annika, străduindu-se să nu strige.

— Pe un coridor. Oamenii sunt foarte necăjiţi, a urlat el.

Annika şi i-a imaginat pe angajaţii Secretariatului stând în birourile lor cu uşile întredeschise şi ascultând strigătele reporterului de la *Kvällspressen.*

— Am înţeles, i-a spus ea. Va trebui să pregătim un material despre ancheta poliţiei. Când te întorci în redacţie?

— Peste vreo oră, a ţipat el.

— Bine, vorbim când ajungi, i-a spus Annika, apoi a închis.

Nu şi-a putut stăpâni un zâmbet.

•

Evert Danielsson a închis uşa biroului său ca să nu mai audă ţipetele reporterului care vorbea la mobil pe coridor. Peste o oră urma să înceapă şedinţa consiliului director, care era alcătuit din experţi în mai multe domenii. Adevăratul for de decizie nu era nici consiliul onorific, nici comitetul reprezentanţilor, care avea mai ales rolul de a apărea în faţa camerelor, ci tocmai acest consiliu director pe care Christina îl botezase: „orchestra mea”. În mod oficial, toate deciziile erau luate de consiliul onorific, dar era vorba de o simplă

formalitate – grangurii din acest consiliu erau ca membrii parlamentului dintr-o ţară cu un singur partid politic, în timp ce experţii din consiliul director puteau fi asemuiţi cu membrii comitetului executiv al partidului de guvernământ.

Şeful Secretariatului era agitat. Ştia foarte bine că, după săvârşirea atentatului, făcuse mai multe greşeli. În primul rând, ar fi trebuit să convoace consiliul director cu o zi înainte, dar, până la urmă, şeful acestui organism fusese cel care convocase întrunirea – era o scăpare de neiertat din partea lui Danielsson. Unde mai pui că, în loc să convoace consiliul, şeful Secretariatului se trezise vorbind presei despre nişte chestiuni care îi depăşeau autoritatea. Pe de-o parte, spusese că era vorba despre un act terorist, iar pe de altă parte, dăduse detalii cu privire la reconstrucţia tribunei de nord, deşi ştia că era o problemă care mai întâi trebuia dezbătută de consiliul director. Cu o zi înainte avusese loc o întâlnire informată a comitetului administrativ în care se discutase strategia de urmat; amploarea atacului făcuse ca întâlnirea să fie dominată de panică. Grupul reunit de şeful Secretariatului hotărâse să acţioneze fără întârziere şi să nu muşamalizeze nimic – hotărâseră să ia taurul de coarne. În aşteptarea Christinei, hotărâseră ca purtătorul de cuvânt al Secretariatului să fie însuşi Danielsson, nu cineva de la biroul de presă, astfel încât mesajul dat publicităţii să aibă mai multă greutate.

Dar comitetul administrativ nu deţinea puteri executive. Deciziile nu puteau fi luate decât de consiliul director, din care făceau parte adevăraţii granguri: Ministerul Comerţului şi Industriei (reprezentantul din partea guvernului), un consilier de frunte de la Consiliul Municipal al Stockholmului, directorii executivi ai firmelor implicate în organizarea Jocurilor, un expert din partea Comitetului Olimpic Internaţional, doi reprezentanţi ai sponsorilor şi un avocat specializat în drept internaţional. Hans Bjällra, şeful consiliului director, era el însuşi un reprezentant al guvernului – mai exact, era guvernatorul departamentului Stockholm. E drept, comitetul administrativ era rapid şi eficient, dar avea o importanţă cu totul neînsemnată în comparaţie cu consiliul director. Comitetul era alcătuit din câteva persoane care se ocupau de derularea proiectului: directorul economic, Evert Danielsson, Christina Furhage, Helena Starke, responsabilul cu telecomunicaţiile, doi

directori executivi adjuncţi şi Doris de la departamentul economic. Când se întruneau, rezolvau problemele practice repede şi fără dificultăţi, iar ulterior Christina avea grijă ca deciziile luate să fie aprobate de consiliul director. Comitetul administrativ se ocupa de cele mai variate probleme: piedici legale, chestiuni bugetare, strategii pentru protecţia mediului, proiectele arenelor, infrastructură şi tot felul de campanii publice.

Diferenţa era că, în ziua aceea, Christina nu avea să participe la întrunirea consiliului director şi deci nu avea cum să le sprijine deciziile. Evert Danielsson ştia că avea să iasă şifonat. Şi-a aşezat coatele pe birou, apoi şi-a sprijinit capul în palme. În mintea lui stăruia un regret profund: „La naiba! La naiba!" Muncise atât de mult în ultimii ani! Chiar nu merita să treacă prin aşa ceva! După câteva clipe, a izbucnit în plâns, iar lacrimile i se strecurau printre degete şi cădeau pe documentele de pe birou, formând globuşoare transparente care deformau scrisul şi graficele. Dar lui Danielsson nu-i păsa.

•

Annika s-a aşezat în faţa computerului şi s-a pus pe scris. A început prin a-şi nota informaţiile obţinute de la sursa ei din cadrul poliţiei. Nu pomenea nimănui despre informaţiile pe care le afla cu ajutorul „urechilor" ei – aşa îşi poreclise sursele neoficiale. Nu înregistra niciodată conversaţiile pe care le purta cu acestea, pentru că întotdeauna exista riscul să uite caseta în aparat şi s-o găsească cineva. Aşa că îşi făcea însemnări într-un carneţel, iar imediat după aceea scria tot ce aflase într-un fişier electronic pe care îl salva pe o dischetă. Annika păstra toate aceste dischete într-un sertar al biroului pe care îl ţinea tot timpul încuiat. Avea grijă ca, de fiecare dată, să rupă şi să arunce foile pe care îşi făcea însemnări. Nu împărtăşea niciodată colegilor aceste informaţii şi nu se folosea de ele în cadrul conferinţelor de presă. La nevoie, singura persoană căreia i le comunica era Anders Schyman, redactorul-şef.

Nu-şi făcea iluzii cu privire la motivul real pentru care aceste informaţii îi erau încredinţate ei, iar nu altcuiva. Nu le primea pentru că era mai bună sau mai cunoscută decât alţi reporteri, ci pur şi simplu pentru că era demnă de încredere. În plus, avea un cuvânt greu de spus în redacţia tabloidului *Kvällspressen*, aşa că ori de câte

ori poliţia voia să dea publicităţii anumite informaţii, cel mai nimerit era să ia legătura cu Annika. Scurgerile de informaţii de acest fel aveau nenumărate cauze, însă motivul cel mai important pentru care poliţia – dar şi alte organizaţii – furnizau date confidenţiale era cât se poate de simplu: poliţiştii voiau ca mass-media să prezinte versiunea lor asupra evenimentelor. Mai ales când aveau loc evenimente tragice, televiziunile şi ziarele aveau tendinţa de a sări direct la concluzii. O scurgere de informaţii controlată oferea poliţiei şansa de a preîntâmpina măcar interpretările cele mai eronate ale presei.

În anumite medii jurnalistice, se susţinea că reporterul are obligaţia morală de a publica toate informaţiile pe care le deţine. Acesta nu trebuia să uite niciodată că este reporter. Reporter înainte de orice şi nimic altceva decât un reporter. Asta însemna că trebuia să-ţi dai în vileag vecinii, pe soacră-ta sau pe prietenii copiilor tăi. Ba chiar şi pe Moş Crăciun, dacă aflai că era ceva în neregulă cu el. Pur şi simplu nu aveai voie să stai de vorbă cu un poliţist sau cu un politician şi să nu dai publicităţii informaţiile obţinute de la ei. Annikăi i se părea că ideea asta era o porcărie; ea era în primul rând o fiinţă umană, apoi o mamă, apoi o soţie şi abia după aceea o angajată la *Kvällspressen.* Nu considera că reporterul este un fel de corespondent special al lui Dumnezeu sau al cine ştie cărei puteri supranaturale. De asemenea, învăţase din proprie experienţă că reporterii cu cele mai nobile şi mai generoase principii erau cei mai mari nenorociţi. Tocmai de aceea nu o deranja deloc dacă cei din jur făceau tot felul de speculaţii pe marginea surselor de care se folosea şi strâmbau din nas când venea vorba de metodele ei de investigaţie. Pentru ea, meseria de reporter era importantă, ceea ce era mai mult decât suficient.

După ce a pus discheta în sertarul cu cheiţă, a scris un articol despre vizita la Bertil Milander. Era un text scurt şi la obiect, care îl prezenta pe Milander într-o lumină favorabilă; Annika a precizat că vizita a avut loc la propunerea lui şi că acesta a vorbit în termeni elogioşi despre Christina, însă nu a scris nimic despre fiica lor. După ce a terminat, a copiat articolul într-un dosar special de pe serverul redacţiei.

Apoi s-a ridicat de pe scaun şi a început să umble prin colivia

ei de sticlă; biroul Annikăi era situat între departamentul de sport şi cel de ştiri, iar pereţii despărţitori erau făcuţi din geam. Singura lumină naturală care ajungea la ea era cea care reuşea să se strecoare prin cei doi pereţi ai biroului de alături. Ca să nu mai aibă impresia că lucrează într-un acvariu şi ca să se ferească de privirile colegilor, predecesorul ei montase nişte draperii albastre dintr-un material greu de identificat. Probabil că trecuseră vreo cinci ani de când acele bucăţi de material nu mai fuseseră spălate, scoase la aerisit sau pur şi simplu luate în seamă de cineva. La început poate că fuseseră elegante, dar acum arătau jalnic. Annika şi-ar fi dorit să se ocupe cineva de draperiile din biroul ei şi era sigură de un lucru: ea nu avea să se atingă de ele.

A deschis uşa şi s-a uitat spre biroul secretarei, care se afla chiar lângă acvariul ei. Bineînţeles că Eva-Britt Qvist plecase acasă fără să-i spună nimic. Materialul strâns de ea se afla pe birou, rânduit în teancuri însemnate cu hârtiuţe galbene. Annika s-a aşezat pe birou şi, mânată de curiozitate, a început să răsfoiască materialul la întâmplare. Dumnezeule, ce mult se publicase despre femeia aceea! A luat în mână primele pagini scoase la imprimantă dintr-un teanc pe a cărui hârtiuţă galbenă scria: „Prezentare generală”, şi s-a pus pe citit. Era un lung interviu apărut în ediţia de duminică a unui cotidian naţional; un material cald şi inteligent care chiar reuşea să ofere o imagine a personalităţii Christinei Furhage. Întrebările erau tăioase şi la obiect, iar răspunsurile ei, succinte şi inteligente. Dar interviul se învârtea în jurul unor subiecte impersonale: bugetul Olimpiadei, teorii cu privire la organizarea unor astfel de evenimente, şansele femeilor de a face carieră în ziua de azi şi importanţa sportului pentru definirea identităţii naţionale. Annika a parcurs interviul în diagonală şi a observat că Furhage reuşea să evite orice detaliu care, într-un fel sau altul, ţinea de viaţa ei personală.

În fine, era vorba despre un interviu apărut într-un cotidian naţional care nu era interesat de viaţa personală a Christinei, ci doar de cea publică, şi care nu acorda importanţă decât lucrurilor clare, masculine şi corecte din punct de vedere politic, omiţând tot ce era interesant, emoţional sau feminin. A pus deoparte foile şi a răsfoit teancul în căutarea interviurilor apărute în suplimentele scoase de

Kvällspressen. Bineînţeles că a dat imediat peste câteva care conţineau şi nelipsita casetă cu date personale. Nume: Christina Furhage, familie: soţ şi un copil, locuinţă: casă în Tyresö, venituri: ridicate, fumătoare: nu, băutoare: da (vin şi cafea), cea mai mare calitate: numai cei din jur pot decide, cel mai mare defect: numai cei din jur... Annika a răsfoit mai multe interviuri şi a observat că răspunsurile din casetă erau aceleaşi în cei patru ani de când datele personale ale lui Furhage fuseseră secretizate. În niciunul dintre ele nu se menţiona numele soţului sau cel al copilului, iar şefa Comitetului spunea de fiecare dată că locuieşte într-o casă din Tyresö. A dat şi peste un articol vechi de şase ani în care spunea că pe ceilalţi membri ai familiei sale îi chema Bertil şi Lena. Vasăzică pe fiica ei o chema Lena; probabil că numele ei de familie era Milander.

A lăsat deoparte teancul cu date personale şi l-a luat la răsfoit pe cel mai subţire, pe a cărui hârtiuţă galbenă stătea scris: „Conflicte". Nu părea să se fi certat cu multă lume. Primul articol era despre disputa cu un sponsor care hotărâse să-şi retragă finanţarea şi nu avea nicio legătură cu Furhage. Dar numele ei era menţionat o dată în text şi de aceea fusese semnalat de calculator ca fiind relevant. Următorul articol era despre o demonstraţie care trăgea un semnal de alarmă cu privire la efectele asupra mediului produse de construirea stadionului olimpic. Annika simţea că se enervează. Erau texte care nu aveau legătură directă cu şefa Comitetului. Eva-Britt făcuse o treabă de mântuială. Ar fi trebuit să elimine articolele de acest gen – exact asta era sarcina celui care se ocupa de cercetare într-un departament de Investigaţii. Trebuia să selecteze materialul din arhivă astfel încât reporterii cu multe treburi pe cap să nu mai piardă timpul. Annika a luat teancul şi l-a răsfoit în grabă: demonstraţii, proteste şi... un articol de opinie. Annika s-a oprit. Oare despre ce era vorba în acel editorial? A scos o tăietură din ziar de la fundul teancului; titlul era: „Şefa Comitetului Olimpic concediază o secretară din pricina unei aventuri".

Annika şi-a dat seama imediat că articolul fusese publicat de *Kvällspressen.* Apăruse cu şapte ani înainte. O tânără fusese obligată să-şi părăsească postul de la proaspăt înfiinţatul Secretariat Olimpic, pentru că avusese o aventură amoroasă cu unul dintre superiori. „Mi se pare o decizie umilitoare şi complet demodată", declarase femeia

reporterului de la *Kvällspressen.* Christina Furhage a declarat că femeia nu fusese concediată, ci plecase de la Secretariat pentru că i se terminase contractul. Eliberarea ei din post nu era legată de nicio aventură amoroasă. Punct. În articol nu era pomenit numele femeii şi nici cel al superiorului. *Kvällspressen* era singurul ziar care publicase ceva despre acest subiect. Annikăi nu i se părea surprinzător: în fond, nu era mare lucru. Acesta era singurul conflict al lui Furhage despre care se scrisese în ziare. Annika a tras concluzia că era o şefă extraordinară şi o femeie cu foarte bune abilităţi organizatorice. Preţ de câteva clipe, s-a gândit la nenumăratele articole cu privire la conflictele din redacţia tabloidului pentru care lucra – şi nu puteau spune că era un loc de muncă nasol.

— Ai dat peste ceva interesant? a întrebat-o Berit, care s-a apropiat de ea pe la spate.

Annika s-a ridicat în picioare.

— Ce bine că te-ai întors! Nu, nimic deosebit. Sau cine ştie... Furhage a concediat o tânără angajată pentru că a avut o aventură cu superiorul ei. N-ar fi rău să ţinem minte chestia asta... Tu ce-ai aflat?

— Destul de multe. Vrei să-ţi povestesc pe scurt?

— Mai bine aşteptăm să se întoarcă şi Patrik, a spus Annika.

— Sunt aici! a strigat Patrik din biroul redactorului foto. Nu trebuie decât să... a dat el să le explice, apoi s-a dus să rezolve cine ştie ce treabă.

— Hai la mine, a spus Annika.

Berit s-a dus mai întâi la biroul ei ca să-şi lase paltonul şi geanta, apoi a intrat în biroul Annikăi şi s-a aşezat pe canapeaua cea veche, ţinând într-o mână carnetul cu însemnări, iar în cealaltă, un pahar de cafea de la automatul din redacţie.

— Am încercat să aflu cât mai multe despre ultimele ore din viaţa Christinei Furhage. Vineri seara, Secretariatul a organizat o petrecere de Crăciun la un restaurant din centrul Stockholmului. Christina a stat acolo până aproape de miezul nopţii. Am fost la restaurant şi-am stat de vorbă cu chelnerii. Am vorbit şi cu Evert Danielsson, şeful Secretariatului.

— Foarte bine, a spus Annika. Şi ia zi, ce-a făcut Christina în noaptea aia?

Berit s-a uitat pe însemnările din carnet:

— Christina a ajuns destul de târziu la restaurant, mai exact, după ora zece. Ceilalţi invitaţi mâncaseră deja – se serviseră mâncăruri cu specific basc. Cu puţin înainte de miezul nopţii, şefa Comitetului a plecat de la restaurant împreună cu o colegă pe nume Helena Starke, iar după aceea, n-a mai văzut-o nimeni.

— Explozia a avut loc la ora trei şi şaptesprezece minute, ceea ce înseamnă că deocamdată nu ştim nimic despre ultimele trei ore din viaţa ei, a intervenit Annika. Helena Starke are de spus ceva?

— Până una-alta, nimic. Nu i-am găsit numărul în cartea de telefon. Locuieşte în Insula de Sud, dar n-am avut timp să dau o fugă până la ea acasă.

— Starke e un martor important, va trebui să stăm de vorbă cu ea, a spus Annika. Altceva? Ce-a făcut Furhage înainte să meargă la petrecerea de Crăciun?

— Danielsson crede că a stat la birou, dar nu-i sigur. Se pare că petrecea foarte mult timp la serviciu: paisprezece, cincisprezece ore pe zi.

— O superfemeie! a şoptit Annika, amintindu-şi cât de mult o lăudase Bertil Milander pentru munca pe care o făcea şi acasă.

— Cine o să scrie articolul despre viaţa Christinei Furhage? a întrebat Berit.

— Unul dintre stiliştii desăvârşiţi de la departamentul de Analize sociale. Am fost în vizită la familia ei, dar n-am reuşit să aflu mare lucru. În fine, un episod destul de neplăcut...

— Ce vrei să spui?

Annika a stat pe gânduri preţ de o clipă:

— Bertil, soţul ei, e bătrân şi cărunt... Era foarte dezorientat. Mi-a făcut impresia că pe soţia lui mai mult o admira decât o iubea. Iar fiica lui a intrat în salon plângând şi ţipând, după care ne-a spus că-i pare bine că a murit maică-sa...

— Serios?

— Cum merge treaba? a întrebat Patrik, intrând în birou.

— Destul de bine, i-a răspuns Annika. Tu ce-ai aflat?

— Nişte chestii extraordinare, a spus el, aşezându-se lângă Berit. Până acum poliţia a descoperit o sută douăzeci şi şapte de bucăţele din cadavrul Christinei Furhage.

Berit şi Annika au strâmbat din nas.

— E dezgustător! Nu poţi publica chestia asta! a strigat Annika.

Tânărul reporter a zâmbit uşor, păstrându-şi calmul.

— Au găsit sânge şi dinţi împrăştiaţi până lângă intrarea principală, care se află la câteva sute de metri de locul exploziei.

— Simt că mi se face rău..., a spus Annika. Ai aflat şi chestii mai greţoase?

— Poliţiştii încă n-au descoperit ce explozibil a fost folosit. Sau poate că nu vor să spună nimic.

— Deci până la urmă despre ce o să scrii?

— Am discutat cu un poliţist foarte amabil despre mersul anchetei. Aş putea scrie despre chestia asta.

— Bine, i-a răspuns Annika. Am şi eu nişte informaţii despre anchetă. Tu ce-ai aflat?

Patrik s-a aplecat în faţă, iar ochii îi străluceau.

— Poliţiştii caută laptopul Christinei Furhage. Au aflat că vineri noaptea avea la ea un laptop – aşa a declarat o tipă care lucrează la Secretariat. Dar, pur şi simplu, a dispărut: n-a fost găsit printre rămăşiţele din tribună. Poliţia crede că l-a luat atentatorul.

— Sau poate că a fost făcut ţăndări de explozie, a intervenit Berit.

— N-au găsit nicio bucăţică din el, i-a explicat Patrik. Computerul pur şi simplu a dispărut, iar până una-alta poliţia încearcă să-i dea de urmă.

— Altceva? l-a întrebat Annika.

— Poliţia se gândeşte să ceară ajutorul Interpolului ca să-l prindă pe Tigru.

— N-a fost mâna Tigrului, ci a cuiva din interior, l-a lămurit Annika. Poliţia n-are niciun dubiu în privinţa asta.

— Şi cum de-s aşa siguri? a întrebat Patrik pe un ton surprins.

Annika şi-a adus aminte că promisese să nu spună nimic despre codurile de securitate:

— Crede-mă! Am aflat de la o sursă de încredere. Altceva?

— Am vorbit cu angajaţii Secretariatului Olimpic. Sunt în pragul unei crize colective. Se pare că pentru ei Furhage era un fel de personaj mesianic. Toată lumea plânge, inclusiv Evert Danielsson: l-

am auzit prin uşa biroului său. Nu ştiu cum or să se descurce fără ea. Se pare că Furhage avea toate calităţile din lume.

— Şi de ce eşti atât de surprins? l-a întrebat Berit. Ţi se pare imposibil ca o femeie de şaizeci de ani să fie iubită şi apreciată?

— Nu, deloc. Dar chiar în halul ăsta?

— Christina Furhage a avut o carieră extraordinară, a spus Berit, şi s-a achitat cu brio de sarcinile care îi reveneau în calitate de şefă a Comitetului Olimpic. Când o femeie reuşeşte să deruleze de la început până la sfârşit un proiect de o asemenea anvergură, poţi să fii sigur că este o femeie ieşită din comun. Ştii ce înseamnă Jocurile Olimpice? Înseamnă douăzeci şi opt de campionate mondiale care se desfăşoară simultan!

— Realizările sale sunt ieşite din comun numai pentru că era femeie? a întrebat-o Patrik, vrând s-o tachineze.

Lui Berit chiar i-a sărit ţandăra:

— Oare ai să te maturizezi vreodată?

Patrik s-a ridicat în picioare şi a strigat:

— Cum adică? Ce naiba vrei să spui?

Annika s-a gândit să-şi sprijine colega:

— Patrik, tu eşti bărbat, aşa că nu eşti afectat de nedreptăţile la care sunt supuse femeile. Bineînţeles că e mai greu pentru o femeie decât pentru un bărbat să se menţină într-o funcţie precum cea a Christinei Furhage, la fel cum unui surdomut i-ar fi mai dificil decât unei persoane cu facultăţile intacte. A fi femeie echivalează cu a avea un handicap... Ai mai aflat ceva?

Patrik era uluit:

— De ce zici că a fi femeie echivalează cu a avea un handicap?

Atmosfera devenea din ce în ce mai tensionată, aşa că Annika a hotărât să nu aprindă spiritele şi mai tare:

— Ai mai aflat ceva?

Patrik şi-a răsfoit însemnările:

— Ancheta poliţiei... Secretariatul Olimpic în stare de şoc... Nu, asta-i tot.

— Bine, atunci Berit o să se ocupe de ultima zi din viaţa Christinei. Eu o să scriu despre familia ei şi o să-ţi dau o mână de ajutor la articolul despre anchetă. Ne-am înţeles, da?

Cei trei s-au despărţit fără să-şi mai spună nimic. „Începe să se

vadă că suntem foarte tensionaţi”, s-a gândit Annika, apoi a pornit radioul ca să asculte ştirile de la şase fără un sfert. Bineînţeles că materialul cel mai consistent era dedicat Christinei Furhage, una dintre cele mai puternice şi mai cunoscute femei din Suedia. Buletinul a început cu o prezentare a vieţii şi activităţii sale, apoi a urmat un comentariu pe marginea efectelor acestei tragedii asupra organizării Jocurilor şi asupra lumii sportului, în general. După cum era de aşteptat, Samaranch a retractat declaraţia pe care o făcuse tabloidului rival. După unsprezece minute, au precizat, în cele din urmă că Furhage fusese asasinată. Aşa procedau întotdeauna cei de la radioul naţional: mai întâi prezentau tot ce era drăguţ, general şi impersonal, iar abia apoi – dar nu întotdeauna – menţionau lucrurile neplăcute şi îngrijorătoare. Dacă prezentau o crimă, se concentrau aproape întotdeauna asupra unei chichiţe legale, evitând să vorbească despre victimă, despre familia acesteia sau despre criminal. Dar ar fi fost în stare să difuzeze şaptesprezece reportaje despre echipamentul cu ajutorul căruia fusese examinat creierul criminalului – era vorba despre ştiinţă, deci despre un subiect nobil. Annika a scos un oftat. Buletinul de ştiri a menţionat în treacăt şi articolul ei din ultima ediţie a tabloidului, în care dădea la iveală faptul că Furhage fusese ameninţată şi că datele personale îi fuseseră secretizate; dar era o ştire căreia nu i se dădea mare importanţă. Annika a oprit radioul şi a strâns materialul de care avea nevoie pentru şedinţa de redacţie din biroul lui Anders Schyman. Se simţea epuizată. Ingvar Johansson se purtase ciudat toată ziua: era prost dispus şi irascibil. Annika şi-a dat seama că-l deranjase cu ceva, dar habar n-avea cu ce anume. Iar acum nu reuşea să dea de el.

Anders Schyman vorbea la telefon; tonul său te făcea să te gândeşti că la celălalt capăt al firului se afla un copil. Pelle, redactorul foto, deja luase loc la masa de conferinţe, având în faţă un teanc de foi. Annika s-a apropiat de fereastră şi s-a uitat la reflecţia ei în geam. A dus palma la frunte ca să blocheze lumina din birou, apoi şi-a apropiat foarte mult ochii de geam şi a reuşit să vadă afară. Era beznă. Luminile gălbui ale Ambasadei Rusiei semănau cu nişte picături aurii care pluteau pe o mare întunecată. Chiar şi acea bucăţică din Rusia era mohorâtă şi ameninţătoare. Geamul era atât de rece, încât Annika a început să tremure.

— *Alles gut*? a ciripit dintr-odată Jansson, care se trezise de puţină vreme. După noaptea asta, o să fiu liber trei ture, a adăugat el, vărsând încă un pic de cafea pe mocheta redactorului-şef. Unde naiba e Ingvar Johansson?

— Chiar aici. Începem?

Annika a luat loc şi a observat că Ingvar părea hotărât să fie vioara întâi – vasăzică îl deranjase faptul că Annika vorbise prea mult la şedinţa anterioară.

— Da, hai să-i dăm bice! a spus Anders Schyman, punând receptorul în furcă. Ce materiale avem şi ce punem pe prima pagină?

Ingvar Johansson a împărţit tuturor câte o listă şi, în acelaşi timp, a început să vorbească:

— Cred că pe prima pagină ar trebui să punem materialul lui Nils Langeby, din care reiese că poliţia n-are niciun dubiu c-ar fi vorba de un atac terorist. Se pare că, în prezent, poliţiştii încearcă să dea de urma unui grup terorist din altă ţară.

Annika a înmărmurit. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Despre ce tot vorbeşti? a intervenit ea. Nils a fost în redacţie azi? Habar n-aveam. Cine l-a chemat?

— Nu ştiu, i-a răspuns Ingvar Johansson pe un ton iritat. Am presupus că tu: doar eşti şefa lui.

— Dar cine i-a zis c-ar fi vorba de un atac terorist? a întrebat Annika, reuşind cu greu să-şi controleze tonul.

— De ce-ar fi obligat să-şi divulge sursele? Tu nu faci niciodată chestia asta, i-a răspuns Ingvar Johansson.

Annika simţea că-i năvăleşte sângele în obraji. Toţi cei din jurul mesei se uitau la ea. Dintr-odată şi-a dat seama că era singura femeie din birou.

— Va trebui să ne armonizăm articolele, a spus ea cu un tremur în glas. Potrivit informaţiilor mele, lucrurile stau exact pe dos: poliţia crede că n-a fost vorba de un act terorist. Atacul a fost îndreptat împotriva Christinei Furhage.

— Cum adică? a întrebat Ingvar Johansson.

Annika ştia că se afla între ciocan şi nicovală. Ar fi putut să dezvăluie informaţiile pe care le aflase, caz în care Jansson şi Ingvar Johansson i-ar fi cerut să scrie un articol despre codurile de securitate, pentru că niciun redactor de ştiri din lume n-ar fi trecut

sub obroc un subiect atât de interesant. Sau ar fi putut să tacă mâlc, dar nu era o soluţie acceptabilă, pentru că şi-ar fi ştirbit credibilitatea. Aşa că a ales repede o a treia variantă.

— O să stau de vorbă încă o dată cu sursa mea, a spus ea.

Anders Schyman s-a uitat la ea cu un aer întrebător.

— Să nu ne pripim, a spus el. Să mai aşteptăm puţin înainte să hotărâm dacă îmbrăţişăm sau nu ipoteza teroristă. Haideţi să mergem mai departe.

Annika n-a mai spus nimic, aşteptând ca Ingvar Johansson să continue, ceea ce acesta a făcut cu dragă inimă.

— O să scoatem un supliment dedicat în întregime Christinei Furhage: viaţa ei, în cuvinte şi imagini. Multă lume vrea să-i aducă un omagiu: regele, prim-ministrul, Samaranch, Casa Albă, sportivi, femei celebre şi personalităţi din lumea televiziunii. Toţi vor să spună cât de mult au apreciat-o. Va fi un grupaj consistent şi convingător...

— Şi cu suplimentul sportiv cum rămâne? a întrebat Anders Schyman aproape în şoaptă.

Ingvar Johansson nu ştia ce să zică:

— Păi... În locul suplimentului sportiv, o să-l scoatem pe cel în memoria Christinei Furhage. Vor fi şaisprezece pagini color... Şi o să adăugăm două pagini la secţiunea sportivă obişnuită.

— Şaisprezece pagini color? a întrebat Anders Schyman pe un ton nedumerit. Asta înseamnă că multe dintre paginile color ale ediţiei obişnuite vor fi tipărite alb-negru... Deci mâine o să scoatem un ziar aproape în întregime alb-negru, nu-i aşa?

Ingvar Johansson se înroşise:

— Păi, da... cam aşa...

— Şi eu de ce n-am fost informat? a întrebat redactorul-şef pe un ton calm. Am fost aici aproape toată ziua. Ai fi putut veni la mine oricând ca să discutăm despre problema asta.

Redactorul de ştiri arăta de parcă şi-ar fi dorit ca în podeaua biroului să se caşte o gaură prin care să dispară cu totul.

— Nu ştiu ce să spun, a răspuns el. Totul s-a petrecut atât de repede...

— Foarte rău! a spus Schyman. Pentru că n-o să scoatem un supliment color despre Christina Furhage. Nu era chiar atât de

cunoscută şi iubită. Într-adevăr, a fost o femeie de succes, foarte apreciată de către anumiţi oameni, dar n-a fost nici membră a familiei regale, nici vedetă de televiziune. Şi nici n-a fost aleasă de suedezi în vreo funcţie publică. Paginile în memoria ei vor fi inserate în ediţia obişnuită. Aşa că ia-ţi gândul de la suplimentul omagial şi măreşte numărul de pagini al ediţiei obişnuite. Iar suplimentul sportiv o să apară ca de obicei.

Ingvar Johansson stătea cu capul plecat.

— Ce mai avem? a întrebat redactorul-şef.

Nimeni n-a scos o vorbă. Annika aştepta în tăcere să-i vină rândul. Era o situaţie foarte neplăcută.

— Bengtzon?

Annika s-a îndreptat de spate şi s-a uitat pe foile cu care venise.

— Putem să pregătim un material consistent despre ancheta poliţiei. Patrik a aflat că laptopul lui Furhage n-a fost găsit nicăieri, iar potrivit sursei mele de încredere, în spatele atacului se află cineva din interior…

Apoi a tăcut, dar, întrucât n-a intervenit nimeni, a continuat:

— Berit se ocupă de ultimele ore din viaţa lui Furhage. Iar eu am fost în vizită la familia ei.

— Ah, da? Şi cum a fost? a întrebat Schyman.

Annika a stat un pic pe gânduri, apoi a spus:

— Soţul Christinei era destul de răvăşit – cam asta o să scriem. Iar fiica lor părea ieşită din minţi, aşa că n-o să scot o vorbă despre ea. Dar, de fapt, întrebarea e asta: chiar trebuie să scriem ceva despre familia Christinei? Ne-am putea expune multor critici fie şi numai pentru că am luat legătura cu soţul ei.

— Te-ai folosit de vreo stratagemă ca să stai de vorbă cu el? a întrebat-o redactorul-şef.

— Nicidecum!

— Ţi s-a părut că opune rezistenţă?

— Nu, deloc. El ne-a cerut să-i facem o vizită ca să ne povestească despre Christina. În fine, n-am aflat mare lucru de la el, dar am scris deja un articol şi l-am pus pe server.

— Avem vreo fotografie cu el? a întrebat Schyman.

— Da, Henriksson a făcut una extraordinară, a intervenit Pelle

Oscarsson. Soţul Christinei stă lângă fereastră, iar lacrimile îi strălucesc pe gene. E minunată!

Schyman i-a aruncat editorului foto o privire inexpresivă.

— Vreau să văd şi eu fotografia înainte să fie dată la tipar.

— Bineînţeles, i-a răspuns Pelle Oscarsson.

— Aş vrea să mai discutăm o problemă, a spus Schyman. Şi cred că ăsta e momentul cel mai potrivit.

Şi-a trecut degetele prin păr, lăsându-l ciufulit, apoi a dat să bea o gură de cafea, dar s-a răzgândit, ceea ce, dintr-un motiv sau altul, i-a dat fiori Annikăi: oare ce greşeală făcuse de data asta?

— *There's a killer on the loose*[13], a spus redactorul-şef, citând faimoasa piesă rock din anii şaptezeci. Vreau ca toţi să fim conştienţi de lucrul ăsta atunci când publicăm fotografii şi interviuri cu oameni care au fost apropiaţi de Christina Furhage. Cele mai multe crime sunt comise de persoane din anturajul victimei. Se pare că aşa s-a întâmplat şi în cazul ăsta: atentatorul ar putea fi cineva care voia să se răzbune pe Christina.

A făcut o pauză şi s-a uitat pe rând la cei din jurul mesei, dar nimeni n-a scos niciun cuvânt.

— Cred că ştiţi la ce mă refer, a continuat el. Mă gândesc la cazul Bergsjö. Vă amintiţi de el? E vorba despre fetiţa care a fost ucisă într-o pivniţă. Toată lumea o compătimea pe mama îndurerată, iar principalul suspect era tatăl. Până la urmă s-a dovedit că mama o omorâse.

A preîntâmpinat protestele celor de faţă cu un gest al mâinii.

— Da, ştiu, nu suntem poliţişti şi nu e treaba noastră să-i judecăm pe ceilalţi, dar cred că ar fi bine să ţinem minte cu toţii acest caz.

— Potrivit statisticilor, e posibil ca în spatele atentatului să se afle soţul Christinei, a spus Annika pe un ton sec. De cele mai multe ori, femeile sunt omorâte de soţii sau iubiţii lor.

— Crezi că aşa s-a întâmplat şi în cazul Christinei?

Annika a căzut pe gânduri preţ de câteva clipe:

— Bertil Milander e bătrân şi gârbovit. Cu greu mi-l pot

---

[13] *There's a killer on the loose* („Un criminal umblă nestingherit printre noi"), vers din piesa „Killer on the Loose" a formaţiei irlandeze Thin Lizzy.

închipui umblând noaptea pe stadioane cu explozibili în braţe, dar se prea poate să n-o fi făcut el însuşi. Poate că a angajat pe cineva să se ocupe de treaba asta.

— Ar fi şi alţi posibili suspecţi? Care dintre angajaţii Secretariatului ar putea fi bănuiţi?

— Evert Danielsson, şeful Secretariatului, i-a răspuns Annika. Directorii diverselor departamente: Acreditări, Transport, Arene, Evenimente, Administraţia satului olimpic. Deci ar fi câteva persoane. Ar putea fi şi Hans Bjällra, şeful consiliului director. Unde mai pui că din consiliul ăsta fac parte atât politicieni locali, cât şi miniştri...

Schyman a scos un oftat:

— Bine, n-are niciun rost să ne batem capul cu chestia asta. Ce avem pentru restul ziarului?

Ingvar Johansson a enumerat celelalte subiecte: o cântăreaţă pop care primise autorizaţie să construiască o seră cu plante ornamentale în ciuda protestelor vecinilor, un motan care scăpase cu viaţă după ce fusese învârtit de cinci mii de ori de o maşină de uscat rufe cu tambur, o victorie senzaţională într-o cursă de cai, un record de audienţă înregistrat sâmbătă de TV1.

Şedinţa s-a încheiat imediat după aceea, iar Annika s-a întors repede în biroul ei şi a închis uşa. Se simţea ameţită, atât pentru că nu mâncase la prânz, cât şi pentru că luptele de putere din timpul şedinţelor o consumau psihic. S-a apropiat de scaun, sprijinindu-se de birou. Imediat după ce s-a aşezat, a auzit ciocănituri în uşă. Era redactorul-şef:

— Ce-a spus sursa ta?

— Că atentatul a fost pus la cale de o singură persoană, i-a răspuns Annika, trăgând sertarul de jos al biroului: dacă n-o înşela memoria, lăsase acolo un cozonăcel cu scorţişoară.

— Şi că a fost îndreptat împotriva Christinei Furhage?

Cozonăcelul era mucegăit.

— Exact! Deci nu împotriva Jocurilor Olimpice. Sursa mea e sigură că aşa stau lucrurile, pentru că cineva a folosit codurile de securitate ca să dezactiveze sistemul de alarmă, după care a intrat în stadion. Codurile nu erau cunoscute decât de un număr foarte mic de persoane. Iar ameninţările pe care le primise Christina în urmă cu

ceva vreme nu aveau nicio legătură cu Olimpiada; veneau din partea unei persoane apropiate.

Redactorul-şef a fluierat uşor:

— Despre câte dintre chestiile astea ai voie să scrii?

Annika a făcut o grimasă:

— Despre niciuna. E greu să publicăm ceva despre ameninţările grave pe care le-a primit familia Christinei. Ar trebui ca soţul şi fiica ei să facă nişte comentarii, dar nu vor – i-am întrebat astăzi. De asemenea, am promis sursei mele că n-o să public nimic despre codurile de securitate. Singurele indicii pe care le are poliţia în momentul de faţă sunt codurile şi laptopul dispărut.

— Mă rog, aşa ţi-a spus sursa ta din poliţie, a comentat Schyman. N-ai de unde şti dacă ţi-a spus tot.

Annika a plecat capul.

— Dau o fugă până la Nils Langeby, a continuat redactorul-şef. Vreau să aflu ce-i cu articolul ăla. Să nu pleci nicăieri. Mă întorc imediat.

Schyman s-a ridicat în picioare, a ieşit din birou şi a închis uşa. Annika a rămas pe scaun, cu mintea golită şi cu stomacul şi mai gol. Dacă nu punea ceva în gură, sigur avea să leşine.

•

Thomas şi copiii au ajuns acasă pe la şase şi jumătate. Toţi trei erau uzi, epuizaţi şi extrem de fericiţi. În timp ce se întorceau din parc, Ellen mai avea puţin şi adormea pe sanie, dar au mai cântat ceva şi s-au bătut încă o dată cu bulgări de zăpadă, iar fetiţa a izbucnit iarăşi în hohote de râs. După ce au intrat în casă, s-au prăvălit cu toţii pe podeaua din hol şi s-au ajutat unul pe altul să-şi dea jos hainele ude. Ellen şi Kalle l-au ajutat pe Thomas să-şi dea jos cizmele, trăgând fiecare de câte una dintre ele. Văzând că nu reuşesc, cei doi copii au tras în direcţii opuse până când tatăl lor s-a prefăcut c-ar fi fost rupt în două. Apoi Thomas i-a băgat pe amândoi în cada cu apă fierbinte şi i-a lăsat să se bălăcească în voie, iar el s-a dus în bucătărie să pregătească nişte budincă cu griş. Acesta era cel mai potrivit meniu pentru serile de duminică: budincă cu multă scorţişoară şi zahăr, plus sendvişuri cu jambon.

Thomas a profitat de ocazie ca s-o spele pe cap pe Ellen. A folosit ultimele picături din şamponul emolient al Annikăi, pentru că

părul lung al fetiţei se încurca foarte uşor şi era greu de descâlcit. S-au îmbrăcat tustrei în halate de baie, au mâncat, apoi s-au băgat cu toţii în pat şi s-au uitat pe o bandă desenată cu ursuleţul Bamse[14]. Ellen a adormit după primele două pagini, dar Kalle a urmărit povestea până la sfârşit cu ochii larg deschişi.

— De ce tatăl lui Burr e tot timpul atât de rău? a întrebat el la sfârşit. Pentru că nu are o slujbă?

Thomas a căzut pe gânduri o clipă. Ar fi trebuit să poată răspunde, că doar era director la Asociaţia Autorităţilor Locale.

— Nu devii morocănos şi rău numai pentru că nu ai slujbă, a spus el. Dar poţi să rămâi fără slujbă dacă eşti nepoliticos şi rău la suflet. Nimeni nu vrea să lucreze cu un asemenea om, nu crezi?

Kalle s-a gândit preţ de câteva clipe:

— Uneori, mama spune că sunt rău cu Ellen. Crezi c-o să obţin vreo slujbă?

Thomas şi-a ridicat băiatul în braţe, i-a suflat uşor în părul încă ud şi l-a legănat uşor înainte şi înapoi, simţind căldura jilavă pe care o împrăştia trupuşorul său prin capot.

— Eşti un băiat minunat, iar când o să te faci mare o să obţii orice slujbă vei vrea. Dar mama şi cu mine ne întristăm când vedem că tu şi Ellen vă certaţi. Uneori o cam tachinezi pe sora ta. Nu trebuie să tachinezi oamenii şi nici să te cerţi cu ei. Tu şi Ellen vă iubiţi unul pe altul, că doar sunteţi frate şi soră. Şi cel mai bine e ca toată lumea să trăiască în bună înţelegere.

Kalle s-a făcut covrig, apoi şi-a băgat degetul mare în gură.

— Te iubesc, tati!

Aceste cuvinte l-au umplut de bucurie pe Thomas:

— Şi eu te iubesc, dragul meu. Vrei să dormi cu mine în pat?

Kalle a încuviinţat din cap, iar Thomas i-a dat jos halatul jilav şi l-a îmbrăcat cu pijamaua. Apoi a dus-o pe Ellen în pătuţul ei şi i-a pus cămaşa de noapte. A rămas preţ de câteva clipe cu ochii ţintă la ea – nu se mai sătura s-o privească. Semăna leit cu Annika, însă moştenise părul lui blond. Iar Kalle arăta la fel ca el când era mic. S-a gândit că avea doi copii minunaţi. Poate că era un gând banal, dar acesta era adevărul.

---

[14] Bamse: personaj de bandă desenată creat de Rune Andréasson în 1966.

A stins veioza şi a închis uşa cu grijă. În weekendul acela, Ellen şi Kalle o văzuseră foarte puţin pe Annika. Pe Thomas îl deranja când lucra atât de mult. I se părea nesănătos ca Annika să se dedice muncii ei chiar şi în zilele libere. Se lăsa absorbită de sarcinile de serviciu şi toate celelalte lucruri din jurul ei deveneau secundare. Nu avea răbdare cu copiii şi nu se gândea decât la subiectele despre care urma să scrie.

Thomas s-a dus în sufragerie, a luat telecomanda şi s-a aşezat pe canapea. Nu încăpea niciun dubiu că atacul cu bombă de la stadion şi moartea Christinei Furhage erau evenimente extrem de importante. Marile posturi de televiziune – Sky, BBC şi CNN – difuzau non-stop ştiri şi reportaje pe această temă. Pe TV2 se transmitea o emisiune în memoria şefei Comitetului; invitaţii din studio discutau despre Olimpiadă şi despre realizările Christinei, iar din când în când se difuzau fragmente din interviul pe care Britt-Marie Mattsson i-l luase cu un an în urmă. Christina Furhage era foarte inteligentă şi amuzantă, aşa că lui Thomas i-a făcut mare plăcere să urmărească interviul. Apoi şi-a sunat soţia, ca să afle dacă era în drum spre casă.

•

Berit şi-a vârât capul în biroul Annikăi.

— Ai un minut liber?

Annika i-a făcut semn cu mâna să intre, iar imediat după aceea a sunat telefonul fix. A aruncat o privire pe ecran, iar după ce a văzut numărul a continuat să scrie.

— Nu răspunzi? a întrebat-o Berit.

— E Thomas. Vrea să afle când plec din redacţie. Şi o să-mi vorbească pe un ton foarte afectuos... Dacă nu răspund, o să fie încântat, pentru că o să creadă că deja am plecat.

Soneria telefonului fix s-a oprit şi în câteva clipe din telefonul mobil al şefei sale s-a auzit o melodie care îi era foarte cunoscută lui Berit. Annika n-a schiţat niciun gest, aşteptând ca apelul să fie preluat de serviciul de mesagerie vocală.

— Nu reuşesc să dau de Helena Starke, i-a spus Berit. N-am găsit-o în cartea de telefon. I-am rugat pe vecini să meargă la uşa ei şi să sune sau să-i lase bileţele în cutia poştală prin care s-o roage să ia legătura cu noi, dar până acum nu ne-a sunat. Şi n-am timp să dau

o fugă până la ea acasă. Trebuie să scriu despre viaţa Christinei Furhage...

— De ce? a întrebat-o Annika pe un ton surprins, oprindu-se din scris. Nu era vorba că de subiectul ăsta se ocupă cei de la Analize sociale?

Berit a zâmbit cu jumătate de gură:

— Da, dar pe stilistul desăvârşit care urma să scrie despre Furhage l-a lovit brusc o migrenă când a aflat că Schyman a anulat suplimentul omagial... Aşa că în trei ore trebuie să scriu un material elogios despre şefa Comitetului Olimpic.

— Ah, îmi pare rău, a spus Annika. Dar nu-ţi face griji, o să trec eu pe la Starke în drum spre casă. Ai zis că locuieşte în Insula de Sud, nu-i aşa?

Berit i-a dat adresa Helenei Starke, apoi a ieşit din birou. Imediat după aceea, Annika a încercat să ia legătura cu sursa ei din poliţie, dar n-a reuşit. A scos un oftat prelung. Avea să scrie un articol despre ce aflase; nu mai putea tăinui multă vreme informaţiile obţinute de la poliţist. Trebuia să recurgă la un tertip, dat fiind că nu putea folosi cuvintele „coduri de securitate", însă articolul trebuia să cuprindă esenţialul.

I-a ieşit mai bine decât se aştepta. Ipoteza de la care pornea era că atacul fusese pus la cale de către cineva din interior. Nu putea menţiona faptul că sistemele de alarmă ale stadionului erau dezactivate şi că niciuna dintre intrări nu fusese forţată. N-a menţionat sursa din poliţie, dar a precizat că, potrivit unor surse ale ei, toţi cei care deţineau carduri de acces puteau pătrunde pe stadion în toiul nopţii. A scris şi că poliţia alcătuia o listă a persoanelor care, cel puţin teoretic, s-ar fi putut afla în spatele atentatului. Aşadar, articolul ei şi cel al lui Patrik tratau două subiecte fierbinţi. După aceea, a scris un articol separat în care preciza că poliţia interogase deja persoana care o ameninţase pe Christina Furhage cu doi ani mai înainte. Mai avea un pic şi-l termina când s-a întors Anders Schyman.

— De ce m-oi fi făcut redactor-şef! a oftat el, apoi s-a aşezat pe canapea.

— Ce facem? Trântim pe prima pagină un articol despre aşa-zisa organizaţie teroristă internaţională sau mergem împotriva ipotezei lansate de Secretariatul Olimpic? l-a întrebat Annika.

— Cred că Nils Langeby a luat-o razna. Susţine că povestea cu teroriştii este adevărată, dar refuză să-mi divulge măcar una dintre sursele lui sau să-mi dezvăluie exact ce i-au spus.

— Şi ce facem în cazul ăsta? a întrebat Annika.

— Ne axăm pe ipoteza omului din interior, bineînţeles. Dar aş vrea să citesc şi eu materialul înainte să plece la tipar.

— E gata, îl am pe calculator, a spus Annika.

A deschis documentul, iar redactorul-şef s-a ridicat de pe canapea şi s-a apropiat de birou.

— Vrei să iei loc? l-a întrebat Annika.

— Nu, nu te deranja...

Anders Schyman a parcurs rapid textul.

— Limpede ca lumina zilei, a spus el, apoi a dat să plece. O să stau de vorbă cu Jansson.

— Ce-a mai zis Langeby? a întrebat Annika pe un ton calm.

Redactorul-şef s-a oprit şi s-a uitat la ea cu un aer serios:

— Cred că Nils Langeby e pe cale să devină o mare problemă atât pentru tine, cât şi pentru mine, i-a spus el, apoi a ieşit din cameră.

•

Helena Starke locuia pe Ringvägen, într-o bloc cu tencuială cafenie din anii douăzeci. Bineînţeles că blocul avea interfon, iar Annika nu ştia ce număr să formeze. Şi-a pus în ureche casca dispozitivului hands-free, a sunat la informaţii şi a cerut numerele de telefon ale câtorva dintre locatarii blocului de pe Ringvägen, numărul 139.

— Nu vă putem da numere aşa, la întâmplare, i-a spus operatorul pe un ton acru.

Annika a scos un oftat. Uneori reuşea să afle numere în felul acesta, dar nu întotdeauna.

— Bine, atunci daţi-mi, vă rog, numărul lui Andersson, care locuieşte pe Ringvägen, la numărul 139.

— Arne Andersson sau Petra Andersson?

— Amândoi, i-a răspuns ea în grabă, apoi şi-a notat numerele pe carneţel. Mulţumesc!

A format primul număr, dar n-a răspuns nimeni. Poate că omul deja se băgase în pat. Era aproape zece şi jumătate. Petra i-a

răspuns, dar părea cam iritată.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez, a început Annika. Vreau să-i fac o vizită unei prietene care locuieşte lângă dumneavoastră. Am tot sunat la interfon şi nu răspunde, dar sunt sigură că-i acasă. Aşa că încep să-mi fac griji...

— Cum o cheamă? a întrebat Petra.

— Helena Starke.

Petra a izbucnit în râs, şi nu era un râs prietenos:

— Vasăzică îi faci o vizită Helenei Starke la ora zece şi jumătate? Succes, fata mea! i-a urat ea, apoi i-a dat codul de la interfon.

„Ce-o fi vrut să spună femeia asta?”, s-a întrebat Annika înainte să intre în scara blocului. Helena Starke locuia la etajul patru. A urcat şi a sunat de două ori, dar nu i-a răspuns nimeni. A cercetat cu atenţie holul, încercând să-şi dea seama cât de mare era apartamentul ei şi pe ce latură a blocului se aflau ferestrele. Apoi a coborât în stradă şi s-a uitat la ferestrele de la etajul patru. Starke ar fi trebuit să aibă cel puţin trei ferestre care dădeau spre stradă, iar două dintre ele erau luminate. Probabil că era acasă. Annika a intrat din nou în bloc şi a urcat cu liftul. A sunat îndelung, iar când a văzut că nu răspunde nimeni, a împins cu degetul capacul cutiei poştale de pe uşă şi a strigat:

— Helena Starke? Sunt Annika Bengtzon de la *Kvällspressen.* Ştiu că sunteţi acasă. Îmi deschideţi, vă rog?

A aşteptat în tăcere câteva clipe, apoi a auzit zăngănitului lanţului. Uşa s-a crăpat un pic, iar Annika a zărit o femeie cu ochii umflaţi de plâns.

— Ce doriţi? a întrebat Helena Starke pe un ton calm.

— Îmi pare rău că vă deranjez acasă, dar am încercat să dăm de dumneavoastră toată ziua.

— Ştiu. Am primit în cutia poştală vreo cincisprezece bileţele atât de la *Kvällspressen*, cât şi de la alte ziare.

— Am putea sta de vorbă câteva minute?

— Despre ce?

— În ediţia de mâine o să scriem despre moartea Christinei Furhage. Şi aş vrea să vă pun câteva întrebări.

— În legătură cu ce?

Annika a oftat.

— Am să vă explic, dar aş prefera să nu stăm de vorbă pe hol.

Helena Starke a deschis uşa şi i-a făcut semn să intre, în apartament domnea dezordinea. Aerul era foarte îmbâcsit, iar Annika a avut impresia că simte miros de vomă. Au intrat în bucătărie; chiuveta era plină de vase nespălate, iar pe unul dintre ochiurile aragazului se afla o sticlă de coniac goală. Helena era îmbrăcată doar cu un tricou şi o pereche de chiloţi. Avea părul încâlcit, iar faţa îi era buhăită.

— Moartea Christinei este o pierdere îngrozitoare, a spus Starke. Fără ea, Stockholmul n-ar fi organizat Jocurile Olimpice.

Annika şi-a scos carneţelul şi a început să ia notiţe. „Cum se face că toată lumea spune aceleaşi lucruri despre Christina Furhage?”, s-a gândit ea.

— Ce fel de persoană era? a întrebat ea.

— O persoană extraordinară, i-a răspuns Starke. Era un model pentru noi toţi. Inteligentă, perseverentă, puternică, amuzantă... avea toate calităţile. Putea să facă orice.

— E adevărat că aţi fost ultima persoană care a văzut-o în viaţă?

— Ultima înaintea celui care a omorât-o... Am plecat împreună de la petrecerea de Crăciun. Christina era obosită, iar eu eram foarte beată.

— Şi unde v-aţi dus?

Helena Starke s-a crispat.

— Cum adică unde ne-am dus? Ne-am luat la revedere lângă staţia de metrou. Eu am venit acasă, iar Christina a luat un taxi.

Annika a ridicat sprâncenele a mirare. Era prima oară când auzea că Furhage luase un taxi după miezul nopţii. Ceea ce însemna că, după ce se despărţise de Helena Starke, mai fusese văzută de o persoană, şi anume de un taximetrist.

— Christina avea duşmani în Secretariatul Olimpic?

Helena Starke a scos un suspin:

— Cine ar fi putut s-o duşmănească?

— Tocmai asta vă întreb. Lucraţi în cadrul Secretariatului, nu-i aşa?

— Eram asistenta Christinei.

— Adică secretara ei?

— Nu, avea trei secretare. Aş putea spune că eram mâna ei dreaptă... Iar acum v-aş ruga să mă lăsaţi singură.

Annika şi-a strâns lucrurile în linişte, iar înainte să plece a adăugat:

— Christina a concediat o tânără care lucra în Secretariat pentru că a avut o aventură cu unul dintre superiori. Care a fost reacţia colegilor faţă de această decizie?

Helena Starke se uita ţintă la ea:

— V-aş ruga să mă lăsaţi singură.

— Aceasta este cartea mea de vizită. V-o las aici. Sunaţi-mă dacă vreţi să adăugaţi sau să rectificaţi ceva, şi-a turuit Annika replica obişnuită.

Când a pus cartea de vizită pe măsuţa din hol, a văzut că pe telefon era lipit un bileţel cu numărul de fix al Helenei. A profitat de neatenţia gazdei şi l-a mâzgălit în grabă pe carneţel. Helena nu a condus-o, iar Annika a închis uşa cu grijă.

UMANITATEA

Întotdeauna mi-a plăcut să mă plimb. Îmi plac lumina şi vântul, stelele şi marea. Uneori, mă plimb atât de mult, încât, până la urmă, trupul meu ajunge să meargă singur; abia mai ating pământul, devin una cu lucrurile din jurul meu şi mă transform într-un strigăt de bucurie invizibil. Alteori, picioarele mă ajută să mă concentrez asupra vieţii; mersul nu mă mai dizolvă în mediul înconjurător, ci mă restrânge şi mă transformă într-un punct întunecat. Rătăceam pe străzi, concentrându-mă asupra corpului meu, iar înţepăturile din tălpi mi se împrăştiau în gambe şi coapse. La fiecare pas, îmi răsuna în minte câte o întrebare: „Ce sunt? Unde mă aflu? Ce mă face să fiu eu?”

În perioada când aceste întrebări erau importante pentru mine, trăiam într-un oraş unde bătea vântul tot timpul. Pe oriunde mă plimbam, trebuia să înfrunt vântul. Rafalele erau atât de puternice, încât uneori mi se tăia respiraţia. În timp ce umezeala mi se strecura în oase, meditam la fiecare bucăţică a trupului meu şi la fiecare picătură din sângele meu, încercând să-mi dau seama unde sălăşluia esenţa mea. Nu era de găsit nici în călcâie, nici în vârful degetelor, nici în genunchi, nici în toracele sau pântecele meu. Concluzia la care ajungeam după aceste plimbări nesfârşite era destul de limpede.

Esența mea se află undeva în spatele ochilor, deasupra gâtului, dar mai jos de creștetul capului, undeva deasupra gurii și între urechi. Acolo se află ceea ce sunt eu cu adevărat. Acolo locuiesc. Acolo este casa mea.

Uneori, casa mea era înghesuită și întunecată, dar, de cele mai multe ori, era enormă, și nu puteam s-o umplu sau s-o cuceresc. Mă străduiam din răsputeri să înțeleg ce eram. Noaptea, când mă întindeam în pat, închideam ochii și încercam să-mi dau seama dacă eram bărbat sau femeie. Dar cum aș fi putut? Zvâcnirile sexului meu nu dădeau la iveală decât poftă trupească. Dacă n-aș fi știut cum arătam, n-aș fi putut spune despre sexul meu decât că îl simțeam ca fiind mare, adânc și pulsatil. Bărbat sau femeie? Alb sau negru? Mintea mea nu mă putea defini decât ca ființă umană.

Când deschideam ochii, retina îmi era lovită de radiațiile electromagnetice pe care le numim „lumină”. Ochii mei identificau culori pe care nu puteam ști dacă și ceilalți le vedeau la fel. Culoarea pe care eu o numeam „roșu” și care pentru mine era caldă și pulsatilă putea foarte bine să fie văzută altfel de către oamenii din jur. Am învățat anumite nume pentru culori și le folosim de comun acord, dar se prea poate ca percepțiile noastre să fie cât se poate de diferite.

N-o să știm niciodată.

Luni, 20 decembrie

Thomas a ieșit din casă înainte ca Annika și copiii să se trezească. Avea multe treburi de făcut până de Crăciun, iar în ziua aceea voia să-i ia pe Ellen și Kalle de la creșă mai devreme. În zilele următoare, Thomas și Annika aveau să meargă pe rând să-i aducă de la creșă, de preferință în jurul orei trei. Nu numai pentru că Ellen și Kalle erau obosiți și plictisiți, ci și ca să se pregătească pentru Crăciun. Annika atârnase o stea de la Betleem din aramă, împodobită cu beculețe, și pusese prin casă câteva sfeșnice, dar până una-alta erau singurele pregătiri pe care le făcuseră. Nu începuseră cumpărăturile de sărbători – nu luaseră nici cadouri, nici mâncare –, nu puseseră somon la marinat, nu făcuseră jambon glasat, nu cumpăraseră brad și nici nu făcuseră curat în casă – de fapt, nu mai dereticaseră de vreo jumătate de an. Annika voia să angajeze o femeie de serviciu poloneză, cea de ale cărei servicii se folosise și Anne Snapphane, dar Thomas nu era de acord. Nu putea să lucreze

la Asociaţia Autorităţilor Locale şi, în acelaşi timp, să angajeze pe cineva la negru. Annika îl înţelegea, dar tot nu dădea în brânci când venea vorba de curăţenie.

Thomas a ieşit în stradă şi a pornit vitejeşte prin zloată. În anul acela, sărbătorile picau prost: ajunul Crăciunului cădea într-o vineri, iar zilele până la Anul Nou erau zile lucrătoare. Ar fi trebui să fie mulţumit, dat fiind că lucra de partea angajatorilor. Cu toate astea, a oftat gândindu-se că avea să muncească între sărbători, apoi a traversat în grabă Hantverkargatan, ca să ia autobuzul 48 din staţia aflată pe cealaltă parte a pieţei Kungsholm. A străbătut distanţa până acolo cu pas întins, ceea ce i-a provocat o durere surdă în zona lombară – aşa i se întâmpla ori de cât ori dormea într-o poziţie ciudată. Când se trezise, îl găsise pe Kalle dormind de-a curmezişul patului, cu picioarele sprijinite de şalele lui. Thomas şi-a răsucit trunchiul de la stânga la dreapta de câteva ori, la fel ca un boxer, ca să-şi dezmorţească muşchii înţepeniţi.

A durat o veşnicie până a venit autobuzul, iar când a oprit în zăpada fleşcăită, Thomas se udase până la piele şi îngheţase. I se părea îngrozitor să meargă cu autobuzul, dar nici celelalte soluţii nu erau grozave. Staţia de metrou era aproape, dar magistrala care trecea prin cartierul lor – cea care ducea la Hjulsta[15] –, era adânc îngropată în măruntaiele oraşului: cam la jumătatea drumului până în iad. Îţi lua mai mult timp să străbaţi pasajele prin care ajungeai la linia de metrou decât să mergi pe jos până la staţia T-Centralen[16]. Dacă ar fi luat metroul, ar fi trebuit să schimbe la prima staţie, deci ar fi urmat alte tuneluri, scări rulante, pasaje şi lifturi care întotdeauna puţeau a urină. Apoi trebuia să urce în vagoanele ticsite ale trenului pentru Slussen şi să încaseze o sută de coate de la navetişti. De asemenea, era exclus să meargă cu maşina. La început, îşi ţinea Toyota în oraş, dar, întrucât taxele lunare pentru parcare erau mai mari decât costurile de întreţinere, Annika a făcut o criză de nervi, aşa că a fost nevoit să meargă la registrul auto şi s-o scoată din circulaţie. Apoi a dus-o în curtea părinţilor lui, care locuiau în Vaxholm, şi a lăsat-o să ruginească sub o prelată. Ar fi vrut să

---

[15] Hjulsta: suburbie muncitorească din nordul Stockholmului.
[16] T-Centralen: staţie de metrou unde se întâlnesc toate magistralele din Stockholm.

cumpere o casă în afara orașului, dar Annika refuza categoric, pentru că îi plăcea grozav apartamentul lor cu chirie exorbitantă.

Autobuzul era înțesat, așa că a trebuit să se înghesuie lângă cărucioarele pentru copii din dreptul ușilor de la mijloc. Dar, după ce a trecut de primărie, autobuzul a început să se golească, iar la următoarea stație a reușit să găsească un loc în spate, deasupra roților – oricum, era un loc. Și-a strâns picioarele și, din goana autobuzului, a aruncat o privire spre Rosenbad[17], clădire care adăpostea mai multe birouri guvernamentale. S-a întrebat cum ar fi fost dacă ar fi lucrat acolo. Și de ce n-ar fi fost posibil? În fond, cariera lui cunoscuse o ascensiune fulminantă: de la contabil pentru serviciile sociale din Vaxholm, la director adjunct la Asociația Autorităților Locale. E drept că fusese ajutat de Annika și de serviciul ei, dar Thomas n-ar fi recunoscut asta nici măcar față de sine. Dacă lucrurile aveau să continue în același ritm, era posibil ca, înainte de patruzeci de ani, să obțină o slujbă la parlament sau într-unul dintre ministere.

Autobuzul a trecut în viteză pe lângă insula Strömsborg și Casa Nobilimii[18]. Era nervos, dar nu recunoștea că se simțea așa din pricina Annikăi. În weekend, abia dacă reușise să schimbe câteva vorbe cu ea. Noaptea trecută, când o sunase, iar ea nu-i răspunsese, crezuse că se afla în drum spre casă, așa că îi pregătise ceai și sendvișuri cu pâine prăjită. Dar Annika a ajuns acasă abia după câteva ore. În așteptarea ei, a citit Time și Newsweek din scoarță în scoarță. A terminat sendvișurile și a văzut că ceaiul se răcise... În cele din urmă, a auzit cheile în broască, dar, când a deschis una dintre ușile duble de la intrare, Annika avea în ureche dispozitivul hands-free și vorbea cu cineva din redacție.

— Bună, draga mea! Ai avut mult de lucru azi, i-a spus el, ieșindu-i în întâmpinare.

— Te sun imediat de pe alt telefon, a spus ea.

Apoi a închis și a trecut pe lângă el, mângâindu-l ușor pe obraz. S-a dus la biroul ei, și-a trântit paltonul pe podea, a sunat

[17] Rosenbad: clădire în stilul Art Nouveau din centrul Stockholmului.

[18] Casa Nobilimii: instituție care, în trecut, avea rol reprezentativ, asemănător celui al Camerei Lorzilor din Marea Britanie, iar în prezent este o instituție privată a nobilimii suedeze.

iarăşi la redacţie şi a vorbit despre o cursă cu taxiul care trebuia verificată cu ajutorul poliţiei. Thomas simţea că enervarea lui căpăta proporţiile unei ciuperci nucleare. După ce a pus receptorul în furcă, Annika a rămas la birou cu aerul că era foarte ameţită.

— Îmi pare rău că am ajuns atât de târziu, a spus ea încet, fără să ridice privirea. În drum spre casă, a trebuit să trec prin Insula de Sud pentru un interviu.

Thomas nu i-a răspuns, ci a rămas pe loc, cu braţele atârnându-i pe lângă trunchi. Se uita la spatele ei, iar Annika se legăna uşor, cu aerul unui om extenuat.

— Ai să crapi, dacă munceşti în ritmul ăsta, i-a spus el pe un ton mai sec decât îşi propusese.

— Ştiu..., a răspuns ea.

Apoi şi-a pus paltonul pe birou şi a intrat în baie, iar el s-a dus în dormitor şi s-a băgat în pat, ascultând zgomotul apei în chiuvetă şi al periuţei de dinţi. Când a venit şi ea în dormitor, Thomas s-a prefăcut că doarme, dar Annika nu şi-a dat seama. L-a sărutat pe gât şi i-a mângâiat părul, apoi a adormit buştean în câteva clipe. El a rămas treaz multă vreme, ascultând zgomotul maşinilor şi respiraţia delicată a Annikăi.

A coborât din autobuz la Slussen, apoi a luat-o pe jos până la biroul său de pe Hornsgatan. Dinspre golf, bătea un vânt umed, iar un vânzător ambulant trezit cu noaptea în cap îşi instalase deja în faţa gurii de metrou taraba la care vindea Moşi Crăciuni de paie.

— O cană de vin fiert pentru un angajat matinal? l-a întrebat vânzătorul, întinzându-i o cană de vin fără alcool.

— Da, de ce nu? i-a răspuns Thomas, băgând mâna în buzunar. Daţi-mi şi o inimă de turtă dulce... Cea mai mare pe care o aveţi.

•

— Mami, pot să mă urc şi eu? a întrebat Kalle, care ieşise primul din lift şi se cocoţase pe osia din spate a căruciorului, pe care îl lăsau de obicei la parter, în holul blocului.

Căruciorul mai avea puţin şi se dădea peste cap, dar Annika a ieşit repede din lift şi a pus mâna pe el chiar înainte să se răstoarne.

— Nu, cred că azi ar fi mai bine să lăsăm căruciorul acasă, pentru că zăpada s-a fleşcăit.

— Dar eu vreau să merg în cărucior, mami, a intervenit Ellen.

Annika s-a întors la lift, a scos-o pe Ellen şi a închis uşile. Apoi s-a lăsat pe vine pe mocheta din holul blocului şi a îmbrăţişat-o, simţind pe obraz răceala salopetei de fâş cu care o îmbrăcase.

— Azi o să luăm autobuzul şi o să te duc în braţe. Ce zici?

Fetiţa a încuviinţat din cap, apoi şi-a petrecut braţele în jurul gâtului ei şi a îmbrăţişat-o cu putere.

— Mami, azi aş vrea să stau cu tine, a spus ea.

— Ştiu, dar nu se poate. Trebuie să mă duc la muncă. Dar vineri o să stăm împreună. Ştii ce e vineri?

— Ajunul Crăciunului! Ajunul Crăciunului! a strigat Kalle.

Annika a izbucnit în râs:

— Aşa-i! Şi ştii câte zile mai sunt până atunci?

— Trei săptămâni, a răspuns Ellen, arătându-i trei degete.

— Ce prostănacă eşti! i-a spus Kalle. Mai sunt patru zile.

— N-o mai face prostănacă! Şi da, ai dreptate, mai sunt patru zile. Ellen, unde îţi sunt mănuşile? Le-am uitat cumva în casă? Ah, nu, le-am găsit...

Când au ajuns pe trotuar, au văzut că zăpada fleşcăită se transformase în apă. Ploua mărunt, iar oraşul părea pictat doar în nuanţe de gri. Cu mâna stângă o ţinea în braţe pe Ellen, iar cu dreapta îl ţinea de mână pe Kalle. Geanta de umăr îi sălta la fiecare pas.

— Miroşi frumos, mami, i-a spus Ellen.

Au mers o vreme pe Scheelegatan, apoi au luat autobuzul 40 din faţa unui restaurant indian, au mers două staţii şi au coborât în apropiere de clădirea din anii optzeci în care îşi avea sediul Radio Stockholm. Creşa se afla la etajul trei. Pe Kalle îl ducea acolo de la un an şi trei luni, iar pe Ellen, de la un an. Când stătea de vorbă cu alţi părinţi despre creşele la care îşi duceau copiii, Annika îşi dădea seama că era norocoasă: personalul care avea grijă de copiii ei era experimentat şi competent, iar directorul, un om responsabil.

Holul era plin de oameni şi gălăgie, iar noroiul şi zăpada fleşcăită se strânseseră grămadă în spatele uşii de la intrare. Peste tot vedea copii care ţipau şi părinţi care îi certau.

— Pot să rămân puţin împreună cu copiii? a întrebat Annika, iar un angajat al creşei a încuviinţat din cap.

Când luau masa, Ellen şi Kalle stăteau la aceeaşi masă. Deşi

acasă se ciondăneau, la creşă se înţelegeau foarte bine: Kalle îşi proteja întotdeauna surioara. La micul dejun, Annika a ţinut-o pe Ellen în poală şi a cerut o cafea şi un sendviş.

— Miercuri mergem într-o excursie, aşa că va trebui ca fiecare copil să vină cu mâncare la pachet, i-a explicat unul dintre îngrijitori, iar Annika a încuviinţat din cap.

După micul dejun, toţi copiii s-au strâns într-o cameră plină cu perne, iar îngrijitorii au făcut prezenţa, apoi au cântat cu toţii câteva cântece. Câţiva copii plecaseră deja în vacanţa de Crăciun, iar cei care încă mai veneau la creşă s-au delectat cu repertoriul clasic: „Sunt un mic iepuraş", „Fabian Piratul" şi „Într-o casă de la marginea pădurii". Apoi au discutat puţin despre Crăciun şi au cântat un colind.

— Iar acum trebuie să plec, a spus Annika, atunci când copiii s-au încolonat ca să iasă la joacă afară.

Ellen a început să plângă, iar Kalle s-a agăţat de braţul ei.

— Vreau să stau cu tine, mami! a spus Ellen cu lacrimi în ochi.

— Azi, tati o să vină să vă ia devreme, chiar după masa de prânz, a spus Annika pe un ton plin de afecţiune, încercând să se smulgă din braţele copiilor. Nu vă pare bine? Apoi o să mergeţi acasă şi o să vă ocupaţi de pregătirile pentru Crăciun. Poate mergeţi să cumpăraţi un brad. V-ar plăcea?

— Da! s-a bucurat Kalle, iar Ellen a răspuns la fel, ca un slab ecou al fratelui său.

— Ne vedem diseară! a spus ea, închizând repede uşa.

A rămas câteva clipe după uşă ca să asculte reacţia copiilor. Dar nu s-a auzit nimic. A oftat, apoi a ieşit în stradă.

A luat autobuzul 56 din staţia aflată lângă sediul companiei Trygg-Hansa şi a ajuns la birou abia pe la ora zece şi jumătate. Redacţia era plină de oameni gălăgioşi. Annika nu ştia de ce, dar, pur şi simplu, nu se putea obişnui cu agitaţia de la ziar; pentru ea, redacţia trebuia să fie o cameră mare şi goală, în care câţiva oameni stăteau în faţa monitoarelor, având drept zgomot de fond ţârâitul telefoanelor. Aceasta era priveliştea obişnuită în weekend şi pe seară, dar acum se aflau în redacţie aproape nouăzeci de oameni. A înhăţat teancul cu ziare din ziua aceea şi a pornit spre biroul ei.

— Bravo, Annika! i-a strigat un coleg.

N-a reuşit să-şi dea seama cine era, dar a ridicat mâna deasupra capului în semn de mulţumire.

Eva-Britt Qvist era la biroul ei şi tasta de zor.

— Nils Langeby şi-a luat concediu azi, i-a spus ea, fără să ridice privirea.

Vasăzică secretara încă era bosumflată. Annika şi-a pus paltonul în cuier, s-a dus să-şi ia o cafea şi a trecut pe la cutia ei poştală. Era ticsită. A oftat din rărunchi şi s-a uitat în jur după un coş de gunoi, ca să arunce paharul de cafea: nu reuşea niciodată să scoată scrisorile din cutie fără să-şi verse cafeaua.

— De ce oftezi cu atâta năduf? a întrebat-o Anders Schyman, care s-a apropiat de ea pe la spate.

Pe chipul Annikăi s-a aşternut un zâmbet uşor jenat:

— Ah, din cauza corespondenţei... Mi se pare o pierdere de timp să deschid atâtea plicuri. Zi de zi, primim mai mult de o sută de scrisori şi comunicate de presă. Îmi ia o veşnicie să mă uit pe ele.

— Dar nu tu trebuie să deschizi scrisorile, i-a spus Schyman pe un ton surprins. Am crezut că de corespondenţă se ocupă Eva-Britt.

— Ah, nu... Am început să fac treaba asta de când şeful dinainte a plecat la New York.

— Dar, înainte ca el să devină corespondentul nostru în Statele Unite, Eva-Britt era cea care sorta scrisorile. Şi cel mai bine ar fi ca ea să facă treaba asta, presupunând că nu ţii neapărat să ai un control strict asupra corespondenţei. Vrei să stau de vorbă cu Eva-Britt?

— Mulţumesc! Ar fi o mare uşurare pentru mine.

Anders Schyman a luat teancul de scrisori şi l-a pus în cutiuţa secretarei.

— Am să stau de vorbă cu ea imediat.

Apoi Annika s-a dus la Ingvar Johansson, care, ca de obicei, stătea cu telefonul lipit de ureche. Purta aceleaşi haine ca în ultimele două zile. Annika s-a întrebat dacă şi le dădea jos când se culca.

— Poliţia e supărată pe tine din cauza articolului despre codurile de securitate, i-a spus el după ce a terminat de vorbit.

Annika a încremenit. Panica a lovit-o ca un pumn în stomac, apoi i-a vuit pe la tâmple.

— Poftim? De ce? Am făcut vreo greşeală?

— Nu, dar le-ai dat în vileag cea mai bună pistă. Cică le-ai promis să nu sufli o vorbă despre codurile de securitate.

Annika simţea că panica îi străbate venele ca o otravă clocotitoare.

— Dar nu am scris despre coduri! Nici măcar n-am folosit cuvântul „cod”!

A pus cafeaua pe birou şi a înhăţat ziarul. „Atacatorul era un apropiat al Christinei Furhage. Poliţia interoghează un suspect” – aşa suna titlul de pe prima pagină. Pe o pagină din interior a găsit un alt titlu, scris cu litere de-o şchioapă: „Codurile de securitate reprezintă cheia atentatului”.

— Ce dracu'! a ţipat ea. Cine a scris titlul ăsta?

— Ei, nu e cazul să te înfurii! i-a spus Ingvar Johansson. Annika simţea că privirea îi este invadată de ceva roşu şi cald. S-a uitat la colegul ei înfumurat, care stătea relaxat pe scaunul din spatele biroului. Şi-a dat seama că expresia lui nonşalantă ascundea o mare satisfacţie.

— Cine a aprobat chestia asta? a întrebat ea. Tu?

— Ştii bine că n-am nicio treabă cu titlurile de pe paginile din interior, i-a explicat el, apoi s-a întors cu spatele, ca să-şi continue treaba.

Dar Annika nu voia să-l lase să scape atât de ieftin. A înhăţat speteaza scaunului şi l-a răsucit spre ea, iar picioarele lui Ingvar Johansson s-au izbit de dulăpiorul de sub birou.

— Nu fi tâmpit! i-a spus ea printre dinţi. Nu-ţi dai seama că nu numai eu m-am făcut de rahat? Chestia asta o să afecteze întreaga redacţie! Pe tine, dragă Ingvar Johansson, şi pe Anders Schyman. Şi pe fata ta, care pe timpul verii lucrează la noi în redacţie. Am să aflu cine a scris titlul ăsta şi a cui a fost iniţiativa. Poţi să fii sigur de asta! Cine te-a sunat din partea poliţiei?

Aerul înfumurat dispăruse de pe chipul lui Johansson şi fusese înlocuit cu o privire plină de antipatie.

— Nu-i nevoie să faci mare caz din chestia asta, i-a spus el. Cel care m-a sunat a fost ofiţerul de presă al poliţiei.

Annika s-a uitat la el cu un aer surprins. Ofiţerul nu avea de unde să ştie ce promisiuni făcuse ea. Probabil că pur şi simplu fusese enervat de faptul că informaţia ajunsese la presă. Iar acel titlu chiar

era complet inutil. Dar nu avea să-i facă reproşuri lui Ingvar Johansson numai pentru că ea trădase încrederea sursei sale.

S-a răsucit pe călcâie şi a plecat, fără să ia în seamă privirile aţintite asupra ei. Scenele de acest gen erau cât se poate de obişnuite în redacţie, iar colegii ascultau întotdeauna cu interes astfel de dispute. Certurile între şefi erau întotdeauna distractive. Acum se întrebau cu toţii ce anume o făcuse pe şefa de la Investigaţii să-şi piardă cumpătul. Urmau să deschidă ziarul la paginile şase şi şapte ca să vadă articolul Annikăi, dar nu aveau să găsească nimic neobişnuit, drept care incidentul avea să fie dat uitării.

Dar Annika nu putea să uite. L-a aşezat pe Ingvar Johansson în vârful grămezii de rahat care, cu fiecare zi, devenea tot mai înalt. Îi era teamă că, în curând, rahatul avea să lovească proverbialul ventilator şi că avea să-i izbească în faţă pe toţi cei din redacţie.

— Vrei să-ţi dau scrisorile personale sau ai prefera să le citesc tot eu? a întrebat-o Eva-Britt Qvist, care o aştepta în pragul biroului cu două scrisori în mână.

— Poftim? Nu, lasă-le aici, mersi...

Secretara de la Investigaţii s-a apropiat de biroul Annikăi, lovind podeaua cu tocurile ei înalte, şi i-a aruncat scrisorile cu sictir.

— Poftim! Iar dacă vrei ca de azi să-ţi fac şi cafeaua, poţi să mi-o zici în faţă, nu-i nevoie să-l trimiţi la mine pe redactorul-şef.

Annika s-a uitat la ea cu un aer surprins. Eva-Britt emana dispreţ prin toţi porii. Înainte să-i poată da o replică, secretara i-a întors spatele şi a ieşit valvârtej din birou.

„Dumnezeule!", şi-a spus Annika. „Nu pot să cred! I-a sărit ţandăra pentru că, după capul ei, m-am dus într-ascuns la Schyman şi i-am zis că vreau să se ocupe ea de corespondenţă! Doamne, dă-mi putere!"

Şi grămada de rahat s-a mai înălţat un pic.

•

Evert Danielsson se uita ţintă la bibliotecă, iar mintea îi era complet lipsită de gânduri. Avea sentimentul ciudat că era gol pe dinăuntru. A apucat tăblia biroului cu ambele mâini, părând că încearcă să-l ţină – sau să se ţină – pe loc. Ştia că se apropia sfârşitul. În scurtă vreme, membrii consiliului director aveau să dea publicităţii un comunicat de presă. Nu voiau să aştepte până când

Danielsson avea să primească o nouă funcţie; scopul lor era să arate că sunt puternici şi fermi chiar şi fără Christina la cârmă. În sinea lui ştia că, în toţi acei ani, nu-şi îndeplinise întotdeauna cu succes sarcinile pe care le presupunea funcţia sa, dar, câtă vreme Christina se aflase în fruntea Comitetului, se simţise protejat. După moartea ei, nu mai avea niciun sprijin. Ştia foarte bine că era terminat.

Dar învăţase câteva lucruri în anii petrecuţi ca şef al Secretariatului. De exemplu, ce se întâmplă cu oamenii care nu mai sunt doriţi într-un anumit loc. De multe ori, nici nu era nevoie să dai afară anumite persoane, pentru că le puteai determina să plece de bunăvoie. Un om putea fi îndepărtat în nenumărate feluri, iar el cunoştea multe dintre ele, chiar dacă nu le folosise foarte des. Când decizia era luată – nu contează de către cine –, angajaţii erau informaţi, iar reacţia lor era aproape întotdeauna cea scontată. O persoană forţată să plece rareori reuşea să-şi păstreze simpatia celor din jur. Apoi decizia era dată publicităţii, iar dacă persoana în cauza beneficia de o oarecare notorietate, se implica şi presa. Când se ajungea în această situaţie, erau două variante. Sau presa lua partea celui exclus şi îi permitea să se lamenteze public, sau se bucura şi croncănea triumfător: „Aşa-ţi trebuie!”

De primul scenariu aveau parte mai ales femeile, cu excepţia celor foarte sus-puse. Cel de-al doilea era rezervat mai ales bărbaţilor din sectorul privat care primeau sume compensatorii uriaşe. Danielsson bănuia că avea să se încadreze în a doua categorie. Dar erau şi câteva lucruri care ar fi putut atrage presa de partea lui: pe de-o parte, fusese concediat, iar pe de alta, fusese ales drept ţap ispăşitor pentru moartea Christinei Furhage. Deşi mintea lui golită de gânduri nu era în stare să formuleze nimic, simţea că putea profita de pe urma acestor lucruri.

A auzit nişte ciocănituri în uşă, iar secretara şi-a vârât capul în birou. Avea ochii puţin umflaţi, iar părul îi era ciufulit.

— Am terminat comunicatul de presă. Hans Bjällra ar vrea să-l parcurgă împreună cu dumneavoastră. Poate să intre?

Evert Danielsson s-a uitat ţintă la secretară. Lucra pentru el de multă vreme. Se apropia de şaizeci de ani şi sigur nu avea să găsească o nouă slujbă. Pentru că ori de câte ori cineva pleca, plecau şi asistenţii săi. Nimeni nu voia să preia subalternii altora. Era

imposibil: aceştia n-ar fi fost loiali faţă de nou-venit.

— Da, bineînţeles. Spune-i să vină.

Câteva clipe mai târziu, a intrat în biroul său şeful consiliului director, un bărbat înalt, îmbrăcat cu un costum negru. Nenorocitul! Purta doliu pentru Christina, deşi toată lumea ştia că n-o putea suferi.

— Cred că ar fi bine să rezolvăm totul cât mai repede şi mai civilizat cu putinţă, a spus Bjällra, după care s-a aşezat pe canapea neinvitat.

Evert Danielsson a încuviinţat energic din cap:

— Da. Cu demnitate şi fără complicaţii...

— Mă bucur că suntem de acord. Comunicatul de presă spune că vă daţi demisia din postul de şef al Secretariatului. Motivul este că, după moartea Christinei Furhage, veţi primi o nouă funcţie. Deocamdată nu se ştie ce funcţie, dar asta se va stabili ulterior, de comun acord cu dumneavoastră. Nu se spune că aţi fost concediat şi nici nu se precizează ce sumă compensatorie veţi încasa – toţi membrii consiliului director au fost de acord că e mai bine aşa. Ce părere aveţi?

Danielsson ascultase cu atenţie tot ce-i spusese Bjällra. Era mult mai bine decât îndrăznise să spere. Aproape că suna ca şi cum ar fi fost promovat.

— Da... Cred că sună foarte bine, a spus el, luându-şi mâinile de pe tăblia biroului.

•

— Aş vrea să discut cu tine câteva lucruri, i-a spus Annika secretarei. Vii puţin în biroul meu?

— Sunt foarte ocupată.

— Acum, a adăugat Annika.

Apoi a plecat în biroul ei, lăsând uşa deschisă. Eva-Britt a tastat demonstrativ câteva secunde, apoi a venit în pragul biroului şi a rămas în picioare, cu braţele încrucişate. Annika a luat loc în spatele biroului şi i-a făcut semn cu mâna să se aşeze pe un scaun:

— Închide uşa şi ia loc.

Eva-Britt a luat loc fără să închidă uşa. Annika a oftat, s-a ridicat în picioare şi s-a dus să închidă uşa. Şi-a dat seama că o cuprinsese un tremur uşor – înfruntările erau întotdeauna

neplăcute.

— Ce s-a întâmplat, Eva-Britt?

— De ce? La ce te referi?

— Pari foarte... deranjată și furioasă. S-a întâmplat ceva?

Annika se străduia să fie calmă și amabilă, iar secretara se tot răsucea pe scaun:

— Nu știu despre ce vorbești, i-a răspuns ea.

Annika s-a aplecat în față și a observat că Eva-Britt stătea picior peste picior și cu brațele încrucișate – o poziție defensivă inconștientă.

— În ultima săptămână, ai avut o atitudine ostilă față de mine. Iar ieri, ne-am cam ciondănit...

— Deci, vrei să mă beștelești pentru că nu-s suficient de amabilă cu tine?

Annika simțea că o cuprinde furia, dar se străduia din răsputeri să-și păstreze calmul. Nu-și putea permite să se enerveze din orice.

— Nu, dar nu faci lucrurile pe care ar trebui să le faci. Ieri nu ai clasificat materialul cum trebuie, nu ai întocmit un raport și ai plecat acasă fără să zici nimic. Și nu știam că, potrivit fișei postului, tu ești cea care trebuie să se ocupe de corespondență. Nu eu, ci Schyman însuși a fost cel care a sugerat că ar fi bine să reîncepi să faci chestia asta. Trebuie să cooperezi cu noi, colegii tăi de la Investigații, altfel departamentul ăsta n-o să funcționeze așa cum trebuie.

Eva-Britt s-a uitat la ea cu un aer imperturbabil:

— Departamentul ăsta funcționa impecabil până să vii tu.

Conversația nu ducea nicăieri. Annika s-a ridicat în picioare:

— Bine, s-o lăsăm baltă până una-alta. Trebuie să dau un telefon. Și încă ceva. Te-ai uitat pe absolut toate materialele despre Christina Furhage? Arhive, cărți, poze, articole, baze de date...?

— Da, am căutat prin toate ungherele, i-a răspuns Eva-Britt Qvist, apoi a ieșit din birou.

Annika a rămas în picioare, cu un gust amar în gură. Conversația nu decursese tocmai bine. Nu știa să conducă. Era o șefă inutilă, care nu se pricepea să-și mobilizeze colegii. S-a așezat pe scaun, apoi și-a sprijinit capul pe tastatură. Ce trebuia să facă acum? Mai întâi, chestiile cele mai importante. Desigur, trebuia să stea de

vorbă cu ofiţerul de presă. A ridicat capul, a luat receptorul în mână şi a format numărul acestuia.

— Sigur înţelegi că, dacă publicaţi absolut tot ce ştim, ne îngreunaţi munca, i-a spus ofiţerul de presă. Unele lucruri nu trebuie făcute publice, pentru că ne-ar putea împiedica cercetările.

— Atunci de ce ne spuneţi tot? a întrebat Annika pe un ton nevinovat.

Ofiţerul de presă a oftat:

— Suntem nevoiţi să spunem anumite lucruri, dar nu toate trebuie să ajungă imediat în ziare...

— Cum adică? Păi şi cine stabileşte ce anume poate fi făcut public? A cui e responsabilitatea? Că doar n-o să ne apucăm eu şi colegii mei să ne gândim ce-ar fi cel mai bine pentru cercetările poliţiei. Ar fi neprofesionist din partea noastră dacă am încerca aşa ceva.

— Da, bineînţeles. Nu asta am vrut să spun. Dar e mare păcat că a apărut în ziar informaţia despre codurile de securitate.

— Da, îmi pare foarte rău pentru asta. Nu se vorbeşte despre ele în articolul propriu-zis. Titlul a fost greşit conceput, îmi pare rău dacă v-am făcut probleme. Tocmai de aceea cred că ar fi bine ca, pe viitor, să discutăm mai în detaliu despre chestiunile astea.

Ofiţerul de presă a izbucnit în râs:

— Ce să zic, Bengtzon, te pricepi să răstălmăceşti cuvintele. Dacă am discuta şi mai în detaliu, atunci ar trebui să-ţi dăm un birou chiar lângă cel al inspectorului-şef.

— Nu-i o idee rea, a spus Annika zâmbind.

Reuşise să iasă basma curată.

— Şi ce-aţi mai aflat? a continuat ea.

Ofiţerul de presă a redevenit serios:

— Acum n-am nicio informaţie nouă.

— Nu se poate! Mai sunt şaptesprezece ore până la închiderea ediţiei. Şi oricum, ziarul apare abia mâine-dimineaţă. Sigur îmi poţi spune ceva!

— Dat fiind că toată lumea a aflat informaţia despre coduri, pot foarte bine să-ţi spun ce facem acum. Încercăm să aflăm ce persoane au acces la codurile de securitate. Criminalul se află în rândul lor, n-avem niciun dubiu în privinţa asta.

— Deci, în noaptea atacului, sistemele de alarmă erau dezactivate?

— Da.

— Şi cam despre câte persoane este vorba?

— Suficient de multe cât să fim ocupaţi o bună bucată de timp. Iar acum trebuie să răspund la un alt telefon...

— Încă ceva, a spus Annika repede. Christina Furhage a luat cumva un taxi după ora douăsprezece, în noaptea exploziei?

Ofiţerul de presă a oftat uşor. La celălalt capăt al firului, Annika a auzit soneria altui telefon.

— De ce întrebi?

— Am aflat de la cineva această informaţie. E corectă?

— Christina Furhage avea şofer personal. El a fost cel care a dus-o la restaurantul unde a avut loc petrecerea de Crăciun. După aceea, Christina i-a spus că e liber, iar şoferul a rămas la petrecere. Christina avea un card eliberat de firma Taxi Stockholm, însă, din câte ştim, nu l-a folosit în noaptea aceea.

— Dar ar fi putut să plătească cu bani gheaţă. Ştii cumva unde s-a dus?

Ofiţerul de presă a tăcut o clipă, apoi i-a spus:

— Asta e una dintre informaţiile care nu trebuie făcute publice, ca să nu fie perturbată ancheta. Şi ca să nu fie atinsă imaginea Christinei Furhage.

După ce a închis, Annika era mai nedumerită ca niciodată. Erau câteva lucruri care nu aveau nicio noimă. Mai întâi, povestea cu sistemele de pază: dacă existau atât de multe persoane care aveau acces la codurile de securitate, atunci de ce era dăunător pentru anchetă ca această informaţie să apară în presă? Şi ce secret întunecat se ascundea în viaţa perfectă a Christinei Furhage? Oare Helena Starke minţise când îi spusese că Furhage luase taxiul după miezul nopţii? În cele din urmă, şi-a sunat sursa din poliţie – el era singurul om care avea motive să fie furios pe ea –, dar nu i-a răspuns.

Apoi a sunat la recepţie ca să afle dacă Berit şi Patrik spuseseră când aveau să se întoarcă în redacţie; seara trecută, când plecaseră, amândoi spuseseră că urmau să revină în jurul orei două după-amiază.

Annika şi-a pus picioarele pe birou şi a început să răsfoiască

ziarele din ziua aceea. Cotidianul „elitist” al Suediei descoperise un pasaj interesant într-unul dintre acordurile legale dintre COJOS, Comitetul de Organizare a jocurilor Olimpice de la Stockholm, și CIO, Comitetul Internațional Olimpic. Între cele două instituții existau numeroase înțelegeri care se refereau nu doar la Jocurile propriu-zise, ci și la sponsorii internaționali, naționali și locali. Reporterii ziarului descoperiseră o clauză potrivit căreia sponsorul principal putea să-și retragă sprijinul dacă stadionul olimpic nu era gata la data de întâi ianuarie a anului în care urmau să aibă loc jocurile. Annika nu s-a sinchisit să citească tot articolul. Din câte știa, existau mii de astfel de clauze și i se părea că toate erau lipsite de importanță. Autorul articolului spunea că nu reușise să ia legătura cu sponsorul principal, ca să stea de vorbă despre acea clauză. Mda, mare scofală!

Tabloidul rival stătuse de vorbă cu câțiva dintre cei care lucraseră pentru Christina, inclusiv cu șoferul ei, dar nu și cu Helena Starke. Șoferul le povestise că o dusese pe Furhage la restaurant și că era la fel de amabilă și binedispusă, ca de obicei; nu era încordată, nici îngrijorată, ci atentă și ordonată ca întotdeauna. Regreta profund moartea ei, pentru că era o persoană plăcută și o șefă amabilă.

— Încă puțin și-o să cred că era un înger..., a bombănit Annika.

În rest, ziarele din ziua aceea nu aduceau nimic nou. I-a luat o veșnicie să le răsfoiască. Toate erau întesate cu reclame: pentru cotidienele suedeze, noiembrie și decembrie erau cele mai bune luni din punct de vedere financiar, iar ianuarie și iulie, cele mai slabe.

După ce-a terminat, s-a dus la toaletă ca să se ușureze și ca să-și spele mâinile murdare de cerneală de tipar. S-a uitat în oglindă și nu prea i-a plăcut ce-a văzut. În dimineață aceea, fusese prea obosită ca să se mai spele pe cap, așa că-și prinsese părul la spate cu o agrafă. Acum era turtit și cam slinos, iar câteva șuvițe castanii îi atârnau pe lângă tâmple. Avea cearcăne foarte pronunțate, iar de la atâta stres îi apăruseră pe obraji puncte roșii. Și-a scotocit prin buzunare în speranța că o să dea peste niște fond de ten, dar n-a găsit nimic.

Eva-Britt Qvist își oprise computerul și se dusese la masă; îl

oprea de fiecare dată când pleca de la birou de teamă ca nu cumva cineva să trimită mesaje buclucașe prin rețeaua internă de pe computerul ei. Annika s-a întors în birou, și-a uns obrajii iritați cu niște cremă hidratantă, apoi a dat o raită prin redacție. Oare ce trebuia să caute acum? Ce mai trebuia să verifice? S-a apropiat de rafturile cu lucrări de referință și a citit articolul despre fosta șefă a Comitetului inclus în Enciclopedia Națională. Christina Furhage, născută Faltin, era unicul copil al unei familii harnice, dar cu venituri modeste. Trăise o vreme la niște rude din nordul Suediei. Făcuse carieră în domeniul bancar. A avut un rol decisiv în promovarea candidaturii depuse de Stockholm pentru organizarea Jocurilor. Directoare executivă a COJOS. Căsătorită cu omul de afaceri Bertil Milander. Asta era tot.

Annika a ridicat privirea din enciclopedie. Habar n-avea că numele de fată al Christinei era Faltin. Păi și atunci, de unde luase numele Furhage? S-a uitat la articolul dinainte: Carl Furhage, născut la sfârșitul secolului nouăsprezece în nordul Suediei, la Härnösand, într-o familie de latifundiari din mica nobilime. A activat în industria forestieră. Pe cea de-a treia soție a sa o chema Dorotea Adelcrona. A căpătat un loc în istorie și în Enciclopedia Națională prin instituirea unei burse generoase pentru tinerii care vor să studieze silvicultura. A murit în anii șaizeci.

Annika a închis enciclopedia, s-a dus repede la unul dintre terminalele bazei de date și a tastat numele „Carl” și „Furhage”. Au apărut șapte articole. Vasăzică, de la începutul anilor nouăzeci, de când *Kvällspressen* își pusese la punct arhiva electronică, scriseseră de șapte ori despre el. Annika a apăsat pe F6, ca să vadă articolele și a fluierat a admirație. Familia sa dona anual o sumă frumușică: un sfert de milion de coroane. Dar numele lui Carl Furhage nu apărea în niciun alt context.

S-a deconectat, și-a scos din terminal cardul de acces, apoi a ieșit din redacție pe ușa de incendiu de lângă departamentul sportiv. A coborât două etaje pe o scară abruptă, apoi a ajuns la o ușă pe care a deschis-o folosindu-se de un card de acces și un cod. De cealaltă parte a ușii era un coridor cu linoleumul ros, pe al cărui tavan erau prinse conducte șuierătoare. La capătul acestui coridor se afla arhiva ziarului, protejată de două ieșiri de incendiu din oțel. A intrat și i-a

salutat pe angajaţii care stăteau gârboviţi în faţa terminalelor. Sala enormă era plină cu rafturi de oţel în care se păstrau toate materialele publicate de-a lungul existenţei seculare a ziarului: tabloidul *Kvällspressen* era urmaşul unui cotidian „elitist" înfiinţat în secolul al XIX-lea. Annika a pornit cu pas domol printre rafturi şi a ajuns la secţiunea biografică; a trecut pe lângă cele marcate cu: „A-Ac", „Ad-Af", „Ag-Ak", a sărit peste câteva rânduri şi, în cele din urmă, a ajuns la raftul pe care scria: „Fu". A scos o cutie mare de carton care era surprinzător de uşoară. A răsfoit articolele până a ajuns la Furhage. A dat de Christina, dar n-a găsit niciun Carl. A oftat. Dăduse chix.

— Dacă ai venit după tăieturile despre Christina Furhage, să ştii că cele mai multe dintre ele au fost luate deja, i-a spus cineva, care a apărut dintr-odată în spatele ei.

Era arhivistul-şef, un tip scund şi priceput, care avea idei ferme despre cum anume trebuia să-şi facă treaba. Marota lui erau criteriile de clasificare a articolelor.

Annika i-a zâmbit:

— Caut un alt Furhage. Un anume Carl Furhage. A fost director...

— Ziarul nostru a scris despre el?

— Ah, da. E un tip care a instituit o bursă foarte generoasă. Probabil că era putred de bogat.

— Mai trăieşte?

— Nu, a murit în anii şaizeci.

— Atunci e posibil să nu-l găseşti dacă îl cauţi după nume. Articolele trebuie să se fi păstrat în arhivă, dar la altă rubrică. Unde crezi că ar fi cel mai bine să căutăm?

— Nu ştiu. Poate la rubrica „burse". Arhivarul a privit-o cu un aer neîncrezător:

— Sunt foarte multe articole la rubrica asta... Ai nevoie de material astăzi?

Annika a oftat şi a dat să plece:

— Nu neapărat. Voiam să verific o bănuială. Oricum, mersi...

— E posibil să avem fotografii cu el?

Annika s-a oprit:

— Presupun că da. La vreo ocazie deosebită sau ceva

asemănător. De ce întrebi?

— Poate îl găsim în arhiva foto.

Annika s-a dus repede în celălalt capăt al sălii, trecând pe lângă arhiva sportivă şi secţiunea cu referinţe. A găsit cutia care o interesa şi a scotocit până a dat de Furhage. Plicurile cu pozele Christinei ocupau aproape toată cutia, dar, până la urmă, a dat de un plic cât jumătate de coală obişnuită, cu marginile roase, pe care scria: „Furhage, Carl, director”. L-a scos şi l-a scuturat uşor de praf, apoi s-a aşezat pe podea. Când l-a răsturnat, a văzut că în el se aflau patru fotografii. Două dintre ele erau mici portrete alb-negru ale unui bărbat cu un aer sever, păr rar şi bărbie dură: Carl Furhage la cincizeci de ani şi la şaptezeci de ani. Cea de-a treia era o fotografie de nuntă în care apăreau Carl – destul de înaintat în vârstă – şi o femeie bătrână, Dorotea Adelcrona. A patra – cea mai mare – era cu susul în jos. Când a răsucit-o, Annika a simţit că-i sare inima din piept. Pe fotografie era lipită o etichetă: „Directorul Carl Furhage, în vârstă de şaizeci de ani, alături de soţia sa, Christina, şi de fiul lor, Olof”. Annika era consternată, aşa că a trebuit să citească eticheta de două ori. Nu încăpea niciun dubiu, era Christina Furhage. Pe vremea când era foarte tânără. Probabil că n-avea mai mult de douăzeci de ani. Era foarte slabă, avea o coafură demodată, care n-o prindea bine şi „purta un deux-pièces de culoare neagră”, a cărei fustă cobora mult sub genunchi. Privea timid în obiectivul aparatului de fotografiat, încercând să zâmbească. Stătea pe o canapea şi ţinea în poală un băieţel adorabil de vreo doi ani, al cărui căpşor era împodobit cu bucle blonde; purta un pulover subţire şi pantaloni scurţi cu bretele, iar în mână avea un măr. Carl Furhage stătea în picioare în spatele canapelei şi privea ferm în obiectiv, ţinând o mână protectoare pe umărul tinerei sale soţii. Fotografia avea un aer artificial şi rigid, dând impresia că fusese făcută nu în anii cincizeci – cam de atunci data –, ci mai degrabă la începutul secolului. Annika habar n-avea că şefa Comitetului mai fusese căsătorită o dată sau că avea un fiu. Deci avea *doi* copii! A pus fotografia în poală. Fără să-şi dea seama în ce fel sau de ce, ştia că era o descoperire de o importanţă vitală – pur şi simplu simţea că era aşa. Un copil nu putea dispărea în neant. Băiatul acela trăia pe undeva şi sigur avea câteva lucruri de spus despre mama lui.

Annika a băgat fotografiile în plic, s-a ridicat în picioare şi s-a dus la arhivistul-şef.

— Aş vrea să iau plicul ăsta, i-a spus ea.

— Sigur că da, nu trebuie decât să semnezi, i-a răspuns arhivistul fără să ridice privirea.

Annika a semnat, a străbătut coridorul în sens invers şi s-a întors în biroul ei. Presimţea că avea în faţă o după-amiază lungă.

•

Comunicatul de presă referitor la demisia lui Evert Danielsson a fost trimis agenţiei de presă TT la ora 11:30. Apoi, biroul de presă al Secretariatului Olimpic l-a trimis prin fax mai întâi marilor cotidiene, ziarelor de dimineaţă şi televiziunilor, după aceea, posturilor de radio, tabloidelor de seară şi marilor cotidiene locale, în ordinea descrescătoare a importanţei lor. Danielsson nu avea un rol important în organizarea Jocurilor Olimpice, aşa că redactorii-şefi din provincie n-au dat mare importanţă veştii. La patruzeci de minute după ce comunicatul de presă a ajuns la agenţia TT din piaţa Kungsholm, în lista lor de ştiri a apărut şi aceea potrivit căreia şeful Secretariatului Olimpic îşi dădea demisia ca urmare a situaţie create după moartea Christinei Furhage.

•

Evert Danielsson se afla în biroul său, iar faxurile bâzâiau în fundal. Urma să-şi păstreze vechiul birou până când avea să i se găsească un nou post. Entuziasmul pe care i-l stârnise la început textul comunicatului de presă dispăruse de mult. Se afla în faţa faptului împlinit. Din pricina neliniştii, capul îi zvâcnea ca sub loviturile unui ciocan. Nu se putea concentra suficient de mult timp cât să citească o propoziţie întreagă dintr-un raport sau dintr-un ziar. Aştepta ca lupii să se năpustească asupra lui. Era cuprins de frenezia celui care vrea ca nenorocirea să vină cât mai repede, ca să scape de tensiune. Devenise o pradă sigură şi, din clipă-n clipă, haita avea să se repeadă la picioarele sale. Dar, spre surprinderea lui, telefoanele încă nu începuseră să sune.

În sinea lui, se aştepta ca situaţia să fie asemănătoare cu cea de după moartea Christinei, când telefoanele din birou sunaseră toată ziua. Ei bine, nu se întâmpla aşa. Cotidianul „elitist” l-a sunat pentru comentarii abia la o oră după ce comunicatul fusese dat

publicităţii. Danielsson i-a explicat reporterului pe un ton cât se poate de liniştit că, din punctul lui de vedere, era vorba mai degrabă de o promovare şi cineva trebuia să pună ordine în haosul creat după moartea Christinei Furhage. Reporterul s-a mulţumit cu atât. Apoi secretara a intrat în birou, a vărsat câteva lacrimi şi l-a întrebat dacă voia să-i aducă ceva. O cafea? O prăjitură? Poate o salată? I-a mulţumit şi i-a spus că nu-i nevoie. Oricum n-ar fi putut înghiţi nimic. În aşteptarea următorului telefon, s-a prins de tăblia biroului cu ambele mâini.

•

Annika se pregătea să meargă la cantină să-şi ia ceva de mâncare, dar, în drum spre ieşirea din redacţie, Ingvar Johansson s-a apropiat de ea cu o hârtie în mână.

— Nu cumva ăsta e unul dintre oamenii tăi? a întrebat-o el, dându-i comunicatul de presă emis de Secretariatului Olimpic.

Annika l-a citit în grabă:

— Ei, nu-i „unul dintre oamenii mei”... E tipul care mi-a răspuns când am sunat la Secretariat. De ce, crezi că ar trebui să publicăm ceva în legătură cu asta?

— Habar n-am, dar m-am gândit c-ar fi bine să-ţi spun.

— Am înţeles. Şi ce-ai mai aflat?

— Nicio chestie de interes pentru departamentul tău..., i-a spus el, apoi a plecat.

„Ce tâmpit!”, şi-a spus Annika. Până la urmă, nu s-a mai dus la cantină, ci la bufet. Oricum nu îi era prea foame. Şi-a cumpărat o salată cu paste şi un *must*[19], apoi s-a întors în birou. A terminat salata în patru minute, apoi s-a dus iarăşi la bufet şi a cumpărat încă trei sticle de must. După ce a desfăcut-o pe a doua, a sunat la Secretariatul Olimpic şi a cerut să stea de vorbă cu Evert Danielsson. Annikăi i s-a părut că tonul lui era foarte distant. Fostul şef al Secretariatului i-a spus că, pentru el, această schimbare era de fapt o promovare.

— Şi ce post o să ocupaţi de acum încolo? l-a întrebat ea.

— Încă nu s-a stabilit.

— Atunci de unde ştiţi că e vorba de o promovare?

---

19 *Must*: băutură răcoritoare tradiţională comercializată în preajma Crăciunului.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a tăcut preţ de câteva clipe.

— Păi, cum să vă spun, nu e ca şi când aş fi fost concediat, a spus el în cele din urmă.

— Dar aţi fost concediat sau nu?

Evert Danielsson a rămas pe gânduri câteva clipe:

— Depinde din ce punct de vedere priviţi problema, a spus el.

— Înţeleg. Deci nu v-aţi dat demisia.

— Nu.

— Şi cine a hotărât că ar trebui să vi se dea un alt post? Consiliul director?

— Da, au nevoie de cineva care să pună ordine în haosul creat după...

— Şi n-aţi fi putut face asta în calitate de şef al Secretariatului?

— Ba da, desigur...

— Că tot veni vorba de Christina Furhage, ştiaţi că avea un fiu?

— Un fiu? a întrebat el derutat. Nu, avea o fiică pe nume Lena.

— Avea şi un fiu. Ştiţi cumva unde e?

— Habar n-am... Deci, avea un fiu? E prima oară când aud.

Annika a tăcut o clipă, apoi a continuat:

— Ştiţi cumva cine din conducerea Secretariatului a avut în urmă cu şapte ani o aventură cu o angajată, care ulterior, a trebuie să plece?

Evert Danielsson a rămas cu gura căscată.

— De unde aţi aflat această informaţie? a întrebat-o el după ce şi-a revenit.

— Dintr-un articol de ziar. Ştiţi despre cine e vorba?

— Da, dar de ce mă întrebaţi?

— Şi ce s-a întâmplat?

Danielsson s-a gândit o clipă, apoi a spus:

— Dar ce vreţi de fapt?

— Nu ştiu, i-a răspuns Annika, iar lui Evert Danielsson i s-a părut că era foarte sinceră. Cred că tot ce vreau e să am o imagine de ansamblu.

Annika a fost mai mult decât surprinsă când Danielsson i-a cerut să treacă pe la Secretariat ca să stea de vorbă.

•

Când Annika a pornit spre docul Hammarby, Berit şi Patrik încă nu se întorseseră.

— Mă găseşti pe telefonul mobil, i-a spus lui Ingvar Johansson, salutându-l cu un gest al capului.

A luat un taxi şi a plătit cu cardul. Vremea era îngrozitoare, zăpada se topise din pricina ploii, lăsând în urmă numai băltoace şi noroi. Docul Hammarby era o parte posomorâtă a oraşului: satul olimpic neterminat şi pustiu, blocurile mohorâte şi stadionul devastat. Noroiul se scurgea în voie, pentru că straturile de flori şi arbuştii plantaţi cu o vară înainte încă nu prinseseră rădăcini. Annika a sărit peste bălţile cele mai mari, dar tot s-a murdărit pe pantaloni.

Spaţiul de primire de la COJOS era foarte generos, dar Annikăi i s-a părut că birourile propriu-zise erau foarte mici şi cât se poate de modeste. Le-a comparat cu cele din sediul în care îşi desfăşura activitatea Asociaţia Autorităţilor Locale, singura clădire administrativă pe care o cunoştea îndeaproape, dat fiind că acolo lucra Thomas. Clădirea Asociaţiei era mai elegantă şi mai practică decât sediul Secretariatului, care avea un aer spartan: pereţi albi, podele acoperite cu linoleum, tavane pline de neoane, rafturi din pal alb, birouri care se prea poate să fi fost cumpărate de la IKEA.

Biroul lui Evert Danielsson se afla la mijlocul unui coridor lung. Nu era mai mare decât al unui funcţionar obişnuit, ceea ce Annikăi i s-a părut ciudat. O canapea cu arcurile lăsate, un birou şi câteva dulapuri, nimic mai mult. Îşi închipuia că şeful unui secretariat avea mobilier de mahon şi un birou cu ferestre generoase.

— Ce vă face să credeţi că avea un fiu? a întrebat-o Evert Danielsson, făcându-i semn cu mâna să ia loc pe canapea.

— Mulţumesc, i-a spus Annika, apoi s-a aşezat. Am o fotografie cu el.

Şi-a dat jos paltonul, dar a hotărât să nu-şi scoată pixul şi carneţelul. S-a uitat cu atenţie la omul din faţa ei. Stătea la birou, ţinându-se cu o mână de tăblie – arăta cam ciudat. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu păr bogat şi înspicat şi un chip foarte plăcut. Dar avea ochii obosiţi şi colţurile gurii lăsate.

— Trebuie să vă spun că mi se pare foarte neverosimil, a zis el.

Annika a scos din geantă o copie a fotografiei care înfăţişa familia Furhage. Dusese înapoi plicul, pentru că nu putea ieşi cu ele din clădire, dar tehnica modernă îţi permitea să scanezi orice fotografie şi să scoţi o copie la imprimantă. I-a dat-o lui Danielsson, care s-a uitat la ea cu un aer vădit surprins.

— Fir-ar să fie! a spus el. Habar n-aveam!

— Nu ştiaţi nimic despre primul ei soţ sau despre fiu?

— Despre niciunul dintre ei. Christina nu vorbea despre viaţă ei privată.

Annika a tăcut, lăsându-l să continue. Nu prea înţelegea de ce îi ceruse să vină la Secretariat. Danielsson s-a răsucit în scaun, apoi a spus:

— M-aţi întrebat despre cazul secretarei care a fost concediată.

— Da, am găsit un scurt articol în arhiva noastră. Dar nu se spunea c-ar fi vorba despre o secretară şi nici c-a fost concediată. Nu scria decât că a lucrat aici şi a fost nevoită să plece.

Evert Danielsson a încuviinţat din cap.

— Aşa a vrut Christina. Dar Sara era o secretară excelentă. Cu siguranţă, ar fi ajuns departe dacă n-ar fi…

A tăcut preţ de câteva clipe, apoi a continuat:

— În cadrul organizaţiei noastre, funcţionează regula potrivit căreia angajaţilor noştri nu le este permis să aibă relaţii între ei. Christina era foarte fermă în privinţa asta. Zicea că ar perturba activitatea, că angajaţii nu s-ar mai putea concentra şi ar ajunge să-şi împartă loialitatea. După părerea ei, astfel de relaţii i-ar fi supus pe ceilalţi unui stres inutil şi ar fi încurajat favoritismele.

— Şi cine a avut o aventură cu secretara?

Evert Danielsson a scos un oftat prelung:

— Eu.

Sprâncenele Annikăi s-au arcuit dintr-odată:

— Dar cine a impus regula asta în Secretariat?

— Christina. Şi era valabilă pentru toată lumea.

— Şi totuşi…?

Evert Danielsson a luat mâna de pe tăblia biroului.

— Nici nu ştiu ce să vă mai spun… Dar un singur lucru mi-e limpede: pentru mine, povestea asta deja nu mai are nicio

importanţă.

Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să plângă. Annika a aşteptat în tăcere ca Danielsson să-şi revină.

— O iubeam pe Sara, dar eram căsătorit, a spus el în cele din urmă.

Şi-a pus o mână pe coapsă, iar cu cealaltă s-a agăţat iarăşi de tăblia biroului. Nu mai plângea, dar avea ochii uşor inflamaţi.

— Iar acum n-o mai iubiţi? a întrebat Annika.

Danielsson a izbucnit în râs, apoi a redevenit serios:

— Ah, nu... Cineva i-a spus soţiei mele despre Sara, iar Sara a rupt relaţia cu mine când a văzut că n-o pot ajuta să-şi păstreze slujba. Aşa că mi-am pierdut soţia, copiii şi amanta în acelaşi timp.

A tăcut preţ de câteva clipe, după care a continuat, ca şi cum ar fi stat de vorbă cu sine însuşi:

— Uneori, mă întreb dacă nu cumva m-a sedus doar ca să avanseze în carieră... Când şi-a dat seama c-o trăgeam în jos, a renunţat la mine ca la o măsea stricată.

A izbucnit iarăşi într-un hohot de râs scurt şi amar.

— Deci, poate că nu era o femeie minunată, la urma urmei..., s-a hazardat Annika.

Danielsson a ridicat privirea:

— Nu, poate că nu. Dar ce aveţi de gând? Vreţi să scrieţi în ziar despre povestea asta?

— Deocamdată, nu. Şi poate că n-o să scriu niciodată... De ce mă întrebaţi? V-ar deranja?

— Nu ştiu... Depinde de ce-aţi scrie. Dar ce urmăriţi de fapt?

— De ce m-aţi chemat aici?

Danielsson a oftat:

— Într-o zi ca asta, ies multe la suprafaţă. Gânduri şi sentimente... Totul e haotic. Am lucrat în proiectul ăsta încă de la început, aş putea să vă zic atât de multe...

Annika tăcea. Danielsson a plecat capul, pierdut în propriile gânduri.

— Christina era o şefă bună? a întrebat ea în cele din urmă.

— Fără ea, n-aş fi rezistat în postul ăsta, i-a spus el, luând mâna de pe tăblie. Acuma nu mai e printre noi, iar eu sunt un om terminat. Cred că a venit timpul să mă duc acasă.

S-a ridicat în picioare, iar Annika a făcut la fel. Şi-a luat paltonul şi geanta, a dat mâna cu Danielsson şi i-a mulţumit pentru întrevedere.

— Spuneţi-mi, vă rog, unde era biroul Christinei? l-a mai întrebat ea.

— Nu l-aţi văzut? E foarte aproape de recepţie. Vă conduc până la ieşire şi-o să vă arăt unde e.

Danielsson şi-a pus paltonul şi fularul, şi-a luat servieta, apoi şi-a privit biroul cu un aer meditativ:

— Azi nu iau niciun ziar acasă.

A stins lumina şi a ieşit din birou cu servieta lui goală, încuind uşa cu grijă. Şi-a vârât capul în biroul alăturat şi a spus:

— Plec. Celor care mă caută să le spui că găsesc toate informaţiile de care au nevoie în comunicatul de presă.

Au străbătut coridorul alb, mergând unul lângă altul, iar, la un moment dat, Danielsson i-a spus:

— Christina avea mai multe birouri, i-a explicat el. O să vă duc la biroul ei de zi cu zi, ca să zic aşa. E cel unde stăteau două dintre secretarele ei.

— Şi Helena Starke? a întrebat Annika.

— Ah, omul ei de nădejde... Biroul Helenei se află chiar lângă al Christinei, i-a explicat Danielsson, cotind pe un alt coridor. Gata, am ajuns.

Uşa era încuiată, iar Danielsson a oftat:

— N-am cheia. Mă rog, nu-i mare lucru. Un birou pe colţ cu ferestre pe două laturi. Înăuntru se află un birou mare cu două computere, o canapea, scaune şi o măsuţă pentru cafea...

— M-aş fi aşteptat la ceva mai impozant, a spus Annika, aducându-şi aminte de o fotografie de arhivă a Christinei: şefa Comitetului se afla într-o cameră somptuoasă cu birou de epocă, lambriuri din lemn închis la culoare şi candelabre.

— Aici îşi desfăşura activitatea propriu-zisă, dar avea şi un birou în centru, chiar lângă Rosenbad. Acolo stătea cea de-a treia secretară; era biroul unde aveau loc toate întâlnirile şi negocierile, unde primea oaspeţii şi reprezentanţii presei... Sunt cu maşina, vreţi să vă las undeva?

— Nu, mulţumesc. O să merg până la fosta fabrică de becuri să

stau de vorbă cu o prietenă.

— Doar n-o să mergeţi prin noroi până acolo. Vă las eu chiar în faţă.

Avea o maşină de serviciu nou-nouţă. Un Volvo, desigur: Volvo era unul dintre sponsorii principali ai Olimpiadei. Danielsson a scos telecomanda sistemului de închidere centralizată, a apăsat pe un buton, iar maşina a făcut: bip-bip; înainte să deschidă portiera, fostul șef al Secretariatului a mângâiat ușor plafonul maşinii. Annika s-a urcat în dreapta, şi-a pus centura, apoi a întrebat:

— Cine credeţi că a aruncat-o în aer?

Evert Danielsson a pornit motorul, a apăsat de două ori pe acceleraţie, a băgat în marşarier şi a mângâiat volanul:

— De un lucru sunt sigur: sunt mulţi cei care ar fi avut motive s-o facă.

Annika a tresărit:

— Ce vreţi să spuneţi?

Danielsson nu i-a răspuns. Au parcurs în tăcere cei cinci sute de metri până la fosta fabrică.

— O să scrieţi ceva despre mine? a întrebat el, după ce a oprit în faţa porţilor.

Annika i-a dat o carte de vizită şi l-a rugat s-o sune dacă voia să-i mai spună ceva, i-a mulţumit c-a adus-o până în faţa fabricii şi a ieşit din maşină.

— De un singur lucru sunt sigură, i-a răspuns ea. Povestea asta devine din ce în ce mai complicată.

Apoi a urcat la etajul unde se afla postul de televiziune pentru care lucra Anne Snapphane. Prietena Annikăi era ocupată cu montajul unui material şi părea încântată să ia o pauză.

— Mai am puţin şi termin, i-a spus ea. Vrei nişte vin fiert?

— Numai dacă e fără alcool, i-a răspuns Annika. Şi pot să sun pe cineva de la tine?

— Da, foloseşte telefonul de pe biroul meu. Eu mai am un pic de treabă...

Annika s-a apropiat de birou, şi-a pus haina pe tăblie şi a sunat-o pe Berit.

— Am vorbit cu şoferul Christinei, i-a spus reportera. Concurenţa a luat deja legătura cu el ieri, dar mie mi-a spus nişte

chestii noi. Mi-a confirmat că Furhage avea un laptop la ea; îl uitase în birou, așa că a trebuit să se întoarcă la Secretariat ca să-l ia. Nu lucra de mult timp pentru ea: doar de vreo două luni. Cică schimba șoferii ca pe chiloți.

— Vasăzică așa! a comentat Annika.

La celălalt capăt al firului, Berit își răsfoia carnețelul:

— Mi-a zis și că îi era foarte teamă ca nu cumva să fie urmărită. Cică nu-l lăsa niciodată să meargă de la Secretariat la ea acasă pe ruta cea mai scurtă. În plus, șoferul avea sarcina să controleze mașina zi de zi: Christinei îi era teamă de bombe.

— Ai făcut o treabă excelentă!

— Parcă mai era ceva... Ah, mi-am amintit: cică primise ordin precis să n-o lase pe Lena, fiica ei, să se apropie de mașină. Ciudat, nu?

Annika a oftat ușor:

— Se pare că era puțin cam paranoică. O să iasă un articol pe cinste: Christinei Furhage îi era temă sa nu fie aruncată în aer. Dar o să lăsăm deoparte chestia cu fiică-sa.

— Da, bineînțeles. Acuma încerc să iau legătura cu cineva de la poliție, ca să aflu cum comentează chestiile astea.

— Patrik ce face?

— Încă n-a venit: a muncit aproape toată noaptea. Tu unde ești?

— Sunt la o prietenă, Anne Snapphane. Și am fost să stau puțin de vorbă cu Evert Danielsson. A fost eliberat din post.

— Adică dat afară?

— Nu tocmai. Nici el nu știe exact. În fine, n-avem ce să scriem despre chestia asta. La urma urmei, cui îi pasă? N-o să plângă pe umărul nostru și nici n-o să arunce în aer pe nimeni – nu pare în stare.

— Păi, și ce-ai aflat de la el?

— Nu mare lucru. El e șeful care s-a încurcat cu o angajată în urmă cu câțiva ani. Am vorbit mai ales despre asta. Și mi-a dat de înțeles că Furhage avea mulți dușmani.

— I-auzi! Deci ies la iveală tot felul de lucruri, a spus Berit. Și ce subiecte mai avem pentru ediția de mâine?

— Christina mai fusese căsătorită și avusese un fiu. Încerc să

aflu cât mai multe pe tema asta.

— Un fiu? Dar aseară am scris un articol despre viaţa ei şi n-am găsit niciun material din care să rezulte c-ar fi avut un fiu.

— Se pare că l-a ascuns bine... Oare câte secrete o fi avut femeia asta?

După ce a terminat de vorbit cu Berit, Annika şi-a scos carneţelul. Pe spatele său notase numărul de telefon al Helenei Starke. Începea cu 702, la fel ca multe dintre numerele celor care locuiau pe Ringvägen. L-a format cu o strângere de inimă.

•

Helena Starke avusese încă o noapte îngrozitoare. Se trezise de multe ori din pricina unor coşmaruri înfiorătoare, în cele din urmă, s-a dat jos din pat şi s-a uitat pe fereastră: când a văzut cum era vremea, mai avea un pic şi se băga la loc în pat. Din pricina burniţei, toate culorile străzii se transformaseră în nuanţe de gri. Duhoarea rufelor murdare din dulap devenise insuportabilă, aşa că şi-a pus o pereche de blugi şi a coborât la spălătorie să-şi facă rezervare – în Suedia totul e foarte bine organizat. După cum era de aşteptat, n-a găsit nicio oră liberă până la Revelion. Aşa că a oprit una dintre maşini, a scos repede hainele pline de apă şi le-a pus într-un coş, după care s-a întors în apartament ca să-şi ia rufele. Le-a îndesat în maşină, a pus detergent cu nemiluita şi a zbughit-o. A făcut duş pe îndelete, ca să scape de mirosul de vomă din păr, după care a spălat bine closetul şi holul. A vrut să coboare la spălătorie să-şi aducă rufele, dar s-a răzgândit; era de preferat ca, mai întâi, să le lase pe ţaţele de la etajele de sub ea să se agite şi să facă gură pe săturate.

S-a dus în bucătărie să fumeze o ţigară. Christinei nu-i plăcea că fuma, dar deja nu mai conta. Nimic nu mai conta. Stătea pe întuneric lângă masa din bucătărie, iar după ce a tras al doilea fum straşnic, a auzit soneria telefonului fix de pe pervaz.

Era tipa care o căutase noaptea trecută, nenorocita de la *Kvällspressen.*

— Nu cred că vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră, i-a spus Helena Starke.

— Nu vă obligă nimeni... Fumaţi?

— Da, şi ce dacă fumez? Vă deranjează?

— Nu, deloc... De ce vă considerau colegii omul de nădejde al Christinei?

Helena nu ştia ce să-i răspundă:

— Dar ce naiba vreţi de la mine?

— Nu mare lucru... De fapt, pe mine mă interesează Christina. De ce nu voia să spună că avea un fiu? Îi era ruşine cu el?

Helena Starke simţea că i se învârte capul. A luat loc pe scaun şi a pus ţigara în scrumieră. Oare de unde aflase despre fiul Christinei?

— A murit, i-a spus ea în cele din urmă. Băiatul ei a murit.

— A murit? Când?

— Când avea... cinci ani.

— Serios? Îngrozitor! Cinci ani... atâta are şi Kalle.

— Cine?

— Fiul meu. Şi el are cinci ani. Christina trebuie să fi suferit cumplit. Dar de ce a murit?

— Melanom malign. Altfel zis, cancer de piele. Christina nu şi-a revenit niciodată după moartea lui. Nici măcar nu voia să vorbească despre el.

— Îmi pare rău că am... N-am ştiut...

— Mai vreţi să ştiţi ceva? a întrebat Helena Starke pe un ton cât se poate de rece.

— Destul de multe. Aveţi timp să stăm de vorbă?

— Nu, trebuie să-mi scot rufele din maşină.

— Rufele?

— Da, de ce? Vi se pare ciudat?

— Nu, atât doar că... Adică... Mă rog, o cunoşteaţi foarte bine pe Christina, eraţi foarte apropiată de ea. Îmi închipui că vă este foarte greu să vă gândiţi la lucruri obişnuite, cum ar fi să vă spălaţi rufele, la atât de puţin timp după ce a...

— Da, o cunoşteam foarte bine! a ţipat Helena Starke, simţind că ochii i se umplu de lacrimi. Eu o ştiam cel mai bine!

— În afară, poate, de familia ei.

— Avea o familie jalnică! Un bătrân senil şi o fiică nebună! Ştiaţi că Lena e piromană? E ţicnită rău de tot! În adolescenţă a stat mai mult prin secţiile de psihiatrie! Dădea foc la orice! Vă amintiţi de centrul psihiatric din Botkyrka, ăla care a luat foc acum şase ani? A

fost mâna ei! E nebună de legat! Ţi-e şi frică să stai cu ea în casă!

Helena ţipa în receptor fără să se poată controla şi îşi dădea seama că vocea ei suna îngrozitor – parcă era un animal închis într-o cuşcă. A trântit receptorul în furcă, a pus mâinile pe masă, sprijinindu-şi fruntea pe firimituri, apoi a izbucnit în plâns. S-a oprit abia după ce s-a întunecat şi a simţit că a ajuns la capătul puterilor.

Annikăi nu-i venea să creadă ce auzise. O bună bucată de timp a rămas cu receptorul la ureche, ascultând bâzâitul care a urmat după ţipetele înfiorătoare ale Helenei Starke.

— Ce s-a întâmplat? De ce-ai rămas încremenită? a întrebat-o Anne Snapphane, aşezând pe birou o cană cu vin fiert şi o farfurioară de biscuiţi cu ghimbir.

— Ce ciudat..., a spus Annika, punând receptorul în furcă.

Anne Snapphane s-a oprit din ronţăitul biscuitului pe care îl avea în mână:

— Pari îngrozită. Ce s-a întâmplat?

— Am stat de vorbă cu o femeie care o cunoştea bine pe Christina Furhage. A fost o discuţie care m-a lăsat mască...

— De ce?

— A început să strige... Urla, nu alta. Mă simt îngrozitor de fiecare dată când simt că am mers prea departe.

Anne Snapphane a dat din cap cu aerul că o înţelege foarte bine şi a făcut un semn cu mâna spre biscuiţi şi vinul fiert.

— Hai cu mine în camera de montaj ca să-ţi arăt cum o să înceapă programul nostru de Revelion. E o emisiune care se numeşte: *Lucruri pe care noi ni le amintim, dar pe care ei ar vrea să le uite.* E despre scandaluri în care au fost implicate celebrităţi. Avem nişte chestii delicioase!

Annika şi-a lăsat haina pe birou, dar şi-a pus geanta pe umăr, apoi s-a dus după Anne, ţinând într-o mână biscuiţii, iar în cealaltă, vinul fiert. Birourile erau goale. Emisiunile de sărbători erau gata, iar lucrul pentru cele noi avea să înceapă după Anul Nou.

— Ai aflat cumva ce emisiune o să faci la anul? a întrebat-o Annika în timp ce coborau scara în spirală care ducea la camera de montaj.

Anne Snapphane a făcut o grimasă:

— Slabe şanse să fac altceva decât până acum. Dar sper să scap

odată de *Divanul femeilor.* M-am ocupat de toate scenariile posibile: el o înşală cu prietena ei cea mai bună, prietena ei cea mai bună s-a combinat cu fiu-su, fiu-su a înşelat-o cu câinele... M-am săturat!

— Şi ce-ai vrea să faci?

— Orice altceva! La primăvară s-ar putea să merg în Malaezia pentru o nouă emisiune. E vorba despre câţiva oameni care or să locuiască pe o insulă pustie cât mai mult posibil, fără ca telespectatorii să-i poată elimina prin vot. Pare interesant, nu?

— Mie mi se pare al naibii de plicticos, i-a răspuns Annika.

Anne Snapphane s-a uitat la ea, prefăcându-se indignată, apoi a luat-o pe un coridor.

— Ce bine că nu conduci tu postul ăsta, i-a spus Annikăi. Eu cred c-o să fie mişto. Oamenilor le plac rahaturile de genul ăsta. Gata, am ajuns.

Au intrat într-o cameră plină cu monitoare, videocasetofoane, pupitre de comandă, tastaturi şi cabluri. Era mult mai mare decât chichineţele care serveau drept camere de montaj la televiziunea naţională. Înăuntru se aflau chiar şi două fotolii, o canapea şi, într-un colţ, o măsuţă pentru cafea. Tânărul specialist în montaj care se ocupa de finisarea emisiunii stătea pe un scaun rotativ în faţa pupitrului principal, privind un ecran pe care se perindau tot felul de imagini. Annika l-a salutat, apoi s-a aşezat pe unul dintre fotolii.

— Pune secvenţa de la început, i-a spus Anne tânărului, apoi s-a aşezat pe canapea.

Acesta a luat o casetă şi a băgat-o într-un videocasetofon. Monitorul cel mai mare a pâlpâit de câteva ori, apoi a pornit o numărătoare inversă. În cele din urmă, a început şi emisiunea: binecunoscutul prezentator a intrat în studio, iar audienţa a aplaudat copios. Prezentatorul a anunţat că în acea emisiune avea să prezinte cele mai importante divorţuri ale anului, cazul unui politician care vomitase pe pupitrul recepţionerului de la Cale Opera şi multe alte subiecte la fel de importante.

— Gata, a intervenit Anne, poţi să dai volumul la minimum. Ei, ce zici? Nu ţi se pare mişto?

Annika a încuviinţat din cap şi a luat o gură de vin – era foarte aromat.

— Ştii ceva despre Helena Starke? a întrebat-o pe Anne.

— Starke... mi se pare un nume cunoscut. Cu ce se ocupă?

— Lucrează la Secretariatul Olimpic. Era mâna dreaptă a Christinei Furhage. Locuieşte în Insula de Sud, are vreo patruzeci de ani, e brunetă şi e tunsă scurt.

— Ah, Helena Starke! Gata, o ştiu! E o activistă lesbiană – genul băieţos.

Annika s-a uitat la prietena ei cu un aer sceptic:

— Cum adică „genul băieţos"?

— E activistă în Asociaţia Naţională Suedeză pentru Eliberare Sexuală. Publică tot felul de articole în care spune că vrea ca lesbienele să fie mai puţin delicate, că practicile sexuale convenţionale sunt limitate şi alte chestii de genul ăsta.

— Şi de unde ştii toate astea?

A venit rândul Annei Snapphane să se uite la prietena ei cu un aer sceptic:

— Păi, ce crezi că fac toată ziua? Am numerele de telefon ale tuturor activiştilor din ţară. Altfel cum crezi c-aş putea să-mi fac emisiunile?

Annika a făcut o grimasă prin care recunoştea că o luase gura pe dinainte, apoi şi-a terminat vinul fiert.

— Ai chemat-o la vreuna dintre emisiunile tale?

— Nu, n-ar fi venit. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, cred că am invitat-o de două ori... Cică îşi recunoaşte public şi îşi susţine sexualitatea, dar nu vrea să-i fie exploatată de către mass-media.

— O femeie cu capul pe umeri, a spus Annika.

— Din fericire pentru mine, nu toată lumea gândeşte la fel ca ea, altminteri s-ar duce de râpă Divanul femeilor. Mai vrei nişte vin fiert?

— Nu, trebuie să mă întorc în groapa cu şerpi... Sunt sigură că acuma se întreabă cu toţii unde a dispărut iepuraşul.

•

După-amiaza lui Anders Schyman fusese cam plicticoasă. Avusese o întâlnire cu doi angajaţi de la departamentul de marketing: tipul responsabil cu tirajul şi un contabil. Doi economişti a căror treabă era să-şi bage nasul unde nu le fierbea oala. Amândoi refuzaseră propunerea lui de a face mai multe investigaţii sociale. Responsabilul cu tirajul i-a pus la proiector tot felul de planşe cu

grafice, cifre şi tabele care prezentau evoluţia comparativă a tirajelor celor mai mari trei tabloide.

— De exemplu, iată o zi în care principalul nostru rival a vândut cu 43 512 exemplare mai mult decât noi, i-a spus analistul, arătându-i o dată de la începutul lui decembrie. Ştirile pe care le-am avut în ziua aceea n-au avut nicio şansă în faţa celor publicate de concurenţă.

A intervenit şi contabilul:

— La începutul lui decembrie, *Kvällspressen* s-a axat pe ştiri serioase, ceea ce s-a dovedit a fi o strategie păguboasă. Tirajul nostru a avut o creştere nesemnificativă faţă de anul trecut. Unde mai pui că ai folosit şi o parte din resursele alocate pentru alte departamente.

Cât timp au vorbit cei doi economişti, Anders Schyman a ascultat cu un aer gânditor, răsucind între degete un pix, iar când au terminat, le-a răspuns cu multă precauţie:

— Desigur, aveţi dreptate. În sensul că, privind în urmă, ne putem da seama că subiectul nostru principal în ziua aia nu era foarte spectaculos. Dar oare aveam altă soluţie? Faptul că, anul ăsta, statul a depăşit cheltuielile prevăzute în bugetul pentru Apărare nu era tocmai ştirea deceniului, dar numai noi am scris despre asta, iar restul presei a preluat ştirea de la noi. În ziua aia, tabloidul rival a scos un supliment dedicat reducerilor de Crăciun; iar ştirea lor cea mai importantă a fost că vedeta aia de televiziune a reuşit să se vindece de bulimie. Deci cu greu am fi putut găsi o ştire cu care să-i batem la tiraj.

Redactorul-şef s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de fereastră şi a aruncat o privire spre Ambasada Rusiei. Afară totul era colorat în nuanţe de gri.

— S-au întâmplat multe în decembrie. Mai ţineţi minte? a continuat el. Avionul care s-a prăbuşit pe aeroportul Bromma, vedeta de televiziune care a fost condamnată pentru viol, fotbalistul care a fost prins beat la volan, după care clubul său i-a reziliat contractul. E drept că, în luna decembrie a anului trecut, am avut nişte tiraje enorme, dar şi anul ăsta ne-am descurcat destul de bine: chiar dacă ne-am axat pe articole de investigaţie, am reuşit să atingem nivelul de anul trecut, ba chiar să-l şi depăşim un pic. Faptul

că rivalul nostru ne-a surclasat într-o anumită zi nu înseamnă că e o strategie greşită să ne ocupăm şi de puterile statului. Cred că e prematur să tragem o concluzie.

— Stabilitatea noastră financiară depinde de succesul înregistrat în anumite zile, a intervenit contabilul pe un ton sec.

— La prima vedere, aşa pare. Dar trebuie să ne gândim la imaginea de ansamblu, a spus Anders Schyman, întorcându-se cu faţa către cei doi. Trebuie să ne consolidăm credibilitatea în rândul cititorilor, pentru că am cam lăsat deoparte aspectul ăsta, le-a explicat redactorul-şef – probabil că le ţinuse acest discurs de nenumărate ori. O să avem în continuare blonde şi accidente de maşină pe prima pagină, dar nu trebuie să neglijăm investiţia pe termen lung în calitate.

— Păi, problema e cât anume investim în chestia asta, a intervenit contabilul.

— Sau mai degrabă cum investim, i-a ripostat Schyman. Câtă vreme cheltuielile rămân în limitele stabilite, pot să aloc resursele ziarului cum cred de cuviinţă. Consiliul de conducere mi-a dat libertate totală în privinţa asta.

— Ăsta e un aspect pe care cred c-ar fi bine să-l analizăm încă o dată, a replicat contabilul.

Anders Schyman a oftat:

— Chiar trebuie să discutăm iarăşi problema asta? Tonul redactorului-şef dădea de înţeles că specialistul în chestiuni contabiliceşti venea în biroul său lună de lună şi, în mod invariabil, aducea vorba despre acest subiect.

— Da, cred că trebuie, i-a răspuns contabilul, fluturând planşele pe care le pusese la proiector. Datele astea conţin formula unui tabloid de succes.

Întrucât aveau o diplomă în management şi lucrau de şase luni în departamentul de vânzări al ziarului, cei doi ageamii din faţa lui îşi închipuiau că ei descoperiseră reţeta cu ajutorul căreia se puteau obţine bani din presă. Datele contabilului erau corecte, atâta doar că le interpreta în mod greşit.

— Mă tem că nu sunt de acord. De ce credeţi că stau eu în biroul ăsta? Dacă e vorba de o simplă formulă, de ce n-ar pune investitorii un computer în locul meu, ceea ce i-ar scuti de plata unui

salariu? Ca să faci prima pagină a unui ziar – şi un tabloid în general – n-ai nevoie doar de analize pe computer care să-ţi arate când au scăzut vânzările. Ai nevoie de pasiune şi experienţă. Mi-ar plăcea ca voi doi să vă concentraţi asupra marketingului. Să ne spuneţi când avem tirajul cel mai mare şi de ce. Am putea îmbunătăţi sistemul de distribuţie? Ar trebui să modificăm ora la care dăm ediţia la tipografie? Am putea economisi nişte timp dacă am trimite ediţia prin satelit în oraşele din provincie, ca să fie tipărită acolo? Voi la chestii dintr-astea vă pricepeţi. Aşa că lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de problemele editoriale.

— Am făcut deja toate astea, a răspuns repede contabilul.

— Mai faceţi-le o dată! i-a tăiat-o Schyman. Şi faceţi-le mai bine!

După ce-a rămas singur în birou, redactorul-şef a scos un oftat prelung. Uneori, discuţiile de genul acela puteau fi foarte fructuoase. În urmă cu zece ani, astfel de consultări nu erau posibile: pe atunci, exista o separare foarte clară între departamentul de marketing şi cel editorial. Acum Schyman considera că e de datoria lui să construiască punţi între Cifre şi Cuvinte. Specialiştii în marketing nu trebuiau să-şi închipuie că se puteau apuca să dicteze conţinutul editorial. Dar lui Schyman îi era cât se poate de limpede că avea nevoie de ei. Ştia că datele statistice referitoare la tiraj erau extrem de importante, aşa că, în fiecare săptămână, le analiza pe îndelete împreună cu economistul care tocmai ieşise din birou. Ceea ce nu însemna că trebuia să-i permită contabilului să se amestece în treburile lui.

Tirajul unui tabloid e un fel de mecanism foarte sensibil care poate fi influenţat de un număr aproape infinit de factori. În fiecare dimineaţă, în jurul orei patru, specialiştii vin în redacţie ca să calculeze numărul de exemplare care urmează să fie trimis la chioşcurile din întreaga ţară. Toate variabilele de bază se aflau deja în computer: anotimpul, ziua săptămânii, sărbătorile legale. De exemplu, dacă urma să plouă, ziarele nu mai erau trimise chioşcurilor aflate pe malul mării, ci în magazinele IKEA. De asemenea, întrucât oamenii îşi făceau cumpărăturile săptămânale mai ales joia, în ziua aceea erau trimise mai multe exemplare în supermarketuri. Iar de Crăciun, când oamenii plecau de acasă,

măreau numărul de exemplare trimise la benzinăriile de pe autostrăzi.

Un eveniment important produs într-un oraş mic constituia sursa unor articole care creşteau vânzările în plan local. În astfel de cazuri, numai specialiştii puteau stabili tirajul, pentru că nu era suficient să adauge zece procente la fiecare punct de distribuţie. Pentru un chioşc de presă rătăcit într-un colţ de ţară, care vindea doar zece ziare pe zi, o mărire de zece la sută ar fi însemnat un singur exemplar în plus. Aşa că, în astfel de cazuri, trebuia să măreşti tirajul cu patru sute la sută.

Factorul care contribuia cel mai puţin la stabilirea tirajului era prima pagină; conţinutul său era lipsit de importanţă, exceptând zilele în care publicau un material despre căsătoria regelui sau despre prăbuşirea unui avion.

În afară de aceşti factori, trebuiau luate în calcul şi alte variabile. Dacă în nordul ţării se producea un eveniment important, specialiştii în tiraj erau puşi în situaţia de a lua repede o decizie cu privire la sporirea numărului de avioane cu ajutorul cărora erau transportate ziarele, în mod evident, era o chestiune strict financiară: care erau costurile livrării pe calea aerului şi cât de mare avea să fie profitul din vânzarea exemplarelor suplimentare. Dar trebuia luat în calcul şi cazul în care un cititor ar fi fost nemulţumit că nu mai găseşte niciun exemplar din *Kvällspressen* şi ar fi fost nevoit să cumpere tabloidul rival. Aşa că, de cele mai multe ori, închiriau un avion suplimentar.

Schyman s-a aşezat faţa computerului şi s-a conectat la baza de date a agenţiei de presă TT. A trecut repede în revistă ştirile care fuseseră adăugate în ultimele douăzeci şi patru de ore; erau vreo două sute de ştiri naţionale, internaţionale şi din lumea sportului. Toate redacţiile suedeze îşi stabileau ştirile naţionale şi internaţionale în funcţie de fluxul agenţiei TT.

Anders Schyman şi-a adus aminte de un alt discurs al contabilului, din care reieşea că numărul cumpărătorilor era destul de mic. Contabilul îi descrisese Cititorul, portretul standard al celui care cumpăra *Kvällspressen*: era vorba despre „bărbatul cu salopetă”, muncitorul de vreo cincizeci şi cinci de ani, care cumpăra tabloidul de pe vremea când avea douăzeci de ani. Toate tabloidele îşi aveau

cititorii lor devotaţi, cei despre care redacţiilor le plăcea să creadă că ar fi trecut prin foc şi apă ca să pună mâna pe un exemplar din ziarul lor preferat – aceştia alcătuiau aşa-numitul „nucleu dur”. Anders Schyman era îngrijorat de faptul că, în cazul lui *Kvällspressen*, numărul celor din nucleul dur era din ce în ce mai mic.

A doua categorie era cea a cititorilor fideli, care cumpărau ziarul de câteva ori pe săptămână. Dacă aceştia nu mai cumpărau ziarul într-o zi, repercusiunile asupra tirajului erau dezastruoase – exact aşa începuse criza cu doi ani înainte. În prezent, *Kvällspressen* se străduia să găsească o nouă categorie de cititori. Anders Schyman era sigur că se aflau pe drumul cel bun, însă noii cititori încă nu reuşiseră să-l înlocuiască pe „bărbatul cu salopetă”. Dar nu era decât o chestiune de timp. Avea nevoie de angajaţi cu o gândire nouă. Nu mai putea face ziarul cu oameni trecuţi de patruzeci şi cinci de ani. Anders Schyman era conștient de acest lucru şi ştia cum anume avea să facă schimbările de care era nevoie.

•

Când a ajuns în redacţie, Annika se simţea un pic ameţită din cauza vinului fiert. Nu era un sentiment foarte plăcut. S-a străduit să meargă cât mai drept şi n-a vorbit cu nimeni în drum spre biroul ei. Scaunul secretarei era gol. Plecase deja acasă, deşi avea program până la ora cinci după-amiază. Annika şi-a aruncat paltonul şi fularul pe canapea, apoi s-a dus să-şi ia două pahare de cafea. De ce naiba băuse vin fiert?

A format numărul sursei sale din poliţie, dar suna ocupat. A închis şi s-a apucat să scrie ce aflase despre copiii Christinei: că fiul murise şi că fiica era piromană. A terminat un pahar de cafea, iar pe celălalt l-a luat cu ea la calculatorul de unde se accesau bazele de date. A căutat prin arhive şi a descoperit că, într-adevăr, cu şase ani în urmă, centrul psihiatric din Botkyrka arsese din temelii. Incendiul fusese provocat de o fată de paisprezece ani. Nu se înregistrase nicio victimă, dar clădirea fusese distrusă complet. Aşadar, detaliile pe care, în criza ei nervoasă, i le dezvăluise Helena Starke erau exacte.

S-a întors în biroul ei ca să-şi sune încă o dată sursa.

— Ştiu că ai tot dreptul să fii supărat pe mine din cauza codurilor de securitate..., a fost primul lucru pe care i l-a spus Annika.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a oftat:

— Cum adică „supărat"? Îţi dai seama ce zici? Ai divulgat cea mai importantă pistă pe care o avem, iar tu îţi închipui c-am fost doar supărat? Să ştii c-am fost al dracu' de furios! În primul rând pe mine, pentru că ţi-am povestit despre chestia asta.

Annika a închis ochii. Se simţea complet dezarmată: nu avea niciun rost să caute scuze pentru faptul că redactorii scriau titluri pe care n-ar fi trebuit să le scrie. Singura stratagemă care ar fi putut da roade era să contraatace.

— Ei, ce să-ţi spun! a spus Annika pe un ton plin de reproş. Cine a divulgat ce? Ştiam foarte bine cum stă treaba cu codurile, dar timp de douăzeci şi patru de ore n-am publicat nimic despre chestia asta, exact aşa cum mi-ai cerut. Nu mi se pare corect!

— Nu ţi se pare corect? Gândeşte-te că investigăm o crimă, ce Dumnezeu! Ai impresia că aici e vorba de corectitudine?

— Nu trebuia să fii geniu ca să-ţi dai seama că a fost o problemă cu codurile de securitate. Deci, cel mai bine ar fi fost dacă nu-mi dădeai voie să scriu nimic despre chestia asta, i-a spus ea pe un ton sec.

Poliţistul a oftat uşor. Annika reuşise să-l prindă în cursă.

— Bine. Spune-mi că-ţi pare rău şi hai să trecem peste chestia asta.

Annika a tras aer în piept cu putere:

— Îmi pare rău că s-au strecurat în titlu cuvintele: „coduri de securitate". După cum probabil ai observat, nu se regăsesc în articolul propriu-zis. Titlul a fost scris dis-de-dimineaţă de unul dintre redactorii noştri. S-a străduit să-şi facă treaba cât mai bine şi habar n-avea că trebuia să evite cuvintele astea...

— Ai naibii redactori!... Şi acuma ce vrei?

Annika a zâmbit.

— Aţi stat de vorbă cu Lena Milander, fata Christinei?

— Despre ce?

— Despre ce-a făcut în vinerea atentatului.

— De ce întrebi?

— Am aflat că e piromană.

— E obsedată de foc, a corectat-o poliţistul. Piromania e o boală foarte rară şi poate fi identificată foarte precis. Pentru ca o

persoană să fie declarată piromană, trebuie să îndeplinească cinci criterii care, în linii mari, descriu comportamentul unei persoane cu o fascinaţie patologică pentru foc şi tot ceea ce ţine de foc, cum ar fi pompierii, extinctoarele...

— Bine, e obsedată de foc. Dar, spune-mi, ai vorbit cu ea?

— Da.

— Şi?

— Nu pot să-ţi spun mai mult.

Annika a căzut pe gânduri. S-a întrebat dacă ar fi fost bine să-i spună ce aflase despre fiul Christinei, dar a hotărât repede că nu era o idee bună. Moartea unui băieţel de cinci nu avea nicio legătură cu investigaţia.

— Şi până la urmă ce s-a întâmplat cu codurile de securitate?

— Crezi c-ar fi bine să-ţi spun?

— Ei, haide!

Poliţistul a făcut o pauză.

— Investigaţiile sunt în curs de desfăşurare.

— Aveţi vreun suspect?

— Deocamdată nu.

— Sau vreo pistă?

— Da, bineînţeles! Ce naiba crezi că facem toată ziua?

— Bine, a spus Annika, aruncându-şi o privire pe însemnările din timpul conversaţiei. Să-ţi spun ce-am de gând să scriu. Că vă continuaţi ancheta în legătură cu codurile – îmi închipui că nu-i nicio problemă, din moment ce chestia asta a apărut deja în presă –, că aţi interogat mai multe persoane, fără să stabiliţi niciun suspect, dar că, în prezent, ancheta urmăreşte mai multe piste.

— E în regulă, i-a răspuns poliţistul.

După ce a pus receptorul în furcă, Annika a rămas cu un gust amar. Era necăjită pentru că tâmpitul care scrisese acel titlu îi distrusese câţiva ani de muncă. Lucrurile pe care reuşise să le afle în acea conversaţie erau complet inutile. Nişte porcării. *Nada*![20] Acum trebuia să se bazeze pe colegii ei şi pe sursele lor.

În clipa următoare, Berit şi Patrik au apărut în uşă.

— Eşti ocupată?

---

[20] În spaniolă, în original: „nimic”.

— Nu, intraţi! Luaţi loc pe canapea! Puteţi să-mi aruncaţi hainele pe podea: sunt atât de murdare, încât nu mai contează...

— Pe unde ai fost? a întrebat-o Berit, punând paltonul Annikăi în cuier.

— Prin noroaiele din jurul Secretariatului Olimpic. Sper că azi aţi avut mai mult noroc decât mine, le-a spus ea pe un ton posomorât, apoi le-a făcut un rezumat al conversaţiei pe care o avusese cu sursa ei.

— Un accident de muncă, a consolat-o Berit. În viaţă ai şi ghinion...

Annika a oftat:

— Mda... Atunci să-i dăm drumul! Ia zi, Berit, ce-ai aflat azi?

— Ţi-am spus că i-am luat un interviu şoferului – o să iasă un material foarte bun. Şi am dat mai multe telefoane ca să aflu ceva despre taximetristul ăla. E destul de ciudat: nimeni nu vrea să spună nimic despre locul în care s-a dus Christina după ce a plecat de la petrecerea de Crăciun, încă nu ştim ce-a făcut între miezul nopţii şi ora 3:17.

— Vasăzică ai două subiecte: unu, potrivit şoferului, Christinei îi era teamă să nu fie aruncată în aer, şi doi, nu se ştie ce-a făcut după ce-a plecat de la petrecere. Iar tu, Patrik?

— Abia am ajuns în redacţie, dar am reuşit să dau două telefoane. În seara asta, Tigrul o să fie dat în urmărire prin Interpol.

— Serios? s-a mirat Annika. La nivel internaţional?

— Cred că da. Parcă au zis ceva de „zona doi”.

— Zona doi e Europa, au spus Berit şi Annika aproape simultan, izbucnind în râs.

—Vizează cumva o ţară anume?

— Habar n-am, a răspuns Patrik.

— Deci, o să te ocupi de ştirile care apar în noaptea asta, a spus Annika. Din nefericire, eu nu prea am despre ce scrie... Dar am reuşit să aflu câteva lucruri interesante.

Le-a povestit despre primul soţ al Christinei Furhage – bogătaşul din industria forestieră –, despre fiul cel mort şi despre fiica piromană, despre aventura amoroasă a lui Evert Danielsson cu o secretară şi despre viitorul său nesigur, despre ieşirea Helenei Starke şi despre faptul că era o lesbiană militantă.

— Şi de ce te interesează chestiile de genul ăsta? a întrebat Patrik pe un ton sceptic.

Annika l-a privit cu un aer îngăduitor:

— Pentru că, uneori, dragul meu, cercetările astea cu caracter general asupra vieţii omeneşti dau la iveală câte ceva. Identifici cauza şi efectul. Obţii o înţelegere a individului şi a impactului pe care-l are asupra societăţii. O să descoperi singur chestia asta, după ce o să stai în redacţia asta la fel de mult ca mine.

Patrik o privea cu un aer neîncrezător:

— Cum zici tu... Tot ce vreau e ca materialul meu să ajungă pe prima pagină.

Annika a schiţat un zâmbet:

— Foarte bine. Atunci să trecem la treabă!

Berit şi Patrik au ieşit din birou, iar Annika a ascultat buletinul de ştiri al postului naţional de radio înainte să meargă la şedinţa de redacţie căreia toată lumea îi spunea „sesiunea de la şase". Ca de fiecare dată când era vorba de moartea cuiva, buletinul a vorbit despre Furhage citând câteva detalii juridice publicate de ziarele de dimineaţă, apoi au abandonat subiectul şi au tratat pe larg alegerile parlamentare din India.

Annika a închis radioul, a trecut pe la bucătărie ca să bea un pahar mare de apă, apoi s-a dus în sala de şedinţe. Din fericire, îi trecuse ameţeala. Anders Schyman era singur în birou şi părea să fie binedispus.

— Veşti bune? l-a întrebat Annika.

— Pe naiba! Se pare că nu stăm destul de bine cu finanţele. Tocmai am avut o întâlnire cu băieţii de la marketing, iar chestia asta mă binedispune întotdeauna. Tu ce noutăţi ai?

— Titlul cu codurile de securitate din ediţia de azi a fost complet inutil. Vreau să discutăm cu toţii chestia asta. Pentru mine, a fost o catastrofă... Şi am găsit câteva schelete în dulapul Christinei Furhage. Dacă ai timp, o să-ţi povestesc după şedinţă.

Ingvar Johansson, Pelle Oscarsson şi Spike, celălalt redactor de noapte, au intrat în birou unul după altul. Erau foarte gălăgioşi: vorbeau tare şi râdeau aşa cum fac bărbaţii între ei. Annika a tăcut, aşteptându-i să ia loc.

— Aş vrea să vă spun ceva, a început Anders Schyman pe un

ton vioi, aşezându-se pe un scaun. Ştiu că nimeni din această cameră n-are nicio legătură cu problema asta, dar aş vrea s-o discutăm în mod oficial. Este vorba despre titlul de pe paginile şase şi şapte din ediţia de azi: „Codurile de securitate reprezintă cheia atentatului”. Ziarul nostru n-ar fi trebuit să menţioneze codurile. După şedinţa de ieri, lucrul ăsta era cât se poate de limpede. Cu toate astea, titlul a apărut pe paginile şase şi şapte. Am dat-o în bară rău de tot! Imediat după şedinţa asta, o să-l chem pe Jansson ca să-mi explice cum naiba de s-a întâmplat una ca asta.

Annika simţea că, pe măsură ce redactorul-şef vorbea, obrajii i se înroşeau din ce în ce mai tare. Se străduia să pară indiferentă, dar nu prea îi ieşea. Era limpede în numele cui vorbea Schyman şi cu cine ţinea.

— Mi se pare incredibil că trebuie să discutăm chestia asta. Am crezut că e limpede pentru toată lumea că acţionăm în funcţie de directivele mele şi de deciziile pe care le luăm în aceste şedinţe. Uneori, ştim lucruri despre care hotărâm să nu scriem nimic. Eu decid care sunt acele lucruri. Înţelegerea Annikăi cu sursa ei era să nu scrie despre coduri, iar Annika nu le-a pomenit în articolul ei. Cu toate astea, iată ce-a ieşit! Cum de e posibil aşa ceva?

Nimeni n-a scos o vorbă. Annika stătea cu capul plecat. Spre supărarea ei, simţea că i se umezesc ochii, dar a strâns din dinţi şi s-a abţinut să nu plângă.

— Bine, a spus Schyman. Din moment ce nimeni nu poate să-mi explice cum de s-a întâmplat, cred că ar fi bine să învăţăm din greşeala asta şi să ne asigurăm că n-o să se mai întâmple niciodată. Ne-am înţeles?

Cei trei bărbaţi au bâiguit ceva, iar Annika a strâns iarăşi din dinţi.

— Iar acuma, a continuat redactorul-şef, haideţi să trecem în revistă subiectele. Annika, tu ce ai pentru mâine?

Annika s-a îndreptat de spate, dregându-şi glasul, iar Ingvar Johansson o privea cu buzele strânse.

— Berit are două ştiri, a spus ea. A stat de vorbă cu şoferul Christinei şi a aflat că şefei comitetului îi era teamă să nu fie aruncată în aer; de asemenea, pregăteşte un material despre ultimele ei ore. Iar Patrik a aflat că Tigrul urmează să fie dat în

urmărire prin Interpol, deci, în noaptea asta, o să scrie ceva despre ancheta poliţiei. În ceea ce mă priveşte, sursa mea o să fie foarte rezervată de acum înainte. Am stat de vorbă cu Evert Danielsson, unul dintre subordonaţii Christinei, care a fost dat afară...

A tăcut şi a plecat privirea.

— Pare un subiect promiţător, dar n-avem cum să punem atentatul pe prima pagină şi mâine, a spus Schyman, gândindu-se la contabil.

Potrivit calculelor, nicio ştire nu vindea ziarul mai mult de două – cel mult trei – zile, indiferent de cât de importantă era.

— Ar fi a patra zi, a continuat el, aşa că trebuie să schimbăm placa. Ce altceva am putea pune pe prima pagină?

— Chiar crezi că e bine să ignorăm complet ipoteza teroristă? a intervenit Spike. N-am tratat deloc aspectul ăsta...

— Ce vrei să spui, mai exact? a întrebat redactorul-şef.

— Păi, toate celelalte ziare au prezentat atacurile teroriste îndreptate împotriva complexurilor olimpice de-a lungul timpului. În plus, au încercat să stabilească grupurile teroriste care s-ar putea afla în spatele atentatului. Dar noi n-am publicat niciun rând despre chestiile astea.

— Ştiu că, în ultimele zile, n-ai fost în redacţie, dar sunt sigur că ziarele ajung şi în suburbiile din nord..., i-a răspuns Schyman pe un ton calm.

Spike a înghiţit în sec, iar redactorul-şef a avut încă o dată impresia că avea în faţă o mână de copii îndărătnici.

— Am făcut o listă cu celelalte atacuri asupra complexurilor olimpice atât în ediţia de sâmbătă, cât şi în cea de duminică, a continuat Schyman. Şi ne-am abţinut să facem speculaţii contrare normelor deontologice cu privire la grupurile teroriste care s-ar putea afla în spatele atentatului. În schimb, am avut alte ştiri, care n-au avut concurenţă pe piaţă. Tot ce putem spera e ca titlul tâmpit din ediţia de azi să nu fi secat izvorul ştirilor excelente de până acum. În loc să ne adăugăm corului care îngâna refrenul terorist, am publicat informaţii percutante, preluate ulterior de toată lumea, iar ăsta e un lucru cu care ne putem mândri. Sursele noastre ne-au spus că nu a fost un atac îndreptat împotriva Jocurilor în genere, nici împotriva Olimpiadei de la Stockholm, nici a arenelor olimpice. Potrivit

informaţiilor pe care le deţinem, a fost vorba de un atac îndreptat împotriva Christinei Furhage, comis de o persoană din anturajul ei. Tocmai de-aia suntem atât de siguri de poziţia pe care am adoptat-o faţă de atentat şi tocmai de-aia n-o să publicăm nici mâine lista grupurilor teroriste care s-ar putea afla în spatele exploziei. Dar să ne spună Domnul Redactor de Ştiri ce punem pe prima pagină.

Ingvar Johansson şi-a luat imediat un aer foarte important şi a parcurs lista lungă pe care o avea în faţă. Annika trebuia să recunoască: redactorul de ştiri era foarte eficace şi, de obicei, avea o judecată limpede. În timp ce-l asculta, şi-a dat seama că Spike se uita la ea cu un aer ostil. S-a simţit foarte uşurată după ce s-a terminat şedinţa, iar bărbaţii au ieşit din biroul redactorului-şef.

— Ia zi, ce-ai aflat azi? a întrebat-o Schyman. Annika i-a spus ce descoperise şi i-a arătat poza în care apăreau Christina, primul ei soţ şi fiul lor.

— Pe măsură ce scormonesc mai adânc în trecutul Christinei, aflu chestii din ce în ce mai sumbre, i-a spus ea.

— Şi unde duc toate astea? a întrebat-o redactorul-şef.

Annika a ezitat o clipă:

— Chestiile pe care le-am aflat până acum nu pot fi publicate, dar sunt sigură că undeva în trecutul ei există o explicaţie pentru toate astea.

— Şi ce te face să crezi că adevărul din spatele acestei poveşti va putea fi publicat?

Annika s-a înroşit un pic:

— Nu ştiu... Dar vreau să aflu cum se leagă toate lucrurile astea, ca să fiu cu un pas înaintea tuturor. Abia apoi am să le pot pune poliţiştilor întrebări cu ajutorul cărora să aflăm informaţii importante înaintea celorlalte ziare.

Redactorul-şef a zâmbit:

— Foarte bine! Sunt foarte mulţumit de ce-ai făcut în ultimele zile. Nu te dai bătută, ceea ce e lăudabil. Şi nu ţi-e teamă de confruntări, dacă se dovedesc a fi inevitabile, ceea ce e şi mai lăudabil.

Annika a plecat privirea şi s-a înroşit şi mai tare:

— Mulţumesc.

— Iar acum o să-l sun pe Jansson şi-o să-l întreb cum dracu'

de-a ajuns titlul ăla nenorocit în ziar.

Annika s-a întors în biroul ei şi, dintr-odată, şi-a dat seama că era lihnită. S-a dus la Berit şi a întrebat-o dacă voia să meargă cu ea la cantina angajaţilor. Reportera a fost de acord, aşa că şi-au luat bonurile de masă şi au pornit într-acolo. În seara aceea, se servea jambon glasat cu cartofi şi sos de mere.

— Doamne, deja au început![21] a spus Berit. Or să ne ţină cu meniul ăsta până după Revelion.

Au preferat să meargă la tejgheaua unde se serveau salate. Cantina enormă era aproape goală, iar Annika şi Berit s-au aşezat la o masă dintr-un colţ.

— Ce crezi că a făcut Christina după miezul nopţii? a întrebat Berit, muşcând dintr-o felie de morcov.

Annika a stat pe gânduri câteva clipe, băgând în gură câteva boabe de porumb.

— A plecat de la restaurant împreună cu o lesbiană faimoasă, a adăugat Berit. Crezi că e posibil să se fi dus undeva împreună?

— Helena Starke era beată criţă. Deci, poate că Furhage a dus-o acasă...

— Cu ce? Cu autobuzul de noapte?

Annika a dat din cap, apoi şi-a continuat raţionamentul:

— Christina avea un card pentru taxiuri, bani şi vreo două mii cinci sute de angajaţi care ar fi putut avea grijă ca Helena Starke să ajungă acasă cu o maşină. Dar oare de ce şefa Comitetului Olimpic şi, în acelaşi timp, „Femeia anului” ar fi condus la metrou o lesbiană beată criţă? Nu se leagă!

Gândul le-a venit amândurora în acelaşi timp.

— Exceptând cazul în care...

— Crezi că e posibil ca...?

Annika şi Berit au izbucnit în râs. Ideea că Furhage ar fi putut fi lesbiană părea foarte deplasată.

— Poate că au dat o fugă la Starea Civilă ca să se căsătorească, a spus Berit, iar Annika a zâmbit. Dar, lăsând gluma deoparte, crezi că e posibil să fi avut o relaţie?

Annika şi Berit au căzut pe gânduri, mestecând fiecare câte o

[21] În Suedia, jambonul glasat se prepară mai ales de Crăciun.

frunză de salată.

— De ce nu? a întrebat Annika. Helena Starke a spus că o cunoştea pe Christina mai bine decât oricine.

— Dar asta nu înseamnă că s-au şi culcat împreună.

— Aşa-i, a admis Annika, dar *ar putea* să însemne şi asta.

Unul dintre ospătari s-a apropiat de masa lor.

— Scuzaţi-mă, este cumva vreuna dintre dumneavoastră Annika Bengtzon?

— Eu sunt, a răspuns Annika.

— Sunteţi chemată în redacţie. Cică atentatorul a dat o nouă lovitură.

•

Când a ajuns în biroul redactorului-şef, toată lumea se strânsese deja acolo. Nimeni nu s-a uitat la ea când a intrat pe uşă. Annika încă avea porumb printre dinţi, iar geanta mai avea un pic şi îi cădea de pe umăr. Bărbaţii din birou îşi propuseseră să insiste cât mai mult pe ipoteza teroristă.

— Ziarul nostru a rămas mult în urmă din punctul ăsta de vedere, a spus Spike mai tare decât ar fi trebuit, iar Annika l-a auzit.

În timp ce se întorcea de la cantină, aflase frânturi din ce se întâmplase. S-a aşezat la unul dintre colţurile îndepărtate ale mesei, iar când şi-a strecurat picioarele sub masă scaunul a scârţâit uşor.

— Scuze! a spus ea.

Cuvântul a rămas suspendat în aer. Trebuia să-şi ceară scuze nu numai pentru că scaunul ei scosese un scârţâit. Trebuia să mănânce papara! Cu o oră înainte, stătuse chiar la masa aceea şi susţinuse că atentatorul o vizase pe Christina Furhage şi că explozia nu avea nicio legătură cu Jocurile propriu-zise, iar acuma bum! Încă o explozie într-un alt complex olimpic.

— Avem pe cineva la faţa locului?

— Da, Patrik Nilsson a plecat într-acolo, a spus Spike cu aerul unui om stăpân pe situaţie. Ar trebui să ajungă la Sätra Hall în zece minute.

— Sätra Hall? a întrebat Annika pe un ton surprins. Am crezut că a fost aruncat în aer un alt complex olimpic.

Spike s-a uitat la ea cu un aer superior:

— Sätra Hall este un complex olimpic.

— Şi la ce foloseşte? Ca loc de antrenament pentru aruncătorii de greutate?

Spike şi-a luat privirea de la ea:

— Acolo or să se desfăşoare mai multe probe, dar nu ştiu exact care.

— Întrebarea este asta: cum trebuie să procedăm? a intervenit Schyman. Trebuie să reluăm lucrurile pe care celelalte ziare le-au tot publicat în legătură cu ipoteza teroristă. Şi trebuie să pară că ne-am gândit la terorişti încă de la început. Cine se ocupă de treaba asta?

— Janet Ullman lucrează în tura de noapte, a spus Ingvar Johansson. Am putea s-o chemăm la redacţie mai devreme.

Annika se simţea cuprinsă de un vertij care ba o trântea la podea, ba o arunca până în tavan. Un coşmar! Un adevărat coşmar! Cum de se înşelase în aşa hal? Oare poliţia o minţise în toate acele zile? Îşi pusese în pericol reputaţia în cadrul redacţiei, prezentând atentatul potrivit punctului ei de vedere. Oare mai putea rămâne şefă la Investigaţii după tot ce se întâmplase?

— Va trebui să mergem la celelalte complexuri olimpice şi să vedem în ce stare se află sistemele lor de securitate, a spus Spike. Va trebui să chemăm personal suplimentar: cea de-a doua echipă de noapte, cea de-a doua echipă de după-amiază...

Cei trei şi-au întors piepturile bombate unul către altul, iar, din colţul ei, Annika nu le mai vedea decât spinările. Vorbeau unul peste altul, iar Annika s-a sprijinit pe spetează, respirând din greu. Era terminată. Ştia foarte bine că era terminată. Cum naiba mai putea rămâne la ziar după povestea asta?

Întâlnirea a fost scurtă şi la obiect. Toţi erau de acord cu privire la ce aveau de făcut şi toţi voiau să se pună pe treabă: aveau de gând să scrie cât mai repede materialele despre ipoteza teroristă. Annika stătea stingheră în colţul mesei. Nu ştia cum ar fi putut să se ridice de pe scaun fără să se facă ţăndări. Avea în gât un nod cât o cărămidă.

Anders Schyman s-a aşezat la biroul său şi a dat un telefon, iar Annika îi asculta modulaţiile vocii. După ce a terminat de vorbit, redactorul-şef a luat loc lângă ea.

— Annika, i-a spus el, căutându-i privirea. Să nu-ţi faci griji, da? Nu-i nicio problemă.

Dar Annika a întors capul într-o parte şi a clipit des ca să-şi alunge lacrimile.

— Toţi facem greşeli, a continuat Schyman cu glas domol. E un adevăr vechi de când lumea. Şi eu m-am înşelat. Am gândit la fel ca tine. Acuma trebuie să ne schimbăm punctul de vedere. Şi trebuie să publicăm materiale cât mai bune, înţelegi? Avem nevoie de tine, Annika...

Şefa de la Investigaţii a tras aer în piept cu putere şi a plecat capul.

— Da, ai dreptate..., a spus ea. Dar cât de proastă am fost! Eram atât de sigură că am dreptate...

— Poate că ai dreptate, a spus Schyman pe un ton precaut. Recunosc, pare improbabil, dar e posibil ca Furhage să fi avut vreo legătură personală cu Sätra Hall.

Annika a izbucnit în râs:

— Slabe şanse...

Redactorul-şef i-a pus mâna pe umăr, apoi s-a ridicat de pe scaun:

— Nu te lăsa dărâmată de chestia asta. Până acum, ai avut dreptate cu privire la toate celelalte aspecte al atentatului.

Annika a făcut o grimasă, apoi s-a ridicat şi ea în picioare.

— Cum ne-a parvenit vestea exploziei? Ne-a sunat Leif?

— Sau el sau Smidig din Norrköping.

Schyman s-a aşezat la biroul său, scoţând un oftat prelung.

— Te duci şi tu acolo în noaptea asta? a întrebat-o el.

Annika a împins scaunul sub masă şi a dat din cap.

— N-are niciun rost. Or să meargă acolo Patrik şi Janet. Eu o să mă ocup de subiectul ăsta începând de mâine-dimineaţă.

— Când o să terminăm cu exploziile astea, cred că ar fi bine să-ţi iei o vacanţă. În weekendul ăsta ai lucrat atâtea ore peste program, încât îmi închipui că ai făcut rost de cel puţin cinci zile libere.

Annika a schiţat un zâmbet obosit:

— Da, mulţumesc. S-ar putea să-mi iau o vacanţă.

— Iar acuma du-te acasă şi odihneşte-te.

Redactorul-şef a ridicat receptorul, semn că discuţia lor se sfârşise. Annika şi-a luat geanta şi a ieşit din birou.

Redacţia era în plină fierbere, ca de fiecare dată când se

întâmpla ceva cu adevărat important. La suprafață, totul părea destul de calm, dar, în ochii vigilenți ai redactorilor-șefi adjuncți și ai redactorilor, se vedea clar că erau încordați. Redacția era străbătută de propoziții scurte și iuți, reporterii și fotografii se apropiau cu pași siguri de telefoane sau de uși. Chiar și secretarele erau pătrunse de importanța evenimentului: aveau voci mai grave, iar degetele lor apăsau mai ferm pe butoanele telefoanelor. De obicei, Annikăi îi plăcea atmosfera aceea, dar acum a străbătut redacția cu un aer stingher. Berit i-a venit în ajutor:

— Annika, hai să asculți ceva!

Berit se întorsese de la cantină cu tot cu salată și mersese în biroul cu radiouri – o cameră mică aflată chiar lângă Investigații –, unde puteau fi ascultate toate frecvențele poliției din Stockholm și unul dintre posturile naționale. Unul dintre pereți era acoperit cu difuzoare în dreptul cărora se aflau butoanele și potențiometrele respective. Berit pornise două dintre ele: cel pentru secția Stockholm Sud și cel pentru secția care avea în grijă centrul – acestea două se ocupau de explozia de la Sätra Hall.

Annika nu auzea decât fâsâituri și pârâituri.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Nu știu sigur... Polițiștii au ajuns la fața locului în urmă cu un minut și au sunat la centrul de comandă ca să li se pună la dispoziție o frecvență bruiată.

Din difuzoare s-au auzit niște bolboroseli. Poliția din Stockholm avea două astfel de frecvențe bruiate. Când le foloseau, îți puteai da seama că vorbea cineva, dar cuvintele erau complet neinteligibile. Aveai impresia că asculți de la coadă la cap niște replici ale rățoiului Donald. Aceste frecvențe erau folosite rar și mai ales de brigada antidrog. Uneori, erau folosite și în timpul anumitor operațiuni de amploare, dacă exista bănuiala că infractorii aveau acces la frecvențele poliției. De asemenea, se recurgea la aceste frecvențe atunci când se comunicau informații atât de importante, încât poliția voia să le păstreze secrete.

— Oare am putea face rost de un aparat de decriptare? a întrebat Annika. S-ar putea să pierdem chestii foarte interesante.

La un moment dat, bolboroseala s-a întrerupt și nu s-au mai auzit decât fâsâiturile și pârâiturile de pe celelalte frecvențe. Annika

își plimba privirea peste peretele plin cu difuzoare. Secțiile de poliție ale celor opt districte din Stockholm foloseau două sisteme de radio diferite: Sistemul 70 și Sistemul 80.

Sistemul 70 avea frecvențe care începeau de la șaptezeci de megahertzi, iar Sistemul 80 se numea așa pentru că fusese introdus în anii optzeci. Procesul de trecere la Sistemul 80 ar fi trebuit să se încheie cu zece ani înainte, dar poliția încă nu reușise să-l ducă la bun sfârșit.

Annika și Berit ascultau cu încordare zgomotele care țâșneau din difuzoare, iar după un minut, o voce de bărbat de pe postul Sud 2 a împrăștiat negura electronică:

— Aici 2110.

Apelul venea de la o mașină de poliție din Skärholmen, o suburbie din sudul Stockholmului. Răspunsul a venit după o secundă:

— Da, 2110. Te ascultăm.

— Avem nevoie de o ambulanță la adresa în cauză. De fapt, de o mașină cu saci...

Preț de câteva clipe, din difuzoare s-au auzit iarăși șuierături și pârâituri. Annika și Berit s-au uitat una la alta în tăcere. „Mașină cu saci” însemna „furgon mortuar”, iar „adresa în cauză” trebuia să fie Sätra Hall, pentru că, în acel moment, poliția nu mai avea niciun alt caz în suburbiile din sud. De multe ori, dacă nu voiau să spună lucrurilor pe nume prin stație, polițiștii foloseau un limbaj codat; spunea „locul în cauză” sau „adresa în cauză”, iar suspecților le spuneau „subiecți”.

Polițistul de la centrul de comandă a întrebat:

— 2110, ambulanță sau mașină cu saci? Terminat.

Annika și Berit s-au apropiat de difuzor: răspunsul era esențial.

— Ambulanță. Terminat.

— Au găsit o victimă, dar se pare că nu-i la fel de terciuită ca Furhage, a spus Annika.

Berit a încuviințat din cap:

— Persoana pe care au găsit-o încă are capul prins de trup, dar e limpede c-a murit.

Pentru ca un polițist să poate declara că o persoană decedase,

trebuia ca aceasta să aibă capul desprins de trup – era o dovadă foarte clară că omul murise. Dar, în cazul de faţă, era limpede că persoana în cauză nu avea capul retezat, dar la fel de limpede era că îşi dăduse duhul. Altminteri, poliţistul n-ar fi pomenit furgonul mortuar – „maşina cu saci”.

Annika s-a dus repede în redacţie şi a spus:

— Explozia a produs o victimă.

Toţi cei din redacţie care lucrau la ediţia de a doua zi s-au întrerupt din ce făceau şi au ridicat privirea.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat Spike pe un ton sec.

— Una dintre frecvenţele poliţiei, i-a răspuns ea. Am să-l sun pe Patrik.

S-a dus în biroul ei şi a format numărul reporterului. Ca de obicei, Patrik i-a răspuns după primul apel – probabil că ţinea mobilul în mână.

— Cum e acolo?

— Nasol! a strigat Patrik. Au venit o mulţime de maşini de poliţie.

— Crezi că poţi să treci de cordon? l-a întrebat ea, străduindu-se să nu vorbească prea tare.

— Absolut nicio şansă! a răcnit reporterul. Au încercuit nu numai complexul, ci şi perimetrul din jurul său.

— A fost găsită vreo victimă?

— Ce-ai zis?

— A fost găsită vreo victimă?

— Da’ de ce ţipi? Nu, n-au descoperit nicio victimă. Şi nu văd nicio ambulanţă sau vreun furgon mortuar.

— Dar în curând o să vină o ambulanţă. Am aflat de pe frecvenţa poliţiei. Fii pe fază şi spune-i lui Spike tot ce afli. Eu o să mă duc acasă.

— Ce-ai zis? a urlat Patrik.

— Eu plec acasă! Ţine legătura cu Spike, a urlat şi ea.

— Bine!

Annika a închis şi a văzut că Berit stătea în uşă şi mustăcea.

— Nu-i nevoie să-mi zici cu cine ai stat de vorbă, a spus reportera.

•

Annika a ajuns acasă puţin după ora opt. Luase un taxi şi se aşezase pe bancheta din spate, iar pe drum o cuprinsese ameţeala. Şoferul era nemulţumit din pricina unei chestii apărute în *Kvällspressen* şi turuia despre responsabilitatea reporterilor şi despre mijloacele despotice folosite de politicieni. Asta era problema cardurilor pentru taxiuri: majoritatea şoferilor se simţeau obligaţi să se plângă de câte ceva imediat ce aflau că aveau în maşină pe cineva din presă.

— Mai bine îi spuneţi toate astea unui reporter. Eu sunt femeie de serviciu, îi spusese Annika.

Apoi închisese ochii şi dăduse capul pe spate. Încet-încet, pe măsură ce se strecurau prin traficul de pe Norr Mälarstrand, ameţeala i se transformase în greaţă.

— Te simţi rău? a întrebat-o Thomas când i-a deschis uşa, ţinând în mână o cârpă de bucătărie.

Annika a scos un oftat prelung:

— Sunt doar puţin ameţită.

Şi-a dat părul din ochi cu ambele mâini şi a simţit că era slinos – trebuia să-l spele a doua zi dimineaţă.

— A mai rămas ceva de mâncare? a întrebat ea.

— N-ai mâncat nimic la serviciu?

— Jumătate de porţie de salată... În timp ce mâncam, a apărut o ştire extrem de importantă.

— Mâncarea e pe masă: file de porc cu cartofi la cuptor.

Thomas şi-a aruncat cârpa pe umăr şi a dat să meargă în bucătărie.

— Copiii s-au culcat?

— Da, acum o oră, i-a spus el, întorcându-se către ea. Erau istoviţi... Şi cred că Ellen s-a îmbolnăvit. Ţi s-a părut că dimineaţă era mai obosită decât de obicei?

Annika a încercat să-şi aducă aminte:

— Nu neapărat. Poate puţin mai alintată... A trebuit s-o duc în braţe până la autobuz.

— Să ştii că nu pot să-mi iau liber în perioada asta, i-a spus Thomas. Dacă se îmbolnăveşte, va trebui să stai acasă cu ea.

Annika simţea că o cuprinde furia:

— Dar ştii bine că n-am cum să rămân acasă... N-ai auzit că în

seara asta a avut loc un nou atentat la unul dintre complexurile olimpice şi că a murit cineva?

— La naiba! Habar n-aveam… Am ascultat buletinul de la radioul naţional, dar n-au pomenit de nicio victimă, a lămurit-o Thomas, apoi a plecat în bucătărie.

Annika s-a dus după el. Bucătăria arăta ca după o explozie, dar pe masă o aştepta o farfurie cu mâncare. Thomas îi pusese în farfurie cartofi, carne, sos, ciuperci înăbuşite şi salată verde. Alături de mâncare se afla o sticlă de bere care, cu vreo două ore în urmă, trebuie să fi fost rece ca gheaţa. A pus farfuria în cuptorul cu microunde, l-a setat la trei minute şi i-a dat drumul.

— Salata verde n-o să mai fie bună de nimic…, i-a spus Thomas.

— M-am înşelat de la un cap la altul, a spus Annika. I-am pus pe cei din redacţie să suprime materialele despre ipoteza teroristă, pentru că am tot primit de la poliţie informaţii care o infirmau. Se pare că am ales o pistă falsă… În seara asta a avut loc o explozie la Sätra Hall.

Thomas s-a aşezat pe un scaun şi a pus cârpa pe masă:

— Sätra Hall? E o arenă cu tribune minuscule. N-ai cum să programezi probe olimpice acolo.

Annika şi-a turnat apă într-un pahar şi a pus cârpa în altă parte.

— Nu mai pune chestia asta pe masă! E murdară… Se pare că toate arenele din oraşul ăsta au o legătura cu Jocurile, în desfăşurarea Olimpiadei sunt implicate într-un fel sau altul cam o sută de complexuri sportive: arene, baze de antrenament sau terenuri pentru încălzirea participanţilor…

Cuptorul cu microunde a piuit, iar Annika a scos farfuria şi s-a aşezat la masă faţă în faţă cu Thomas. A început să mănânce cu lăcomie, fără să spună nimic o vreme.

— Ţie cum ţi-a mers azi? l-a întrebat ea, desfăcând berea călduţă.

Thomas a oftat şi s-a îndreptat de spate.

— Speram să pun la punct documentele pentru şedinţa consiliului consultativ care va avea loc pe douăzeci şi şapte decembrie, dar n-am reuşit. Mi-a sunat telefonul încontinuu. În

curând, o să mă ocup de problemele din provincie, iar chestia asta o să-mi placă. Dar în următoarele câteva zile, o să am parte numai de şedinţe şi telefoane.

— Mâine iau eu copiii de la creşă. Poate ai timp să-ţi termini treaba, a spus Annika, simţindu-se vinovată dintr-odată.

Fileul se mesteca greu: cuptorul cu microunde îl întărise.

— Acuma voiam să mă uit pe un raport preliminar. Unul dintre subalternii mei lucrează la el de luni de zile. Cred că e complet ilizibil – aşa iese când se lucrează prea mult la el. Jargon sută la sută!

Annika a zâmbit uşor. Uneori era copleşită de sentimentele de vinovăţie. Nu numai că era o şefă nepricepută şi o reporteră slabă, ci şi o soţie puturoasă şi o mamă iresponsabilă.

— Du-te să citeşti raportul, dragul meu. Fac eu curăţenie în bucătărie.

Thomas s-a aplecat peste masă şi a sărutat-o.

— Te iubesc, i-a spus el. Jambonul glasat e în cuptor. Scoate-l când temperatura ajunge la 167 de grade.

Annika a făcut ochii mari:

— Ai găsit termometrul de bucătărie? Unde era?

— În baie, lângă termometrul de corp... Când am ajuns acasă, i-am luat temperatura lui Ellen şi aşa am dat de el. Cred că l-a pus acolo Kalle, altfel nu-mi explic. Dar bineînţeles că nu recunoaşte...

Annika l-a tras pe Thomas lângă ea şi l-a sărutat voluptuos.

— Şi eu te iubesc, i-a spus ea.

FERICIREA

În mijlocul pădurii, dincolo de şopron şi de mlaştină, se afla lacul Långtjärn. În copilărie, era marginea lumii pentru mine, poate pentru că oamenii în toată firea nu mergeau niciodată dincolo de el. De multe ori, lumea îl pomenea ca pe un fel de graniţă simbolică, iar eu îmi închipuiam că era o prăpastie fără fund, sălaşul întunericului şi al fricii.

În ziua când mi s-a dat voie să mă duc la Långtjärn de capul meu, toate aceste gânduri s-au spulberat ca prin farmec. Am descoperit că era un loc minunat. Micul lac nu avea mai mult de un kilometru şi jumătate lungime şi câteva sute de metri lăţime. Era înconjurat din toate părţile de păduri virgine, avea o apă scânteietoare, iar malurile îi erau presărate cu ace de pin. Mi se părea

că așa trebuie să fi arătat lumea la începuturile sale, înainte să fi apărut omul.

Cred că, pe vremuri, lacul era plin cu pește. Lângă pârâul care se vărsa în el se afla o cabană mică și dărăpănată din bușteni. Deși fusese gândită ca loc de adăpost pentru vânători și pescari, era o construcție surprinzător de pretențioasă; e drept că avea o singură cameră, dar pe unul dintre pereți era un șemineu, podelele erau netede, iar ferestruica dădea spre lac. Avea puțină mobilă: două paturi fixate în perete, două scaune din lemn nelustruit și o măsuță.

Privind în urmă, îmi dau seama că, în acea cabană, mi-am petrecut cele mai fericite momente din viață. Din când în când, mergeam să revăd lacul liniștit, al cărui luciu se schimba odată cu anotimpurile. Aprindeam focul în șemineu și admiram pe fereastră peisajul de o armonie desăvârșită. E drept că începuse să se simtă mâna omului: pădurea aflată de o parte și de alta a drumului spre cabană fusese doborâtă și nu mai rămăseseră în picioare decât copacii de pe margine.

Se prea poate ca aceste cuvinte să pară destul de ciudate și să fie luate drept lipsă de recunoștință sau nepăsare, dar ar fi o interpretare deplasată. Mă mulțumesc succesele obținute în viață, dar această mulțumire nu trebuie confundată cu fericirea. Goana oamenilor după succes și limitarea lor la hedonism se află la antipodul adevăratei fericiri. Am devenit niște dependenți de așa-zisa fericire: vrem mereu mai mult, să ajungem mai sus și mai departe, dar toate astea nu ne vor face niciodată să fim împăcați cu noi înșine.

De fapt, succesul și bunăstarea sunt mult mai puțin interesante decât ratarea și sărăcia. Succesul adevărat îți dă un sentiment de bucurie care se aseamănă cu plăcerea erotică – o banală călătorie până la stele. În schimb, ratarea autentică e mult mai nuanțată și mai profundă. În cazurile cele mai fericite, prosperitatea dă naștere toleranței și generozității, însă, de cele mai multe ori, doar invidiei și indiferenței.

Secretul fericirii constă în a fi mulțumit cu ce ai, în a nu încerca să ajungi mai sus și în a-ți căuta pacea interioară.

Din nefericire, am procedat așa foarte rar. Doar în clipele petrecute în cabana de pe marginea lacului.

Marţi, 21 decembrie

Când s-a trezit, Annika a simţit mirosul de jambon glasat care încă plutea în casă – unul dintre puţinele avantaje al faptului că ventilatorul hotei era stricat. Îi plăcea cum mirosea imediat după ce-l scotea din cuptor, când era foarte fierbinte şi zeama încă se prelingea de pe el. A tras aer în piept cu putere şi a dat plapuma la o parte, iar Ellen s-a răsucit în somn alături de ea. Annika a sărutat-o pe frunte şi i-a mângâiat picioruşele dolofane. În dimineaţa aceea, trebuia să ajungă devreme la serviciu, ca să-şi termine treaba cât mai repede, astfel încât la ora trei să meargă la creşă ca să ia copiii.

S-a băgat în cabina de duş, iar după ce-a pornit apa, şi-a golit vezica, având grijă să stea cât mai aproape de gura de scurgere. Mirosul înţepător s-a ridicat o dată cu aburii şi a izbit-o în faţă, iar Annika a întors capul într-o parte în mod instinctiv. S-a spălat pe cap cu şampon împotriva mătreţei şi a înjurat când a văzut că şamponul emolient se terminase. Până la următoarea spălare, părul ei avea să fie aspru ca şmirghelul...

A ieşit din cabină, s-a frecat bine cu prosopul şi a şters pe jos cu mopul. S-a dat la subsuori cu mult antiperspirant, apoi şi-a uns obrajii cu cremă hidratantă, dar, pentru că iritaţia persista, s-a dat şi cu nişte cremă cu cortizon. Puţin rimei, puţin fard, şi era gata de plecare!

S-a dus în dormitor mergând în vârful picioarelor şi a deschis uşa cămăruţei în care era amenajat şifonierul. Scârţâitul l-a făcut pe Thomas să se răsucească în somn; stătuse să citească raportul preliminar până târziu în noapte. Raportul final cu privire la situaţia din provincie – de a cărui întocmire avea să se ocupe Thomas – trebuia să fie gata în ianuarie. Membrii echipei sale încă nu terminaseră rapoartele preliminare de care avea nevoie, aşa că Thomas era din ce în ce mai stresat. Annika ştia că era la fel de vulnerabil la stres ca ea, atâta doar că termenele pe care trebuia să le respecte Thomas erau mai îndepărtate decât ale ei.

Avea chef să se îmbrace cu specific de Crăciun, aşa că şi-a luat o bluză mulată roşie, o jachetă de aceeaşi culoare şi pantaloni negri. Când a terminat, era exact şase şi jumătate, aşa că a prins primul buletin de ştiri al televiziunii naţionale.

Imaginile de la Sätra Hall nu erau foarte spectaculoase. Echipa

TV nu avusese acces dincolo de cordonul poliţiei şi nu putuse filma decât obişnuita panglică alb cu albastru fluturând în bătaia vântului iscat în toiul nopţii. Din comentariul care însoţea imaginile reieşea că explozia avusese loc într-un vestiar din aripa veche a complexului. Pompierii descoperiseră acolo cadavrul mutilat al unui bărbat.

Între sindicatul poliţiei şi cel al pompierilor exista un diferend cu privire la cine anume trebuia să se ocupe de cadavrele descoperite la locul unui accident. Pompierii refuzau această sarcină, susţinând că nu era treaba lor, iar poliţia spunea exact acelaşi lucru. A urmat un amplu reportaj dedicat acestei dispute, iar la sfârşit, prezentatorul anunţa că problema avea să fie dezbătută într-o emisiune ulterioară.

După aceea, a fost difuzat un material în care un reporter se plimba în jurul unui stadion dintr-o suburbie a Stockholmului, strigând din când în când: „Hei!” întrucât nu primise niciun răspuns, reporterul s-a considerat îndreptăţit să susţină că era o situaţie scandaloasă.

„Ce face poliţia pentru a asigura paza complexurilor olimpice?” era inevitabila întrebare retorică adresată ofiţerului de presă al poliţiei, căruia i se luase un interviu la scurtă vreme după explozie. Acesta a răspuns că poliţiei îi era imposibil să asigure non-stop paza tuturor clădirilor din complexurile olimpice.

— Atunci cum o să vă descurcaţi pe durata Jocurilor? a întrebat reporterul pe un ton insinuant.

Ofiţerul de presă a oftat, iar Annika a înţeles că poliţia se afla în faţa acelei dezbateri pe care se străduise din răsputeri s-o evite. Era de aşteptat ca discuţia cu privire la securitatea pe timpul Olimpiadei să devină din ce în ce mai aprinsă câtă vreme poliţiştii nu reuşeau să dea de urma atentatorului. A apărut şi Samaranch, declarând unui reporter de la Reuters că Jocurile nu erau în pericol.

Buletinul s-a încheiat cu un reportaj care prefaţa o întrunire ce urma să aibă loc în cadrul *Riksbanken* – Banca Suediei – chiar în acea zi. Cum avea să evolueze rata dobânzilor? Presupunerea reporterului era că nu avea să se modifice. „Asta înseamnă c-o să se modifice...”, şi-a spus Annika. A închis televizorul şi s-a dus să ia ziarele din cutia poştală fixată pe partea interioară a uşii de la

intrare. Niciunul dintre ele nu pomenea numele victimei; un reporter se plimbase în jurul altui stadion din altă suburbie, strigând bineînţeles: „Hei!”; Samaranch şi ofiţerul de presă al poliţiei declarau lucrurile pe care tocmai le ascultase la televizor. Reporterii nu avuseseră timp să facă rost de planul complexului, ca să poată arăta cititorilor unde anume se produsese explozia; Annika ştia că urma să afle acest detaliu abia după ce avea să ajungă la birou şi după ce aveau să apară ziarele de seară.

A mâncat fulgi de porumb şi nişte iaurt cu căpşune, şi-a uscat părul cu foehnul şi s-a îmbrăcat gros. Pe timpul nopţii, vremea se schimbase: ningea şi bătea un vânt tăios. Planul iniţial era să meargă la redacţie cu autobuzul 55, dar şi l-a schimbat imediat după ce prima rafală i-a izbit faţa, stricându-i machiajul. A urcat imediat într-un taxi, iar la câteva secunde după ce s-a aşezat pe bancheta din spate a început buletinul de ştiri al radioului naţional. Chiar şi elitistul post naţional trimisese un reporter să strige „Hei!” pe lângă stadioane; ofiţerul de presă avea vocea unui om tensionat şi obosit, iar declaraţia lui Samaranch deja devenise plicticoasă. Aşa că Annika n-a mai plecat urechea la ştiri, ci a preferat să se uite la casele de pe Norr Mälarstrand, una dintre cele mai selecte străzi din întreaga Suedie. Dar Annika nu înţelegea de ce, dat fiind că toate acele case nu ieşeau cu nimic în evidenţă: faţadele înguste dădeau spre apă, iar unele dintre ele aveau balcoane – asta era tot. Dar, cu siguranţă, traficul intens îi împiedica pe locatari să stea pe terasă şi să admire peisajul. Când a ajuns la redacţie, a plătit cu un card Visa, în speranţa că ziarul avea să-i deconteze drumul.

În zilele lucrătoare, Annika lua ziarul din standul amplasat în holul de la intrare şi de obicei avea timp să parcurgă jumătate din el până când ajungea cu liftul la etajul patru. Dar, în ziua aceea, n-a reuşit să ajungă la mijloc, pentru că era o ediţie înţesată cu publicitate.

Spike tocmai plecase acasă, ceea ce era o veste bună. Ingvar Johansson abia venise şi stătea cu nasul într-un ziar, ţinând în mână prima cană de cafea pe ziua aceea. Annika a luat un exemplar din tabloidul rival şi nişte cafea, apoi s-a dus în biroul ei fără să-l salute.

Cele două tabloide publicaseră numele şi o fotografie a victimei. Era un muncitor în construcţii, în vârstă de treizeci şi nouă

de ani, din Farsta, pe nume Stefan Bjurling. Era căsătorit şi avea trei copii. În ultimii cincisprezece ani lucrase pentru una dintre firmele contractate de Comitetul de Organizare a Jocurilor Olimpice de la Stockholm. Patrik stătuse de vorbă cu patronul firmei.

„Ştefan era unul dintre cei mai buni şefi de echipă de la noi”, declarase acesta. „Era un om foarte responsabil, respecta întotdeauna termenele de execuţie şi muncea până când totul era gata. Cei din echipa lui nu-şi permiteau niciodată să facă treabă de mântuială.” Părea să fi fost un tip pe cinste: era simpatizat de toată lumea, avea simţul umorului şi niciodată nu se lăsa doborât de probleme. „Era un tip extraordinar, foarte priceput şi jovial, alături de care îţi făcea mare plăcere să lucrezi”, declarase un coleg al său.

Annika era furioasă; l-a blestemat în gând pe cel care îl omorâse pe bietul muncitor, nenorocindu-i familia: trei copilaşi îşi pierduseră tatăl. Nu-şi putea închipui cum ar fi reacţionat Kalle şi Ellen dacă Thomas ar fi murit pe neaşteptate. Dar oare *ea* ce-ar fi făcut? Cum reuşesc oamenii să supravieţuiască după asemenea tragedii?

„Şi ce sfârşit îngrozitor a avut...”, s-a gândit Annika, simţind că i se face rău în timp ce citea raportul preliminar al poliţiei cu privire la decesul muncitorului. Era foarte probabil ca bomba să-i fi fost legată de spate, la nivelul rinichilor. Înainte să fie detonată, Stefan Bjurling fusese aşezat pe un scaun şi legat de mâini şi de picioare, încă nu se ştia ce explozibili fuseseră folosiţi şi nici cum anume fusese detonată încărcătura, dar cel mai probabil era ca atentatorul să fi folosit un mecanism cu ceas.

„Dumnezeule, şi-a zis Annika, oare nu era mai bine să-i cruţăm pe cititori de toate detaliile astea?” Şi l-a imaginat pe sărmanul muncitor stând pe scaun cu bomba legată de spate şi străduindu-se din răsputeri să se elibereze. Oare la ce te gândeşti în astfel de momente? Îţi revezi toată viaţa în câteva clipe? Oare Bjurling se gândise la copiii lui? Sau la soţie? Sau doar la funiile cu care era legat? Atentatorul nu era doar nebun, ci şi sadic. Annika a început să tremure imperceptibil, deşi camera era bine încălzită de radiatoarele electrice.

A sărit peste articolul lui Janet Ullberg în legătură cu nu ştiu ce stadion nepăzit în toiul nopţii, apoi a aruncat o privire peste

nenumăratele reclame care umpleau ziarul; un lucru era sigur: lumea era plină de jucării.

S-a dus să-şi ia încă o cafea, iar la întoarcere a aruncat o privire în biroul fotografilor. Johan Henriksson, care lucra în tura de dimineaţă, citea cotidianul *Svenska Dagbladet.*

— Ce crimă urâtă! i-a spus Annika, aşezându-se în faţa lui, pe un fotoliu.

— Mda, a spus fotograful, dând din cap. Pare un caz foarte dificil. N-am auzit niciodată de ceva asemănător.

— Şi ce-ai zice dacă am da o fugă până acolo să aruncăm o privire? I-a întrebat Annika pe un ton şugubăţ.

— E prea întuneric, i-a răspuns Henriksson. N-o să vedem nimic.

— Aşa-i, dar numai dacă stăm afară... Poate reuşim totuşi să intrăm în complex. S-o fi ridicat cordonul, cine ştie...

— Slabe şanse... Nici nu cred c-au avut timp să strângă rămăşiţele cadavrului.

— Unde mai pui c-or să vină acolo şi colegii lui de muncă...

— Deja am stat de vorbă cu ei.

În cele din urmă, Annika s-a săturat şi s-a ridicat în picioare.

— Las-o baltă! Va trebui să aştept un fotograf care să se sinchisească să-şi mişte curu' de pe scaun...

— Ei... Bineînţeles că merg cu tine, i-a răspuns Henriksson, încercam doar să-ţi arăt că nu prea avem ce face acolo.

Annika a tăcut preţ de câteva clipe, apoi a încercat să zâmbească:

— Ai dreptate. Îmi pare rău, mi-am ieşit din fire. Ultimul fotograf cu care am lucrat era un tip foarte comod...

— Nicio problemă! a liniştit-o Henriksson, apoi s-a dus să-şi ia geanta.

Annika şi-a terminat cafeaua şi s-a apropiat de biroul lui Ingvar Johansson:

— Ştii cumva dacă echipa de dimineaţă are nevoie de Henriksson? Sau pot să-l iau eu? Aş vrea să dau o fugă la Sätra Hall, să văd dacă nu cumva pot intra în complex.

— Ziarul e deja atât de încărcat, încât echipa de dimineaţă ar putea primi un colţ de pagină în ediţia de mâine numai dacă vine cu

ştirea că a izbucnit al Treilea Război Mondial! i-a explicat Johansson, închizând tabloidul rival. Ediţia pentru suburbii are şaisprezece pagini suplimentare şi toate sunt ticsite cu reclame. Unde mai pui că o altă echipă a fost trimisă pe teren ca să pregătească un material despre ambuteiajele provocate de zăpadă. Habar n-am unde îşi închipuie c-o să le public materialul.

— Ştii cum să dai de noi, i-a spus ea, apoi s-a dus să-şi ia paltonul.

Au plecat cu o maşină a ziarului, iar la volan s-a urcat Annika. Într-adevăr, drumurile erau jalnice. Când au ajuns la centura de vest a oraşului, au văzut că maşinile nu puteau înainta cu mai mult de patruzeci şi cinci de kilometri pe oră.

— Mă surprinde că se pot întâmpla accidente când se merge cu viteza asta, a spus Henriksson.

Vestea bună era că, în sfârşit, cerul începea să se lumineze. Annika a luat-o spre sud, virând pe porţiunea comună a şoselelor E4 şi E20, iar pe acolo nu era la fel de aglomerat: putea să meargă cu şaizeci la oră. A virat pe strada care ducea spre Segeltorp şi Sätra[22], apoi au intrat în cartierul Bredäng. Pe partea dreaptă, se distingeau cu greu casele cu faţade din cărămidă gălbuie, iar pe stânga se vedea un şir de construcţii cenuşii din tablă – nişte depozite sau poate nişte mici fabrici.

— Cred că trebuia să faci la dreapta mai înainte, a spus Henriksson chiar în clipa când, prin perdeaua de fulgi, au zărit complexul Sätra Hall pe partea dreaptă a drumului.

— Rahat! Ca să putem întoarce, trebuie să mergem până la Sätra!

S-a înfiorat când a zărit blocurile gri ale căror ultime etaje nu se puteau vedea din pricina ninsorii. Fusese odată într-unul dintre ele, atunci când Thomas i-a cumpărat lui Kalle o bicicletă. Soţul ei era adeptul lucrurilor cumpărate la mâna a doua: ieşeai mai ieftin şi, în plus, contribuiai la protecţia mediului. Au luat cea mai cunoscută revistă de anunţuri şi au studiat-o pe îndelete. După ce a dat de o bicicletă care îi plăcea, Thomas a început să se teamă că era furată, aşa că n-a vrut s-o cumpere până când n-a văzut cu ochii lui atât

[22] Segeltorp şi Sätra: două dintre suburbiile Stockholmului.

chitanţa din care să rezulte că fusese cumpărată, cât şi pe puştiul care mersese cu ea. Familia copilului locuia într-unul dintre blocurile alea.

— Perimetrul e încercuit de poliţie, i-a atras atenţia Henriksson.

Annika nu i-a răspuns, ci a cotit repede şi a mers înapoi un pic, după care a intrat într-o parcare pustie şi a oprit între nămeţi. Au ieşit din maşină şi s-au uitat spre construcţia din lemn roşcat. Părţile laterale ale clădirii erau rotunjite şi o făceau să semene cu o farfurie zburătoare, iar acoperişul uşor curbat avea în centru un arc foarte înalt.

— Ai mai fost aici? l-a întrebat pe Henriksson.

— Nu.

— Ia-ţi aparatele şi hai să vedem dacă putem intra.

Au mers prin zăpadă până în spatele complexului, iar din câte îşi puteau da seama, se aflau în punctul opus intrării principale.

— Cred că asta e intrarea de serviciu, a spus ea, apoi s-a apropiat cu paşi greoi de mijlocul peretelui pe care îl aveau în faţă. Dar uşa era încuiată. Au mers mai departe, au ocolit colţul clădirii, apoi şi-au continuat drumul de-a lungul peretelui. Când au ajuns la jumătatea lui, au dat de două uşi batante; Annika a presupus că era o ieşire de urgenţă. Prima era închisă, dar nu şi a doua. Nu se vedea niciun cordon al poliţiei, iar Annika a simţit un fior de bucurie în stomac.

— Bine aţi venit! a şoptit ea, trăgând de uşă.

— Păi, putem să intrăm aşa, pur şi simplu? a întrebat-o Henriksson.

— Bineînţeles! E suficient să păşeşti mai întâi cu dreptul, apoi cu stângul, şi tot aşa...

— Dar nu putem fi acuzaţi că am comis un delict? a întrebat fotograful pe un ton îngrijorat.

— Om trăi şi om vedea. Dar nu cred: e un complex sportiv administrat de primăria Stockholmului, aşa că e deschis publicului larg. Unde mai pui că uşa era descuiată. Deci n-ar trebui să fie o problemă.

Henriksson a intrat cu un aer neîncrezător, iar Annika a închis uşa în urma lor. Se aflau în mica tribună a arenei. Annika s-a uitat

împrejur: văzută dinăuntru, era o clădire frumoasă. Întreaga construcţie era susţinută de şapte arcuri de lemn. Forma de OZN se datora unui rând de geamuri montate foarte sus, chiar sub acoperiş. Arena adăpostea o pistă de alergare, iar în capătul sălii, pe dreapta, se aflau stâlpii pentru săritura cu prăjina şi o groapă cu nisip.

— Ia uite, nişte becuri aprinse! a spus Henriksson, arătând cu mâna spre capătul din stânga al sălii.

— Hai să mergem acolo! l-a îndemnat Annika.

Au mers pe lângă perete şi au ajuns aproape de ceea ce trebuia să fie intrarea principală. Dintr-odată au auzit nişte hohote de plâns dintr-o încăpere aflată foarte aproape de ei. Henriksson s-a oprit:

— Dumnezeule! Să ştii că nu vreau să mă bag în chestia asta!

Annika nu l-a luat în seamă, ci a mers în direcţia de unde se auzeau hohotele. Uşa era întredeschisă, aşa că a ciocănit uşor în toc şi a aşteptat un răspuns. Dar, întrucât nu s-a auzit nimic, a împins uşa şi a aruncat o privire înăuntru. Încăperea părea să fie în renovare: câteva cabluri electrice ieşeau din pereţi, în podea se vedea o gaură destul de mare, iar pe o masă se aflau câteva scânduri şi o bormaşină. În mijlocul harababurii se afla o femeie cu părul blond care stătea pe un scaun de plastic.

— Scuzaţi-mă! a spus Annika. Sunt de la *Kvällspressen.* Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia a continuat să plângă de parcă n-ar fi auzit-o.

— Vreţi să chem pe cineva să vă dea o mână de ajutor? a întrebat Annika.

Dar femeia a continuat să plângă în hohote cu faţa sprijinită în palme. Annika n-a mai spus nimic, iar după ce a aşteptat câteva clipe în prag, s-a întors şi a dat să închidă uşa, însă chiar în acel moment, femeia de pe scaun a rupt tăcerea:

— Aţi fi crezut că cineva poate fi atât de nemilos?

Annika a rămas o clipă pe loc, apoi s-a întors cu faţa spre ea:

— Într-adevăr, pare de necrezut...

— Mă numesc Beata Ekesjö. Lucrez aici, a spus tânăra, ştergându-şi nasul cu o bucată de hârtie igienică.

Apoi şi-a şters palmele cu o altă bucată de hârtie igienică şi a întins mâna în faţă. Annika a dat mâna cu ea fără să stea de vorbă –

era un gest foarte important. Încă își amintea ziua în care dăduse mâna pentru prima oară cu o persoană care avea HIV. Era o tânără care fusese infectată când născuse cel de-al doilea copil. I se făcuse o transfuzie la un spital de stat și, odată cu sângele, primise și virusul. Atingerea mâinii ei moi și calde îi stăruise în minte pe tot drumul până la redacție. Altă dată îi fusese prezentat șeful unui club Hells Angels[23]: Annika îi întinsese mâna, iar șeful îi aruncase o privire încruntată, apoi își linsese palma de la încheietură până în vârful degetelor.

— Oamenii-s proști rău de tot! îi spusese el, întinzându-i palma băloasă.

Annika dăduse mâna cu el fără să ezite. Amintirea acelui moment i-a revenit fulgerător în minte când a dat mâna cu femeia de pe scaun și a simțit că încă mai avea între degete urme de lacrimi și muci.

— Eu sunt Annika Bengtzon.

— Ați scris despre Christina Furhage, a spus Beata Ekesjö. Ați scris despre ea în *Kvällspressen.*

— Așa este.

— Christina Furhage era o femeie formidabilă. Mare păcat că a trebuit să se prăpădească așa...

— Da, aveți dreptate, i-a răspuns Annika, așteptând ca tânăra să continue.

Beata Ekesjö și-a suflat nasul încă o dată, apoi și-a dat părul bălai pe după urechi. Annika a observat că era un blond natural: spre deosebire de Anne Snapphane, Beata nu avea rădăcinile închise la culoare. Părea să aibă în jur de treizeci de ani; cam tot atâta avea și Annika.

— Am cunoscut-o pe Christina, a continuat femeia cu glas scăzut, uitându-se la sulul de hârtie igienică pe care îl ținea în poală. Am lucrat cu ea. Era modelul meu. Tocmai de aceea e o tragedie că a trebuit să se prăpădească așa.

Annika începea să-și piardă răbdarea. Discuția nu ducea nicăieri.

— Credeți în destin? a întrebat Beata Ekesjö dintr-odată,

[23] Hells Angels: club de motocicliști înființat în 1948 în California.

ridicând privirea.

Annika a simţit că Henriksson se afla chiar în spatele ei.

— Nu, i-a răspuns Annika. Adică nu în sensul că totul ar fi predestinat. Cred că ne construim destinul singuri.

— De ce credeţi asta? a întrebat-o femeia cu interes, îndreptându-se de spate.

— Viitorul este determinat de deciziile pe care le luăm. În fiecare zi, facem alegeri esenţiale. Să traversez acum sau să aştept până când trece maşina? Dacă luăm decizia greşită, viaţă noastră poate lua sfârşit. Totul depinde de noi.

— Deci, nu credeţi că există cineva care ne veghează pe toţi? a întrebat-o Beata cu ochii larg deschişi.

— Adică Dumnezeu? Eu cred că vieţile noastre au un scop, dacă asta mă întrebaţi. Dar oricare ar fi el, nu-l putem cunoaşte, pentru că, dacă am fi putut, l-am fi aflat *deja,* nu credeţi?

Beata Ekesjö s-a ridicat în picioare şi părea că se gândeşte la ce-i spusese Annika. Era scundă – avea cel mult un metru şaizeci – şi suplă ca o adolescentă.

— Dar ce faceţi aici? a întrebat-o Annika în cele din urmă.

Femeia a oftat, apoi s-a uitat ţintă la peretele din care ieşeau cablurile.

— Aici lucrez, i-a răspuns ea, clipind repede ca să-şi reţină lacrimile.

— Lucraţi cu Stefan Bjurling?

Beata Ekesjö a încuviinţat din cap, iar lacrimile au început să i se prelingă pe obraji.

— Nemilos, nemilos, nemilos! a şoptit ea, legănându-se uşor, cu faţa sprijinită în palme.

Annika a luat sulul de hârtie igienică de pe podea, unde îl lăsase Beata, şi a rupt o bucată destul de lungă.

— Luaţi nişte hârtie…

Femeia s-a întors atât de brusc, încât Annika s-a dat un pas înapoi şi l-a călcat pe Henriksson pe picior.

— Dacă nu există destin, atunci cine a hotărât că Stefan şi Christina trebuiau să moară? a întrebat Beata cu ochii plini de lacrimi.

— Un om, a răspuns Annika pe un ton calm. Amândoi au fost

omorâţi de un om. Şi nu m-ar mira să fi fost aceeaşi persoană.

— Eram aici când s-a produs explozia, a continuat Beata, întorcându-se iarăşi cu spatele. I-am cerut lui Stefan să rămână ultimul ca să facă nişte finisaje în vestiare. Asta înseamnă că-s vinovată?

Annika n-a răspuns, dar s-a uitat mai cu atenţie la femeia din faţa ei. Nu prea se potrivea cu decorul. Despre ce tot vorbea şi ce căuta în camera aceea?

— Dacă nu destinul a făcut ca Stefan să se afle lângă bombă, atunci înseamnă că e vina mea, nu? a întrebat ea.

— Ce vă face să credeţi că e vina dumneavoastră? a întrebat Annika.

În clipa următoare, a auzit nişte voci care veneau din spatele ei. Pe uşa principală a sălii, a intrat un poliţist urmat de opt sau nouă muncitori.

— Pot să vă fac o poză? a întrebat repede Henriksson.

— Da, a spus Beata Ekesjö, aranjându-şi părul. Şi vreau să scrieţi despre mine. E important să apară în presă. Scrieţi ce v-am spus.

S-a uitat ţintă în obiectiv, iar Henriksson a făcut câteva fotografii fără bliţ.

— Vă mulţumim că aţi stat de vorbă cu noi, i-a spus Annika repede.

A dat mâna cu ea, apoi a pornit cu pas iute spre poliţist – poate că ştia ceva, spre deosebire de sărmana Beata, care era foarte dezorientată.

Au ajuns lângă nou-veniţi chiar în momentul când aceştia se apropiau de pistă. Annika şi Henriksson s-au prezentat imediat poliţistului, care era foarte furios:

— Cum naiba aţi intrat? N-aţi văzut cordonul?

Annika a înfruntat privirea furioasă a poliţistului şi i-a spus pe un ton calm:

— Poliţia a fost cam neglijentă noaptea trecută. N-aţi împrejmuit latura de sud a sălii şi nici ieşirile de urgenţă.

— Nu contează, că oricum vă dau afară imediat, a spus poliţistul, apucând-o pe Annika de braţ.

În clipa următoare, Henriksson l-a pocnit, dar nu cu pumnul,

ci cu bliţul... Ofiţerul s-a speriat şi i-a dat drumul Annikăi.

— Ce treabă aveţi aici? l-a întrebat ea, scoţându-şi carneţelul şi pixul din geantă. Puneţi întrebări, faceţi o anchetă?...

— Da! Iar dumneavoastră o să plecaţi de aici imediat!

Annika a oftat şi a făcut un gest rugător, ţinând în mâini carneţelul şi pixul.

— Ei, haideţi! Avem nevoie unii de alţii. Daţi-ne voie să stăm de vorbă cinci minute cu băieţii şi să le facem o fotografie aici, în sală, apoi o să plecăm.

Poliţistul şi-a încleştat fălcile, s-a întors cu spatele, apoi şi-a croit drum printre muncitori şi s-a apropiat de ieşire. Probabil că se ducea să-şi cheme colegul. Annika a înţeles că trebuia să acţioneze foarte repede.

— Spuneţi-mi, vă rog, putem să vă facem o poză de grup? a întrebat ea, dar muncitorii s-au dat uşor în spate, apropiindu-se de tribună. Îmi pare rău dacă vi se pare că sunt prea insistentă, dar încercăm doar să ne facem treaba. E foarte important ca ucigaşul lui Stefan să fie prins. Poate dăm şi noi o mână de ajutor, a continuat Annika, în timp ce Henriksson îi fotografia. Ne pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o. E îngrozitor că s-a prăpădit în felul ăsta...

Muncitorii n-au zis nimic.

— Aţi vrea să ne spuneţi ceva despre Stefan? a întrebat ea.

Între timp, Henriksson aranjase muncitorii în tribună astfel încât toţi se uitau spre el, iar în spatele lor se vedea întreaga sală – avea să iasă o fotografie de efect. Dar niciunul dintre ei nu voia să spună nimic; toţi erau reţinuţi şi serioşi, iar în ochi nu li se vedea nicio lacrimă. Probabil că erau în stare de şoc.

— Stefan era şeful nostru, a spus în cele din urmă un muncitor într-o salopetă ponosită. Era un om bun...

Ceilalţi au murmurat în semn de aprobare.

— Ce lucrări aveţi de executat aici? a întrebat Annika.

— Facem reparaţii şi schimbăm tot felul de chestii: sistemele de securitate, instalaţia electrică, ţevăria... La fel ca la celelalte complexuri olimpice.

— Deci, Stefan era şeful aici?

Muncitorii au mormăit ceva, iar cel cu salopeta ponosită a

spus:

— Nu chiar, el era şeful nostru direct. Şefa întregului proiect e blonda.

Annika a ridicat sprâncenele a mirare:

— Beata Ekesjö? a spus ea pe un ton surprins. Ea e şefa?

Câţiva dintre ei au zâmbit, aruncându-şi unul altuia priviri complice: da, Beata era şefa... Chicotelile muncitorilor aduceau cu nişte sforăituri.

„Biata femeie”, s-a gândit Annika. „Nu cred că-i uşor să-i ţină în frâu pe băieţii ăştia.”

Întrucât nu mai ştia ce să zică, Annika i-a întrebat dacă o cunoşteau pe Christina Furhage. Când i-au auzit numele, toţi au încuviinţat din cap cu un aer admirativ.

— Dumneaei era o femeie pe cinste! a spus muncitorul în salopetă. După capul meu, numai ea ar fi putut organiza Olimpiada asta.

— De ce spuneţi asta? a întrebat Annika.

— Mergea în vizită pe la toate şantierele şi stătea de vorbă cu muncitorii. Nimeni nu înţelegea cum de avea atâta timp pentru chestiile astea, dar insista să se întâlnească cu toată lumea şi să afle cum merg lucrările.

Muncitorul cu salopetă a tăcut, iar Annika a căzut pe gânduri, lovind uşor carneţelul cu pixul.

— Astăzi o să munciţi?

— O să stăm de vorbă cu poliţiştii, dar cred că dup-aia mergem acasă. Şi o să păstrăm un minut de reculegere pentru Stefan, a spus acelaşi muncitor.

Poliţistul care plecase s-a întors cu doi colegi. Tustrei păreau foarte nervoşi şi veneau glonţ spre micul grup din sală.

— Mulţumesc mult! le-a şoptit Annika muncitorilor, luând de jos geanta lui Henriksson.

Apoi s-a întors brusc şi a pornit cu pas iute pe lângă perete, apropiindu-se de ieşirea de urgenţă. În urma ei, venea în fugă fotograful.

— Hei! a strigat unul dintre poliţişti.

— Mii de mulţumiri! Gata, nu vă mai deranjăm! i-a răspuns Annika, făcându-i semn cu mâna, dar fără să încetinească pasul.

A ţinut uşa deschisă până a ieşit Henriksson, apoi a trântit-o cu putere.

În drum spre redacţie, fotograful, care se aşezase tot pe scaunul din dreapta, n-a scos nicio vorbă. Încă ningea, dar deja se luminase de-a binelea. Traficul era şi mai intens, pentru că oamenii ieşiseră la cumpărături. Mai erau trei zile până la Crăciun.

— Ce faci de Crăciun? l-a întrebat ea, ca să rupă tăcerea.

— Ai de gând să foloseşti ceva din ce-am aflat? i-a răspuns Henriksson.

Annika s-a uitat la el cu un aer surprins:

— De ce mă întrebi?

— Păi, poţi să publici chestiile astea, dat fiind că n-am intrat acolo tocmai legal?

Annika a oftat:

— Am să stau de vorbă cu Schyman şi am să-i explic ce s-a întâmplat. Cred c-o să publicăm o fotografie cu muncitorii, iar sub ea o să pomenim minutul de reculegere păstrat în amintirea lui Stefan Bjurling – cam atâta o să scriem despre ei. În articolul alăturat, o să citez ce-au zis poliţiştii: că urmează să-i interogheze pe muncitori, că ancheta îşi urmează cursul etc. Deci, cam asta o să publicăm.

— Dar despre femeia aia o să publicăm ceva?

Annika şi-a muşcat buza:

— Nu, era prea răvăşită. N-avea nimic interesant de spus. E ca şi când nici nu ne-am fi întâlnit cu ea. N-a făcut decât să îndruge câteva prostii despre destin.

— N-am auzit tot ce-a zis. A vorbit despre rău şi despre vinovăţie încă de la început?

Annika şi-a scărpinat nasul:

— Mda, cam aşa... Tocmai de-aia n-o să public nimic din ce mi-a spus. În momentul exploziei, *se afla* în clădire, dar nu are nimic de spus despre ce s-a întâmplat. Ai auzit-o şi tu. Nu vreau să-i apară numele în ziar, chiar dacă şi-ar dori asta. Nu cred că e în stare să hotărască ce e bine pentru ea.

— Dar ai spus că noi suntem cei care decid dacă scriem sau nu despre cineva, i-a răspuns Henriksson.

— Aşa-i, dar tot noi stabilim dacă o persoană are mintea suficient de limpede cât să înţeleagă cine suntem şi ce spunem.

Femeia aia era prea răvăşită, aşa că n-o să apară în ziar. Dar pot să scriu că şefa de lucrări se afla în clădire atunci când s-a produs explozia, că este foarte afectată de ce s-a întâmplat şi că se simte vinovată pentru moartea lui Stefan. Dar cred că n-ar trebui să publicăm numele şi fotografia ei.

Au parcurs restul drumului până la redacţie în linişte. Annika l-a lăsat pe Henriksson în faţa intrării principale, apoi a dus maşina în parcarea supraetajată.

•

Bertil Milander stătea în faţa televizorului din splendida sa bibliotecă în stil Art Nouveau, simţindu-şi în tâmple bătăile inimii. Sângele îi curgea încetişor prin vene, iar şuierul respiraţiei sale umplea camera. Simţea că mai avea un pic şi adormea. Sonorul televizorului era redus la un murmur discret care, din când în când, îi ajungea la urechi, acoperind zgomotele propriului trup. Pe ecranul televizorului se vedeau nişte femei care stăteau de vorbă şi râdeau, dar Bertil nu auzea ce spuneau. La intervale regulate, pe ecran apăreau câteva steaguri în dreptul cărora erau afişate numere de telefon şi diferite monede naţionale. Nu înţelegea despre ce era vorba. Sedativele înceţoşau totul în jurul său. Din când în când, Bertil izbucnea în plâns. „Christina...”, murmura el, apoi lacrimile îi umpleau ochii.

În cele din urmă, l-a luat somnul, dar, la scurtă vreme după aceea s-a trezit: a recunoscut un miros despre care ştia că anunţa un mare pericol. Semnalul de alarmă i se întipărise atât de adânc în minte, încât reuşise să-l trezească în ciuda somnului indus de sedative. Bertil s-a ridicat cu mari eforturi de pe canapeaua de piele. Era un pic ameţit din pricina tensiunii scăzute. În cele din urmă, a reuşit să se ridice în picioare. Se ţinea de speteaza canapelei şi încerca să-şi dea seama de unde venea mirosul. Din sufragerie... A pornit cu paşi mici, sprijinindu-se de bibliotecă, iar în cele din urmă tensiunea i-a revenit la normal.

Fiica lui stătea ghemuită în faţa sobei de teracotă şi tocmai punea pe foc o bucată dreptunghiulară de hârtie.

— Ce faci? a întrebat-o Bertil Milander cu un aer dezorientat.

Era o sobă veche, care nu trăgea bine, aşa că o parte din fum intrase în cameră.

— Fac curăţenie, i-a răspuns Lena.

Bertil s-a apropiat de sobă şi s-a aşezat lângă ea, pe podea.

— Faci focul? a întrebat-o el pe un ton precaut.

Lena i-a aruncat o privire:

— De data asta, fac focul în sobă, nu pe parchet.

— De ce?

Lena Milander se uita ţintă la flăcările care, în scurtă vreme, s-au stins. Apoi a luat o nouă foaie şi a aruncat-o în sobă, iar focul a împresurat-o cu nesaţ. Preţ de câteva clipe, a rămas nemişcată în flăcări, iar apoi s-a răsucit şi a dispărut: ochii surâzători ai Christinei Furhage dispăruseră pentru totdeauna.

— Nu vrei să păstrezi câteva lucruri care să-ţi amintească de mama? a întrebat Bertil.

— O să-mi amintesc tot timpul de ea, i-a răspuns Lena. Apoi a rupt alte trei pagini din album şi le-a azvârlit în foc.

•

Când Annika a trecut pe lângă ea, Eva-Britt Qvist i-a aruncat o privire. Annika a salutat-o prietenos, dar Eva-Britt i-a tăiat macaroana.

— Te-ai şi întors de la conferinţa de presă? a întrebat ea pe un ton triumfător.

Annika şi-a dat seama că Eva-Britt voia să fie întrebată: „Care conferinţă?", ceea ce i-ar fi oferit secretarei prilejul de a arăta că ea era cea care se ocupa de *toate* problemele de la Investigaţii.

— N-am fost la conferinţă, i-a răspuns ea, cu un zâmbet larg, apoi a intrat în birou şi a închis uşa.

„Iar acuma n-ai decât să te întrebi pe unde am fost", s-a gândit Annika.

Apoi a sunat-o pe Berit pe mobil, dar i-a răspuns căsuţa vocală; întotdeauna îşi ţinea mobilul pe fundul genţii şi niciodată nu reuşea să dea de el la timp. Annika a aşteptat treizeci de secunde şi a sunat-o încă o dată. De data asta, Berit i-a răspuns imediat.

— Sunt la o conferinţă de presă organizată la sediul poliţiei, i-a spus reportera. Nu erai în redacţie, aşa că l-am luat cu mine pe Ulf Olsson.

„Mulţumesc, draga mea!", şi-a spus Annika.

— Ai aflat ceva?

— Da, nişte chestii interesante, i-a răspuns Berit. Revin cu un telefon mai târziu.

După ce-a închis, Annika s-a sprijinit pe spetează, punându-şi picioarele pe birou. A găsit o ciocolată pe jumătate topită în suportul pentru pixuri de pe dulăpior şi a rupt-o în bucăţi. Zahărul din ea se cristalizase, dar încă era comestibilă.

Se tot gândea la un lucru pe care n-ar fi îndrăznit să-l spună cu voce tare în redacţie: legătura dintre cele două crime şi Jocurile Olimpice era extrem de slabă. Poate că era vorba de două crime săvârşite de doi indivizi diferiţi din motive personale. Cu greu s-ar fi putut spune că Sätra Hall era o arenă olimpică. Dar, cu siguranţă, Christina Furhage şi Stefan Bjurling aveau multe în comun. Desigur, legătura dintre ei putea fi şi Olimpiada, însă nu neapărat. Undeva, în trecutul lor, exista ceva ce îi lega de o persoană care, în cele din urmă, îi omorâse pe amândoi. Annika nu avea niciun dubiu în privinţa asta. Banii, dragostea, sexul, puterea, invidia, nedreptatea, familia, prietenii, vecinii, şcoala, grădiniţa, mijloacele de transport – vieţile lor s-ar fi putut intersecta într-o mie de feluri. Chiar în dimineaţa aceea, întâlnise cel puţin zece oameni care îi cunoscuseră atât pe Stefan Bjurling, cât şi pe Christina Furhage. Nici nu era nevoie ca aceştia doi să se cunoască personal.

Annika şi-a sunat sursa. Când i-a auzit vocea, poliţistul a scos un oftat prelung:

— Credeam că noi doi nu mai avem nimic de discutat.

— Ai dreptate, dar gândeşte-te că poliţia nu-i într-o situaţie de invidiat... Îţi place dezbaterea asta despre securitatea arenelor olimpice? „Hei, e cineva înăuntru?”, l-a imitat ea pe reporterul pe care îl auzise în dimineaţa aceea la radio.

Poliţistul a oftat încă o dată, iar Annika a aşteptat.

— Nu mai pot sta de vorbă acum, a zis el.

— Bine, i-a răspuns Annika repede. Ştiu că eşti ocupat, îmi închipui că poliţia caută de zor legături între Stefan Bjurling şi Christina Furhage. Poate că deja aţi găsit una pertinentă... Îmi poţi spune câţi dintre cei care aveau acces la codurile de securitate îl cunoşteau pe Stefan?

— Acuma încercăm să răspundem la întrebările cu privire la securitatea arenelor...

— Nu prea cred, i-a răspuns Annika. Din câte îmi pot da seama, poliţia e foarte încântată că centrul de interes nu mai este ancheta, ci dezbaterea cu privire la securitate.

— S-o crezi tu! i-a răspuns poliţistul. La urma urmelor, securitatea a fost întotdeauna cea mai mare responsabilitate a poliţiei.

— Nu mă refer la întreaga poliţie, ci la tine şi la cei câţiva colegi ai tăi care se ocupă de crimele astea două. Voi trebuie să faceţi toată treaba. Dacă reuşiţi, atunci toată dezbaterea asta se termină.

— *Dacă* reuşim?...

— Mă rog, *când* o să reuşiţi... Tocmai de-aia cred c-ar fi bine să reluăm legătura. Nu ne putem ajuta reciproc dacă nu comunicăm. Trebuie să stăm de vorbă şi de acum înainte.

— Ah, deci asta făceai azi-dimineaţă la Sätra Hall? Comunicai?

La naiba! Deci, tărăşenia îi ajunsese la urechi.

— Da, între altele..., i-a răspuns ea.

— Trebuie să închid.

Annika a tras aer în piept şi i-a spus:

— Christina Furhage a mai avut un copil... Un băiat.

— Ştiu! Pa!

Deci, încă era supărat. Annika a pus receptorul în furcă şi, imediat după aceea, Berit a intrat în birou.

— Ce vreme urâtă! a spus reportera, scuturându-şi fulgii de zăpadă din păr.

— Au arestat pe cineva? a întrebat-o Annika pe un ton glumeţ, oferindu-i o bucată de ciocolată.

Reportera s-a uitat la ea cu un aer circumspect şi a refuzat-o.

— Nu, dar poliţia crede că e vorba de aceeaşi persoană şi susţine că atentatele nu reprezintă o ameninţare la adresa Olimpiadei.

— Şi pe ce se bazează?

Berit şi-a scos carneţelul şi a început să-l răsfoiască:

— Cică niciunul dintre cei implicaţi în organizarea Jocurilor nu a primit vreo ameninţare. De asemenea, nu au fost primite ameninţări care să vizeze vreun complex olimpic. Toate ameninţările despre care se ştie în prezent erau personale şi nu aveau nicio legătură cu arenele sau evenimentele olimpice.

— Înseamnă că se referă la ameninţarea pe care a primit-o Furhage... Dar a fost ameninţat şi Stefan Bjurling?

— Sper să aflu în după-amiaza asta: urmează să stau de vorbă cu soţia lui.

Annika a ridicat sprâncenele a mirare:

— Serios? A fost de acord?

— Da, n-a avut nimic împotrivă. Să văd ce pot afla de la ea. Poate că e prea răvăşită ca să ne spună chestii pe care să le putem publica...

— Oricum, e bine că te întâlneşti cu ea. Altceva?

Berit şi-a răsfoit carneţelul.

— În curând, or să primească rezultatele preliminare ale analizei la care a fost supus explozibilul de la primul atac. E posibil ca, în jurul prânzului, să fie dat publicităţii un comunicat de presă. Sperau ca rezultatele să le parvină înaintea conferinţei, dar cică a apărut o problemă la laboratorul din Londra.

— Dar de ce au trimis explozibilul la Londra? a întrebat Annika.

Berit a zâmbit:

— Pentru că echipamentul de la Linköping era stricat – simplu ca bună ziua...

— Au spus cumva de ce nu iau în calcul ipoteza teroristă?

— Nu.

— Ştii ce cred? a întrebat Annika. Eu cred că mai au un pic şi dau de urma criminalului.

— Dar ştii cumva pe cine suspectează?

— Nu.

Berit s-a ridicat în picioare:

— Mi s-a făcut foame. Mergem să mâncăm?

Au plecat împreună la bufet. Berit a comandat lazane, iar Annika, salată cu pui. Când le-a sosit mâncarea, a intrat şi Patrik. Avea părul vâlvoi şi părea că dormise în hainele cu care era îmbrăcat.

— Bună dimineaţa! l-a întâmpinat Annika. Ai făcut o treabă excelentă azi-noapte! Cum ai reuşit să faci rost de declaraţiile colegilor de muncă ai lui Bjurling?

Tânărul reporter a zâmbit cu un aer stânjenit şi a spus:

— Pur şi simplu, i-am sunat acasă şi... i-am trezit din somn.

Annika a zâmbit şi ea. Apoi au stat de vorbă cu toţii despre isteria de Crăciun, despre cadouri şi despre neajunsurile iernii. Berit cumpărase toate cadourile înaintea lunii decembrie, însă Patrik şi Annika nici măcar nu începuseră cumpărăturile.

— Mă gândeam că azi aş putea da o raită prin magazine, a spus Annika.

— Eu o să cumpăr bomboane de ciocolată pentru mama chiar din aeroport, a spus Patrik.

Avea să-şi petreacă zilele de Crăciun alături de părinţii săi, în Småland[24]. Iar pe Berit aveau s-o viziteze copiii: avea o fiică în Statele Unite şi un fiu în Malmö.

— În ultima vreme am muncit pe rupte. Ce-ar fi să ne organizăm treaba în aşa fel încât în următoarele câteva zile, să avem niscaiva timp liber? a sugerat Annika.

— Ar fi mişto! a spus Patrik. Dacă aş fi liber joi, aş putea să plec cu avionul mai devreme.

— Iar mie mi-ar plăcea să fac puţină curăţenie mâine; Yvonne vine cu familia exact joi.

— Perfect! a spus Annika. Azi o să plec devreme, iar joi, şi mai devreme...

Apoi au plecat tustrei spre biroul Annikăi ca să treacă în revistă treburile pe care le mai aveau de făcut. Patrik s-a dus să ia un exemplar din tabloidul rival.

Annika şi Berit şi-au ocupat locurile obişnuite: Berit pe canapea, iar Annika, pe scaunul ei, cu picioarele pe birou. Câteva clipe mai târziu, Patrik a dat buzna în birou ca un uragan.

— Au primit rezultatul analizelor! Au aflat cu ce explozibil a fost aruncată în aer Furhage! a spus el, fluturând comunicatul de presă al poliţiei.

— Aha! Şi ce zice? a întrebat Berit.

Patrik a citit în tăcere preţ de câteva secunde.

— Explozia a fost provocată de dinamită..., a spus el cu un aer dezamăgit.

— Ce fel de dinamită? a întrebat Annika şi a încercat să-i ia din

---

[24] Småland: localitate din sudul Suediei.

mână comunicatul.

Dar Patrik nu i l-a dat:

— Ei, ai răbdare! Uite ce zice: „A fost finalizată analiza explozibililor folosiţi la Stadionul Victoria din Stockholm, la ora 3:17, pe data de… bla-bla, când a fost ucisă Christina Furhage, şeful COJOS. Substanţa folosită este un amestec explozibil gelatinos ce conţine nitroglicerină şi nitroglicol. Această substanţă este comercializată sub numele de Minex şi se găseşte pe piaţă în forme şi dimensiuni variate. Se estimează că încărcătura în cauză avea aproximativ douăzeci şi cinci de kilograme şi era alcătuită din cincisprezece bare de explozibil înfăşurate în plastic, având dimensiunile de 50x550 de milimetri…”

— Douăzeci şi cinci de kilograme? O grămadă de explozibil! a spus Annika.

— Unde mai pui că încărcătura a fost amplasată la înălţime, într-o tribună, a adăugat Berit. Nu mă miră că detunătura s-a auzit până în Insula de Sud.

Patrik le-a cerut să fie atente şi a continuat:

— „Barele folosite au fost fabricate în Polonia, cândva în ultimii trei ani. Este vorba despre un explozibil puternic, cu densitate mare şi viteză de detonare ridicată. Este moale, are un miros slab şi o sensibilitate scăzută…” Ce dracu' înseamnă chestia asta?

— E o chestie din care reiese că e un explozibil sigur, a răspuns Berit.

— De unde ştii? a întrebat-o Annika pe un ton admirativ.

Berit a ridicat din umeri:

— Dezleg multe integrame…

— „Dezvoltă o cantitate mare de energie, volumul gazului rezultat în urma detonaţiei fiind puţin mai mare decât media. Are o putere cu 115 % mai mare decât azotatul de amoniu şi o densitate de 1,45 grame pe centimetru cub. Viteza detonaţiei este de 5 500–6 000 de metri pe secundă.”

— Iar *asta* ce înseamnă? a întrebat Annika.

— Nu te pripi, i-a spus Patrik. Sunt doar nişte date tehnice. Acum urmează partea importantă: „Minex este una dintre cele mai folosite mărci de explozibil din Suedia, în ultimii trei ani,

distribuitorul din Nora[25] a vândut acest explozibil pentru mai mult de o sută de proiecte din domeniul construcţiilor, inclusiv unor proiecte olimpice. Până în prezent, nu s-a putut identifica lotul din care face parte explozibilul de la Stadionul Victoria”.

— Vasăzică era dinamită folosită în construcţii, a spus Berit.

— Dar ce se *construiește* cu dinamită? a întrebat Annika.

— Are mai multe întrebuinţări pe șantiere. O folosești ca să pregătești terenul unde urmează să se construiască o stradă, de exemplu. În exploatările miniere de suprafaţă, e bună ca să transformi roca în pietriş. Tot cu ajutorul dinamitei netezeşti terenul pentru o casă… Când am construit un nou bazin de colectare a reziduurile menajere pentru casa de la ţară, am chemat un specialist în explozibili. Ce mai, sunt folosiţi zi de zi.

— Da, ai dreptate, și-a amintit Annika. Când s-a construit complexul rezidenţial de lângă noi, au folosit explozibil în draci!

— Încă ceva, a continuat Patrik. „Explozia a fost declanșată cu ajutorul unui detonator electric. Dispozitivul de aprindere a fost un temporizator conectat la o baterie de maşină.”

Patrik a pus comunicatul pe birou şi s-a uitat la cele două colege:

— Vasăzică e limpede că totul a fost premeditat.

Preţ de câteva clipe, au tăcut cu toţii, încercând să asimileze informaţiile pe care le aflaseră. Apoi Annika şi-a dat jos picioarele de pe birou, scuturând ușor capul.

— Chestia asta îmi dă fiori, a spus ea. Hai să vedem cine ce face. Berit, tu te ocupi de familia victimei, iar tu, Patrik, de rezultatele analizei şi de ancheta poliţiei.

Cei doi reporteri au încuviinţat din cap, iar Annika a continuat:

— Am scris un articol despre muncitorii care au venit la locul de muncă şi au ţinut un minut de reculegere pentru Stefan. De aici o să reiasă cât de afectaţi sunt de moartea prietenului şi colegului lor.

— Dar cum a fost acolo? a întrebat Berit.

— Păi, mai întâi am dat peste o femeie care plângea întruna. A debitat o grămadă de chestii despre vină, pedeapsă şi rău – a fost un

---

[25] Nora: localitate din sudul Suediei.

episod destul de ciudat. N-am de gând să scriu despre ea, pentru că nu mi s-ar părea corect să-i public numele şi fotografia în ziar.

— Sunt de acord cu tine, a spus Berit.

— Nu mai avem niciun subiect? Sigur n-am uitat nimic? Cei doi reporteri au asigurat-o cu un gest al capului că, într-adevăr, acelea erau toate subiectele pentru a doua zi, apoi s-au dus la computerele şi telefoanele lor. Annika şi-a pus articolul pe server, apoi şi-a luat paltonul şi a plecat. Era abia unu şi jumătate, dar nu avea de gând să mai rămână în redacţie.

•

Annika a pornit către staţia de autobuz. Încă ningea, dar, pentru că temperatura era de aproximativ zero grade, fulgii se transformau în mâzgă cenuşie imediat ce ajungeau pe trotuar. Însă în unele locuri zăpada reuşise să se depună: panta cu gazon din faţa Ambasadei Rusiei era acoperită cu un strat de un alb imaculat.

Când a ajuns în staţie, s-a lăsat cu toată greutatea pe banca aflată la adăpost. Nu mai era nimeni pe bancă şi s-a gândit că autobuzul tocmai trecuse. Unde mai pui că avea pantalonii uzi de la un petic de zăpadă sau poate de la o baltă... S-a ridicat un pic şi a văzut că, de fapt, se aşezase pe o mănuşă.

De Crăciun, aveau să rămână în oraş. Părinţii lui Thomas urmau să le facă o vizită şi să rămână cu ei în noaptea de Ajun. Annika abia dacă mai păstra legătura cu familia ei. Tatăl ei murise, iar maică-sa încă locuia în Hälleforsnäs, orăşelul în care Annika îşi petrecuse întreaga copilărie. Sora ei se stabilise în Flen, o localitate învecinată, şi era casieră cu jumătate de normă la un supermarket. Se vedeau foarte rar, dar Annika nu-i ducea dorul. În afară de copilăria petrecută în acea mică localitate industrială, nu aveau mare lucru în comun. Uneori, Annika se întreba dacă într-adevăr copilăriseră împreună, pentru că amintirile lor din Hälleforsnäs erau foarte diferite.

Autobuzul era aproape gol. Annika a luat loc pe un scaun din spate şi a coborât în centru, în staţia din piaţa Hötorget. A intrat în magazinul PUB şi a cumpărat jucării de 3 218 coroane, pe care le-a plătit cu cardul Visa, încercând să se consoleze cu gândul că avea să primească drept bonus câteva puncte. Lui Thomas i-a cumpărat o cămaşă şi o carte de bucate dedicată sosurilor, iar mamei lui, un

fular de lână. Rămânea ca Thomas să cumpere ceva pentru tatăl lui, care se aştepta să primească o sticlă de coniac. A ajuns acasă la ora două şi jumătate. După ce-a ezitat câteva clipe, a ascuns cadourile în fundul cămăruţei în care era amenajat şifonierul. E drept că folosise ascunzătoarea aceea şi cu un an înainte, iar Kalle o descoperise, dar nu se simţea în stare să caute alta.

A ieşit iarăşi în zloată şi a cedat impulsului de a intra în magazinul de antichităţi aflat în apropiere. Aveau o colecţie impresionantă de bijuterii cu strasuri, coliere şi cercei enormi, aidoma celor ai starurilor de cinema din anii patruzeci. În cele din urmă, a cumpărat pentru Anne Snapphane o broşa clasică, suflată cu aur şi împodobită cu granate. Domnul elegant din spatele tejghelei i-a înfăşurat-o în hârtie aurie, apoi a legat pacheţelul cu o panglică lucioasă de culoare albastră.

Când a ajuns la creşă, Ellen şi Kalle s-au bucurat grozav şi s-au repezit spre ea. Sentimentul de vinovăţie i s-a înfipt în inimă ca un cuţit: o mamă adevărată ar fi trebuit să-şi ia copiii de la creşă în fiecare zi.

S-au dus la un supermarket şi au cumpărat marţipan, frişcă, melasă, migdale măcinate, aluat pentru turtă dulce şi ciocolată de menaj. Cei doi copii se agitau ca nişte păsărele:

— Ce gătim, mami? Haide, spune-ne! Azi o să mâncăm bomboane, mami?

Annika a izbucnit în râs şi i-a îmbrăţişat pe amândoi în timp ce stăteau la coadă.

— Da, o să facem bomboane acasă! O să ne distrăm de minune!

— Mie îmi plac ciocolăţelele în formă de pisică! a spus Kalle.

Când au ajuns acasă, Annika le-a pus copiilor câte un şorţ de bucătărie şi, hotărâtă să ignore consecinţele, i-a lăsat să facă ce vor. Mai întâi, a pus ciocolata de menaj în cuptorul cu microunde, iar după ce s-a topit, au scufundat în ea cocoloaşele de marţipan. Cele câteva cocoloaşe care au supravieţuit erau toate destul de urâte. Soacră-sa cu siguranţă urma să strâmbe din nas când avea să le vadă, dar copiii se distrau pe cinste – mai ales Kalle –, iar acesta era lucrul cel mai important. Annika voia să facă şi caramele, dar şi-a dat seama că amestecul avea să fie prea fierbinte, iar copiii ar fi putut să se frigă, aşa că s-a răzgândit. În schimb, a pornit cuptorul şi a scos

coca pentru turtă dulce. Ellen era în al nouălea cer: întindea coca şi o tăia în tot felul de forme, mâncând şuviţele care rămâneau între ele. A înfulecat atât de multă cocă, încât abia mai putea să se mişte. Au făcut destule forme cât să umple două tăvi; unde mai pui că arătau destul de bine.

— Bravo! Sunteţi foarte pricepuţi! le-a spus ea copiilor. A ieşit foarte bună!

Kalle, care era foarte încântat de laudele Annikăi, a mâncat un biscuit şi a băut un pahar cu lapte, chiar dacă era şi el sătul.

După aceea, Annika a dus copiii în sufragerie, i-a aşezat pe canapea şi le-a pus o casetă video, iar ea a făcut curăţenie în bucătărie, ceea ce i-a luat cam trei sferturi de oră. S-a alăturat copiilor când filmul ajunsese la episodul cel mai îngrozitor: scena în care tatăl lui Simba moare. Mai era destul de mult din *Regele leu,* aşa că a profitat de ocazie şi a sunat-o pe Anne Snapphane, care locuia împreună cu fetiţa ei la ultimul etaj al unei case din Lidingö. Miranda – aşa o chema pe fiica ei – stătea cu tatăl ei o săptămână din două.

— N-am avut suficientă energie cât să încep porcăriile de Crăciun, a oftat Anne. Cum se face că tu reuşeşti întotdeauna, iar eu, niciodată?

Annika a auzit în fundal muzica din *Cocoşatul de la Notre Dame.* Vasăzică şi ei urmăreau producţii Disney.

— Eu sunt cea care nu reuşeşte să facă faţă treburilor casnice, a spus Annika. Întotdeauna casa ta arată impecabil. Ori de câte ori vin în vizită la tine, mă copleşesc sentimentele de vinovăţie...

— Secretul este menajera Tonia din Polonia, i-a răspuns Anne. În rest, totul bine?

Annika a oftat:

— Am probleme la serviciu cu o gaşcă de indivizi care fac tot posibilul ca să mă sape.

— E al dracului de nasol când ajungi şef. În primele şase luni după ce am devenit producătoare TV, am crezut c-am să mor. Mă enervam zi de zi. Întotdeauna se găseşte câte un nenorocit ranchiunos care vrea să-ţi facă viaţa amară.

Annika şi-a muşcat buza:

— Uneori mă întreb dacă merită să mă agit. Ar trebui să fac prăjituri cu copiii şi să-i ţin în braţe când se dau filme de groază la

televizor...

— Ai înnebuni într-o săptămână, a spus Anne.

— Ştiu, dar, până la urmă, copiii sunt cei mai importanţi. Christina Furhage, femeia care a fost omorâtă, a avut un fiu care a murit la cinci ani. N-a reuşit niciodată să depăşească trauma asta. Chiar crezi că munca şi succesul pot şterge o amintire ca asta? Cum să-ţi revii după aşa ceva?

— Îngrozitor..., a spus Anne. Dar cum a murit?

— Avea melanom malign. Altfel zis, cancer de piele. O chestie foarte groaznică!

— Ia stai niţel, dragă!... Câţi ani zici că avea băieţelul?

— Cinci. Aceeaşi vârstă ca băiatul meu.

— Şi a murit din pricina unui melanom malign? Cine ţi-a zis? Aşa ceva e imposibil!

Annika era dezorientată:

— Cum adică?

— Nu putea să moară de melanom malign dacă avea doar cinci ani. E pur şi simplu imposibil!

— De ce? a întrebat Annika pe un ton nedumerit.

— Adu-ţi aminte că am discutat despre chestia asta. Ştii că, în urmă cu ceva vreme, mi-am scos toate aluniţele. Nu mai am absolut niciuna. În perioada aia, am citit mult despre cancerul de piele. Deci, îţi închipui că aş putea să mă înşel în privinţa asta? Glumeşti, Annie...

Annika era din ce în ce mai nedumerită. Oare nu înţelesese ce-i spusese Helena Starke?

— Împrospătează-mi memoria. De ce n-ar fi putut avea melanom malign? a întrebat ea.

— Pentru că melanomul malign, adică ăla care poate fi fatal, nu apare niciodată înainte de pubertate. Mă rog, e posibil ca băieţelul să fi ajuns la pubertate foarte repede. Chestia asta se numeşte...

Annika îşi frământa creierii. Anne Snapphane sigur avea dreptate. Era o ipohondră în toată regula: avusese toate bolile. Fusese dusă cu salvarea de nenumărate ori la secţia de urgenţe a spitalului Danderyd; unde mai pui că se dusese pe picioarele ei la secţiile de urgenţă ale multor spitale din Stockholm, fie private, fie de stat. Ştia totul despre toate formele de cancer, ştia diferenţele

dintre simptomele sclerozei multiple şi cele ale amiloidozei. Anne Snapphane nu avea cum să greşească. Aşa că Helena Starke sau se înşelase, sau minţise.

— Ei, Annika! Mă mai auzi?

— Scuză-mă, dar trebuie să plec. Vorbim mai încolo.

Annika a pus receptorul în furcă şi a simţit fiori reci pe şira spinării. Era limpede că aflase un lucru esenţial. Fiul Christinei Furhage nu murise din pricina unui melanom malign. Poate că murise din altă cauză: o altă boală, un accident... sau poate fusese omorât. Sau poate că nici nu murise. Poate că încă era în viaţă.

S-a ridicat şi a început să se plimbe prin bucătărie, simţind că inima îi bate cu putere. La naiba! Simţise că era ceva putred în povestea cu băieţelul Christinei! Apoi a rămas înlemnită. Sursa ei din poliţie! Ştia că şefa COJOS avusese un fiu – îi spusese chiar înainte să închidă telefonul. Deci poliţia urmărea pista asta! Da, da, asta era!

— Mami, s-a terminat filmul, s-a auzit din sufragerie. Apoi cei doi copii au intrat pe rând în bucătărie, mai întâi Kalle, apoi Ellen. Când i-a văzut, Annika a hotărât să-şi ia gândul de la Christina Furhage.

— V-a plăcut? Vă e foame? Nu, nu vă mai dau turtă dulce. Vreţi paste? Sau poate o pizza?

A sunat la pizzeria La Solo, care se afla peste drum, şi a comandat o *capriciosa*, o pizza cu carne de vită şi usturoi şi un *calzone* cu carne de porc. Annika ştia că Thomas avea să fie nemulţumit de acest meniu, dar ce putea să facă? Dacă voia iarăşi carne de elan la tigaie, ar fi trebuit să vină acasă la două după-amiaza, ca să şi-o gătească singur.

•

Evert Danielsson a ieşit de pe strada Sollentuna şi a intrat în service-ul de pe Helenelund, unde mecanicii îşi făceau treaba cum trebuie şi unde îţi puteai spăla maşina singur. Mergea acolo o dată pe săptămână ca să-şi cureţe maşina. Secretara îi făcuse o rezervare de trei ore pentru şapte seara. Nu era neapărat nevoie să-ţi faci rezervare, dar nu voia să rişte, pentru că putea fi dificil să-ţi bagi maşina în service timp de trei ore, dacă nu dădeai un telefon din timp.

Mai întâi, a intrat în magazin ca să-şi cumpere cele

trebuincioase: un spray cu substanţă degresantă, un detergent pentru maşină, două cutii de ceară Turtle şi o pereche de mănuşi. A plătit la casă 31,5 coroane pentru spray, 29,5 coroane pentru detergent şi 188 de coroane pentru ceară. O oră în service costa 64 de coroane pentru clienţii fideli. Una peste alta, întreaga seară în service avea să-l coste mai puţin de 500 de coroane. Evert Danielsson i-a zâmbit fetei de la tejghea şi a plătit cu cardul de serviciu.

A ieşit din magazin, şi-a parcat maşina în locul lui preferat şi a scos din portbagaj un scaun pliant şi un casetofon portabil cu CD-player pe care l-a aşezat pe o bancă. Apoi a scos şi un CD cu arii din câteva opere celebre: *Aida*, *Flautul fermecat*, *Carmen şi Madama Butterfly.*

În timp ce Regina Nopţii[26] cânta în fa diez major, trei octave peste do minor, Danielsson s-a apucat să-şi spele maşina. Stratul de noroi, nisip şi gheaţă se desprindea de pe caroserie şi se prelingea spre gura de scurgere sub forma unor pârâiaşe. Apoi şi-a dat toată maşina cu spray degresant, iar în timp ce aştepta ca substanţa să-şi facă efectul, s-a aşezat pe scaunul pliant şi a ascultat o arie din *Traviata.* Nu întotdeauna asculta operă când venea la spălătorie; uneori punea R&B – Muddy Waters sau Hank Williams –, iar din când în când se aventura pe tărâmul muzicii pop: Rebecka Törnqvist sau Eva Dahlgren.

Şi-a lăsat gândurile să zburde o vreme, dar, în scurt timp, mintea i s-a oprit la subiectul care, în momentul acela, reprezenta centrul existenţei sale: cariera. Îşi petrecuse întreaga zi încercând să-şi închipuie ce slujbă avea să primească şi să-şi stabilească priorităţile. Într-un fel, dispariţia Christinei era o uşurare pentru el. Poate că cel care o aruncase în aer făcuse un mare serviciu pentru toată lumea.

Când s-a terminat aria din *Traviata*, a schimbat CD-ul: a pus nişte muzică pentru pian de Eric Satie. Notele melancolice au umplut service-ul, iar Danielsson a înhăţat furtunul şi a început să-şi spele maşina. Nu se dădea în vânt după spălatul maşinii. Cel mai mult îi plăcea să ungă caroseria cu ceară, apoi s-o lustruiască până căpăta

[26] Regina Nopţii: personaj din *Flautul fermecat* de Mozart.

luciu. În cele din urmă, şi-a trecut mâna peste plafonul maşinii, având certitudinea că totul avea să se termine cu bine.

•

Thomas a dus copiii la culcare la şapte şi jumătate, după ce Annika le citise o poveste despre o fetiţă care merge la creşă şi mama ei. La un moment dat, mama fetiţei le-a spus îngrijitoarelor de la creşă că are un şef căruia nimeni nu-i dă ascultare şi tuturor li s-a părut foarte amuzant.

— În ziua de azi, poţi să te iei de şefi peste tot, chiar şi în cărţile pentru copii, a spus Annika.

— Cam aşa e, a încuviinţat Thomas, deschizând ziarul la paginile dedicate afacerilor.

— Ia uită-te la chestia asta, a continuat Annika, arătându-i o revistă pentru femei. Trebuie să răspunzi la nişte întrebări ca să afli cum îţi merge în viaţa profesională. De exemplu, la întrebarea numărul paisprezece – „Cum este şeful tău?" –, variantele de răspuns sunt: slab, incompetent, arogant, inutil sau nepoliticos. Ca să vezi care-i atitudinea generală faţă de şefi. Şi fii atent, pe pagina următoare sunt sfaturi pentru cine vrea să ajungă şef. Morala e că aceia care ajung şefi sunt nişte dobitoci, dar că toţi angajaţii vor să ajungă şefi într-o bună zi. Ei bine, nu-i deloc aşa!

— Bineînţeles că nu-i aşa, i-a răspuns Thomas, dând pagina.

— Dar întreaga societate se sprijină pe miturile astea!

— Ai uitat că înainte le găseai mereu defecte şefilor tăi?

Annika a pus revista în poală şi i-a aruncat lui Thomas o privire plină de reproş:

— Păi, despre fiecare dintre ei puteai spune fără să greşeşti că era omul nepotrivit la locul nepotrivit.

— Vezi...? a spus Thomas, continuând să citească ziarul. Annika a căzut pe gânduri în timp ce la televizor se difuza buletinul meteo. Prezentatorul spunea că, în ajun, toată ţara avea să fie acoperită de zăpadă, dar că, în prima zi de Crăciun, era probabil să plouă pe coasta de vest.

— Ţie ţi-a fost destul de greu la serviciu până ai dobândit un post bun, nu-i aşa? a întrebat Annika.

Thomas a pus ziarul deoparte, a luat telecomanda şi a stins televizorul, apoi a întins braţele spre Annika:

— Vino-ncoace, iubito!

Fără zgomotul televizorului, camera s-a cufundat într-o tăcere desăvârşită. Annika s-a ridicat de pe fotoliu şi s-a aşezat de canapea, sprijinindu-şi spatele de pieptul lui Thomas şi ridicându-şi picioarele pe măsuţa pentru cafea. Thomas a strâns-o în braţe, i-a mângâiat umerii, apoi i-a sărutat uşor ceafa şi adâncitura de deasupra uneia dintre clavicule. Annika a simţit furnicături în pântece şi s-a gândit că poate le rămăsese suficientă energie cât să facă dragoste.

Dar, chiar în momentul acela, i-a sunat mobilul: melodia stridentă a umplut sufrageria.

— Nu răspunde! i-a spus Thomas, muşcându-i uşor lobul urechii.

Dar nu mai era nimic de făcut: Annikăi deja îi pierise cheful, aşa că s-a ridicat în capul oaselor.

— Vreau doar să văd cine e, a şoptit ea, apoi a dat fuga spre geantă.

— Cred c-ar trebui să schimbi melodia de la telefon... Chiar, ce e? a întrebat-o Thomas.

Annika nu avea numărul în memorie, dar a hotărât imediat c-ar fi mai bine să răspundă.

— Annika Bengtzon? Bună seara, sunt Beata Ekesjö. Ne-am întâlnit azi-dimineaţă la Sätra Hall. Mi-aţi spus că pot să vă sun...

Annika a înjurat în gând cărţile de vizită pe care le dădea te miri cui.

— Da, nicio problemă, a spus ea repede. Despre ce-i vorba?

— Mi-aţi putea spune ce-o să scrieţi despre mine în ziarul de mâine?

— De ce? a întrebat Annika, aşezându-se pe scaunul din hol.

— Pur şi simplu, sunt curioasă. E important ca tot ce apare în ziar să fie cât mai aproape de adevăr.

Annika a oftat.

— Fiţi mai explicită, vă rog, a spus ea, uitându-se la ceas.

— Aş putea să vă povestesc mai multe despre mine însămi, despre cum îmi desfăşor activitatea şi alte lucruri de genul ăsta. Am o casă foarte primitoare... Dacă vreţi, puteţi să-mi faceţi o vizită.

Annika a auzit că Thomas a pornit iarăşi televizorul.

— Deocamdată, nu cred că e nevoie. Vă daţi seama că ziarul

nostru dispune de un spaţiu limitat, aşa că n-o să publicăm ce ne-aţi spus.

A urmat o tăcere de câteva secunde.

— Vreţi să spuneţi că n-o să publicaţi nimic despre mine?

— În ediţia de mâine, nu.

— Dar... aţi stat de vorbă cu mine! Iar colegul dumneavoastră mi-a făcut o fotografie.

— Vorbim cu o mulţime de oameni, dar nu publicăm tot, a lămurit-o Annika, încercând din răsputeri să aibă un ton cât mai amabil. Vă mulţumesc încă o dată că aţi stat de vorbă cu noi azi-dimineaţă, dar n-o să publicăm nimic din conversaţia pe care am avut-o.

De data aceasta, liniştea care a urmat a fost şi mai lungă.

— Aş fi vrut să scrieţi ce v-am zis de dimineaţă, a adăugat femeia, cu glas scăzut.

— Îmi pare rău.

Beata Ekesjö a oftat:

— Bine, mulţumesc oricum.

— Şi eu vă mulţumesc. La revedere, a spus Annika, apoi a închis.

S-a întors repede în sufragerie şi s-a aşezat pe canapea, lângă Thomas, apoi i-a luat telecomanda din mână şi a stins televizorul.

— Unde rămăsesem? a întrebat ea.

— Cine era?

— O femeie pe care am întâlnit-o azi-dimineaţă. E cam de vârsta mea. E niţel cam debusolată. E şefă de lucrări la Sätra Hall.

— Cred că nu-i e uşor, a spus Thomas. Cel puţin aşa spun statisticile: femeile tinere care lucrează în medii predominant masculine o duc cel mai greu.

— Serios? Chestia asta a fost stabilită statistic? a întrebat Annika, prefăcându-se foarte serioasă.

— Da, deşteapto! a ripostat Thomas. Am aflat dintr-un raport pe care l-am primit de curând. Statisticile arată că, pe piaţa muncii, cel mai greu o duc femeile care se angajează în posturi ocupate de obicei de bărbaţi. Sunt agresate şi ameninţate destul de frecvent; unde mai pui că sunt victimele hărţuirilor sexuale mult mai des decât alte femei. Un studiu realizat la Facultatea de Marină Civilă din

cadrul Institutului Politehnic din Chalmers arată că patru din cinci candidate au fost supuse hărţuirilor sexuale, a turuit Thomas.

— Şi cum de-ai ţinut minte detaliile astea? l-a întrebat Annika.

Thomas i-a zâmbit:

— La fel cum ţii tu minte detaliile pe care ţi le dă colega ta, Berit Hamrin... Sunt şi alte exemple: armata, să zicem. Multe femei aleg să iasă din armată, deşi s-au înrolat din proprie iniţiativă; unul dintre cele mai frecvente motive este că au probleme cu colegii de sex masculin. Femeile care ajung în posturi de conducere au o sănătate mai şubredă decât celelalte, mai ales dacă sunt înţepate de colegi...

— Cred că ar fi bine să scriu ceva despre chestia asta, a spus Annika, dând să se ridice de pe canapea.

— Da, ar fi bine, dar nu chiar acuma, pentru că mai întâi am să-ţi fac un masaj. Haide, jos puloverul! Aşa... Şi acuma scoatem şi ăsta...

Annika s-a împotrivit puţin când Thomas i-a dat jos sutienul:

— Să nu ne vadă vecinii, a spus ea.

Thomas s-a ridicat în picioare şi a stins becul. Camera nu mai era luminată decât de felinarele de pe trotuar, care se legănau uşor în bătaia vântului. Ningea în continuare cu fulgi enormi. Annika a întins mâinile şi l-a tras pe Thomas lângă ea. Totul se petrecea pe îndelete: stăteau pe canapea şi se dezbrăcau fără nicio grabă.

— Mă înnebuneşti, a şoptit Thomas.

Apoi s-au întins pe podea şi au făcut dragoste, mai întâi într-un ritm lent, apoi din ce în ce mai iute şi mai zgomotos. Annika a scos un ţipăt când a ajuns la orgasm. La fel şi Thomas, dar al său a fost un pic mai discret. După aceea, Thomas a adus o pătură şi s-au întins amândoi pe canapea, ţinându-se în braţe. Epuizaţi şi relaxaţi, stăteau în întuneric, ascultând zgomotele oraşului. Un autobuz a oprit într-o staţie, prin perete se auzea televizorul vecinului, iar cineva ţipa şi înjura pe stradă.

— Doamne, abia aştept să-mi iau câteva zile libere! a spus Annika.

Thomas a sărutat-o:

— Eşti cea mai tare!

MINCIUNA

Am ştiut încă de la început. Lumea era o scenă, concepută

pentru a mă induce în eroare, iar oamenii din jur făceau parte dintr-o mare piesă. Scopul acestei puneri în scenă era ca eu să cred că totul era real: pământul, pădurea, câmpiile, tractorul fermierului, satul, magazinul din centru și poștașul. Pentru mine, lumea de dincolo de dealul Furu era un decor destul de neclar. Ascultam cu atenție vocile oamenilor ca să surprind o intonație falsă și așteptam ca actorii să se dea de gol. Ori de câte ori ieșeam dintr-o cameră, mă întorceam chiar când ajungeam în prag ca să-i văd pe cei dinăuntru exact așa cum erau, însă nu reușeam niciodată. Iarna, obișnuiam să mă cațăr pe mormanul de zăpadă de lângă fereastra sufrageriei ca să arunc o privire înăuntru: când nu eram de față, toți își dădeau jos măștile și se odihneau cu capul în palme. Abia atunci reușeam să-i surprind discutând cu glas scăzut, cât se poate de sincer: erau intimi și sinceri, vorbindu-și fără niciun artificiu. Când intram în casă, toți trebuiau să reintre în trupurile lor incomode – erau niște corpuri care nu li se potriveau, cu fețe chinuite și glasuri false.

Cu siguranță că totul urma să fie dat în vileag în ziua când aveam să împlinesc zece ani. În dimineața aceea, toți aveau să vină la mine purtându-și adevăratele lor trupuri, ca să mă îmbrace în straie albe. Chipurile lor aveau să fie calme și sincere. Urmau să mă poarte în mijlocul unei procesiuni până la șopronul din pădurea de peste drum. La intrarea în șopron, avea să mă aștepte Directorul, care urma să mă ia de mână și să mă ducă în împărăția Cunoașterii. Avea să-mi explice totul.

Uneori, reușeam să ajung la vechiul șopron. Nu-mi aduc aminte câți ani aveam pe atunci, dar știu sigur că picioarele îmi erau tare scurte, că pantalonii de lână îmi zgâriau pielea și că mergeam greu din pricina pantalonilor groși, făcuți din material impermeabil. Odată, am rămas în zăpadă până la brâu.

Trebuia să mergi mult prin pădure ca să ajungi la șopronul aflat în mijlocul unei fânețe unde de mult nu mai dăduse nimeni cu coasa. Văzute din depărtare, printre crengile copacilor, bârnele cenușii din care erau construiți pereții păreau de argint. Acoperișul se dărâmase, iar unul dintre căpriorii șarpantei rămăsese în picioare ca un semn care arăta cerul.

Ca să ajung la ușă, ocoleam șopronul, trecându-mi mâna peste grinzile aspre. Pragul era destul de înalt și îmi era greu să sar peste el.

Înăuntru, timpul rămăsese în loc: firele de praf pluteau domol în lumina soarelui. Pereţii groşi creau un spaţiu unde mă simţeam la adăpost, dar, în acelaşi timp, acoperişul dărâmat prin care se vedea cerul dădea şopronului un aer ameninţător. Scândurile podelei începuseră să se rupă, aşa că trebuia să păşesc cu multă grijă.

Ştiam că acolo, sub podea, se afla intrarea în scenă. Undeva, sub scândurile putrede, se afla Adevărul. Într-o zi, mi-am luat inima în dinţi şi m-am vârât sub podea, ca să caut calea spre lumină. Dar n-am găsit decât fân şi şobolani morţi.

Miercuri, 22 decembrie

Era rândul Annikăi să-i ducă pe copii la creşă, aşa că, după ce-a plecat Thomas, a mai rămas puţin în pat. Nu mai era mult până la Ajunul Crăciunului: doar două zile. Era uimitor cât de uşor îşi recăpăta Annika forţa şi curajul de care avea nevoie ca să dea piept cu lumea. Umblase o oră prin oraş, gătise turtă dulce cu copiii, apoi făcuse amor cu Thomas, iar acum era gata să înfrunte din nou păsările de pradă. De multă vreme nu mai avusese parte de o noapte întreagă fără copii în pat, dar acum se treziseră şi au dat buzna în dormitor. I-a urcat pe amândoi în pat şi s-au zbenguit tustrei atât de mult, încât au plecat cu întârziere la creşă. Ellen inventase „jocul perişoarei"; tot ce trebuia să faci era să gâdili degetele cuiva şi să strigi: „Perişoare! Perişoare!" Lui Kalle îi plăcea să se joace de-a avionul: Annika stătea pe spate cu picioarele ridicate, iar el i se aşeza cu burta pe tălpi, ţinând mâinile întinse. Din când în când, avionul se prăbuşea în strigătele de bucurie ale lui Kalle. La sfârşit, au construit o căsuţă din perne, plapumă şi pijamaua lui Thomas. Apoi s-au dus în bucătărie, şi-au mâncat în grabă iaurtul cu căpşune şi fulgii cu miere şi au pregătit câteva sendvişuri pentru prânz. Până la urmă, au ajuns la creşă la timp, iar Annika şi-a luat la revedere de la copii în grabă.

Încă ningea. Zăpada fleşcăită şi cenuşie se strânsese pe marginea drumului. De când Consiliul Municipal fusese împărţit în consilii mai mici, pe străzile Stockholmu-lui nu mai vedeai niciun utilaj de deszăpezit. Annika şi-ar fi dorit să aibă suficient timp şi energie ca să se implice mai mult în politica oraşului.

A avut noroc: n-a trebuit să aştepte mult autobuzul. Când a ajuns la serviciu, a luat ziarul din standul de la intrare, apoi a urcat

în lift. A intrat în redacţie şi a văzut că tocmai veniseră poştaşii; când l-a văzut pe unul dintre ei ţinând în mână un ditamai teancul de scrisori, s-a simţit foarte recunoscătoare faţă de Schyman. Îi *fusese* mult mai uşor de când Eva-Britt Qvist începuse să se ocupe de corespondenţă.

În drum spre biroul ei, a luat un exemplar din tabloidul rival şi un pahar de cafea. Eva-Britt era la locul ei şi a întâmpinat-o cu un „Bună!" destul de posac. Altfel zis, totul era în parametri normali...

Berit pregătise un material extraordinar despre soţia lui Stefan Bjurling. Fusese tipărit pe paginile de mijloc şi era însoţit de o singură poză: doamna Bjurling şi cei trei copii ai ei stăteau pe o canapea în casa lor dintr-o suburbie a Stockholmului. Titlul era: „Viaţa trebuie să meargă mai departe". Soţia şefului de echipă era o femeie de treizeci şi şapte de ani pe nume Eva; avea aerul unui om calm şi serios. Copiii – de unsprezece, opt şi şase ani – priveau în obiectiv cu ochii larg deschişi.

„Pe lumea asta, spunea Eva în articol, răul ia multe înfăţişări. Ar fi o prostie să ne închipuim că Suedia e scutită de tragedii numai pentru că nu am mai avut un război din 1809. Violenţa răsare acolo unde te aştepţi mai puţin." Când o sunase poliţia să-i spună că îi murise soţul, Eva era în bucătărie şi făcea clătite. „Nu te poţi lăsa doborâtă când ai trei copii de crescut. Trebuie să fim puternici şi să ne continuăm viaţa."

Annika s-a uitat îndelung la fotografie. O încerca sentimentul că ceva era putred. Nu cumva femeia aceea era prea calmă şi prea serioasă? De ce nu se citeau pe chipul ei durerea şi deznădejdea? În fine, articolul era bine scris, iar poza îl completa de minune. Ce mai încolo-încoace, avea în faţă un material bun, aşa că a izgonit sentimentul că ceva nu era în regulă.

Ca de obicei, Patrik se achitase foarte bine de sarcina lui: pregătise un material bine documentat despre ancheta poliţiei şi despre analiza tehnică a explozibilului. Poliţia încă susţinea ipoteza că cele două atentate fuseseră comise de aceeaşi persoană, deşi explozibilii folosiţi nu erau identici. „Cea de-a doua explozie a fost considerabil mai redusă", declarase ofiţerul de presă. „Rezultatele preliminare ale analizelor de laborator sugerează că fie s-a folosit un explozibil diferit, fie că bomba a fost confecţionată în mod diferit."

La următoarea şedinţă a conducerii, avea să propună ca lui Patrik să i se facă un contract pe termen nelimitat.

Articolul ei despre muncitorii de la Sätra Hall, însoţit de fotografia lui Johan Henriksson, ocupa o pagină întreagă. Ieşise un material bunicel.

Apoi a sărit peste celelalte pagini în care se vorbea despre atentate şi s-a oprit la secţiunea „Femeile şi ştiinţa", care în redacţie era botezată: „Baba şi mitraliera". Ei bine, în ziua aceea, secţiunea „Baba şi mitraliera" fusese umplută cu ajutorul unui truc de succes: cineva spicuise câteva chestii de efect dintr-un volum de pseudo-psihologie apărut recent în Statele Unite, apoi le ilustrase cu câteva exemple de suedeze celebre şi ieşise un material pe cinste. Titlul cărţii era: *Femeia perfectă* şi fusese scrisă de o femeie cu două nume de familie (deci şi-l păstrase pe cel dinainte de căsătorie) şi cu un nas foarte subţire pe care era limpede că-l obţinuse după ce îndepărtase prin chirurgie plastică jumătate din nasul iniţial. Materialul era însoţit nu doar de o mică fotografie a autoarei, ci şi de o fotografie de mari dimensiuni a Christinei Furhage. Cititorilor li se spunea că era vorba de o carte care ÎN SFÂRŞIT oferea tuturor femeilor şansa de a deveni FEMEI PERFECTE. Lângă acest articol fusese publicat unul mai mic, în care era prezentată pe scurt viaţa Christinei Furhage. Annika şi-a dat seama că, încetul cu încetul, prindea contur mitul fostei şefe a COJOS. În articolaş se spunea că Furhage reuşise în toate. Avea o carieră excepţională, o casă frumoasă, o căsătorie fericită şi o fată înzestrată, în plus, se îngrijea foarte bine: avea un trup subţire şi mlădios care o făcea să pară cu cincisprezece ani mai tânără. Annika avea un gust amar în gură şi nu era numai de la cafeaua care se răcise de-a binelea. Nu era deloc aşa cum scria în ziar: de prima căsătorie a Christinei se alesese praful, primul ei copil murise sau dispăruse cine ştie cum, cel de-al doilea copil era piroman, iar ea însăşi sfârşise prin a fi făcută terci pe un stadion gol de către cineva care o ura. Aşa stăteau lucrurile în realitate, în plus, Annika ar fi putut să jure că persoana care o aruncase în aer pe Furhage îl ura şi pe Stefan Bjurling.

A dat să iasă din birou ca să-şi ia încă un pahar de cafea, dar a sunat telefonul şi s-a întors.

— Haideţi să ne întâlnim, i-a spus bărbatul de la celălalt capăt

al firului. Am să vă spun tot.

Bărbatul plângea. Era Evert Danielsson. Annika şi-a pus în geantă un pix şi un carneţel, apoi a chemat un taxi.

•

Helena Starke s-a trezit pe podeaua bucătăriei. La început, nu şi-a dat seama unde se afla. Parcă ar fi avut o bucată de şmirghel în loc de limbă. Îi era frig şi o durea un şold. Pielea feţei i se iritase de la atâta plâns.

A făcut eforturi uriaşe ca să se ridice în capul oaselor şi s-a rezemat cu spatele de un bufet. Privea fulgii de zăpadă prin fereastra murdară. Respira foarte greu, făcând mari eforturi să tragă aer în plămâni. Şi plămânii păreau să-i fie făcuţi din şmirghel – nu era o fumătoare înrăită. „Ce ciudat!, şi-a spus ea. Parcă aş începe o viaţă nouă. Am capul gol, cerul e luminos, iar inima îmi bate liniştit. Mai jos de atât n-am cum să ajung."

A simţit că o cuprinde un sentiment de linişte profundă. A rămas multă vreme pe podeaua din bucătărie, privind cum se îngroaşă stratul de zăpadă de pe pervaz. Amintiri răzleţe din ultimele zile i se perindau prin minte ca nişte fantome cenuşii. S-a gândit că ar fi trebuit să-i fie foame. Nici nu-şi amintea de când nu mai mâncase, în ultimele zile, nu pusese în gură decât nişte apă şi o bere.

În timpul discuţiei pe care o avusese luni cu reportera simţise că-i dispăruseră toate reţinerile. Pentru prima oară în viaţa ei, Helena Starke simţise o durere autentică şi foarte intensă. Orele scurse de atunci o ajutaseră să-şi dea seama că iubea pe cineva – tot pentru prima oară în viaţa ei. De-a lungul orelor nesfârşite ale nopţii dinainte, dobândise convingerea că era capabilă să iubească, ceea ce i-a înteţit durerea. Iubise pe cineva, iar persoana aceea murise. Dezorientarea şi sentimentul că pierduse persoana pe care o iubise dăduseră naştere milei de sine, pe care a înţeles că trebuia să înveţe s-o accepte. Era o văduvă în doliu ca oricare alta, cu singura diferenţă că nu avea să primească înţelegerea şi sprijinul celor din jur. Sentimentele de compasiune erau rezervate doar celor care aveau o relaţie heterosexuală, pentru că aceasta era o instituţie socială acceptată.

S-a străduit din răsputeri să se ridice în picioare. Trupul îi era

înţepenit. Stătuse pe scaun în bucătărie, fumând ţigară de la ţigară. Spre dimineaţă, simţise că nu mai poate sta în capul oaselor pe scaun, aşa că se întinsese pe podea, iar în cele din urmă adormise.

A luat un pahar de pe bufet, l-a clătit, apoi l-a umplut cu apă şi a luat o gură. A simţit o durere în stomac. Şi-a amintit ce-i spunea Christina, iar vocea ei i-a răsunat în minte: *Trebuie să mănânci, Helena. Trebuie să ai grijă de tine.*

Ştia că fusese importantă pentru Christina, poate cea mai importantă persoană din viaţa ei. Dar Helena îi cunoştea şi partea întunecată, aşa că nu-şi făcea nicio iluzie cu privire la locul pe care îl ocupa de fapt în viaţa ei: oamenii pur şi simplu nu erau importanţi pentru Christina.

A deschis frigiderul şi – mare minune! – a găsit o cutie de iaurt care ieşise din garanţie doar de două zile. A luat o linguriţă, s-a aşezat la masă şi s-a pus pe mâncat. Era un iaurt cu aromă de vanilie, preferatul ei. S-a uitat la zloata de afară; era o vreme foarte urâtă. Pe strada din faţa blocului, traficul era la fel de intens ca de obicei. Oare cum de-l putea suporta zi de zi? Dar, dintr-odată, şi-a dat seama că nu mai era nevoită să-l îndure. Merita mai mult! Avea o grămadă de bani în bancă şi putea merge oriunde în lume. A pus linguriţa pe masă şi a adunat cu degetul ce rămăsese pe fundul cutiei. Sosise timpul să meargă mai departe.

•

Restaurantul Sorbet se afla la etajul opt al fostei fabrici de becuri din docul Hammarby. În meniu aveau mâncare suedeză şi indiană. Patronii nu erau foarte stricţi în privinţa orarului: l-au primit pe Evert Danielsson şi l-au servit cu o cafea, deşi mai erau cincisprezece minute până la ora de deschidere.

Annika l-a găsit pe fostul şef al Secretariatului la o masă din partea dreaptă a sălii, în spatele unui paravan din nuiele. Era foarte palid.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Annika, aşezându-se în faţa lui.

Şi-a dat jos fularul, mănuşile, geanta şi paltonul, apoi le-a pus pe scaunul de lângă ea. Evert Danielsson stătea cu capul plecat. Ca de obicei, se ţinea cu mâinile de masă.

— M-au minţit, a spus el cu un glas stins.

— Cine?

Danielsson a ridicat privirea:

— Cei din consiliu.

— În legătură cu ce?

Fostul şef al Secretariatului a izbucnit în plâns.

— Consiliul director. Hans Bjällra. M-au minţit cu toţii. Mi-au spus c-o să primesc un nou post, că acuma, după ce-a murit Christina, am să mă ocup de chestiuni mai concrete. Dar m-au minţit!

Annika s-a uitat în jur, simţindu-se un pic jenată. Nu avea timp să facă pe dădaca pentru birocraţii îndureraţi.

— Bine, iar acuma povestiţi-mi ce s-a întâmplat, i-a spus ea pe un ton destul de brutal.

Efectul a fost cel scontat: Danielsson şi-a redobândit stăpânirea de sine.

— Hans Bjällra, şeful consiliului director, mi-a promis că o să am un cuvânt de spus în alegerea noului meu post, dar n-o să fie deloc aşa. Azi-dimineaţă, când am ajuns la birou, am găsit o scrisoare care îmi fusese trimisă în zori...

A tăcut şi a plecat capul, fixându-şi privirea asupra mâinilor.

— Şi...? a întrebat Annika.

— În ea scrie că trebuie să eliberez biroul până la prânz. COJOS nu intenţionează să se mai folosească de serviciile mele, drept urmare nu e nevoie să rămân la dispoziţia organizaţiei şi sunt liber să-mi caut de lucru în altă parte. Suma compensatorie urmează să-mi fie virată pe 27 decembrie.

— Mai exact, cât?

— Cinci salarii anuale.

— Vai, îmi pare rău..., a spus Annika pe un ton ironic.

— Da, e îngrozitor... Şi în timp ce stăteam pe scaun şi citeam scrisoarea, a intrat în birou un tip de la serviciul administrativ. Nici măcar nu s-a sinchisit să ciocane, ci a intrat pur şi simplu. Mi-a zis c-a venit după chei.

— Dar v-au spus că trebuie să eliberaţi biroul până la prânz, nu?

— A venit după cheile de la maşină! Mi-au luat maşina!

Danielsson şi-a sprijinit capul pe masă şi a izbucnit în plâns. Annika i se uita în creştet. Părul lui era un pic sârmos, ca şi cum ar fi

fost uscat cu foehnul şi dat cu fixativ. A observat că începuse să i se rărească.

— Aţi putea folosi o parte din bani ca să vă cumpăraţi o nouă maşină, i-a sugerat Annika.

Dar, chiar în timp ce i-o spunea, şi-a dat seama că nu avea niciun rost. Nu-i poţi spune cuiva căruia i-a murit câinele că poate să-şi ia altul.

Danielsson şi-a suflat nasul, apoi şi-a dres glasul:

— Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să păstrez tăcerea. Christina a murit, deci nu-i pot face niciun rău.

Annika şi-a scos pixul şi carneţelul.

— Despre ce voiaţi să stăm de vorbă? l-a întrebat ea.

Evert Danielsson s-a uitat la ea cu aerul unui om vlăguit:

— Ştiu totul despre Christina. N-a fost candidata favorită pentru postul de şef al COJOS. Şi nici măcar pentru cel de şefă a campaniei care a adus Olimpiada la Stockholm. Toată lumea considera că alte persoane – mai ales bărbaţi – s-ar fi achitat mai bine de sarcinile astea.

— Cum aţi cunoscut-o pe Christina?

— După cum probabil ştiţi, şi-a început cariera în domeniul bancar. Am cunoscut-o în urmă cu unsprezece ani, pe vremea când eram directorul administrativ al băncii unde ea lucra ca director executiv adjunct. Era detestată de către subordonaţi; lumea o considera dură şi nedreaptă. Într-adevăr, era dură, dar nu nedreaptă: întotdeauna lua decizii în mod nepărtinitor. Nu dădea cu tine de pământ decât dacă greşeai. Dar îi plăceau execuţiile publice, aşa că oamenilor le era teamă ca nu cumva să calce pe bec. Se prea poate ca modul ăsta de a proceda să fi dus la creşterea profitului, dar avea efecte devastatoare asupra mediului de lucru din bancă. La un moment dat, sindicatul a venit cu ideea de a-i da un vot de blam, şi credeţi-mă, chestia asta se întâmplă rar într-o bancă. Dar Christina a suprimat iniţiativa din faşă: reprezentanţii sindicali care veniseră cu ideea şi-au dat demisia în aceeaşi zi. Nu ştiu cum a reuşit să scape de ei, dar cert e că, după aceea, n-a mai venit nimeni cu asemenea idei...

Ospătarul i-a adus Annikăi o cafea şi i-a umplut din nou ceaşca lui Evert Danielsson. Annika a avut impresia că-l văzuse într-o reclamă la un card de credit. Avea o bună memorie a chipurilor,

așa că probabil nu se înșela. Când aveau nevoie de figuranți, televiziunile care își aveau sediul în clădire foloseau de multe ori oamenii cei mai la îndemână.

— Dar cum reușea să-și păstreze postul, din moment ce angajații o urau în halul ăsta? a întrebat Annika după ce a plecat ospătarul.

— Și eu mi-am pus întrebarea asta. Când am ajuns eu acolo, Christina se afla în postul ăla de zece ani. De-a lungul timpului, directorul executiv s-a tot schimbat, dar nu s-a pus niciodată problema ca ea să plece. Nu putea fi îndepărtată din post, dar nici nu avansa.

— De ce nu? a întrebat Annika.

— Habar n-am. Poate că era vorba de discriminare sexuală. Sau poate că celor din consiliul director le era teamă de ce-ar fi putut face dacă îi dădeau și mai multă putere. Probabil că-și dăduseră seama de ce era în stare.

Evert Danielsson și-a pus un cubuleț de zahăr în ceașcă și a început să amestece cu lingurița, iar Annika a trebuit să aștepte până când s-a topit.

— Dar cred că, până la urmă, Christina și-a dat seama că nu avea să fie promovată, iar când Stockholmul a hotărât să-și depună candidatura pentru organizarea Jocurilor Olimpice de vară, a făcut în așa fel încât banca să fie unul dintre sponsorii principali. Cred că avea tot planul în cap încă de atunci.

— Ce plan?

— Să preia controlul asupra Jocurilor. S-a implicat foarte mult în pregătirea candidaturii încă de la început. A tras niște sfori și a reușit să obțină un concediu fără plată pe termen nelimitat, ca să pună la punct dosarul de candidatură în calitate de șef al Olimpiadei. Nu s-a făcut mare vâlvă în jurul numirii ei, pentru că era vorba despre o persoană fără notorietate pusă într-un post nu foarte important. Primea un salariu mic, mult mai mic decât cel de la bancă. Tocmai de aceea numele grele din lumea afacerilor n-au fost interesate de chestia asta. Și nici nu era un post cu ajutorul căruia să înaintezi în carieră. Poate vă mai amintiți că, în perioada aceea, oamenii nu prea erau încântați de Olimpiadă și că s-a inițiat o dezbatere publică pe marginea acestui subiect. Multă lume era

împotriva organizării Jocurilor la Stockholm. Cea care a atras atenţia publică asupra acestei candidaturi a fost Christina.

— Toată lumea spune că a făcut o treabă excelentă, a intervenit Annika.

— Ah, da! a spus Danielsson pe un ton ambiguu. Se pricepea de minune să facă lobby şi să ascundă costurile acestor manevre în tot felul de bugete. Schimbarea opiniei publice cu privire la Jocurile Olimpice a fost cea mai scumpă campanie de relaţii publice organizată vreodată în Suedia.

— În presă n-a apărut nimic despre chestia asta, i-a răspuns ea pe un ton neîncrezător.

— Bineînţeles că nu. Christina n-ar fi permis niciodată ca lucrurile de genul ăsta să ajungă în presă.

Annika a făcut câteva însemnări în carneţel, gândindu-se la ce aflase de la fostul şef al Secretariatului.

— Probabil că vă întrebaţi dacă pot dovedi toate astea, a spus Danielsson zâmbind. Şi dacă nu cumva am fost şi eu implicat în manevrele despre care v-am spus. Ei bine, da, şi eu sunt mânjit. Când Christina a renunţat la postul de director executiv adjunct ca să se ocupe de campania în favoarea Olimpiadei, eu am rămas la bancă şi am preluat câteva dintre sarcinile ei – mai ales chestiuni administrative minore. Iar slujba în cadrul Secretariatului am obţinut-o în mod cu totul întâmplător.

Danielsson s-a sprijinit pe spetează, cu aerul că acum era mai în largul său.

— După ce candidatura Stockholmului a fost acceptată, situaţia s-a schimbat foarte mult. Postul de şef al COJOS a devenit mult mai important. Toată lumea era de acord că trebuia încredinţat unei persoane competente şi experimentate din mediul privat.

— Au fost luaţi în calcul mai mulţi candidaţi, a spus Annika. Şi toţi erau bărbaţi.

— Aşa-i. Dar cel mai important dintre toţi era un candidat care, pe vremea aia, ocupa postul de director general al unuia dintre cele mai mari departamente guvernamentale de la noi.

Annika şi-a scrutat memoria şi, în cele din urmă, şi-a amintit chipul plăcut al bărbatului la care se referea Danielsson.

— Gata, mi-am adus aminte, a spus ea. Însă şi-a retras

candidatura din motive personale şi a fost numit guvernator al departamentului Stockholm, nu-i aşa?

— Da, exact, a spus Danielsson zâmbind. „Motivele personale” erau de fapt o factură de la un bordel din Berlin, care a ajuns pe biroul meu imediat după ce candidatura Stockholmului a fost acceptată.

Annika i-a aruncat o privire lui Danielsson şi a rămas surprinsă: fostul şef al Secretariatului căpătase un aer bucuros.

— Nu ştiu cum, dar Christina a aflat că tipul ăsta îşi dusese câţiva colegi la bordel în timpul unui congres socialist organizat în Germania. A făcut nişte cercetări cu privire la factura de la bordel şi a aflat că fusese plătită din banii contribuabililor. Aşa că omul nostru şi-a retras candidatura.

— Şi cum de-a ajuns factura la dumneavoastră?

Evert Danielsson şi-a dat ceaşca într-o parte şi s-a aplecat spre ea:

— După ce candidatura a fost acceptată, Christina trebuia să se întoarcă la bancă, drept care Comitetul Olimpic Suedez a dispus ca scrisorile ei să ajungă la vechiul loc de muncă al Christinei. Întrucât deja preluasem o parte din sarcinile ei, mi s-a părut firesc să mă ocup şi de facturile care veneau la bancă.

— Dar chiar aveaţi dreptul să-i deschideţi corespondenţa? a întrebat Annika pe un ton insinuant.

Zâmbetul de pe chipul lui Danielsson a îngheţat.

— Nu pretind c-aş fi nepătat, i-a răspuns el. I-am trimis Christinei factura originală, dar am avut grijă să fac o copie. A doua zi, individul în cauză a declarat că nu avea de gând să accepte postul de şef al COJOS, ba, mai mult, a recomandat-o pe Christina Furhage. Cam aşa au decurs lucrurile.

— Şi dumneavoastră ce rol aţi avut în povestea asta?

Evert Danielsson s-a lăsat pe spate şi a oftat:

— La momentul ăla, deja mă plictisisem de postul meu de la bancă. Cei din conducere îmi arătaseră limpede ce părere aveau despre mine atunci când îmi pasaseră sarcinile cele mai ingrate ale Christinei. Era limpede că n-aveam niciun viitor acolo, aşa că i-am arătat Christinei copia facturii şi i-am spus că vreau o slujbă la Secretariat – o slujbă bună. După numai o lună, am fost numit şef al

Secretariatului...

Annika a plecat capul, gândindu-se la ce-i spunea Danielsson. Da, era posibil ca totul să se fi întâmplat aşa. Dacă directorul general al departamentului guvernamental vizitase un bordel cu alţi câţiva oameni în timpul acelui congres socialist, atunci nu numai pielea lui era în pericol. Cine ştie despre cine era vorba: politicieni locali sau şefi ai partidului, înalţi funcţionari sau reprezentanţi ai sindicatelor. Dar, oricine ar fi fost, e limpede că ar fi avut mult de pierdut dacă erau daţi în vileag. Poate că ar fi fost concediaţi sau daţi în judecată pentru fraudă sau abuz de putere. Familiile lor ar fi avut de suferit, iar de căsătoriile lor s-ar fi ales praful. Acelui director general, cu siguranţă, nu i-a fost greu să aleagă între a renunţa la postul de şef al COJOS şi a lăsa ca totul să fie dat în vileag.

— Mai aveţi copia facturii? a întrebat Annika.

Evert Danielsson a ridicat din umeri:

— Îmi pare rău, dar a trebuit să i-o dau Christinei după ce am obţinut postul.

Annika s-a uitat cu multă atenţie la bărbatul din faţa ei. Poate că spunea adevărul. Povestea avea noimă şi, în plus, nu oferea o imagine tocmai flatantă a lui Danielsson. Apoi şi-a adus aminte dintr-odată că, de curând, îl văzuse pe acel director general într-o fotografie: faţa lui plăcută şi zâmbitoare stătea alături de cea a Christinei Furhage.

— Nu cumva omul ăla face parte acum din consiliul director? a întrebat ea.

Evert Danielsson a încuviinţat din cap:

— Ba da, însă acum e guvernatorul districtului Stockholm.

Annika nu se simţea tocmai în largul ei. Poate că Evert Danielsson urmărea să se răzbune. Poate că încerca s-o tragă pe sfoară. După cum spusese fostul şef al Secretariatului, pentru Christina nimic din toate astea nu mai conta. Dar nu era exclus ca Danielsson să vrea să le-o plătească membrilor din consiliul director care hotărâseră să-l dea afară. Annika a hotărât să continue conversaţia ca să vadă unde duceau toate astea.

— Cum s-a descurcat Christina în postul de şef al COJOS? l-a întrebat ea.

— Excelent, bineînţeles. Stăpânea la perfecţie toate

stratagemele. Se înţelegea foarte bine cu câţiva dintre membrii cei mai importanţi ai Comitetului Olimpic Internaţional. Habar n-am cum reuşise, dar ştiu că-i avea la mână cu ceva: sex, bani, droguri. Sau poate toate la un loc. Ce mai încolo-încoace, Christina avea grijă de tot şi de toate.

Annika lua notiţe, încercând să pară indiferentă.

— Mai devreme, aţi spus că avea mulţi duşmani.

Evert Danielsson a izbucnit într-un hohot de râs scurt şi sec.

— Ah, da! a spus el. Era detestată de mulţi oameni de la bancă şi din toate locurile pe unde trecuse după aceea. Sunt oameni cărora le-ar fi plăcut s-o vadă moartă şi tăiată în bucăţi. Ori de câte ori un bărbat încerca să fie macho în prezenţa ei, Christina îl umilea în public până când îl aducea în pragul unei crize nervoase. Cred că, uneori, îi şi plăcea să facă o chestie ca asta.

— Nu-i plăceau bărbaţii?

— Pur şi simplu nu-i plăceau oamenii, dar dacă trebuia să aleagă, prefera femeile. Cel puţin, în pat...

Annika a clipit:

— De ce credeţi asta?

— Avea o relaţie cu Helena Starke. Aş putea să jur pe viaţa mea!

— Ah, deci nu ştiţi sigur?

Danielsson i-a aruncat o privire pătrunzătoare:

— Îţi poţi da seama atunci când doi oameni au o relaţie sexuală. Fiecare dintre ei intră în spaţiul personal al celuilalt: stau prea aproape unul de celălalt, îşi ating mâinile la serviciu... Ce mai, e vorba de nişte detalii foarte grăitoare.

— Dar nu-i plăceau toate femeile?

— Nicidecum! Detesta femeile cochete. Lua la puricat tot ce făceau, le muştruluia tot timpul şi le teroriza până când îşi dădeau demisia. Cred că uneori îi făcea plăcere să desfiinţeze pe cineva în public. Cel mai urât a păţit-o o tânără pe nume Beata Ekesjö. A făcut-o cu ou şi cu oţet în faţa unui ditamai grupul...

Annika a făcut ochii mari:

— Vasăzică, aşa. Şi ce părere avea această Ekesjö despre Christina?

— O ura! Avea pentru ea o ură fără margini.

Annika a simţit că i se zbârleşte părul pe ceafă. Acum avea dovada clară că Evert Danielsson minţea. Vorbise ieri cu Beata Ekesjö şi biata femeie îi spusese că o admira foarte mult pe Christina Furhage. Fosta şefă a COJOS era modelul ei în viaţă, iar moartea sa o îndurerase profund. Nu încăpea niciun dubiu în privinţa asta. Danielsson îşi tăiase singur craca. Nu avea de unde şti că Annika o cunoscuse pe Beata Ekesjö.

Era unsprezece şi jumătate, iar restaurantul începea să se umple cu oameni care veneau să ia prânzul. Danielsson a început să se neliniştească şi se uita în jur: aveau să vină aici mai mulţi angajaţi ai Secretariatului. Era limpede că nu-şi dorea să fie văzut stând de vorbă cu o jurnalistă. Annika s-a hotărât să treacă la câteva întrebări decisive:

— Cine credeţi că a omorât-o pe Christina? Şi de ce?

Evert Danielsson şi-a umezit buzele şi iarăşi s-a agăţat de tăblia mesei.

— Nu ştiu cine ar fi putut face una ca asta. N-am nici cea mai vagă idee. Dar, cu siguranţă a fost cineva care o ura. Nu arunci în aer jumătate din stadion decât dacă eşti extrem de furios.

— Ştiţi cumva dacă exista vreo legătură între Christina Furhage şi Stefan Bjurling?

Evert Danielsson părea foarte nedumerit:

— Cine e Stefan Bjurling?

— Cea de-a doua victimă. Lucra pentru Construcţii şi Instalaţii, una dintre firmele angajate de COJOS.

— Ah, Construcţii şi Instalaţii este una dintre cele mai bune firme cu care am lucrat. Era implicată în aproape toate proiectele demarate de COJOS în ultimii şapte ani. Deci spuneţi că a murit unul dintre angajaţii lor?

— Nu citiţi ziarele? l-a întrebat Annika. Avea treizeci şi nouă de ani şi era şef de echipă. Era un tip robust, cu părul de un blond foarte deschis...

— Ah, el? Da, îl ştiu pe Steffe. Este... *era* un tip foarte dur.

— Colegii lui au spus că era de treabă şi foarte vesel.

Evert Danielsson a izbucnit în râs:

— Câte nu îndrugă oamenii despre morţi!

— Există vreo legătură între el şi Christina Furhage? a insistat

Annika.

Fostul şef al Secretariatului a strâns din buze şi a căzut pe gânduri câteva clipe. Ochii i-au zburat spre un grup care tocmai intrase în restaurant. S-a crispat tot, dar apoi s-a relaxat: nu erau cunoştinţe de-ale lui.

— Da, există, a spus el. Mă rog, nu-i neapărat o legătură, ci mai degrabă o coincidenţă.

Annika stătea nemişcată, aşteptând ca Danielsson să continue.

— Christina a stat lângă Stefan la petrecerea de Crăciun de săptămâna trecută. Au rămas la masă şi au stat de vorbă mult timp după ce toată lumea s-a ridicat să plece.

— Asta s-a întâmplat la restaurantul cu specific basc?

— Ah, nu! Acolo a avut loc petrecerea organizată de Secretariat. Eu mă refeream la marea petrecere la care au luat parte toţi angajaţii Comitetului Olimpic Suedez, voluntarii care lucrează pentru noi şi angajaţii firmelor pe care le-am contractat... N-o să mai facem o petrecere atât de mare decât după ce se încheie Jocurile Olimpice.

— Deci Christina Furhage şi Stefan Bjurling se cunoşteau? a întrebat Annika pe un ton surprins.

Faţa lui Evert Danielsson s-a înnegurat dintr-odată. Şi-a dat seama că deja nu mai avea niciun rost să spună „noi” atunci când vorbea despre COJOS şi că n-avea să mai ia parte la nicio petrecere a Comitetului.

— Păi, aşa se pare, a spus el. Au stat de vorbă aproape toată seara. Iar acuma chiar cred că trebuie să...

— Dar cum se face că Stefan Bjurling stătea la masă lângă şefa COJOS? l-a întrebat Annika repede. De ce nu stătea Christina lângă şeful consiliului director sau lângă cine ştie ce alt grangur?

Evert Danielsson s-a uitat la ea cu un aer obosit:

— Păi, nu venise niciun grangur. Era o petrecere pentru cei care fac munca de jos. Cu toate astea, a fost foarte fastuoasă. Christina însăşi a ales locul: *Blå Hallen,* sala de recepţie a primăriei din Stockholm.

Apoi s-a ridicat în picioare şi a împins scaunul sub masă.

— Despre ce credeţi că au stat de vorbă? l-a întrebat Annika.

— N-am nici cea mai vagă idee. Iar acuma chiar trebuie să plec.

Annika s-a ridicat şi ea în picioare, şi-a strâns lucrurile şi a dat mâna cu fostul şef al Secretariatului Olimpic.

— Dacă vreţi să-mi mai spuneţi ceva, daţi-mi un telefon.

Evert Danielsson a încuviinţat din cap, apoi a pornit în grabă spre ieşirea din restaurant.

Annika a plecat şi ea, dar, în loc să se îndrepte spre ieşirea din fosta fabrică de becuri, a coborât un etaj şi s-a dus la biroul Annei Snapphane. Acolo i s-a spus că Anne era în concediu. Ce noroc pe capul ei! Annika s-a dus la recepţie şi a rugat pe cineva să-i cheme un taxi.

În drum spre redacţie, încerca să pună cap la cap informaţiile pe care i le furnizase Danielsson. Nu putea să spună poliţiei ce aflase de la el – oricum, sursele jurnaliştilor erau protejate prin lege. Dar se putea folosi de acea mărturie ca să le pună poliţiştilor câteva întrebări. Inclusiv despre Danielsson.

•

Lena a auzit-o pe Sigrid, menajera lor, cântând în bucătărie în timp ce punea în maşina de spălat vasele murdare. Sigrid era o femeie de vreo cincizeci de ani pe care o părăsise soţul atunci când fiicele lor se făcuseră suficient de mari, iar ea – prea mare. În familia Furhage-Milander, ea era cea care se ocupa de curăţenie, de spălatul vaselor şi rufelor, de cumpărături şi gătit. Lucra acolo cu normă întreagă de aproape doi ani. Christinei Furhage îi priise recesiunea economică: înainte îi era greu să găsească pe cineva care să rămână mult timp la ei, dar, în ultimii ani, oamenii ajunseseră să se gândească de două ori înainte să renunţe la o slujbă. La drept vorbind, contractele şi acordurile de confidenţialitate pe care Christina le obliga pe potenţialele menajere să le semneze aveau darul de a le tăia cheful de angajat. Dar Sigrid părea mulţumită şi niciodată nu fusese mai mulţumită decât în ultimele zile. Îi plăcea să se afle în mijlocul evenimentelor, să se plimbe în voie prin casa unei victime cu faimă internaţională. Probabil că acuma blestema în gând acordul de confidenţialitate, pentru că sigur i-ar fi plăcut să-şi deschidă sufletul în faţa presei. Din când în când, o apuca plânsul, însă lacrimile ei semănau cu cele vărsate de lumea întreagă pentru Prinţesa Diana. Iar Lena a înţeles imediat asta, pentru că, după ce semnase hârtiile, Sigrid o mai văzuse pe Christina doar de câteva ori,

deşi mai era un pic şi se împlineau doi ani de când îi curăţa closetul şi îi spăla rufele murdare. Poate că toate astea îi dădeau sentimentul că fusese intimă cu fosta şefă a COJOS.

Sigrid cumpărase cele două ziare de seară şi le pusese pe măsuţa din hol. Lena le-a luat şi s-a dus cu ele în bibliotecă, unde bietul ei tată dormea pe canapea cu gura deschisă. S-a aşezat pe fotoliul ei preferat, apoi şi-a pus picioarele pe măsuţa elegantă din faţa lui. Ambele tabloide erau pline cu materiale despre noua victimă a atentatorului, dar a găsit şi câteva articole despre moartea mamei sale. A citit pe nerăsuflate detaliile despre explozibilii folosiţi. Poate că psihiatrul se înşelase atunci când stabilise că Lena nu era piromană. De fapt, îi plăceau focul şi tot ce avea legătură cu focul şi exploziile. Era fascinată de maşinile de pompieri, de stingătoare, hidrante şi măşti de gaze. Dar, în fine, fusese declarată aptă să trăiască în societate şi nu avea de gând să le spună doctorilor că o diagnosticaseră greşit.

A răsfoit unul dintre ziare, apoi l-a luat în mână pe celălalt. Înainte să ajungă la mijloc, a dat peste o pagină care a făcut-o să se simtă de parcă ar fi încasat o lovitură în stomac. Maică-să o privea din ziar cu ochi zâmbitori. Sub fotografie era scris cu majuscule: „FEMEIA PERFECTĂ”. Lena a aruncat ziarul pe podea şi a scos un urlet care a pus capăt liniştii plăcute din apartamentul în stil Art Nouveau. Bietul taică-său s-a trezit şi s-a uitat în jur cu un aer dezorientat; în colţul gurii i se prelingea un firicel de salivă. Lena s-a ridicat repede în picioare, a împins masa spre uşă, apoi s-a agăţat de cel mai apropiat corp de bibliotecă şi a tras de el cu putere. Acesta s-a dezechilibrat şi a căzut peste televizor şi sistemul audio, făcând un zgomot asurzitor. Rafturile de lemn au crăpat, iar cărţile s-au împrăştiat pe podea.

— Lena!

Deşi mintea şi simţurile îi erau tulburate de ură, a auzit strigătul îngrozit al tatălui ei şi s-a oprit preţ de o clipă.

— Lena! Lena, ce faci?

Bertil Milander s-a apropiat de fiica lui cu braţele deschise, iar groaza care i se citea pe chip a făcut ca disperarea tinerei să dispară ca prin farmec.

— Tati! a strigat ea, aruncându-se în braţele lui.

Sigrid a închis cu grijă uşa bibliotecii, lăsându-i singuri pe tată şi pe fiica lui, apoi s-a dus să aducă o mătură, saci pentru gunoi şi aspiratorul.

•

Când a ajuns la redacţie, Annika s-a întâlnit cu Patrik şi Eva-Britt Qvist, care se duceau la cantina cu autoservire. A hotărât să li se alăture, ceea ce nu i-a picat bine secretarei – sigur avea de gând s-o bârfească de faţă cu Patrik. Cantina se numea „Trei Coroane", dar, după un control sanitar care avuse loc cu multă vreme în urmă, fusese botezată de cei care o frecventau „Trei Şobolani", însă în ziua aceea era atât de aglomerată, încât cu greu s-ar fi găsit loc pentru câţiva şobolani.

— Ai scris un material excelent azi-noapte, i-a spus Annika lui Patrik, înhăţând o tavă portocalie de plastic de pe tejghea.

— Aşa ţi se pare? Mersi! a spus el înroşindu-se.

— Ai reuşit să transformi analiza aia aridă în ceva interesant. Deşi era oricum, numai interesantă nu. Îmi închipui că ai stat de vorbă cu un specialist ca să afli atâtea detalii despre diferitele tipuri de explozibili.

— Da, l-am găsit în Pagini Aurii, la rubrica „Explozibili". E un tip extraordinar! Ştii ce-a făcut? Mi-a detonat la telefon trei încărcături de probă, ca să-mi dau seama de diferenţa dintre mai multe mărci de explozibili.

Annika a râs, dar nu şi Eva-Britt.

Meniul zilei era alcătuit din salată de hering urmată de ciolan la cuptor sau rasol de peşte. Annika şi-a luat un cheeseburger şi o porţie de cartofi prăjiţi. N-au găsit locuri libere decât în spaţiul rezervat fumătorilor, aşa că au mâncat repede, fără să stea de vorbă şi au hotărât ca apoi să meargă în biroul ei să bea o cafea şi să discute despre ce aveau de făcut.

În drum spre birou, s-au întâlnit cu Nils Langeby. Se întorsese după zilele libere pe care le obţinuse muncind în weekend. Când i-a văzut pe Annika şi pe ceilalţi doi, şi-a luat brusc un aer sever.

— Facem şedinţă azi sau nu? a întrebat el pe un ton nerăbdător.

— Da. Peste cincisprezece minute în biroul meu, l-a lămurit Annika.

— Foarte bine, pentru că am devenit mult prea neglijenţi cu şedinţele astea, a spus Langeby.

Annika s-a făcut că nu-l aude şi a pornit spre toaletă. Trebuia să facă mari eforturi ca să-l tolereze: i se părea că era foarte înverşunat, răutăcios şi prost. Dar Langeby lucra pentru departamentul pe care îl conducea ea şi ştia foarte bine că era de datoria ei să aibă grijă ca activitatea lor să se desfăşoare cât mai liniştit cu putinţă. Încerca s-o provoace să facă greşeli, iar Annika nu avea de gând să-i ofere această satisfacţie. Ce nenorocit!

Când s-a întors de la toaletă, l-a găsit pe Nils Langeby aşezat confortabil pe canapeaua din biroul ei. A enervat-o că a intrat acolo când ea nu era de faţă, dar a hotărât să nu-şi arate iritarea. Unde mai pui că venise ridicol de devreme pentru şedinţă.

— Unde sunt Patrik şi Eva-Britt? a întrebat ea, cu aerul că cei doi erau în întârziere.

— Tu ar trebui să ştii. Nu eu sunt şeful.

S-a dus să-i cheme pe Patrik şi pe Eva-Britt, apoi a mers la biroul lui Ingvar Johansson şi l-a rugat să li se alăture. S-a întors în biroul ei cu un pahar de cafea.

— Nu mi-ai adus şi mie unul? a întrebat-o Nils Langeby pe un ton plin de reproş.

„Respiră calm!”, şi-a spus Annika, aşezându-se la birou.

— Nu, i-a răspuns ea. Nu ştiam că vrei. Dar, dacă te grăbeşti, ai timp să-ţi iei şi tu unul.

Langeby nici măcar nu s-a clintit. Ceilalţi au intrat în birou şi au luat loc.

— Să începem, a spus Annika. Avem patru subiecte. În primul rând, ancheta poliţiei. Nu încape dubiu că anchetatorii au nişte piste. Azi va trebui să facem tot posibilul să le aflăm. Cum credeţi c-ar fi bine să procedăm?

Întrebarea plutea în aer, iar Annika se uita la colegii ei: Patrik îşi frământa creierii, Ingvar Johansson afişa o indiferenţă plină de scepticism, iar Eva-Britt Qvist şi Nils Langeby abia aşteptau să-i surprindă o greşeală.

— Aş putea să fac eu nişte cercetări, a spus Patrik în cele din urmă.

— Ce ţi-au zis poliţiştii azi-noapte? l-a întrebat Annika. Ai avut

sentimentul că încearcă să stabilească o legătură între cele două victime?

— Da, clar! Poate că singura legătură pe care au stabilit-o până acum e Olimpiada însăşi, dar impresia mea e că au aflat ceva foarte important. Păreau foarte concentraţi. Şi erau foarte scumpi la vorbă. Poate că se pregătesc să aresteze pe cineva.

— Nu trebuie să-i scăpăm din vedere o clipă, a spus Annika. Dar nu-i suficient să le ascultăm frecvenţele şi să sperăm că vreunul dintre ei o să ne vândă un pont; trebuie să aflăm pe cont propriu dacă se pregătesc să facă o arestare. O poză cu atentatorul intrând într-o maşină a poliţiei ar face înconjurul lumii.

— O să încerc să aflu ce pun la cale, a spus Patrik.

— Bine. O să dau şi eu nişte telefoane. A doua problemă: deja am descoperit o legătură între cele două victime. Christina Furhage şi Stefan Bjurling se cunoşteau. Au stat unul lângă altul la o petrecere de Crăciun organizată săptămâna trecută.

— Uau! a exclamat Patrik. Rupem gura târgului cu chestia asta!

Ingvar Johansson s-a trezit din amorţeală:

— Ce bine ar fi dacă am reuşi să facem rost de nişte fotografii de la petrecere! Ar fi nemaipomenit! Imaginaţi-vă o poză cu cele două victime sărutându-se sub vâsc, însoţită de un titlu de genul: „Acum sunt amândoi morţi”.

— O să mă uit în arhiva foto, a spus Annika. S-ar putea să existe şi alte legături între cei doi. Azi-dimineaţă m-am întâlnit cu Evert Danielsson, iar când i l-am descris pe Bjurling, mi-a spus că-l cunoştea. Şi nu i-a zis „Ştefan”, ci „Steffe”. Nu-i exclus ca şi Christina să-l fi cunoscut dinainte de petrecere.

— Dar de ce te-ai întâlnit cu Danielsson? a întrebat-o Johansson.

— Voia să stea de vorbă cu mine.

— Despre ce? a continuat Johansson.

Annika şi-a dat seama că, într-un sens, era cu spatele la zid. Trebuia să spună ceva, altminteri totul avea să se termine la fel de prost ca în ultima şedinţă de la şase. Dar nu voia să dezvăluie nimic din ce discutase cu fostul şef al Secretariatului, mai ales de faţă cu Nils Langeby şi Eva-Britt Qvist.

— Mi-a spus că, după părerea lui, Christina Furhage era lesbiană, a spus ea în cele din urmă. Cică avea o aventură cu Helena Starke, o angajată a secretariatului, dar n-are nicio dovadă. Cică asta era impresia lui.

Nimeni n-a zis nimic, aşa că Annika a continuat:

— În al treilea rând: a primit Bjurling vreo ameninţare? Aţi auzit ceva în legătură cu asta? Nu? Bine, o să verific eu. Şi, în sfârşit, cea de-a patra problemă: ce se va întâmpla de acum încolo? Măsurile de securitate, situaţia Jocurilor, cât vor dura lucrările de reparaţii, dacă poliţia monitorizează vreo organizaţie teroristă etc. Se ocupă cineva de chestiile astea?

Ingvar Johansson a oftat:

— Nu, n-am la dispoziţie decât foarte puţini reporteri. Aproape toţi au intrat în concediu.

— Nils, te ocupi tu de asta? a întrebat Annika.

Deşi părea o întrebare, era limpede că şefa de la Investigaţii îi trasa o sarcină.

— Cât timp trebuie să mai ascultăm tot ce-ţi trece ţie prin cap? a spus Nils Langeby.

— Cum adică? l-a întrebat Annika, îndreptându-se de spate.

— Tot ce trebuie să facem e să stăm cuminţi, ca nişte şcolărei, pentru ca tu să ne bagi pe gât tot felul de sarcini? Şi unde naiba sunt analizele şi comentariile? Adică toate chestiile care înainte diferenţiau *Kvällspressen* de celelalte tabloide.

Preţ de câteva clipe, Annika s-a gândit la ce-ar fi fost cel mai bine să zică. Oare ar fi trebuit să-l pună la punct? Dar, la cât de priceput era Langeby să-şi găsească scuze, Annika ar fi avut nevoie de cel puţin o oră ca să-l calmeze şi simţea cu tot corpul că nu avea suficientă energie pentru aşa ceva.

— Ocupă-te de chestia asta şi gata, ce Dumnezeu! a spus ea în cele din urmă, apoi s-a ridicat în picioare. Mai aveţi vreun subiect?

Patrik şi Ingvar Johansson s-au ridicat şi au ieşit din birou. La fel au făcut şi ceilalţi doi, Nils Langeby şi Eva-Britt Qvist. Dar când a ajuns în prag, Langeby s-a întors către Annika şi i-a spus:

— Mare păcat că s-a ales praful de departamentul ăsta! În ultima vreme, publicăm numai porcării.

Annika s-a apropiat de el şi a pus mâna pe clanţă.

— N-am timp de asta! i-a spus ea pe un ton nervos. Iar acuma, pleacă!

— Mi se pare deplorabil că un şef nu poate purta o discuţie despre o chestiune care ţine de profesia sa.

Apoi s-a îndepărtat cu o lentoare provocatoare. Încerca s-o scoată din sărite.

„Nu ştiu ce să mă fac cu individu' ăsta!", şi-a spus Annika în şoaptă. „Data viitoare când începe să se smiorcăie, a dracului să fiu dacă nu-i zbor dinţii din gură!"

A închis uşa în urma lui Langeby, ca să poată gândi în linişte. A căutat în cartea de telefon numărul firmei de Construcţii şi Instalaţii, apoi a format un număr de mobil. După cum se aştepta, era numărul directorului general al firmei, un bărbat care în momentul acela se afla pe un şantier.

— Da, am fost la petrecerea de Crăciun, a spus el.

— Nu cumva aţi avut la dumneavoastră un aparat foto? l-a întrebat Annika.

— Nu, de ce?

— Dar mai ţineţi minte dacă a făcut cineva poze la petrecere?

— Poftim? E chiar acolo, în spatele schelei... Poze? Da, cred ca da. De ce mă întrebaţi?

— Ştiţi cumva dacă Stefan Bjurling a avut un aparat foto la el?

Directorul general n-a mai spus nimic, iar preţ de câteva clipe, Annika n-a auzit decât zgomotul unei basculante care descărca ceva. Când a revenit, vocea bărbatului era schimbată:

— Auziţi, doamnă, de unde ziceaţi că sunteţi?

— De la *Kvällspressen.* Mă numesc Annika Be...

Bărbatul i-a închis în nas.

Annika a pus telefonul în furcă şi a căzut pe gânduri: oare cine ar fi putut să-i facă lui Bjurling o poză cu şefa COJOS, a cărei reputaţie depăşise graniţele Suediei? A respirat adânc de câteva ori, apoi a sunat-o pe Eva Bjurling. Femeia părea obosită, dar avea un ton calm. Ca de obicei în astfel de situaţii, Annika şi-a exprimat condoleanţele, dar femeia a întrerupt-o:

— Ce doriţi?

— V-aş ruga să-mi spuneţi dacă dumneavoastră sau soţul dumneavoastră o cunoşteaţi personal pe Christina Furhage, şefa

COJOS, a zis Annika.

Femeia a tăcut câteva clipe.

— Eu n-o cunoşteam, dar ştiu că Steffe se întâlnise cu ea, a spus ea în cele din urmă. Din când în când, aducea vorba despre Christina.

Annika a pornit reportofonul.

— Şi ce spunea?

Femeia a oftat.

— Nu prea îmi aduc aminte... Spunea că era o femeie dată dracului şi alte lucruri de genul ăsta.

— Dar n-aţi rămas cu impresia că se cunoşteau bine?

— Nu, n-aş zice. Dar ce vă face să credeţi asta?

— Eram curioasă, pentru că au stat unul lângă altul la petrecerea de Crăciun organizată săptămâna trecută.

— Serios? Steffe nu mi-a zis nimic despre asta, ci doar că a fost o petrecere destul de plicticoasă.

— A avut cumva la el un aparat foto?

— Steffe? Sigur că nu! Zicea că e o pierdere de timp să faci poze.

Annika a ezitat preţ de câteva secunde, apoi a hotărât să-i pună întrebarea care nu-i dădea pace:

— Vă rog să mă iertaţi că vă întreb, dar cum se face că sunteţi atât de sobră şi împăcată?

Eva Bjurling a oftat încă o dată:

— Bineînţeles că sunt tristă, dar să ştiţi că Steffe nu era uşă de biserică. Am avut o viaţă grea cu el. Am depus actele pentru divorţ de două ori, dar le-am retras de fiecare dată. Nu reuşeam să scap de el. Nu mă lăsa în pace. Pur şi simplu, nu se dădea bătut.

Annikăi i se părea că era un scenariu cunoscut, aşa că următoarea ei întrebare a fost:

— Scuzaţi-mă că vă întreb, dar v-a lovit vreodată?

Femeia a ezitat preţ de o clipă:

— A fost condamnat pentru vătămare corporală şi am reuşit să obţin un ordin de restricţie pe numele lui, pe care l-a încălcat de nenumărate ori. În cele din urmă, am obosit şi l-am primit înapoi, i-a explicat Eva Bjurling pe un ton calm.

— Aţi crezut că se va schimba?

— Deja nu-mi mai făcea asemenea promisiuni; depăşiserăm de mult nivelul ăsta. Dar, după ce ne-am împăcat, chiar s-a schimbat, iar ultimul an n-a fost chiar atât de rău.

— Aţi fost vreodată la un adăpost pentru femei maltratate?

Annika i-a adresat această întrebare fără să mai stea pe gânduri – o rostise de sute de ori de-a lungul anilor. Eva Bjurling a făcut o pauză, dar, în cele din urmă a hotărât să răspundă:

— Da, de două ori, dar copiilor le era foarte greu, pentru că nu mai puteau merge la grădiniţă şi la şcoală. Totul era mult prea complicat.

Annika n-a spus nimic, aşteptând ca femeia să continue.

— Vă întrebaţi cum de nu sunt distrusă după moartea soţului meu, a spus Eva Bjurling. Bineînţeles că sunt necăjită, dar mai ales pentru că mă gândesc la copii. Îşi iubeau tatăl, dar, acum că s-a prăpădit, o să le fie mai bine. Din când în când, se îmbăta rău de tot... Deci, cam aşa stau lucrurile.

Cele două femei au tăcut preţ de câteva clipe.

— Atunci nu vă mai reţin, a spus Annika în cele din urmă. Vă mulţumesc că aţi fost sinceră cu mine. E important să ştiu aceste detalii.

Dintr-odată, femeia şi-a amintit cu cine stătea de vorbă:

— Vreţi să scrieţi despre toate astea? Cele mai multe dintre cunoştinţele mele habar n-au cum era viaţa mea de familie.

— Nu, n-am să scriu, a liniştit-o Annika. Dar e important pentru mine: poate reuşesc să fac ceva ca să nu se mai întâmple lucruri de genul ăsta.

După ce a pus receptorul în furcă, Annika a oprit reportofonul. A rămas nemişcată o vreme, privind în gol. De-a lungul anilor, ajunsese să ştie că multe femei erau bătute de soţii lor. Scrisese multe serii de articole despre violenţele la care erau supuse femeile. În timp ce reflecta pe marginea acestei teme, şi-a dat seama dintr-odată că cele două victime mai aveau ceva în comun: oamenii care nu-i cunoşteau foarte bine vorbiseră despre ei în termeni elogioşi. În cele din urmă, amândoi se dovediseră a fi nişte nenorociţi – dacă nu cumva ce-i spuse Evert Danielsson despre Christina era o mare minciună.

A scos un oftat prelung, apoi şi-a pornit computerul

Macintosh. Cel mai bine era să noteze tot câtă vreme avea conversaţia proaspătă în minte. În timp ce aştepta să se încarce sistemul de operare, şi-a scos din geantă carneţelul. Nu ştia ce să creadă despre Evert Danielsson. Acum avea aerul unui profesionist foarte competent, acum plângea pentru că i se luase luxoasa maşină de serviciu. Oare era posibil ca oamenii aflaţi în posturi foarte importante să fie atât de sensibili şi naivi? Poate că da. Oamenii de genul ăsta nu erau foarte diferiţi de cei obişnuiţi. Dacă îşi pierdeau slujbele sau vreun lucru la care ţineau foarte mult, făceau o depresie. Când e pusă într-o situaţie de criză, o persoană stresată devine iraţională, indiferent de postul pe care îl ocupă.

Mai avea un pic şi termina ce avea de scris, dar a sunat telefonul fix.

— Mi-aţi spus să vă caut dacă mi se pare că aţi scris ceva incorect.

Era o voce de femeie pe care Annika nu ştia de unde s-o ia.

— Sigur, nu-i nicio problemă, a spus ea, încercând să adopte un ton neutru. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aşa mi-aţi spus duminica trecută, când aţi venit la mine. Că pot să vă sun dacă văd vreo greşeală în ziar. Ei bine, de data asta aţi mers prea departe.

Era Lena Milander. Annika a făcut ochii mari.

— La ce vă referiţi?

— Sunt sigură că citiţi ziarul pentru care lucraţi. În ediţia de azi a apărut o poză uriaşă cu mama, sub care scrie aşa: FEMEIA PERFECTĂ. De unde ştiţi cum era?

— Dar ce credeţi că ar trebui să scriem? a întrebat-o Annika.

— Nimic. Ar trebui s-o lăsaţi în pace. Nici măcar n-am îngropat-o.

— Din câte ştim noi, mama dumneavoastră chiar era o femeie perfectă, a continuat Annika. De unde să ştim dacă e aşa sau nu, din moment ce nimeni nu ne spune că ar fi fost altfel?

— Dar de ce trebuie să scrieţi ceva despre ea?

— Mama dumneavoastră era o persoană publică. Şi-a ales singură acest statut. Iar această imagine de femeie perfectă este opera ei. Nu putem scrie altceva, câtă vreme nimeni nu ne spune că nu era chiar aşa.

Lena Milander a tăcut o clipă, apoi a spus:

— Haideţi să ne întâlnim la restaurantul Pelikan, în Insula de Sud, peste o jumătate de oră. Dar trebuie să-mi promiteţi că dup-aia n-o să mai publicaţi niciodată porcării ca alea de azi.

Lena a închis, iar Annika s-a uitat lung la receptor. A salvat repede pe o dischetă documentul în care notase ce-i povestise Evert Danielsson, apoi l-a şters de pe hard disk. S-a îmbrăcat cu paltonul, şi-a pus geanta pe umăr şi a plecat.

•

Anders Schyman stătea în biroul lui şi studia datele cu privire la tirajele din ultimul weekend. Era mulţumit: cifrele arătau foarte bine. Ca de obicei, ediţia de sâmbătă a tabloidului rival se vânduse mai bine decât *Kvällspressen.* Dar duminică apăruse o schimbare în statistici: pentru prima oară în ultimul an, *Kvällspressen* câştigase războiul tirajelor, deşi suplimentul duminical al rivalului era mai mare şi mai aspectuos. Totul se datora numărului mare de informaţii cu privire la explozia de la Stadionul Olimpic, iar factorul determinant fusese ştirea de pe prima pagină. Mai exact, descoperirea că Furhage primise ameninţări cu moartea, iar meritul era al Annikăi.

Dintr-odată a auzit nişte ciocănituri în uşă. În prag a apărut Eva-Britt Qvist.

— Intră, i-a spus redactorul-şef, făcându-i semn să ia loc pe scaunul din faţa biroului său.

Secretara de la Investigaţii a zâmbit uşor, şi-a aranjat fusta, apoi şi-a dres glasul:

— Aş vrea să discut o problemă cu dumneavoastră.

— Te rog! i-a spus Anders Schyman, rezemându-se de spetează.

Şi-a dus mâinile la ceafă şi a privit-o pe Eva-Britt Qvist cu ochii mijiţi. Era sigur că urma ceva neplăcut.

— Cred că în ultima vreme atmosfera de la Investigaţii s-a deteriorat considerabil, a spus secretara. Nu mai e plăcut să lucrezi în departamentul ăsta. Sunt aici de multă vreme şi nu cred că am de ce să accept aşa ceva.

— Nu, n-ai niciun motiv, a încuviinţat Anders Schyman. Dar ai putea să-mi dai un exemplu din care să reiasă de ce situaţia e atât de

neplăcută?

Secretara s-a gândit preţ de câteva clipe, răsucindu-se pe scaun.

— Pai... Mi s-a părut urât să mi se comande pe un ton dur să vin la birou chiar când mă aflam în bucătărie şi găteam ceva. Mai ales că se apropie Crăciunul... Cred că n-ar strica mai multă flexibilitate.

— Deci ai fost chemată la redacţie în timp ce găteai? a întrebat redactorul-şef.

— Da, de către Annika Bengtzon.

— S-a întâmplat cumva într-una din zilele când făceam investigaţii în legătură cu atentatul de la stadionul Victoria?

— Da, a răspuns Eva-Britt Qvist. Mi se pare că Annika este extrem de inflexibilă.

— Deci nu ţi se pare corect să lucrezi peste program atunci când toţi colegii tăi fac asta? a întrebat-o Schyman pe un ton calm. Din fericire, tragedii de o asemenea anvergură nu se întâmplă des în ţara asta.

Secretarei i s-au înroşit uşor obrajii, dar a hotărât să-şi continue ofensiva.

— Annika Bengtzon nu ştie să se poarte! Ştiţi ce-a zis azi după-amiază? Cică îi zboară dinţii din gură lui Nils Langeby!

Lui Anders Schyman i-a fost greu să-şi păstreze aerul serios:

— Zău? Aşa i-a zis?

— Nu, de fapt n-a spus chestia asta nimănui anume... A zis-o ca pentru sine, dar eu eram aproape de ea şi am auzit-o. Cred că n-avea de ce să spună aşa ceva. Nimeni n-ar trebui să vorbească în felul ăsta la serviciu.

Redactorul-şef s-a aplecat deasupra biroului, aşezându-şi palmele aproape de cealaltă margine a tăbliei:

— Ai dreptate, Eva-Britt. N-a fost frumos din partea ei să spună aşa ceva. Dar ştii ce mi se pare şi mai grav? Că angajaţii dau fuga la şef ca nişte copii, ca să povestească tot felul de chestii despre colegii lor.

Mai întâi, Eva-Britt Qvist s-a făcut palidă la faţă, apoi roşie ca focul. Anders Schyman n-o slăbea din priviri. Secretara a plecat capul, apoi a ridicat privirea spre redactorul-şef, dar iarăşi a plecat capul. În cele din urmă, s-a ridicat de pe scaun şi a ieşit din birou.

Probabil că avea să dea fuga la baie ca să plângă straşnic vreun sfert de oră.

Redactorul-şef s-a rezemat de spetează şi a oftat. Îşi imaginase că, în săptămâna aceea, nu avea să mai rezolve probleme de grădiniţă, dar era limpede că se înşelase.

•

Annika a coborât din taxi pe Blekingegatan şi, preţ de câteva clipe, a fost uimită de restaurantul pe care îl alesese bogata domnişoară. Pelikan era un local vechi, unde se servea mâncare bună, dar care pe seară devenea extrem de zgomotos. La acea oră din zi, era foarte liniştit: cei câţiva muşterii stăteau de vorbă având pe masă bere şi sendvişuri. Lena Milander tocmai ajunsese; se aşezase la o masă retrasă, cu faţa spre bar, şi trăgea cu sete dintr-o ţigară pe care şi-o rulase singură. Tânăra se potrivea de minune cu atmosfera localului: păr tuns scurt, haine negre şi un aer foarte sobru. La prima vedere, ai fi putut crede că era o clientă fidelă. Chelneriţa a venit la masa lor ca să ia comanda şi a întrebat:

— Ce să-ţi aduc, Lena? Ca de obicei?

Deci chiar era o clientă fidelă.

Lena a comandat o bere şi o tocană, iar Annika o cafea şi un sendviş cu brânză şi jambon. Apoi Lena a stins ţigara, deşi nu fumase decât jumătate, s-a uitat la Annika şi i-a zâmbit forţat.

— Nu sunt fumătoare, dar îmi place să-mi aprind câte o ţigară, a spus ea, uitându-se ţintă la Annika.

— Ştiu că vă cam place focul, a spus Annika, suflând în cafea. Am aflat ce soartă a avut centrul psihiatric de Botkyrka...

Lena a rămas impasibilă:

— Cât aveţi de gând să mai minţiţi despre mama?

— Până când o să aflăm adevărul, a răspuns Annika.

Lena şi-a aprins iarăşi ţigara şi i-a suflat fumul în nas, dar Annika nici măcar n-a clipit.

— Aţi apucat să cumpăraţi cadouri de Crăciun? a întrebat-o Lena, culegându-şi de pe limbă un fir de tutun.

— Da, am luat câteva. Dar dumneavoastră aţi cumpărat vreunul pentru Olof?

Lena s-a încruntat şi a tras cu sete din ţigară.

— Adică pentru fratele dumneavoastră, a continuat Annika.

Haideţi să începem cu el, ce ziceţi?

— Nu păstrăm legătura, a spus Lena, aruncând o privire pe geam.

Annika a simţit iarăşi un fior pe şira spinării: deci Olof era în viaţă!

— De ce nu păstraţi legătura? a întrebat ea, străduindu-se să adopte un ton neutru.

— Pentru că nu voia mama.

Annika a scos din geantă pixul, carneţelul şi fotografia în care Olof avea doi ani. A pus-o pe masă, iar Lena s-a uitat la ea îndelung:

— Pe asta n-am văzut-o niciodată. Unde aţi găsit-o?

— În arhiva ziarului. Pot să v-o las, dacă vreţi.

— N-are rost, a spus Lena, dând din cap. O să-i dau foc.

Annika a pus-o la loc în geantă.

— Ce vreţi să-mi spuneţi despre mama dumneavoastră?

— Toată lumea scrie că era o femeie minunată, a spus Lena, pipăindu-şi ţigara. În ziarul de azi, mai aveaţi un pic şi ziceaţi că era o sfântă. De fapt, viaţa mamei era jalnică. Eşuase în multe privinţe. Dar şi-a ascuns eşecurile ameninţându-i şi înşelându-i pe cei din jurul ei. Uneori mă întreb dacă nu cumva avea o problemă la cap – era al dracului de rea.

Tânăra a tăcut şi s-a uitat iarăşi pe geam. Începuse să se întunece şi ningea în continuare.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Annika pe un ton precaut.

— Olle, de exemplu..., a spus Lena în cele din urmă. N-am ştiut de existenţa lui până când nu mi-a povestit bunica. Aveam vreo unsprezece ani.

Annika făcea însemnări în carneţel şi aştepta ca tânăra să continue.

— Bunicul a murit când mama era foarte mică, iar bunica a trimis-o la nişte rude din nord. Acolo şi-a petrecut copilăria. Rudele alea nu prea o plăceau pe mama, dar bunica le dădea bani. Când a împlinit doisprezece ani, au trimis-o la o şcoală cu internat, unde a stat până s-a căsătorit cu Carl – aşa îl chema pe bărbatul din fotografie. Era mai mare decât mama cu aproape patruzeci de ani, dar se trăgea dintr-o familie bună, ceea ce era foarte important pentru bunica; ea a fost cea care a pus la cale căsătoria.

Lena s-a apucat să-şi ruleze o nouă ţigară, dar era cam neîndemânatică. Tot străduindu-se, a scăpat câteva fire de tutun în mâncarea de care încă nu se atinsese.

— Când s-a născut Olle, mama avea doar douăzeci de ani, iar moşul ăla nenorocit era foarte mândru de noua lui familie. Dar boşorogul a dat faliment şi a rămas fără bani, aşa că şi-a pierdut complet interesul pentru tânăra lui soţie. În cele din urmă, porcul i-a părăsit pe mama şi pe Olle, după care s-a căsătorit cu o babă plină de bani.

— Dorotea Adelcrona, a spus Annika, iar Lena a încuviinţat din cap.

— Dorotea era văduva unui magnat din industria forestieră şi locuia undeva lângă Sundsvall. Era putred de bogată, iar Carl i-a administrat averea foarte bine. Hoaşca a murit după un an, iar Carl a devenit cel mai bogat văduv din nordul Suediei. Apoi a instituit o bursă uriaşă pentru nu ştiu ce realizări în silvicultură.

Annika a încuviinţat:

— Da, e o bursă care încă se oferă an de an...

— În fine, cert e că mama n-a primit un sfanţ! Şi bineînţeles că toată lumea i-a întors spatele. O femeie săracă şi divorţată nu era o mare atracţie pentru înalta societate din anii cincizeci. Cât stătuse la şcoala cu internat, făcuse nişte cursuri de contabilitate, aşa că s-a mutat la Malmö şi s-a angajat ca secretară a unui director din industria fierului vechi. Iar pe Olle l-a lăsat în grija unei familii de bătrâni din Tungelsta, o localitate din apropierea Stockholmului.

— Adică l-a părăsit?

— Mda. Când Olle avea cinci ani. Nu ştiu dacă l-a mai văzut vreodată de atunci.

— Dar de ce? a întrebat Annika.

Era şocată: numai gândul de a-şi părăsi fiul o făcea să i se întoarcă stomacul pe dos.

— Mama zicea că era un copil dificil. Dar bineînţeles că adevăratul motiv era că voia să muncească, iar Olle o cam încurca. Voia să-şi construiască o carieră!

— Şi a reuşit! a intervenit Annika.

— Cred că la început i-a fost foarte greu. Primul ei şef se dădea la ea şi, până la urmă, a lăsat-o gravidă sau, cel puţin, aşa zicea ea. S-

a dus în Polonia să facă avort, iar în urma operaţiei s-a îmbolnăvit rău de tot: doctorii credeau că n-o să mai poată face copii. Bineînţeles că a fost dată afară, dar şi-a găsit o nouă slujbă la o bancă din Skara. S-a ţinut de treabă şi, după o vreme, a primit un post la sediul central din Stockholm. În timp, a fost promovată, iar la un moment dat l-a cunoscut pe tata, care s-a îndrăgostit nebuneşte de ea. După câţiva ani, s-au căsătorit, iar tata a început s-o bată la cap că vrea un copil. Mama a zis că nu voia, dar, ca să-i facă pe plac, n-a mai luat anticoncepţionale, ştiind foarte bine că oricum era puţin probabil să mai poată rămâne însărcinată.

— Dar, până la urmă a rămas... a intervenit Annika.

Lena a aprobat, făcând semn din cap:

— Da, când avea patruzeci de ani. Vă daţi seama cât de iritată a fost de chestia asta. Pe atunci, avortul era legal, dar pentru o dată tata s-a ţinut tare. N-a fost de acord cu avortul şi a ameninţat-o cu divorţul. Drept care mama a renunţat la idee şi aşa am apărut eu.

Lena a făcut o grimasă şi a luat o gură de bere.

— Cine v-a povestit toate astea? a întrebat-o Annika.

— Mama, bineînţeles. Nu s-a străduit niciodată să ascundă ce credea despre mine. Întotdeauna mi-a spus că mă urăşte. Prima mea amintire e asta: mama m-a împins, iar eu am căzut pe spate şi m-am lovit. Tata mă iubea, dar niciodată nu-şi manifesta afecţiunea direct. Îi era foarte frică de mama.

Lena a căzut pe gânduri câteva clipe, apoi a continuat:

— Cred că foarte multor oameni le era frică de ea. Îi îngrozea. Toţi cei care aveau de-a face cu ea mai îndeaproape erau obligaţi să semneze acorduri de confidenţialitate; nu puteau vorbi în public despre Christina decât cu acordul ei.

— Păi şi acordurile astea aveau vreo valoare legală? a întrebat Annika.

Lena a ridicat din umeri:

— N-avea nicio importanţă. Oamenii credeau că da, aşa că se temeau şi nu vorbeau niciodată despre ea.

— Nu-i de mirare că n-am reuşit să aflăm nimic în legătură cu mama dumneavoastră.

— Mamei îi era frică doar de doi oameni: de mine şi de Olle.

„Ce trist...”, s-a gândit Annika.

— Întotdeauna îi era teamă ca nu cumva să-i dau foc, a spus Lena cu un zâmbet forţat. Din ziua în care am dat foc la parchet, stătea tot timpul cu grija c-aş putea pune mâna pe nişte chibrituri. Aşa că m-a trimis la un centru pentru tineri cu tulburări de comportament, dar după ce i-am dat foc, am fost trimisă acasă. Aşa se întâmplă cu copiii pe care nu-i poate struni nimeni: când serviciile sociale nu ştiu ce să mai facă cu adolescenţii ăştia nenorociţi, pur şi simplu, îi trimit înapoi la părinţii lor...

Tânăra şi-a aprins ţigara prost rulată, apoi a continuat:

— Odată, am făcut o mică bombă artizanală. Eram în garaj şi bomba a explodat prea repede. Uşa de la garaj s-a făcut praf, iar eu m-am ales cu o schijă în picior. Atunci i-a intrat mamei în cap că vreau s-o arunc în aer, aşa că a devenit obsedată de maşinile-capcană...

Lena a izbucnit într-un râs fals.

— De unde ştiaţi cum să faceţi o bombă artizanală? a întrebat-o Annika.

— Găseşti scheme pe Internet. Nu-i greu. Vreţi să vă învăţ?

— Nu, mulţumesc. Dar de ce se temea de Olof?

— Habar n-am. Nu mi-a povestit niciodată. Mi-a spus doar că trebuie să mă feresc de Olle, pentru că e un om periculos. Probabil că a ameninţat-o.

— L-aţi întâlnit vreodată?

Tânăra a dat din cap în semn că nu, iar ochii ei au devenit dintr-odată inexpresivi. A tras un fum şi a scuturat ţigara lovind-o uşor de marginea farfuriei, deşi nu avea niciun pic de scrum.

— Habar n-am unde se află acum.

— Dar credeţi că trăieşte?

Lena a tras cu sete încă un fum şi s-a uitat ţintă la Annika.

— Altfel de ce i-ar fi fost mamei atât de frică de el? a spus ea. Dacă Olle ar fi fost mort, n-ar fi fost nevoie să ni se secretizeze datele personale.

„Are dreptate”, s-a gândit Annika. A ezitat o clipă, dar, în cele din urmă, a hotărât să-i pună o întrebare neplăcută:

— Credeţi că mama dumneavoastră s-a îndrăgostit de altcineva?

Lena a ridicat din umeri:

— Mă doare fix în cur de chestia asta. Dar, oricum, mă îndoiesc. Mama ura bărbaţii. Uneori, aveam impresia că-l ura şi pe tata.

Annika a lăsat baltă subiectul.

— După cum vedeţi, era departe de-a fi o „femeie perfectă”, a concluzionat Lena.

— Da, aveţi dreptate, a încuviinţat Annika.

— O să mai publicaţi vreodată articole ca ăla de azi?

— Sper să nu. Dar mie mi se pare că mama dumneavoastră era şi o victimă.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Lena, adoptând brusc un ton circumspect.

— Şi ea a fost părăsită de mama ei, la fel ca Olof.

— În cazul mamei a fost altfel. Bunica, pur şi simplu, nu putea să aibă grijă de ea, iar războiul era în toi... Unde mai pui că bunica o iubea: cel mai mare regret al ei a fost că n-a putut s-o crească pe Christina.

— Bunica mai trăieşte?

— Nu, a murit anul trecut. Iar mama s-a dus la înmormântare, ca să nu-i iasă vorbe dup-aia. Şi încă ceva: toată copilăria, Christina şi-a petrecut vacanţele acasă la maică-sa, iar de ziua ei, mergea tot acolo.

— Vorbiţi de parcă aţi fi gata s-o iertaţi pe bunica, dar nu şi pe mama dumneavoastră, a intervenit Annika.

— Şi de când naiba aţi devenit şi psihoterapeut?

Annika a ridicat uşor mâinile, făcând un gest din care reieşea că-şi recunoştea greşeala:

— Îmi pare rău.

Lena i-a aruncat o privire circumspectă.

— Bine, a spus ea, apoi şi-a terminat berea. Eu o să rămân aici şi o să mă îmbăt. Vreţi să mă însoţiţi în josul râului, printre ceţuri?

Annika a zâmbit uşor:

— Mă tem că nu pot.

Apoi şi-a strâns lucrurile de pe masă şi şi-a pus paltonul şi fularul. Când să-şi agate geanta pe umăr, s-a oprit dintr-odată şi a întrebat-o:

— Cine credeţi că a omorât-o?

— Tot ce pot să vă spun e că n-am omorât-o eu, i-a răspuns Lena, mijind ochii.

— Ştiţi cumva dacă îl cunoştea pe Stefan Bjurling?

— Cea de-a doua victimă? Habar n-am. Tot ce vreau e să nu mai publicaţi porcării ca alea de azi, i-a spus Lena, întorcând demonstrativ capul în altă parte.

Annika a înţeles ce-i sugera tânăra, aşa că s-a dus la bar şi a achitat atât nota ei, cât şi pe cea a Lenei, apoi a ieşit din restaurant.

•

Femeia a intrat în sediul ultramodern al ziarului *Kvällspressen,* încercând să dea impresia că era familiarizată cu locul. Era îmbrăcată cu un palton simplu, până la jumătatea coapsei, făcut dintr-un material care făcea ape albăstrui şi purpurii. Purta o beretă maro şi mănuşi. Pe umărul stâng îi atârna o gentuţă elegantă – avea logoul Chanel, dar sigur era contrafăcută –, iar în mâna dreaptă ţinea o servietă din piele de culoare maro-roşcat. Când uşile s-au închis în urma ei, s-a oprit o clipă şi a privit în jur. Ochii i-au căzut pe biroul de primire din sticlă aflat în colţul din stânga al holului. Şi-a potrivit pe umăr breteaua subţire a genţii şi a pornit într-acolo. În spatele tejghelei se afla Tore Brand, portarul, care îi ţinea locul angajatului de la biroul de primire; acesta plecase să bea o cafea şi să fumeze o ţigară.

Când femeia a ajuns lângă tejghea, Tore Brand a apăsat pe butonul care deschidea ferestruica biroului şi a întrebat-o pe un ton oficial:

— Cu ce vă pot ajuta?

Femeia şi-a potrivit iarăşi breteaua genţii, apoi şi-a dres glasul:

— Aş vrea să stau de vorbă cu Annika Bengtzon. Lucrează pentru…

— Da, ştiu cine e, a întrerupt-o Tore Brand. A plecat.

Degetul portarului se afla deasupra butonului, gata să închidă ferestruica. Femeia a strâns şi mai tare mânerul servietei.

— Ah, a plecat? a spus ea. Şi când se întoarce?

— Greu de zis. E plecată pe teren şi n-am de unde şti când se întoarce. Oricând poate să intervină ceva neprevăzut…

Apoi Tore Brand s-a apropiat un pic de ea şi i-a spus pe un ton

confidenţial:

— Ştiţi, aici e redacţia unui ziar...

Femeia a izbucnit într-un râs nervos:

— Mulţumesc, ştiam asta. Dar aş vrea foarte mult să stau de vorbă cu Annika Bengtzon. Am ceva pentru dânsa...

— Ce anume? a întrebat portarul pe un ton curios. E un lucru pe care mi-l puteţi lăsa mie ca să i-l dau când se întoarce?

Femeia a făcut un pas înapoi:

— Nu, e ceva ce trebuie să-i înmânez personal. Am vorbit ieri cu dânsa. E foarte important.

— Dacă e vorba de documente sau ceva de genul ăsta, pot să am grijă de ele şi să mă asigur că i-au parvenit.

— Mulţumesc, dar cred că am să revin mai târziu.

— Să ştiţi că zilnic vin să ne aducă documente tot felul de oameni: persoane escrocate, victime ale serviciilor de asigurări şi tot felul de ţicniţi. Lăsaţi-mi mie lucrurile pe care vreţi să i le daţi şi o să am grijă să ajungă la dumneaei.

Femeia s-a întors brusc cu spatele şi a pornit spre ieşire cu pas grăbit. După ce a închis ferestruica, Tore Brand şi-a dat seama că îi ardea buza după o ţigară.

•

Annika îşi croia drum cu greu printre cumpărătorii care se îmbulzeau pe Götgatan. Dintr-odată, şi-a dat seama că se afla la câteva străzi de blocul unde locuia Helena Starke. În loc să înfrunte mulţimea de oameni care ieşea de la metrou, s-a întors în cealaltă direcţie şi s-a lăsat purtată de puhoi, apoi a luat-o pe Ringvägen. Trotuarele erau acoperite cu zăpadă, aşa că Annika trebuia să meargă cu multă grijă, ca să nu alunece – autorităţile din Insula de Sud erau la fel de nepăsătoare ca şi cele din cartierul în care locuia ea. Avea o bună memorie a cifrelor, aşa că şi-a amintit imediat codul interfonului. A urcat cu liftul, a sunat, iar de data aceasta, Helena Starke a răspuns imediat:

— Văd că sunteţi foarte insistentă.

— Aş vrea să vă mai pun câteva întrebări, a lămurit-o Annika, pe un ton paşnic.

Helena Starke a oftat din rărunchi.

— Ce naiba vreţi de la mine? s-a răstit ea.

— Haideţi să nu vorbim în hol…

— Nu-mi pasă! Oricum, plec de-aici!

A strigat suficient de tare cât să audă şi bătrâna din apartamentul de vizavi – acum vecinii chiar că aveau despre ce să bârfească.

Annika s-a uitat în apartament peste umărul ei şi, într-adevăr, părea că-şi face bagajele. Helena Starke a oftat încă o dată:

— Bine, intraţi! Dar n-am mult timp la dispoziţie. Plec diseară.

Annika a hotărât să treacă direct la subiect:

— Ştiu că m-aţi minţit în legătură cu Olof, dar nu de-aia am venit. Tot ce vreau să ştiu e dacă aţi avut o relaţie cu Christina Furhage.

— Şi dacă am avut, de ce naiba v-ar interesa? a întrebat-o Helena Starke pe un ton calm.

— Mă interesează pentru că aş vrea s-o înţeleg cât mai bine pe Christina Furhage. Deci aţi avut o relaţie cu ea?

Helena a oftat pentru a treia oară:

— Şi dacă v-aş confirma că am avut, chestia asta ar apărea pe prima pagină a ziarelor din toată ţara, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, i-a răspuns Annika. Orientarea sexuală a Christinei n-are nicio legătură cu funcţiile ei publice.

— Bine, a spus Helena Starke cu un aer aproape amuzat. Vă confirm că am avut o relaţie cu ea. Sunteţi mulţumită?

Pe moment, Annika n-a ştiut ce să mai zică.

— Iar acuma ce-o să mă întrebaţi? a continuat Helena pe un ton sarcastic. Cum ne futeam? Dacă foloseam vibratoare? Dacă urla când avea orgasm?

Annika a plecat privirea. Se simţea stânjenită. Şi-a dat seama că nu avea dreptul s-o întrebe despre relaţia cu Christina.

— Îmi pare rău, a spus ea. N-am vrut să mă bag în sufletul dumneavoastră.

— Sunt sigură că spuneţi chestia asta foarte des. Asta vă e meseria… Mai vreţi şi altceva?

— Îl cunoşteaţi pe Stefan Bjurling? a întrebat Annika, ridicând privirea.

— Un nenorocit! Merita cu vârf şi îndesat o bombă la rinichi!

— Dar Christina îl cunoştea?

— Ştia ce fel de om e.

Annika a închis uşa, care, până atunci, rămăsese deschisă.

— Mi-aţi putea spune cum era, de fapt, Christina?

— Păi, ziarele au publicat o mulţime de articole despre cum era, ce Dumnezeu!

— Mă refer la adevărata Christina, nu la imaginea ei publică.

Helena Starke s-a sprijinit de tocul uşii de la bucătărie, privind-o cu atenţie pe Annika.

— De ce vreţi să ştiţi?

Annika a tras aer pe nas: în apartamentul Helenei domnea un miros urât.

— Ori de câte ori stau de vorbă cu cineva care a cunoscut-o pe Christina, imaginea mea asupra ei se schimbă considerabil. Cred că sunteţi singura persoană care era cu adevărat apropiată de ea.

— Vă înşelaţi! i-a spus Helena Starke.

Apoi s-a întors cu spatele şi s-a aşezat pe canapeaua din mica sufragerie a apartamentului. Annika a urmat-o, fără să fi fost invitată.

— Aşadar, *cine* era Christina?

— Nimeni! i-a răspuns Helena. Nu era nici măcar ea însăşi. Uneori, îi era teamă de ea. Sau, mai exact, de persoana care devenise. În adâncul fiinţei sale, Christina purta nişte demoni înfricoşători...

Annika s-a uitat la chipul pe jumătate întors al Helenei. Becul din hol îi lumina gâtul şi profilul: Helena Starke era extrem de frumoasă. Sufrageria era scufundată în întuneric, iar de afară se auzea zgomotul infernal al traficului.

— Ce demoni?

— Viaţa ei a fost un adevărat iad încă din copilărie, a spus ea suspinând. Era extrem de inteligentă, dar nimeni nu-i lua în seamă calitatea asta. Cei din jurul ei nu făceau decât să-i pună beţe-n roate, iar ea a reuşit să răzbească doar devenind rece şi inabordabilă.

— Cum adică îi puneau beţe-n roate?

— A fost una dintre primele femei de succes din sectorul privat, atât în domeniul bancar, cât şi în comitetele din care făcea parte. Încercau s-o distrugă, dar n-au reuşit.

— Dar nu cumva au reuşit în cele din urmă? a întrebat Annika. E posibil ca, în adâncul tău, să fii un om distrus, chiar dacă la

suprafaţă totul pare perfect.

Helena Starke n-a spus nimic. Stătea cu ochii pironiţi în întuneric. După o vreme, şi-a dus mâna la ochi ca să şteargă ceva.

— Lumea ştia că... sunteţi împreună?

Helena Starke a clătinat din cap:

— Nu, nu ştia nimeni. Sunt sigură că lumea vorbea pe la spate, dar nimeni nu ne-a întrebat pe faţă despre chestia asta. Christinei îi era foarte teamă ca nu cumva să se afle. Schimba şoferii o dată la două luni, astfel încât nici-unul dintre ei să nu intre la bănuieli văzând că venea pe-aici atât de des.

— Dar de ce îi era atât de teamă? În ziua de azi, multe persoane publice nu au nicio reţinere când vine vorba de orientarea lor sexuală.

— Nu era vorba numai de asta, a spus Helena. În Secretariatul Olimpic nu erau permise relaţii între angajaţi. Era o regulă pe care o instituise Christina însăşi. Dacă relaţia noastră ar fi fost descoperită, n-ar fi trebuit să plec de acolo doar eu. Nici ea n-ar mai fi putut rămâne şefa Comitetului dacă ar fi încălcat una dintre regulile cele mai importante.

Annika a căzut pe gânduri. Tocmai aflase încă un lucru de care se temea Christina Furhage. S-a uitat la profilul Helenei Starke şi, dintr-odată, şi-a dat seama ce paradox era la mijloc: Furhage îşi riscase cariera pentru care muncise atâta timp de dragul acelei femei.

— A fost aici în noaptea aceea, nu-i aşa?

Helena Starke a încuviinţat din cap.

— Am luat un taxi. Nu-mi aduc aminte prea bine, dar cred că a plătit cu bani gheaţă, pentru că aşa făcea de obicei. Eram praf. Şi ţin minte că era foarte supărată pe mine: nu-i plăcea când beam şi fumam. Am făcut dragoste cu multă pasiune, apoi pe mine m-a luat somnul. Când m-am trezit, deja plecase.

A făcut o pauză, gândindu-se la ultimele cuvinte pe care le spusese.

— Când m-am trezit, Christina era deja moartă.

— Vă mai amintiţi când a plecat de aici?

Învăluită în întunericul sufrageriei, Helena Starke a scos încă un oftat:

— Habar n-am, dar am aflat de la poliţie că a fost sunată pe mobil la ora 2:53. A răspuns şi a vorbit vreo două minute. Asta cred că s-a întâmplat după ce am făcut sex, pentru că nu putea să stea de vorbă la telefon în timp ce ne-o trăgeam...

S-a întors către Annika şi a încercat să zâmbească.

— Îmi dau seama că vă este greu să vorbiţi despre ce simţiţi..., a spus Annika.

Helena Starke a ridicat din umeri:

— Când m-am îndrăgostit de Christina, ştiam la ce să mă aştept. A durat ceva timp până a început să se simtă în largul ei cu mine. Mi-a luat cam un an, a spus ea, izbucnind într-un scurt hohot de râs. Nu-mi venea să cred cât de neexperimentată era. Părea că nu-i plăcuse niciodată să facă sex, dar după ce a descoperit cât de frumos era, nu se mai sătura. A fost cea mai bună parteneră a mea.

Annika se simţea stânjenită; erau detalii care n-o priveau deloc. Nu voia să-şi închipuie cum arăta acea femeie frumoasă de patruzeci de ani, făcând dragoste cu o femeie foarte distantă, trecută de şaizeci de ani. S-a scuturat uşor, ca să scape de senzaţia neplăcută.

— Vă mulţumesc că mi-aţi povestit toate astea, a spus ea, în cele din urmă.

Helena Starke nu i-a răspuns, iar Annika s-a întors cu spatele şi a pornit spre uşă.

— Dar unde anume vă mutaţi? a întrebat ea dintr-odată.

— La Los Angeles.

— Nu e o decizie cam pripită?

Helena Starke a ţintuit-o cu privirea:

— Nu eu i-am aruncat în aer.

•

Annika a ajuns în biroul ei la 16:05, chiar când începea buletinul de ştiri al radioului naţional. Buletinul a fost deschis de o ştire de senzaţie, cel puţin după standardele redactorilor de la postul naţional: reuşiseră să pună mâna pe proiectul de lege cu privire la autonomia regională, care urma să fie înaintat parlamentului la sfârşitul lui ianuarie. Următoarea ştire era mai interesantă: reporterii reuşiseră să facă rost de raportul preliminar cu privire la explozibilii folosiţi în atentatul căruia îi căzuse victimă Stefan

Bjurling. Părea să fie vorba de acelaşi explozibil folosit la stadionul olimpic – un amestec cu densitate mare alcătuit din nitroglicerină şi nitroglicol –, atâta doar că dimensiunile bombei erau diferite. Potrivit radioului naţional, încărcătura ar fi fost alcătuită din bare de explozibil înfăşurate în hârtie, cu diametrul cuprins între 22 şi 29 de milimetri. Poliţia nu făcuse niciun comentariu pe marginea acestor informaţii.

„De chestia asta o să se ocupe Patrik”, şi-a spus Annika, făcându-şi o însemnare în carneţel.

Buletinul nu cuprindea nicio altă ştire de interes pentru domeniul ei de activitate, aşa că a închis radioul cu gândul să dea nişte telefoane. La ora aceea, probabil că muncitorii din echipa lui Stefan Bjurling ajunseseră deja acasă. A deschis ziarul la pagina în care apăruse articolul ei, s-a uitat la legenda fotografiei cu muncitorii, apoi a sunat la informaţii. Unii dintre ei aveau nume obişnuite, precum Sven Andersson, aşa că i-ar fi fost greu să dea de ei. Dar cinci aveau nume suficient de neobişnuite cât să nu fie nevoie să sune cincizeci de oameni şi să întrebe dacă fuseseră sau nu colegi cu Stefan. Norocul i-a surâs când a sunat a patra oară.

— Da, aveam un aparat foto la mine, i-a spus instalatorul Herman Ösel.

— I-aţi făcut cumva vreo poză Christinei Furhage?

— Bineînţeles!

Inima Annikăi a început să bată mai tare.

— Dar lui Stefan Bjurling?

— Nu cred că am vreo poză numai cu el, dar cred că apare într-una din pozele pe care i le-am făcut Christinei Furhage.

„Nu-mi vine să cred ce noroc am!”, s-a gândit Annika.

— Dar nu sunteţi sigur? l-a întrebat ea.

— Nu, încă n-am developat filmul. Vreau să fac nişte poze cu nepoţii de Crăciun...

— Domnule Ösel, v-am putea ajuta să developaţi filmul; bineînţeles c-o să vă dăm o rolă nouă la schimb. Dar, dacă găsim pe filmul dumneavoastră o fotografie pe care am vrea s-o publicăm, aţi fi interesat să ne-o vindeţi?

Instalatorul nu prea înţelegea ce-i spunea Annika.

— Vreţi să cumpăraţi filmul? a întrebat el pe un ton

nedumerit.

— Nu, filmul e al dumneavoastră. O să vi-l dăm înapoi. Dar poate c-o să vrem să cumpărăm drepturile pentru una dintre fotografii. Aşa procedăm atunci când ne interesează o fotografie făcută de un fotograf independent. Iar în cazul de faţă, dumneavoastră exact asta aţi fi: un fotograf independent.

— Păi, nu ştiu ce să zic...

Annika a tras aer în piept cu putere, având grijă să nu facă zgomot, şi a hotărât c-ar fi bine să-i ţină o scurtă lecţie.

— Uitaţi cum stă treaba, a început ea. Noi, cei de la *Kvällspressen*, credem că este extrem de important ca atentatorul, omul care i-a omorât pe Christina Furhage şi Stefan Bjurling, să fie prins şi băgat la închisoare. Este un lucru important pentru familia Christinei şi pentru cea a lui Stefan, pentru colegii lor şi pentru întreaga ţară – ba chiar pentru lumea întreagă. În prezent, organizarea Jocurilor Olimpice este pusă sub semnul întrebării. Mass-media reprezintă cea mai bună cale de a răspândi informaţii şi de a sensibiliza opinia publică, iar pentru *Kvällspressen* este esenţial să scrie despre cele două victime şi despre cercetările poliţiei. Pe de-o parte, colaborăm cu poliţia şi cu procurorul, iar pe de altă parte, ne străduim să aflăm cât mai multe informaţii pe cont propriu, ceea ce înseamnă că încercăm să stăm de vorbă şi cu colegii victimelor. Tocmai de aceea vă întreb: dacă pe filmul dumneavoastră există vreo fotografie în care apar Stefan şi Christina, aţi fi de acord s-o publicăm?

Când a terminat, Annika avea gâtul uscat, dar se părea că mica ei prelegere avusese efectul scontat.

— Ah, păi în cazul ăsta, nu cred că e vreo problemă, a spus Herman Ösel. Dar cum să facem? Ultima maşină a poştei a plecat deja.

— Dar unde locuiţi? l-a întrebat Annika.

— În Vallentuna, la nord de Stockholm.

— O să-l rog pe unul dintre colegii mei să vină la dumneavoastră cu maşina ca să ia filmul.

— Dar încă nu l-am terminat. Aş mai putea face câteva poze...

— O să vă dăm o rolă nouă. Gratis! Iar mâine-dimineaţă o să primiţi filmul developat. Dacă găsim vreo poză pe care vrem s-o

publicăm, o să v-o cumpărăm la preţul obişnuit, adică nouă sute treizeci de coroane. În cazul ăsta, o să vă sune redactorul foto ca să stabiliţi cum anume urmează să vă încasaţi banii. Ce părere aveţi?

— Nouă sute treizeci de coroane? Pentru o singură poză?

— Da, atâta plătim de obicei.

— De ce dracu' nu m-oi fi făcut fotograf? Bineînţeles că puteţi trimite pe cineva să ia filmul! Pe la ce oră ajunge?

Annika şi-a notat adresa şi cele câteva indicaţii pe care i le-a dat muncitorul, apoi a pus receptorul în furcă. A luat o rolă de film din biroul fotografilor şi a coborât la cabina portarului. L-a întrebat pe Tore Brand dacă vreunul dintre şoferi putea să dea o fugă până la Vallentuna.

— Nicio problemă, a spus Tore.

Când Annika a dat să plece, portarul i-a spus:

— V-a căutat cineva mai devreme.

— Da? Cine?

— Nu mi-a spus. Voia să vă dea ceva.

— Ce anume?

— Nici asta nu mi-a spus. Cică o să revină altă dată.

Annika a zâmbit fals, mustrându-l pe portar în sinea ei. Ar fi trebuit să înveţe odată cum se preia un mesaj. În zilele acelea, oricând putea veni cineva cu o informaţie preţioasă.

S-a întors în redacţie şi l-a căutat pe Patrik, dar nu l-a găsit. Deci, dacă voia să stea puţin de vorbă cu el înainte să înceapă sesiunea de la şase, trebuia să-l sune pe mobil. Chiar când trecea pe lângă Eva-Britt Qvist, telefonul fix din biroul ei a început să sune. A dat fuga să răspundă. Era Thomas:

— Pe la ce oră vii acasă?

— Nu ştiu, destul de târziu. Cred că pe la nouă.

— Trebuie să mă întorc la serviciu. Avem o şedinţă la ora şase, i-a explicat Thomas.

Annika simţea că se enervează:

— La ora şase? Dar am treabă! Şi eu am o întâlnire la ora şase. De ce nu m-ai sunat mai devreme?

Thomas avea un ton calm, dar Annika şi-a dat seama că şi el era nervos.

— În buletinul de ştiri de la postul naţional de radio s-a difuzat

un mic reportaj despre proiectul de lege al guvernului cu privire la autonomia locală. Asociaţia Autorităţilor Locale a fost lovită în plin! În momentul ăsta, politicienii din comitetul consultativ se îndreaptă spre sediul Asociaţiei, iar eu trebuie să fiu acolo. Poţi să înţelegi chestia asta, nu?

Annika a închis ochii şi a tras aer în piept. La dracu'! Oare de ce trebuia să se ducă acasă chiar atunci?

— Înţelegerea noastră a fost că eu o să muncesc luni şi miercuri, iar tu, marţi şi joi, a spus ea. Eu am respectat planul. Iar slujba mea este la fel de importantă ca a ta.

Thomas s-a calmat şi a apelat la rugăminţi:

— Te rog, iubito! Ştiu că ai dreptate. Dar înţelege: trebuie să mă întorc la serviciu. E o întrunire de urgenţă, aşa că n-o să dureze mult. Deja am pregătit cina. Nu trebuie decât să vii acasă şi să mănânci cu copiii, iar eu o să mă întorc imediat ce se termină şedinţa. N-o să se termine mai târziu de opt, pentru că nu sunt foarte multe de spus. Şi poţi să te întorci la serviciu când ajung eu acasă.

Annika a oftat şi a închis ochii, lipindu-şi palma de frunte.

— Bine, vin imediat.

L-a căutat pe Ingvar Johansson ca să-i spună despre fotografiile lui Herman Ösel, dar nu l-a găsit în biroul lui. Pelle, redactorul foto, vorbea la telefon, aşa că i-a făcut un semn cu mâna.

— Da, ce vrei? a întrebat-o el pe un ton iritat, sprijinind receptorul pe umăr.

— Or să vină nişte fotografii cu Stefan Bjurling şi Christina Furhage de la cineva din Vallentuna. Developează, te rog, filmul şi scoate toate fotografiile. Acum plec, dar mă întorc pe la opt. Rămâne aşa?

Pelle a încuviinţat din cap, apoi şi-a reluat conversaţia.

Annika nu s-a sinchisit să cheme un taxi, ci a luat unul din staţia aflată în apropierea sediului. Era atât de încordată, încât o durea stomacul. În drum spre casă, enervarea i-a sporit în aşa hal, încât, la un moment dat, i-a fost greu să respire. „Asta mai lipsea!", şi-a zis ea.

Când a ajuns, copiii s-au repezit spre ea, sărutând-o şi arătându-i ce desene făcuseră. Thomas a sărutat-o în grabă, apoi a plecat: a luat taxiul cu care venise Annika.

— Ei, stați un pic! Lăsați-mă să-mi dau jos paltonul. Potoliți-vă!

Ellen și Kalle s-au potolit, fiind luați prin surprindere de vocea un pic iritată a mamei lor. Annika s-a așezat pe vine și i-a îmbrățișat pe amândoi – poate puțin cam tare – , apoi s-a dus la telefon. L-a sunat pe Ingvar Johansson, dar redactorul de știri nu i-a răspuns: era la sesiunea de la șase. A oftat zgomotos: deci nu putea să le spună colegilor ce făcuseră toată ziua oamenii din departamentul ei. Nicio problemă, avea să stea de vorbă cu Spike mai încolo.

S-a dus în bucătărie și a văzut că Ellen și Kalle mâncaseră deja. S-a așezat pe scaun și a mușcat dintr-un copan de pui, dar n-a putut să înghită, așa că a scuipat dumicatul. A luat câteva guri de orez și a aruncat restul la gunoi. De obicei, nu putea să mănânce când era foarte stresată.

— Trebuie să mănânci, i-a spus Kalle pe un ton plin de reproș.

A dus copiii la televizor, a închis ușa sufrageriei, apoi l-a sunat pe Patrik.

— A sunat Tigrul. Și era furios! a urlat reporterul.

— De ce?

— N-o să-ți vină să crezi: e plecat în luna de miere în Tenerife. Mai exact, în stațiunea Playa de las Americas. A plecat joia trecută și se întoarce acasă mâine. A zis că polițiștii știau foarte bine unde era: au verificat listele de pasageri ale tuturor avioanelor care au decolat de pe Arlanda[27] și au dat peste numele lui. A fost săltat de poliția spaniolă și interogat o după-amiază întreagă. Cică a pierdut un grătar și băuturile gratuite servite la piscină... Nasol, nu?

Annika a zâmbit ușor:

— Scrii ceva despre chestia asta?

— Bineînțeles.

— La radioul național s-a difuzat un scurt reportaj despre analizele preliminare ale explozibililor folosiți la Sätra Hall. L-ai ascultat?

— Da, chiar acuma mă ocup de chestia asta. Sunt cu Ulf Olsson într-un depozit de explozibili și asistăm la tot felul de experimente. Știai că explozibilii seamănă cu niște cârnați?

---

[27] Arlanda: aeroport situat la aproximativ patruzeci de kilometri nord de Stockholm.

Dragul de Patrik! Indiferent de împrejurări, era plin de entuziasm. Tot timpul găsea ceva interesant de făcut.

— Ai aflat ceva despre ancheta poliţiei?

— Nu, nimeni nu scoate o vorbă. Cred că se pregătesc să aresteze pe cineva.

— Ar fi bine dacă am avea o confirmare, a spus Annika. Să văd dacă pot afla ceva în seara asta.

— Amicul nostru specialist în explozibili zice că trebuie să ieşim din depozit. Cică o să ne doară capul de la atâta zgomot. Vorbim mai târziu.

Probabil că emisiunile pentru copii se terminaseră, pentru că Ellen şi Kalle începuseră să se dondănească din pricina unei benzi desenate. Annika s-a dus în sufragerie şi a dat pe TV2, ca să urmărească ştirile.

— Mami, facem un puzzle?

S-au aşezat cu toţii pe podea cu un puzzle din douăzeci şi cinci de cuburi din lemn; trebuiau să reconstituie un desen cu Alfons şi Milla – două personaje dintr-o poveste –, stând în căsuţa lor construită într-un copac. Au meşterit la el până la ora şapte şi zece, când s-a auzit genericul foarte familiar al buletinului *ABC*[28]. Annika i-a trimis pe copii să se spele pe dinţi, iar ea a rămas să urmărească ştirile. Reporterii fuseseră la Sätra Hall şi intraseră în camera unde se produsese detonaţia. Imaginile nu erau foarte şocante, pentru că încăperea nu părea să fi fost foarte avariată de explozie. Bineînţeles că orice urmă a bietului Steffe fusese ştearsă cu multă grijă. Nu s-a spus nimic despre vreo arestare iminentă, aşa că Annika s-a dus şi ea la baie ca să-i ajute pe copii să se spele, în timp ce *ABC* a continuat cu un reportaj despre cumpărăturile de Crăciun.

— Puneţi-vă pijamalele şi apoi o să vă citesc o poveste. Şi nu uitaţi să vă luaţi tabletele cu fluor!

I-a lăsat să se ciorovăiască în camera lor, apoi s-a uitat la principalele ştiri ale buletinului de pe TV1. Când a văzut că încep cu un reportaj despre proiectul de lege cu privire la autonomia regională, şi-a dat seama că nu era nimic interesant de văzut, aşa că

---

[28] ABC: buletin al Televiziunii Naţionale Suedeze care prezintă numai ştiri din districtele Stockholm şi Uppsala.

s-a dus în dormitor şi le-a citit copiilor o poveste. I-a învelit cu grijă, dar era limpede că nu aveau chef să doarmă.

— Nu uitaţi că urmează Crăciunul şi toţi copiii trebuie să fie cuminţi, că altfel nu vine Moş Crăciun, a spus ea pe un ton ameninţător, regretând că trebuia să recurgă la astfel de stratageme.

Dar ameninţarea a dat roade şi, în scurtă vreme, Ellen şi Kalle au adormit. L-a sunt pe Thomas pe mobil, dar bineînţeles că nu i-a răspuns. A pornit computerul cel vechi din dormitorul lor şi a notat din memorie cele mai importante lucruri pe care le aflase de la Helena Starke, apoi a salvat documentul pe o dischetă. Era din ce în ce mai nerăbdătoare. Pe unde naiba umbla Thomas?

În cele din urmă, soţul ei s-a întors acasă la opt şi jumătate.

— Mulţumesc, iubito! i-a spus el gâfâind când a intrat în hol.

— I-ai spus taximetristului să aştepte? l-a întrebat ea pe un ton mai răstit decât îşi propusese.

— Of... Nu, am uitat.

Annika a coborât repede pe scări ca să-l prindă, dar bineînţeles că plecase. S-a dus în piaţă, dar în staţia de taxiuri nu era nicio maşină. A trecut pe lângă farmacie şi a pornit spre Kungsholmsgatan, unde era o altă staţie. N-a găsit decât un taxi de la o companie obscură. A ajuns înapoi la serviciu abia la ora nouă şi cinci. În redacţia pustie domnea liniştea: Ingvar Johansson plecase acasă de mult, iar colegii din tura de noapte se duseseră la cantină. A intrat în biroul ei şi s-a pus pe dat telefoane.

— Chestia asta începe să devină obositoare, a spus sursa ei din poliţie.

— Hai să nu ne facem viaţa grea unul altuia, i-a răspuns ea pe un ton plictisit. Sunt pe drumuri de paişpe ore şi am cam obosit. Ştii bine ce fel de om sunt, nu? Aşa că hai s-o dăm la pace!

Poliţistul de la celălalt capăt al firului a plescăit din limbă de două ori, apoi i-a zis:

— Nu eşti singura care munceşte de la şapte dimineaţa.

— I-aţi dat de urmă, nu-i aşa?

— Ce te face să crezi asta?

— De obicei, poliţia nu lucrează peste program, mai ales când se apropie sărbătorile. Tocmai de-aia cred că puneţi ceva la cale.

— Tot timpul punem ceva la cale... În plus, e vorba de un caz

complicat: bineînţeles că lucrăm până târziu.

— Ei, hai! Ce Dumnezeu! a bombănit Annika.

— Nu putem spune presei că mai avem un pic şi-l arestăm pe atentator. Ar putea să-şi ia tălpăşiţa! Îţi dai seama, nu?

— Dar o să puneţi mâna pe el în curând, aşa-i?

— N-am zis asta.

— Atunci spune-mi: urmează să-l arestaţi?

Poliţistul n-a spus nimic.

— Pot să scriu ceva despre chestia asta? a întrebat Annika pe un ton precaut.

— Nici măcar un cuvinţel! Ar putea să ne dea operaţiunea peste cap!

— Şi când o să treceţi la acţiune?

Poliţistul a tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Imediat ce aflăm unde e.

— Cum adică?

— A dispărut.

Annikăi i s-a zbârlit părul pe ceafă.

— Deci ştiţi cine e?

— Da, noi aşa credem.

— Doamne! a şoptit Annika. Şi de câtă vreme ştiţi?

— Aveam o bănuială încă de acum două zile, dar acum suntem suficient de siguri cât să arestăm persoana în cauză ca s-o interogăm.

— Putem să venim şi noi?

— Când îl arestăm? Mi se pare imposibil, pentru că habar n-avem unde se află.

— Aţi pus mulţi poliţişti pe urmele sale?

— Nu, persoana pe care o suspectăm încă n-a fost dată în urmărire generală. Mai întâi, vrem să verificăm locurile unde credem că ar putea fi.

— Şi când o să declanşaţi o operaţiune de amploare?

— Nu ştiu.

Annika îşi frământa creierii: oare cum ar fi trebuit să scrie, astfel încât să nu folosească în mod explicit ceea ce tocmai aflase?

— Ştiu la ce te gândeşti, a spus poliţistul, dar las-o baltă. Ia-o ca pe un test: ţi-am încredinţat nişte informaţii şi va trebui să te

gândeşti foarte bine înainte să le foloseşti.

Conversaţia s-a încheiat, iar Annika a rămas nemişcată, cu pulsul ridicat. Probabil că era singurul reporter care avea aceste informaţii, dar nu putea să se folosească de ele.

A ieşit din birou ca să se liniştească şi să stea de vorbă cu Spike. Primul lucru care i-a căzut sub ochi a fost macheta primei pagini a ediţiei de a doua zi. Titlul scris cu litere de-o şchioapă suna aşa: „CHRISTINA FURHAGE ERA LESBIANĂ. Iubita ei povesteşte ultimele ore petrecute împreună”.

Annika a simţit că se învârte camera. „Nu se poate! şi-a spus ea. Doamne, de unde au aflat chestia asta?” S-a dus glonţ la panoul pe care era atârnată macheta, a smuls-o de acolo şi a trântit-o pe birou, în faţa lui Spike.

— Ce naiba e asta? l-a întrebat ea.

— Ştirea de senzaţie din ediţia de mâine, i-a răspuns redactorul de noapte cu un aer indiferent.

— Nu putem publica aşa ceva, a spus Annika, ridicând tonul fără să vrea. N-are absolut nicio relevanţă! Christina Furhage n-a vorbit niciodată în public despre orientarea ei sexuală. Nu ne putem permite să ne amestecăm în viaţa ei privată. Pe vremea când trăia, n-a vrut să discute despre chestia asta, iar acum, după ce-a murit, nu avem niciun drept să scriem despre viaţa ei sexuală.

Redactorul de noapte s-a îndreptat de spate, şi-a dus mâinile la ceafă şi s-a rezemat de spetează cu atâta putere, încât mai avea un pic şi răsturna scaunul.

— Dar nu-i nimic ruşinos în asta. Ce dacă îi plăceau femeile? Şi mie îmi plac, a spus el cu zâmbetul pe buze, uitându-se peste umăr către ceilalţi redactori, ca şi când ar fi aşteptat confirmarea lor.

Annika s-a străduit să adopte o atitudine profesionistă:

— Christina era căsătorită şi a lăsat în urmă o fiică. Ai mai putea să te uiţi în ochii ei sau ai lui Bertil Milander, dacă publici chestia asta în ediţia de mâine?

— Furhage era o persoană publică.

— Şi unde dracu' e legătura dintre chestia asta şi titlul de pe prima pagină? a întrebat Annika, pierzându-şi cumpătul. Christina Furhage asta a fost omorâtă! Şi cine naiba a scris articolul ăsta?

Redactorul de noapte s-a ridicat încet de pe scaun. Se vedea că

Annika îl scosese din sărite.

— Nisse a fost cel care a aflat chestia asta. A obţinut confirmarea că Furhage era lesbiană din partea unei surse care a ales să-şi dezvăluie identitatea. Cică a avut o relaţie cu o femeie pe nume Starke…

— Astea-s chestii pe care le-am descoperit eu! a strigat Annika. Am menţionat chestia asta în şedinţa de la prânz. Şi cine, mă rog, e sursa lui?

Spike a făcut doi paşi spre Annika, apoi şi-a apropiat faţa la câţiva centimetri de a ei.

— Mă doare fix în cur de sursa lui! i-a spus el printre dinţi. Nisse a scris cel mai bun articol din ediţia de mâine. Dacă ştiai că Furhage e lesbiană, de ce n-ai scris tu despre asta? Şi nu crezi c-ar fi timpul să te maturizezi?

Annika a încasat lovitura în plin. Cuvintele lui Spike au izbit-o în plex, sporindu-i furia care îi frământa viscerele. Simţea că are plămânii prea mici şi că e gata să se sufoce. S-a străduit din răsputeri să nu ia în seamă atacul la persoană şi să se concentreze asupra laturii jurnalistice a disputei. Oare punctul ei de vedere era corect? Nu cumva orientarea sexuală a Christinei Furhage era o ştire de senzaţie pe care ziarul nu trebuia s-o rateze? Dar şi-a îndepărtat din minte acest gând.

— N-are absolut nicio importanţă cu cine se culca Christina Furhage, a spus ea pe un ton calm. Ceea ce contează e cine a omorât-o. La fel de important este să aflăm ce efecte va avea moartea ei asupra Jocurilor Olimpice, asupra sportului în general şi asupra imaginii Suediei în lume. De asemenea, e important să aflăm cine este criminalul şi ce motiv a avut. Nu mă interesează cu cine se futea decât dacă are vreo legătură cu moartea ei. Şi cred că aşa ar trebui să gândeşti şi tu despre chestia asta.

Redactorul de noapte a tras aer pe nas cu atâta de putere, încât Annika a avut impresia că aude vâjâitul unui ventilator.

— Te înşeli amarnic, mare specialistă în investigaţii ce eşti! N-ar fi trebuit să accepţi şefia departamentului, pentru că e o pălărie prea mare pentru tine. Nils Langeby are dreptate: e clar că nu faci faţă. Nu-ţi dai seama că eşti jalnică?

Annika a simţit cum nodul din stomac îi explodează şi cum

trupul i se face ţăndări. N-a mai auzit nimic şi preţ de o clipă privirea i s-a înceţoşat. Dar după câteva momente a constatat cu surprindere că încă se ţinea pe picioare şi că încă respira, fiind în stare să vadă ce se întâmpla în jur. I-a întors spatele lui Spike şi a pornit spre biroul ei, străduindu-se din răsputeri să străbată redacţia fără să se împiedice, simţind în ceafă privirile reporterilor care erau de faţă. După ce a intrat în birou, a închis uşa şi s-a prăbuşit pe podea. Tremura din tot trupul. „N-am să mor, n-am să mor, n-am să mor...", şi-a spus ea. „O să treacă, o să treacă, o să treacă..." Simţea că nu are aer şi se străduia să respire. Dar parcă aerul nu-i intra în plămâni, aşa că a inspirat încă o dată şi încă o dată, iar în cele din urmă a simţit că mâinile i se contractă spasmodic. Şi-a dat seama că avea prea mult oxigen în sânge, aşa că s-a ridicat în picioare şi a mers împleticit până la birou. A scos o pungă de plastic din sertarul de jos, a dus-o la gură şi a început să respire. S-a străduit să-şi amintească vocea lui Thomas: „Linişteşte-te, linişteşte-te, totul o să fie bine, scumpa mea... Nu trebuie decât să respiri, n-o să păţeşti nimic, draga mea Annie... Linişteşte-te, linişteşte-te..."

Tremurul i s-a domolit, apoi s-a aşezat pe scaun. Îi venea să plângă, dar s-a abţinut şi a format numărul de acasă al lui Anders Schyman. A răspuns soţia lui, iar Annika s-a străduit să vorbească normal.

— E la petrecerea de Crăciun dată în cinstea conducerii, i-a spus doamna Schyman.

Aşa că Annika a format numărul centralei şi a cerut să i se facă legătura cu sala de festivităţi. Şi-a dat seama că nu mai era coerentă şi că abia reuşea să se facă înţeleasă. Au urmat câteva mormăituri şi zgomote înfundate, iar în cele din urmă s-a auzit vocea lui Anders Schyman.

— Îmi cer scuze că te deranjez de la masă, a spus ea pe un ton calm.

— Sunt sigur că ai un motiv serios, i-a răspuns el repede, în fundal, se auzeau râsete şi frânturi de discuţii.

— Îmi pare rău şi pentru că n-am reuşit să ajung la şedinţa de redacţie de la şase, dar a apărut o problemă acasă...

Apoi nu s-a mai putut controla şi a izbucnit în plâns.

— Ce s-a întâmplat? Au păţit ceva copiii? a întrebat el pe un

ton alarmat.

În cele din urmă, Annika şi-a revenit:

— Nu, nu-i vorba despre asta. Dar aş vrea să te întreb dacă aţi discutat la şedinţă ce a pus Spike pe prima pagină a ediţiei de mâine, şi anume că Furhage era lesbiană.

Preţ de câteva secunde, Annika n-a auzit decât rumoarea şi râsetele din fundal.

— Poftim? a întrebat Anders Schyman, în cele din urmă.

Annika şi-a pus o palmă pe piept şi s-a străduit să respire normal.

— Titlul de pe prima pagină anunţă că iubita Christinei face dezvăluiri cu privire la viaţa lor intimă.

— Dumnezeule! Vin imediat! a spus redactorul-şef, apoi a închis.

Annika a aşezat receptorul în furcă, a pus capul pe birou şi a început să plângă. Tremura din tot trupul, iar rimelul i se prelingea peste foile cu însemnări. „Nu mai rezist!, şi-a spus ea. Nu mai pot, simt că mor!" Simţea că nu era la înălţimea postului pe care îl ocupa. De data asta, chiar că o dăduse în bară. Se gândea că disperarea ei ar fi putut să răzbată prin uşa biroului şi să se răspândească prin redacţie. Toată lumea şi-ar fi dat seama că nu putea face faţă şi că promovarea ei fusese o greşeală. Că nu era bună de nimic! Toate aceste gânduri nu au ajutat-o deloc. Nu se putea opri din plâns. Stresul şi oboseala puseseră stăpânire pe trupul ei. Nu-şi putea stăpâni lacrimile şi tremurul.

După o vreme, a simţit o mână pe umăr şi a auzit o voce blândă undeva deasupra capului.

— Totul e în regulă, Annika. Oricare ar fi problema, o s-o rezolvăm. Mă auzi?

Annika şi-a ţinut respiraţia şi a ridicat capul. O dureau ochii din pricina luminii, dar, până la urmă, şi-a dat seama că era Anders Schyman.

— Îmi pare rău... i-a spus ea, încercând să-şi şteargă rimelul de pe obraji. Îmi pare rău...

— Ia batista mea. Aşază-te în capul oaselor şi suflă-ţi nasul, îţi aduc un pahar cu apă.

Redactorul-şef a ieşit din birou, iar Annika a făcut în mod

mecanic ce-i ceruse. Anders Schyman i-a adus apă rece într-un pahar de plastic.

— Bea o gură şi povesteşte-mi ce s-a întâmplat, i-a spus el după ce a închis uşa.

— Ai vorbit cu Spike despre titlul de pe prima pagină?

— O să mă ocup de chestia asta mai târziu. Nu-i chiar atât de importantă. Acuma îmi fac griji pentru tine. De ce eşti atât de necăjită?

Annika a izbucnit iarăşi în plâns, dar de data asta hohotele erau mai liniştite. Redactorul-şef aştepta în tăcere.

— În primul rând, pentru că sunt epuizată, a spus ea după ce şi-a revenit. Apoi pentru că Spike mi-a zis toate chestiile alea pe care nu le auzi decât în cele mai negre coşmaruri... Că sunt o nepricepută, că nu pot face faţă sarcinilor pe care le presupune postul meu şi alte lucruri de genu' ăsta...

Annika s-a sprijinit de speteaza scaunului. Gata, spusese ce avea pe suflet. Nu se aştepta, dar mărturisirea aceea o calmase.

— E limpede că n-are niciun pic de încredere în mine ca şefă a departamentului, a continuat ea. Şi probabil că nu-i singurul.

— Se prea poate, a spus Anders Schyman, dar chestia asta n-are nicio relevanţă. Ce contează e că eu am încredere în tine şi că, din punctul meu de vedere, eşti persoana cea mai potrivită pentru postul ăsta.

Annika a tras adânc aer în piept:

— Vreau să renunţ.

— Nu poţi, i-a spus el.

— Îmi dau demisia.

— Nu ţi-o accept.

— Vreau să renunţ chiar acum, în noaptea asta.

— Mă tem că nu se poate. Am de gând să te promovez.

Annika s-a uitat ţintă la şeful ei.

— Cum adică? a întrebat ea pe un ton foarte surprins.

— Aveam de gând să-ţi spun mai încolo, dar, asta e, uneori trebuie să te adaptezi din mers... Am planuri mari pentru tine, Annika. Şi vreau să-ţi vorbesc despre ele acuma, înainte să hotărăşti dacă îţi dai demisia sau nu.

Annika se uita la Anders Schyman cu neîncredere.

— Ziarul nostru se află în faţa unor mari schimbări, a continuat redactorul-şef. Nu cred că vreunul dintre angajaţii trustului are vreo idee despre amploarea lor. Va trebui să ne adaptăm la nişte pieţe cu totul noi, la lumea virtuală şi la concurenţa ziarelor gratuite. Va trebui să ne concentrăm pe jurnalismul propriu-zis. Şi să avem redactori care să poată face faţă acestor provocări. Dar astfel de profesionişti nu apar peste noapte. Avem două posibilităţi: sau aşteptăm ca oamenii ăştia să pice din cer sau avem grijă ca angajaţii noştri cei mai promiţători să se pregătească din vreme pentru provocările viitorului.

Annika asculta cu ochii larg deschişi.

— Am să mai lucrez aici cel mult zece ani, cel mai probabil, cinci. Trebuie să avem nişte oameni capabili să-mi preia postul. Nu spun că tu vei fi aceea, dar ești una dintre cele trei persoane pe care le am în vedere. Până atunci, trebuie să mai înveţi o grămadă de lucruri, între care şi să-ţi stăpâneşti nervii. În clipa de faţă, cred că ești cea mai bună candidată pentru postul meu. Ești creativă și ai mintea ageră. N-am mai întâlnit oameni ca tine. Îţi asumi responsabilitatea pentru ceea ce faci şi înfrunţi conflictele cu aplomb. Ești ordonată, competentă și plină de iniţiativă. Îţi dai seama că n-am să las un redactor de noapte tâmpit să te alunge de la ziar. N-ai să pleci tu, ci tâmpiţii.

Annika – posibilul viitor redactor-şef – era atât de uimită, încât a clipit de câteva ori.

— Așa că aş aprecia dacă ţi-ai amâna decizia cu privire la demisie până după Revelion, a continuat Schyman. În redacţie, sunt nişte oameni care vor să-ţi facă rău, iar tu nu prea ai cum să te aperi de ei, așa că lasă-i în seama mea. O să mai stăm de vorbă după ce se mai răceşte povestea asta cu atentatele. Aş vrea să te gândești la cursurile care crezi că ţi-ar fi de folos. O să facem un plan și o să stabilim în ce alte domenii trebuie să te specializezi, pentru că e important să cunoşti foarte bine cât mai multe departamente. Va fi nevoie să te familiarizezi și cu latura tehnico-administrativă a trustului. În plus, va trebui să te faci acceptată și respectată de către toţi – e un lucru cât se poate de necesar. Şi ai să reuşeşti, dacă o să faci totul cum trebuie.

Annika rămăsese cu gura căscată. Nu-i venea să-și creadă

urechilor.

— Te-ai gândit la toate, a spus ea cu un aer uluit.

— Să nu-ţi închipui că-ţi propun postul de redactor-şef. Doar te sfătuiesc să-ţi începi pregătirea şi să te străduieşti să capeţi cât mai multă experienţă, astfel încât, la momentul potrivit, să fii luată în calcul. Şi aş vrea ca tot ce-am discutat să rămână între noi. Desigur, poţi să-i spui soţului tău. Ce zici?

Annika a încuviinţat din cap.

— Îţi mulţumesc, a spus ea.

Anders Schyman i-a zâmbit:

— De ce nu-ţi iei tu concediu începând de mâine până după Revelion? Ai făcut ore suplimentare cu duiumul.

— Aveam de gând să lucrez şi mâine-dimineaţă şi nu intenţionez să-mi schimb programul numai pentru că Spike a fost mârlan. Sper ca până mâine să am o imagine cât mai limpede asupra Christinei Furhage.

— Ai făcut rost de ceva ce-am putea publica?

Annika a dat din cap cu un aer neputincios:

— Încă nu-mi dau seama. Va trebui să stăm de vorbă despre chestia asta. E o poveste tragică.

— Cu atât mai interesant. Discutăm mai încolo.

Anders Schyman s-a ridicat în picioare şi a plecat.

Annika a rămas la birou, stăpânită de un covârşitor sentiment de pace interioară. Ce simplu era să te simţi iarăşi bine, să scapi de disperarea cea mai neagră. Ce bine era să lămureşti lucrurile! Cât despre jignirile din redacţie, era ca şi când nici nu le-ar fi auzit.

S-a îmbrăcat, a ieşit pe uşa din spate, a luat un taxi din staţie şi a plecat acasă.

Thomas dormea. Annika s-a dus la baie, şi-a şters urmele de rimei, s-a spălat pe dinţi, apoi s-a strecurat în pat, lângă soţul ei. Abia acolo, în dormitorul întunecat, cu tavanul plutind undeva deasupra ei, şi-a amintit ce-i spusese poliţistul în seara aceea: ştiau cine era atentatorul şi se pregăteau să-l aresteze.

RĂUL

Intuiţia m-a avertizat cu privire la existenţa şi puterea lui încă din copilărie. Raţiunea, care mă înconjura din toate părţile luând chipul oamenilor mari, încerca să-mi spulbere această certitudine. „E

doar o închipuire, spuneau ei. Nu așa stau lucrurile în viața de zi cu zi. Și oricum, până la urmă, binele învinge." Știam că era o minciuna, pentru că ascultasem povestea lui Hansel și Gretel. În lumea lor, răul triumfa peste tot, deși autorul dădea de înțeles că totul făcea parte dintr-un plan mai amplu. Răul îi împinge pe copilași în pădure, răul îl pune pe Hansel la îngrășat și tot el încinge cuptorul, iar Gretel se dovedește a fi personajul cel mai rău, pentru că ea e cea care comite crima.

Poveștile acestea nu m-au speriat niciodată. Nu ți se poate face frică de un lucru pe care îl cunoști foarte bine. Tocmai de aceea aveam un avantaj față de oamenii din jurul meu.

Mai târziu, viața mi-a arătat că nu mă înșelasem. În țara noastră, oamenii au făcut o greșeală fatală: au abolit răul. Acesta pur și simplu nu există. Suedia este un stat aflat sub domnia legii; răul a fost înlocuit de rațiune și logică. În felul acesta, răul s-a mutat în subteran, iar acolo, în întuneric, i-a mers mai bine ca niciodată. S-a hrănit din invidie și furie suprimată, a ajuns să fie invincibil, iar cu timpul a devenit invizibil. Dar eu îl recunosc. Toți cei care i-au cunoscut esența îl adulmecă imediat, oriunde s-ar ascunde.

Cel care a învățat din exemplul lui Gretel știe ce trebuie să facă atunci când se înfruntă cu răul. Cui pe cui se scoate, asta e singura cale. Am recunoscut răul în ochii celor din consiliu, pe chipurile invidioase și în zâmbetele false ale colegilor de serviciu, așa că le-am zâmbit și eu. Balaurul cu șapte capete nu se arăta niciodată: se ascundea în întrunirile sindicale și în spatele unor discuții care ar fi trebuit să fie obiective. Cunoșteam toate aceste șiretlicuri, așa că îmi luam un aer naiv. Dar nu mă puteau păcăli. Am luat o oglindă în mână și am respins forțele cu care încercau să mă doboare.

Însă am văzut că răul izbutea să câștige teren în altă parte. Am băgat de seamă că violența căreia îi cădeau victime unii dintre angajații mei era ignorată de poliție și de procurori. O femeie din subordinea mea a făcut plângere împotriva soțului ei de vreo douăzeci de ori, iar de fiecare dată poliția susținea că fusese vorba doar despre un „incident domestic". Serviciile sociale i-au pus la dispoziție un mediator, dar știam foarte bine că totul avea să fie zadarnic. Simțeam duhoarea răului și știam că femeii îi sunase ceasul. Avea să moară, pentru că nimeni nu lua răul în serios. „Nu voia să vă facă rău, ci doar

să-şi vadă copiii", a spus o dată mediatorul. Când am auzit cum vorbea, i-am cerut secretarei să închidă uşa, pentru că incapacitatea oamenilor de a acţiona mi se pare jignitoare.

În cele din urmă, femeia s-a ales cu gâtul tăiat. Cu un cuţit de bucătărie. Iar colegii ei au fost uimiţi şi îngroziţi. Au căutat o explicaţie, dar au ignorat-o pe cea mai evidentă.

Răul a scăpat basma curată încă o dată.

Joi, 23 decembrie

Când s-a trezit Annika, apartamentul era gol. Ceasul arăta opt şi jumătate, iar dormitorul era scăldat de razele soarelui. S-a dat jos din pat şi s-a dus în bucătărie. Pe uşa frigiderului a găsit un bilet prins cu doi magneţi în formă de Moş Crăciun:

Îţi mulţumesc pentru că ai venit acasă când te-am rugat.
Sărutări de la soţul tău.
P.S.: Duc eu copiii la creşă. E rândul tău să-i iei.

Şi-a făcut un sendviş cu brânză şi a răsfoit ziarele de dimineaţă. Toate făceau mare caz pe marginea proiectului de lege cu privire la autonomia locală şi deja începuseră să publice materiale tipice de Crăciun: articole care prezentau istoria acestei sărbători şi alte chestii asemănătoare. Nimic nou despre atentate. A făcut repede un duş, a încălzit o cană cu apă la cuptorul cu microunde ca să-şi facă un nes, apoi s-a dus în dormitor să se îmbrace. A luat autobuzul, iar când a ajuns la sediu, a urcat în redacţie pe scara din spate. Nu voia să dea ochii cu nimeni înainte să vadă ce apăruse în ziar despre sexualitatea Christinei Furhage.

Annika a căutat în toată ediţia, dar n-a găsit nici măcar un rând obscen despre Christina Furhage sau Helena Starke. Apoi şi-a pornit computerul şi a accesat aşa-numitul server istoric, unde puteai vedea la ce articole se renunţase în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Într-adevăr, Nils Langeby scrisese un material intitulat: „Christina Furhage – lesbiană". Articolul fusese respins noaptea trecută, la ora 22:50. Annika l-a deschis ca să se uite prin el: după ce a citit un pic, a simţit c-o ia cu leşin. Sursa care ar fi confirmat că Furhage era lesbiană lucra la Secretariatul Olimpic şi avea un nume

despre care Annika nu mai auzise până atunci. „Bineînţeles că am intrat la bănuieli”, declarase ea. „Christina întotdeauna voia să lucreze cu Helena Starke şi multora dintre noi li s-a părut ciudat. Toată lumea ştia că Helena avea altă orientare... Iar unii colegi credeau că cele două aveau o aventură.” Apoi reporterul cita două surse anonime care susţineau că le văzuseră împreună în oraş.

La sfârşitul articolului, era un citat dintr-o declaraţie a Helenei Starke: „Ultima oară am văzut-o pe Christina la petrecerea din noaptea zilei de vineri. Am plecat de la restaurant la aceeaşi oră şi fiecare s-a dus la ea acasă”.

Asta era tot. Nu degeaba hotărâse Schyman să nu publice articolul.

Annika a rămas cu ochii în monitor şi, dintr-odată, i-a venit în minte o întrebare neplăcută: presupunând că Langeby într-adevăr vorbise cu Helena Starke, de unde dracu' făcuse rost de numărul ei, din moment ce fosta asistentă a Christinei nu figura în cartea de telefon?

S-a uitat în agenda electronică a redacţiei şi a văzut că făcuse o greşeală: când îşi notase numărul Helenei Starke, în loc să-l pună în agenda ei personală, l-a pus în cea a redacţiei. Fără să mai stea pe gânduri, a luat receptorul în mână şi a sunat-o pe Helena, dar i-a răspuns robotul companiei telefonice: „Acest număr a fost anulat. Clientul pe care l-aţi apelat nu a înregistrat niciun alt număr”. Probabil că deja plecase din ţară.

Annika a oftat, apoi a răsfoit ziarul mai cu atenţie. Pe prima pagină apăruse un subiect care nu avea nicio legătură cu atentatele: o celebritate povestea despre boala ei incurabilă. Unul dintre redactorii faimoşi de la departamentul sportiv al televiziunii naţionale suferea de alergie la gluten, altfel zis, era alergic la făină; celebritatea în cauză îi povestise redactorului cum i se schimbase viaţa de când i se pusese acest diagnostic în urmă cu un an. Era un material potrivit pentru ziua dinaintea ajunului. Annei Snapphane i-ar fi plăcut la nebunie.

Fotografia de la Herman Ösel în care apăreau Christina Furhage şi Stefan Bjurling era de proastă calitate, dar, cu siguranţă, urma să aibă un puternic impact asupra cititorilor. Cele două victime stăteau una lângă alta într-o cameră destul de întunecată. Din

pricina bliţului, ochii Christinei ieşiseră roşii, iar dinţii îi străluceau foarte puternic. Stefan Bjurling părea că se strâmbă. Fotografia fusese tipărită pe paginile şase şi şapte, iar chiar sub ea se afla materialul despre ancheta poliţiei pregătit de Patrik. Titlul era cel pe care îl născocise Ingvar Johansson: „Acum sunt amândoi morţi". Articolul lui Patrik despre explozibili se afla pe pagina opt – la următoarea lor întâlnire, iarăşi avea să-i spună că făcuse o treabă excelentă.

Annika a răsfoit şi tabloidul rival, care alesese să pună pe prima pagină o ştire economică: „Plătiţi-vă impozitele acum. Economisiţi mii de coroane". La sfârşitul lui decembrie, puteai să pui aşa ceva pe prima pagină fără probleme, pentru că, înainte de Anul Nou, întotdeauna apărea o nouă prevedere legală cu privire la impozite. Annika nu s-a sinchisit să citească articolul. Sfaturile de acest gen nu-i priveau pe oamenii ca ea, care nu investeau în fonduri mutuale, nu deţineau case şi nici nu aveau maşină de serviciu. Ştia că era un material care sporea vânzările, dar informaţiile pe care le conţinea trebuiau folosite cu precauţie.

A scos din geantă discheta pe care îşi notase ce-i spusese iubita Christinei Furhage despre ultimele ore pe care le petrecuseră împreună şi a pus-o în sertarul unde păstra toate materialele importante. Şi-a sunat sursa, dar poliţistul nu i-a răspuns: trebuia să doarmă şi el din când în când. Nu avea astâmpăr, aşa că a ieşit din birou ca să vadă ce se mai întâmpla în redacţie. A observat că Berit încă nu venise, şi-atunci s-a dus la departamentul foto şi a cerut să se ocupe cineva de suma datorată lui Herman Ösel. Apoi şi-a luat un pahar de cafea şi a salutat-o pe Eva-Britt Qvist.

— Auzi, de la ce-a pornit tărăboiul de ieri? a întrebat-o secretara, fără să-şi ascundă satisfacţia.

— Ce tărăboi? i-a răspuns Annika, prefăcându-se că nu ştie. La ce te referi?

— Păi, la ce s-a întâmplat ieri în redacţie între tine şi Spike.

— Ah, te referi la porcăria pe care Spike voia s-o pună pe prima pagină? La materialul în care se spunea că Furhage era lesbiană? Habar n-am ce s-a întâmplat, dar cred că Anders Schyman i-a interzis să publice articolul. Ce să zic, Spike e un mare fraier, a spus Annika, apoi s-a dus în biroul ei.

Nu se putuse abţine să nu-l atace pe redactorul de noapte.

Şi-a băut cafeaua, apoi a trecut în revistă subiectele pentru ediţia de a doua zi. Era posibil ca poliţia să-l aresteze pe atentator chiar în ziua aceea, dar, cu siguranţă nu aveau să pomenească operaţiunea prin radio. Deci trebuiau să găsească alte surse, pentru că nu se puteau bizui pe ponturile celor care stăteau cu urechea pe frecvenţa poliţiei. Era o problemă pe care trebuia s-o discute cu Berit şi Ingvar Johansson. Ea avea să pună cap la cap tot ce aflase despre Christina Furhage şi să încerce să dea de Olof.

Şi-a închis carneţelul şi a intrat pe Internet. Ori de câte ori avea timp, prefera să caute singură în catalogul electronic al companiei telefonice. Îi lua mai mult timp, dar era o procedură mai eficace şi mai demnă de încredere – când se uita în cartea de telefon, puteau să-i scape multe lucruri. A introdus numele „Olof Furhage" şi a făcut o căutare în lista abonaţilor din întreaga ţară. După câteva clipe, computerul i-a afişat un rezultat limpede ca lumina zilei: în toată Suedia nu exista decât un singur Olof Furhage, care locuia în Tungelsta, la sud de Stockholm.

— Aha! a exclamat Annika.

În urmă cu aproape patruzeci de ani, Christina Furhage îşi dăduse băieţelul unei familii din Tungelsta, iar un bărbat cu acest nume încă locuia acolo. S-a întrebat dacă nu cumva ar fi fost bine ca mai întâi să-l sune, dar în cele din urmă s-a hotărât să facă o scurtă excursie. Simţea nevoia să plece din redacţie pentru o vreme.

Imediat după ce a luat această decizie, a auzit ciocănituri în uşă. Era redactorul-şef. Avea în mână un pahar cu apă şi arăta groaznic.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Annika pe un ton îngrijorat.

— Am o migrenă, i-a spus Anders Schyman. E numai vina mea: aseară am băut un pahar de vin roşu la friptura de căprioară... Dar *tu* cum te simţi?

Redactorul-şef a închis uşa.

— Mă simt bine, i-a răspuns ea. Mi-am dat seama de ce aţi hotărât să se scoată articolul despre escapadele lesbiene ale Christinei.

— Mă rog, nici nu era greu: materialul nu se baza pe nicio dovadă.

— L-aţi întrebat pe Spike ce-a fost în mintea lui când a acceptat articolul?

Redactorul-şef s-a aşezat pe biroul Annikăi.

— Nu-l citise, ci doar ascultase rezumatul pe care i-l făcuse Nils Langeby. Dar, după ce şi-a aruncat ochii pe articol, problema s-a rezolvat imediat. Nu se baza pe nimic, dar chiar dacă ar fi fost plin de dovezi, tot nu l-am fi putut publica. Altfel ar fi stat lucrurile dacă Furhage însăşi ar fi făcut publică aventura ei cu Helena Starke. A scrie despre secretele cele mai intime ale unei persoane care a murit e cel mai urât mod de-a te amesteca în viaţa ei privată, pentru că nu mai poate să dea nicio replică. I-am explicat asta lui Spike şi a înţeles.

Annika a dat uşor din cap, constatând cu plăcere că reacţia ei din ziua precedentă fusese corectă, şi s-a întrebat în ce o fi constat „explicaţia" lui Anders Schyman.

— Să ştii că era adevărat, a spus ea.

— Ce anume?

— Că cele două aveau o relaţie. Dar nu ştia nimeni. Helena Starke era distrusă... Şi se pare că a plecat în Statele Unite.

— Serios? Şi ce alte chestii imposibil de publicat ai mai aflat?

— Christina îşi ura copiii şi îi teroriza pe toţi cei din jurul ei. Iar Stefan Bjurling era un beţivan care îşi bătea nevasta.

— La dracu', asta-i tot? Deci nu putem publica nimic. Asta e. Iar azi ce-ai de gând să faci?

— Mă duc să stau de vorbă cu un tip, apoi o să-mi sun sursa din poliţie ca să verific o chestie.

Anders Schyman a ridicat dintr-o sprânceană:

— E vorba de ceva ce-ar putea apărea în ediţia de mâine?

— Eu aşa sper, a spus ea zâmbind.

— Ce părere are soţul tău despre planurile noastre?

— Încă n-am stat de vorbă cu el.

Redactorul-şef s-a ridicat în picioare şi a plecat. Annika şi-a luat pixul şi carneţelul, iar când s-a uitat la mobil a văzut că bateria era pe sfârşite, aşa că a pus în geantă şi o baterie încărcată, ca să nu aibă vreo surpriză.

— O să lipsesc o vreme, i-a spuse secretarei, care abia se vedea din spatele teancurilor de corespondenţă.

A luat de la portar cheia unei maşini fără logoul ziarului şi s-a dus în parcare. Era o zi de iarnă superbă. Soarele strălucea cu putere, iar stratul de zăpadă care ajungea aproape până la genunchi se aşternuse peste oraş ca în cărţile poştale. Era tare frumos. „Ce bine că e zăpadă de Crăciun, s-a gândit ea. Copiii or să se poată da cu sania în parc."

A urcat în maşină şi a pornit radioul, care era fixat pe un post privat, apoi a luat-o pe centura de vest a oraşului, spre pasajul Årsta. Din difuzor se auzea o melodie a formaţiei The Supremes, iar Annika a început să cânte cât putea de tare în timp ce maşina se apropia cu viteză de autostrada Huddinge. A trecut de pasajul Örby, apoi a luat-o pe autostrada Nynäs. Postul de radio a difuzat tot drumul numai melodii ale căror versuri Annika le ştia pe de rost. Din când în când, striga şi râdea dând capul pe spate. Totul în jur era alb, aerul avea o limpezime de cristal şi urma să-şi ia concediu o săptămână. Unde mai pui că avea să ajungă redactor-şef! În fine, nu era un lucru sigur, dar urma să se pregătească, iar conducerea avea încredere în ea. De-a lungul timpului, avusese parte şi de eşecuri, dar aşa păţeau toţi cei care voiau mai mult – era o lege a vieţii. Când a început o piesă cântată de Simon and Garfunkel, Annika a dat radioul mai încet.

Tungelsta este un oraş ecologic situat la vreo treizeci şi cinci de kilometri sud de Stockholm, care ţi se părea o adevărată oază după ce traversai deşertul de beton al orăşelului Västerhaninge. Oraşul fusese întemeiat cu puţin înainte să înceapă Primului Război Mondial. În prezent, nimic nu mai distingea Tungelsta de celelalte localităţi rezidenţiale întemeiate în perioada aceea, cu o singură excepţie: în toate curţile vedeai câte o seră. Unele erau foarte îngrijite, însă altele fuseseră lăsate în paragină, transformându-se în jalnice schelete zigzagate.

Annika a ajuns acolo în jurul orei zece, iar câţiva bătrâni care curăţau zăpada cu lopata i-au făcut cu mâna când a trecut pe lângă ei. Olof Furhage locuia în cartierul Älvvägen. Annika a oprit la o pizzerie ca să ceară indicaţii, iar acolo a dat peste un bătrân care fusese poştaş în Tungelsta şi care i-a spus cu lux de amănunte cum să ajungă acolo. Ştia exact unde locuia Olle Furhage:

— O casă albastră cu o seră mare.

Annika a traversat calea ferată şi a văzut în depărtare casa

despre care îi spusese bătrânul. Sera se afla lângă stradă, iar undeva mai sus, aproape de pădure, se vedea o casă veche, văruită în albastru. Annika a parcat pe peluză, oprind radioul în mijlocul unei piese de ABBA, şi-a luat geanta şi a coborât. Pe drumul până acolo, ţinuse mobilul pe scaunul din dreapta, ca să audă dacă o sună cineva, dar când s-a dat jos din maşină, nu s-a sinchisit să-l ia cu ea. Olof Furhage locuia într-o casă de modă veche cu etaj. După faţadă şi ferestre, ai fi zis că fusese construită în anii treizeci. Podul mansardat era acoperit cu olane roşii. Era o căsuţă confortabilă şi bine îngrijită.

Annika a pornit pe aleea care ducea spre uşa de la intrare, dar dintr-odată a auzit o voce în spatele ei:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Era un bărbat trecut de patruzeci de ani, cu părul şaten şi cu ochi de un albastru deschis. Purta un pulover de lână şi o pereche de blugi murdari de pământ.

— Da, vă rog. Îl caut pe Olof Furhage, a spus Annika întinzându-i mâna.

Bărbatul a dat mâna cu ea şi i-a zâmbit:

— Aţi venit unde trebuia. Eu sunt Olof Furhage.

Annika i-a răspuns cu un zâmbet. Întâlnirea cu el putea să fie destul de dificilă.

— Sunt de la *Kvällspressen*, i-a spus ea. Aş putea să vă pun câteva întrebări personale?

Bărbatul a izbucnit în râs:

— Văd că aţi trecut direct la subiect! Ce fel de întrebări vreţi să-mi puneţi, mai exact?

— Îl caut pe acel Olof Furhage care este fiul Christinei Furhage, fosta şefă a COJOS, a spus ea pe un ton calm.

Bărbatul a plecat privirea o clipă, apoi s-a uitat iarăşi la Annika, dându-şi părul peste cap:

— Da, eu sunt.

Au tăcut amândoi preţ de câteva secunde. Lumina puternică a soarelui îi făcea să mijească ochii, iar Annika simţea că o ia cu frig de la picioare – avea încălţări cu talpă subţire.

— N-aş vrea să vi se pară că sunt prea îndrăzneaţă, a spus ea, dar, în ultimele zile, am vorbit cu mai mulţi oameni din preajma

Christinei Furhage şi este important pentru mine să stau de vorbă şi cu dumneavoastră.

— Despre ce aţi vorbit cu ei? a întrebat Olof pe un ton amabil, dar destul de precaut.

— Mama dumneavoastră era o persoană foarte cunoscută, iar moartea ei a afectat multă lume. Dar, deşi era o femeie celebră, se ştiu extrem de puţine lucruri despre viaţa ei personală. Tocmai de aceea am hotărât să stăm de vorbă cu cei care i-au fost foarte apropiaţi.

— De ce? Pur şi simplu, nu-şi dorea ca viaţa ei privată să fie cunoscută. De ce nu-i respectaţi alegerea?

Vasăzică pe Olof Furhage îl ducea capul.

— Aveţi dreptate, a spus Annika. Dar încercăm să aflăm cât mai multe despre ea tocmai din respect faţă de familia ei şi din dorinţa de a-i respecta viaţa privată, întrucât nu ştim mare lucru despre cum era ea de fapt, riscăm să facem erori grave atunci când scriem despre ea, erori care i-ar putea răni familia. Din păcate, acest lucru s-a întâmplat deja. Ieri am publicat un articol în care mama dumneavoastră era prezentată ca o femeie perfectă, ceea ce a necăjit-o foarte tare pe Lena, sora dumneavoastră. Mi-a cerut să ne întâlnim şi am stat de vorbă pe îndelete. Vreau doar să mă asigur că nu facem aceeaşi greşeală şi în ceea ce vă priveşte.

Olof Furhage s-a uitat la ea cu un aer surprins:

— Vorbiţi de parcă mi-aţi face o favoare.

Annika nu ştia ce-ar fi fost mai bine – să zâmbească sau să adopte un aer serios. Olof i-a înţeles dilema şi a izbucnit în râs.

— E în regulă, a spus el. O să stau de vorbă cu dumneavoastră. Aveţi timp de-o cafea sau vă grăbiţi?

— Şi una, şi alta, i-a răspuns ea, izbucnind în râs.

— N-aţi vrea să-mi vedeţi sera mai întâi?

— Mi-ar face mare plăcere, a spus Annika, sperând că în seră era mai cald.

Şi într-adevăr, era mai cald. Aerul era umed şi mirosea a pământ reavăn. Era o seră mare, de modă veche: avea cam zece metri lăţime şi cincizeci lungime. Pământul era acoperit cu folii mari de plastic de culoare verde, iar de-a lungul pereţilor de sticlă se întindeau două poteci.

— Cultiv roşii ecologice, i-a explicat Olof Furhage.

— În luna decembrie..., a adăugat Annika.

Olof a izbucnit iarăşi în râs – părea un om jovial.

— Ei, acuma nu cultiv nimic. Am scos plantele în octombrie. Pământul trebuie lăsat să se odihnească pe timpul iernii. Dacă te îndeletniceşti cu agricultura ecologică, este extrem de important să-ţi fereşti sera şi solul de bacterii şi ciuperci. Agricultorii din ziua de azi folosesc deseori azbest sau turbă, dar eu las pământul în pace. Haideţi să vă arăt!

A luat-o pe una dintre poteci şi s-a oprit la capătul ei. Dincolo de peretele de sticlă se afla un dispozitiv din metal de mari dimensiuni.

— Ăsta e un boiler, a lămurit-o Olof Furhage. Prin conductele astea bag în seră aburi care intră în pământ şi-l încălzesc. În plus, aburii omoară toate ciupercile. Am pus boilerul în funcţiune de dimineaţă şi de-aia e aşa de cald acuma.

Annika îl asculta cu mult interes: sunt atâtea lucruri pe lumea asta despre care nu ştim nimic...

— Şi când o să culegeţi roşiile? a întrebat ea pe un ton politicos.

— Roşiile nu trebuie grăbite, altminteri devin firave şi se pot ofili. Le plantez pe la sfârşitul lui februarie, iar în octombrie se fac de vreo cinci metri jumate.

Annika s-a uitat cu atenţie în jur:

— Cum aşa? Tavanul e prea jos...

Olof Furhage a izbucnit iarăşi în râs:

— Vedeţi cablurile alea? Când plantele ajung la înălţimea lor, le răsuceşti în jurul cablurilor. Cam la jumătate de metru deasupra pământului se află alte cabluri, care au acelaşi rol: răsuceşti plantele în jurul lor, după care vrejurile pornesc iarăşi în sus.

— Foarte ingenios, a spus Annika.

— Iar acum, haideţi să bem o cafea.

Au ieşit din seră şi au pornit spre casă.

— Aţi crescut în Tungelsta, nu-i aşa? l-a întrebat Annika.

Olof a încuviinţat din cap, deschizându-i uşa de la intrare.

— Vă rog să vă descălţaţi. Da, am crescut pe o stradă din apropiere, mai exact, pe Kvarnvägen. Bună, draga mea, totul e în

regulă?

Ultimele sale cuvinte erau adresate cuiva din casă.

— Da, tată, i-a răspuns de la etaj o voce de fată. Dar m-am blocat. Vii să mă ajuţi?

— Da, aşteaptă un pic. Am un musafir, a spus Olof Furhage, scoţându-şi bocancii grei. A avut gripă, i-a explicat el Annikăi. I-am cumpărat un joc pe computer, ca să nu se plictisească. Vă rog, intraţi...

În capul scărilor a apărut o fetiţă:

— Bună ziua! a spus ea. Pe mine mă cheamă Alice.

Avea nouă sau zece ani.

— Pe mine mă cheamă Annika.

Fetiţa s-a întors la jocul ei.

— Stă la mine o săptămână din trei, iar Petra, sora ei, s-a mutat aici definitiv. Petra are paisprezece ani, i-a explicat Olof Furhage în timp ce punea apă în cafetieră.

— Sunteţi divorţat? a întrebat Annika, luând loc la masa din bucătărie.

— Da, m-am despărţit de soţia mea acum doi ani. Vreţi zahăr sau lapte?

— Niciuna, nici alta, a spus ea. Mulţumesc.

Olof Furhage a scos două ceşti, apoi s-a aşezat la masă în faţa Annikăi. Era o bucătărie foarte primitoare: pardoseală de scânduri, mobilier din lemn, o faţă de masă în carouri albe şi roşii, iar în geam, o stea de la Betleem cu beculeţe. Fereastra oferea o perspectivă minunată asupra serei.

— Cât de multe ştiţi? a întrebat-o Olof.

Annika şi-a scos din geantă pixul şi carneţelul:

— Vă deranjează dacă iau notiţe? Ştiu că sunteţi fiul lui Carl Furhage şi că mama dumneavoastră v-a lăsat în grija unei familii din Tungelsta când aveaţi cinci ani. De asemenea, ştiu şi că aţi contactat-o pe Christina în urmă cu câţiva ani şi că îi era teamă de dumneavoastră.

Olof Furhage a râs din nou, dar era un râs destul de trist.

— Biata Christina..., a spus el. Niciodată n-am reuşit să înţeleg de ce s-a speriat atât de rău. I-am scris o scrisoare la scurtă vreme după ce am divorţat, mai ales pentru că eram foarte deprimat. I-am

pus întrebările care mă tot frământau și la care nu aveam niciun răspuns. De ce mă părăsise, dacă mă iubise, de ce nu mă vizitase niciodată, de ce nu voia ca Gustav și Elna să mă adopte... Dar nu mi-a răspuns.

— Așa că v-ați dus s-o vedeți?

Olof a oftat:

— Da, am început să merg cu mașina în Tyresö și parcam lângă casa ei în săptămânile când fetele stăteau cu fosta mea soție. Voiam să văd cum arată, unde și cum locuiește... Deja devenise foarte cunoscută. De când cu Jocurile Olimpice, apărea în ziare în fiecare săptămână.

Când cafetiera a început să bolborosească, Olof s-a ridicat de la masă, a adus cana de sticlă și a pus-o pe masă.

— O las să se răcească puțin, a spus el, apoi a scos din frigider o bucată de pandișpan. Într-o seară, a venit acasă singură. Îmi aduc aminte că era primăvară. Se apropia de ușa de la intrare, iar eu am coborât din mașină și m-am apropiat de ea. Când i-am spus cine eram, mai avea un pic și leșina. Se uita la mine ca la un strigoi. Am întrebat-o de ce nu mi-a răspuns la scrisoare, dar n-a zis nimic. Am început să-i pun întrebările din scrisoare, iar ea a pornit spre ușă, fără să-mi răspundă. M-am înfuriat și am strigat la ea: „Ești o nenorocită! Nu poți să-mi acorzi nici măcar un minut din timpul tău?" Sau ceva de genu' ăsta... Atunci a luat-o la fugă și s-a împiedicat pe scările de la intrare. M-am apropiat de ea, am înhățat-o și i-am zis: „Uită-te la mine!"

Olof a plecat capul, ca și când îl durea să-și aducă aminte de acea întâmplare.

— Și ea n-a spus nimic?

— Ba da. Un singur cuvânt: „Pleacă!" Apoi a intrat în clădire, a încuiat ușa și a sunat la poliție. Ei bine, în seara aia, au venit și m-au săltat chiar de aici, din bucătărie.

A turnat cafeaua în cești, iar într-a lui a pus un cubuleț de zahăr.

— Vă mai întâlniserăți până atunci?

— Niciodată din ziua în care m-a dus la Gustav și Elna. Îmi aduc aminte foarte bine seara în care am ajuns la ei. Am mers cu un taxi, iar mie mi s-a părut o călătorie foarte lungă. Eram fericit. Mama

îmi dăduse impresia că era vorba de o excursie plăcută, un fel de aventură.

— Vă plăcea de mama dumneavoastră? l-a întrebat Annika.

— Bineînţeles! O iubeam, era mama mea. Îmi citea poveşti, mă strângea în braţe, cântam şi ziceam rugăciuni împreună. Era zveltă şi veselă. Ai fi zis că-i un înger...

Olof a tăcut şi a plecat capul.

— Când am ajuns la Gustav şi Elna, am luat cina. Ţin minte şi azi ce-am mâncat: cârnaţi de porc şi piure de napi. Nu mi-a plăcut. Dar mama mi-a spus că trebuie să mănânc tot. Apoi m-a luat în hol şi mi-a spus că aveam să rămân cu Gustav şi Elna, pentru că ea trebuia să plece. Am început să plâng în hohote – cred că eram niţel cam alintat. Gustav m-a luat în braţe, iar mama şi-a strâns lucrurile şi a plecat în grabă. Cred că plângea, dar se prea poate ca memoria să mă înşele.

Olof s-a oprit şi a luat o gură de cafea.

— M-am zbătut toată noaptea. Plângeam şi ţipam de câte ori reuşeam să-mi adun forţele. Dar zilele treceau şi am început să mă obişnuiesc. Elna şi Gustav erau amândoi trecuţi de cincizeci de ani şi nu aveau copii. Îmi făceau toate poftele şi au ajuns să mă iubească mai mult decât orice pe lume. Ce mai încolo-încoace, m-au răsfăţat. Nu cred c-aş fi putut avea părinţi mai buni decât ei. Au murit amândoi...

— Şi spuneţi că de atunci nu v-aţi mai văzut mama?

— De fapt, am mai văzut-o o dată, când aveam treisprezece ani. Gustav şi Elna îi scriseseră că voiau să mă adopte, îmi aduc aminte că i-am trimis şi eu o scrisoare însoţită de un desen. A venit într-o seară şi ne-a cerut s-o lăsăm în pace. Am recunoscut-o imediat, deşi n-o mai văzusem de când aveam cinci ani. A zis că nici nu se punea problema adopţiei şi că nu voia să mai primească nici scrisori, nici desene.

Annika a rămas fără replică.

— Vă daţi seama că eram distrus. Orice copil s-ar fi simţit la fel. La scurtă vreme după ce ne-a vizitat, s-a căsătorit şi poate de-aia era atât de furioasă.

— De ce nu voia ca părinţii vitregi să vă adopte?

— Şi eu m-am întrebat, a spus Olof, umplând ceştile din nou.

Urma să moştenesc foarte mulţi bani: Carl Furhage nu avea alţi copii în afară de mine, iar după moartea celei de-a treia soţii ajunsese foarte bogat – poate că ştiţi asta... Da. Ei bine, atunci ştiţi şi că a folosit cea mai mare parte a averii lui ca să instituie o bursă foarte generoasă. Partea de moştenire care mi se cuvenea potrivit legii a rămas în păstrarea mamei. Şi mi-a păstrat-o de n-a mai putut: când am ajuns la majorat, abia dacă mai rămăsese ceva din moştenirea mea.

Annikăi nu-i venea să-şi creadă urechilor:

— Vorbiţi serios?

Olof Furhage a oftat:

— Mă tem că da. Mi-au revenit suficienţi bani cât să-mi cumpăr casa asta şi o maşină nouă. În fine, mi-au prins bine: eram la facultate şi tocmai o cunoscusem pe Karin. Ne-am mutat aici şi am început să renovăm. Arăta jalnic atunci când ne-am mutat. După divorţ, Karin a fost de acord ca eu să păstrez casa. Am avut parte de un divorţ paşnic.

— Dar ar fi trebuit s-o daţi în judecată pe mama dumneavoastră! a spus Annika pe un ton plin de indignare.

— Vă spun cât se poate de sincer că nu mi-a păsat, i-a răspuns Olof zâmbind. Nu voiam să am de-a face cu ea. Dar, când am divorţat, buba dureroasă a copilăriei a ieşit la suprafaţă şi s-a spart. Am pus eşecul în căsnicie pe seama mea şi a trecutului meu. De-aia am luat legătura cu ea. Dar vă daţi seama că nu m-a ajutat cu nimic.

Alice a venit şi ea în bucătărie. Era îmbrăcată cu o pijama roz şi un halat, iar în braţe avea o păpuşă Bărbie. I-a aruncat Annikăi o privire sfioasă, apoi s-a strecurat în poala tatălui.

— Cum te simţi? a întrebat-o el, sărutând-o pe cap. Ai tușit mult azi?

Fata a dat din cap, apoi şi-a adâncit faţa în puloverul împletit al lui Olof.

— Dar deja te simţi mai bine, nu-i aşa?

Alice a luat o felie de pandişpan şi a fugit în sufragerie, iar în câteva clipe Annika şi Olof au auzit genericul de la *Pantera Roz.*

— Sper să se facă bine până mâine-seară, a spus Olof, luând o felie de prăjitură. Petra a făcut-o. Gustaţi, nu-i rea deloc!

Annika a luat o felie: avea gust bun.

— Alice a venit aici vinerea trecută, iar pe seară s-a îmbolnăvit. A făcut febră foarte mare, aşa că pe la miezul nopţii am sunat doctorul. Şi am stat cu ea în braţe până pe la ora trei dimineaţa, când, în cele din urmă, a venit doctorul. Prin urmare, sâmbătă seara, când a venit poliţia, aveam un alibi straşnic.

Annika a încuviinţat din cap – într-adevăr un alibi excelent. Au tăcut amândoi preţ de câteva clipe, ascultând păţaniile Panterei Roz.

— Ar cam trebui să plec, a spus Annika în cele din urmă. Vă mulţumesc foarte mult că aţi stat de vorbă cu mine.

— Pentru puţin, i-a răspuns Olof Furhage zâmbind. Un cultivator de roşii n-are multe de făcut pe timpul iernii.

— Trăiţi din recoltele de roşii?

Olof a izbucnit în râs:

— Aş vrea eu! Tot ce sper e să nu ies în pierdere. E imposibil să obţii profit din cultivarea legumelor în sere. Abia o scot la capăt agricultorii care cultivă roşii mai la sud, şi nu trebuie uitat că au parte de subvenţii, o climă mai caldă şi mână de lucru ieftină... Dar eu le cultiv pentru că-mi place. Nu mă costă decât dăruirea şi efortul. În plus, vreau să fac ceva pentru mediu.

— Şi atunci din ce trăiţi?

— Sunt cercetător la Institutul Politehnic Regal. Mă ocup de tehnologiile de reciclare a deşeurilor.

— Adică încercaţi să obţineţi îngrăşăminte naturale şi chestii de genul ăsta?

Olof a zâmbit:

— Între altele...

— O să ajungeţi profesor?

— Probabil că nu. Una dintre cele două catedre a fost ocupată de curând, iar cealaltă e în nord, la Luleå, şi n-aş vrea să mă mut – îmi doresc să rămân lângă fiicele mele. Şi cine ştie, poate că, până la urmă, or să se aranjeze lucrurile între mine şi Karin. Acuma Petra e la ea, dar o să petrecem Crăciunul tuspatru. Să vedem...

Annika i-a zâmbit – era un zâmbet care venea din adâncul fiinţei sale.

•

Anders Schyman stătea la biroul lui cu coatele pe tăblie, sprijinindu-şi capul în palme. Durerea era îngrozitoare. Avea astfel

de migrene de câteva ori pe an şi, de fiecare dată, îl apucau când se relaxa după o perioadă mai tensionată. Iar cu o noapte înainte făcuse greşeala de a bea vin roşu; de cele mai mult ori se abţinea, dar la petrecere îşi spusese că oricum se apropia Crăciunul, aşa că băuse. Acum se simţea rău, dar nu numai de la durerea de cap, ci şi din pricina a ceea ce urma: Schyman avea să facă un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată şi care nu-i plăcea deloc. Stătuse foarte mult la telefon în dimineaţă aceea, mai întâi cu directorul general, apoi cu avocatul trustului. Aceste conversaţii îi înteţiseră durerea de cap. A scos un oftat, apoi şi-a pus mâinile pe hârtiile împrăştiate pe birou. Avea ochii injectaţi şi părul răvăşit. A privit în gol preţ de câteva clipe, apoi a luat un pahar cu apă şi a înghiţit încă un analgezic puternic – cu siguranţă, nu avea să mai conducă în ziua aceea.

S-au auzit ciocănituri, apoi a apărut în prag Nils Langeby.

— M-ai chemat? a întrebat el cu un aer nerăbdător.

— Da, intră, i-a spus Anders Schyman, ridicându-se în picioare cu mari eforturi.

A ocolit biroul şi i-a făcut semn reporterului să se aşeze pe una dintre canapele. Nils Langeby s-a aşezat în mijlocul unei canapele, într-o poziţie extrem de relaxată. Era destul de surescitat, dar făcea eforturi să nu se vadă. Se uita insistent la măsuţa pentru cafea din faţa lui, ca şi cum ar fi aşteptat să fie servit cu o cafea şi un pateu. Anders Schyman a luat loc pe un fotoliu aflat chiar în faţa reporterului.

— Vreau să stau de vorbă cu tine, Nils, pentru că am să-ţi fac o propunere...

Reporterul s-a îndreptat de spate, iar în ochi i-a apărut o uşoară sclipire. Se gândea că urma să fie promovat, că meritele sale aveau să fie răsplătite într-un fel sau altul. Anders Schyman a înţeles ce era în mintea lui şi se simţea extrem de prost.

— Mai exact? a întrebat Nils Langeby când a văzut că şeful său nu mai zice nimic.

— Ce-ai spune dacă, pe viitor, ai lucra pentru ziar în calitate de colaborator?

Gata, reuşise să pronunţe acele cuvinte! Părea o întrebare oarecare, pusă pe un ton obişnuit. Redactorul-şef se străduia să pară foarte calm.

Nils Langeby era dezorientat:

— Colaborator? Dar... de ce? Colaborator... cum adică? Lucrez aici cu carte de muncă!

Anders Schyman s-a ridicat de pe fotoliu şi s-a dus la birou ca să-şi ia paharul cu apă.

— Da, Nils. Ştiu asta. Lucrezi pentru *Kvällspressen* de câţiva ani buni şi mai poţi lucra pentru noi zece-doisprezece ani, până ieşi la pensie. Îţi ofer posibilitatea ca, în ultimii tăi ani de activitate, să fii mai autonom.

Nils Langeby se uita la redactorul-şef cu un aer nedumerit:

— Despre ce tot vorbeşti?

Avea obrajii lăsaţi, iar gura lui semăna cu o gaură neagră. Schyman a oftat şi s-a aşezat din nou în fotoliu, cu paharul în mână.

— Vreau să ştiu dacă eşti interesat de un contract de colaborare cu *Kvällspressen.* Unul foarte avantajos. Te vom ajuta să-ţi pui pe picioare propria afacere, apoi o să lucrezi pentru noi mai rar.

Reporterul stătea cu gura deschisă şi clipea. Lui Schyman i se părea că are în faţă un peşte lăsat pe uscat.

— Da' ce...? Ce naiba spui?

— Exact ce-ai auzit, i-a răspuns redactorul-şef cu un aer obosit. Îţi propun să lucrezi cu noi sub altă formă. Nu te-ai gândit niciodată să mergi mai departe?

Nils Langeby şi-a închis gura, trăgându-şi picioarele sub canapea. Când şi-a dat seama cât de grav era ce auzise, şi-a întors privirea către clădirea de birouri de pe cealaltă parte a străzii. A strâns din dinţi şi a înghiţit în sec.

— Te-am putea ajuta să-ţi găseşti un birou în oraş. Îţi plătim cinci zile lucrătoare pe lună, adică 12 500 de coroane, la care or să se adauge veniturile din orele muncite în weekend. O să te ocupi în continuare de domeniile tale: delincvenţa şcolară şi...

— E din cauza târfei ăleia, aşa-i? a spus Langeby un glas răguşit.

— Poftim...? i-a răspuns Schyman, pierzându-şi puţin calmul.

— Curva aia nenorocită! Ea se află în spatele întregii tărăşenii, am dreptate?

— Despre ce tot vorbeşti? a întrebat Schyman, dându-şi seama că ridicase tonul.

Reporterul şi-a încleştat dinţii, respirând zgomotos pe nas.

— Rahat! Târfa aia vrea să fiu dat afară!

— Dar eu n-am spus că vei fi concediat...

— Ei, pe dracu'! a strigat Langeby.

S-a ridicat de pe canapea atât de brusc, încât i s-a bălăngănit burta. Îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii, iar faţa îi era stacojie.

— Te rog să iei loc, i-a spus Schyman pe un ton rece. Nu face situaţia mai neplăcută decât este.

— Neplăcută? a zbierat Langeby.

Schyman s-a ridicat şi el în picioare, apoi a făcut doi paşi spre reporter, apropiindu-şi faţa de a lui.

— Ia loc şi lasă-mă să termin ce-am de zis, i-a spus el printre dinţi.

Dar Langeby n-a luat loc, ci s-a apropiat de fereastră. Afară era frig, pe cer nu se vedea niciun nor, iar soarele strălucea deasupra Ambasadei Rusiei.

— La cine te referi, Nils? La şefa ta? La Annika Bengtzon?

Langeby a izbucnit într-un hohot de râs scurt şi amar:

— Şefa mea... Da, normal că la ea mă refer! Nenorocita aia e cum nu se poate mai incompetentă! Habar n-are pe ce lume trăieşte! Nu se pricepe la nimic! Şi îşi face duşmani în toată redacţia. Întreab-o pe Eva-Britt Qvist. Ţipă la colegi şi se ia de ei aiurea. Nimeni nu înţelege cum de-a primit postul ăsta. Nu are niciun pic de autoritate. Şi n-are nici experienţă de corector.

— Experienţă de corector? a întrebat Anders Schyman. Ce legătura are chestia asta cu postul ei?

— Şi toţi colegii ştiu despre tipu' ăla care a murit. Nu se vorbeşte despre asta în redacţie, dar nu mai e un secret pentru nimeni.

Redactorul-şef a tras adânc aer în piept, iar nările i s-au umflat uşor.

— Dacă te referi la episodul care s-a petrecut pe vremea când Annika Bengtzon lucra pentru noi în calitate de colaborator, ştii foarte bine ce-a hotărât tribunalul, şi anume că a fost un accident. Mi se pare josnic să aminteşti de povestea asta acum, a spus Schyman pe un ton glacial.

Nils Langeby nu i-a răspuns, ci a început să se legene uşor de

pe un picior pe altul, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Schyman a hotărât să înfigă cuţitul în rană şi să-l răsucească:

— Mi se pare incredibil că vorbeşti aşa despre şefa ta. Ştii bine că de pe urma atacurilor de genul ăsta te poţi alege cu un avertisment scris.

Nils Langeby tăcea, legănându-se în continuare lângă fereastră.

— Va trebui să discutăm despre performanţele tale, Nils. Aşa-zisul tău articol de aseară era o catastrofă. Chestia asta n-ar fi suficientă pentru un avertisment, dar, în ultima vreme ai dat dovadă de o uimitoare lipsă de discernământ. Sâmbăta trecută ai scris un material potrivit căruia poliţia credea că atentatul de la stadion era un act terorist, dar n-ai fost în stare să-mi spui pe ce surse te bazai.

— Nu-s obligat să-mi divulg sursele, a spus el pe un ton încordat.

— Ba da! Mie trebuie să-mi spui ce surse ai. Eu sunt redactorul-şef al acestui ziar. Şi ştii bine că, dacă tu te înşeli, toate oalele se sparg în capul meu.

Langeby se legăna în continuare.

— Deocamdată, n-am vorbit cu reprezentantul sindical, i-a spus Schyman. Am vrut să discut cu tine mai întâi. Putem rezolva problema asta cum vrei tu: cu sau fără sindicat, cu sau fără conflicte. Depinde numai de tine.

Reporterul a ridicat din umeri, dar n-a zis nimic.

— Poţi să stai în continuare la fereastră sau poţi să te aşezi pe canapea ca să-ţi spun cum putem rezolva problema asta.

Langeby s-a oprit din legănat, a ezitat o clipă, apoi s-a întors cu faţa. Schyman şi-a dat seama că plânsese. Au luat loc amândoi.

— N-aş vrea să te simţi umilit, i-a spus redactorul-şef pe un ton coborât. Îmi doresc să rezolvăm totul cât mai decent posibil.

— Nu mă poţi concedia, a scâncit Nils Langeby.

— Ba da, pot. Am ajunge la tribunal şi, în cele din urmă ar trebui să-ţi dăm ca sumă compensatorie salariul pe trei-patru ani. Ar fi o afacere al naibii de urâtă: s-ar aduce tot felul de acuzaţii şi s-ar arunca cu noroi, ceea ce n-ar fi bine nici pentru tine, nici pentru noi. Probabil că dup-aia n-o să mai poţi obţine nicio slujbă. Ziarul nostru ar părea aspru şi neiertător cu angajaţii săi, dar chestia asta n-ar

conta foarte mult. Ba chiar s-ar putea să priască reputaţiei noastre. Am putea invoca motive serioase pentru concedierea ta. Ai primi chiar azi un avertisment scris care ar putea fi citat la proces. Am susţine că ne sabotezi ziarul, că-ţi nesocoteşti şefa directă şi că o hărţuieşti cu tot felul de invective şi expresii obscene. Am aduce dovezi din care să rezulte că eşti incompetent şi lipsit de discernământ. N-ar trebui decât să menţionăm ultimele zile şi să-ţi numărăm articolele din arhivă. Câte ai scris în ultimii zece ani? Treizeci? Treizeci şi cinci? Asta înseamnă 3,5 articole pe an!

— Dar sâmbăta trecută mi-ai spus că, mulţi ani de acum încolo, o să scriu articole de prima pagină pentru *Kvällspressen.* Era o gogoaşă?

Anders Schyman a oftat.

— Nu, nicidecum. Tocmai de-aia îţi ofer şansa de a continua să lucrezi pentru ziarul nostru, dar într-o formă diferită: o să te ajutăm să-ţi faci o firmă şi să-ţi găseşti un birou, iar apoi o să cumpărăm de la tine cinci zile lucrătoare pe lună. Un reporter independent câştigă două mii cinci sute de coroane pe zi; în plus, i se plătesc nişte zile de concediu şi contribuţiile la fondul de pensii. Ceea ce înseamnă că, în următorii cinci ani, o să primeşti de la noi jumătate din salariul pe care îl ai acum. Unde mai pui că, în timpul ăsta, poţi să lucrezi cât vrei pentru oricine altcineva.

Langeby s-a şters la nas cu dosul palmei şi a plecat capul. După câteva clipe, a spus:

— Şi dacă îmi găsesc altă slujbă?

— Atunci o să-ţi plătim o indemnizaţie de desfacere a contractului de muncă: 169 500 de coroane pe an timp de trei ani sau 508 500 de coroane deodată.

— Ai zis cinci ani! i-a răspuns Langeby, ieşindu-şi din fire.

— Da, dar numai dacă vei continua să scrii pentru noi. Contractul de colaborare pe care ţi-l oferim nu e o indemnizaţie de concediere... Vrem să lucrezi pentru noi şi pe mai departe, dar în altă formă.

Langeby a plecat iarăşi capul. Schyman a aşteptat o vreme, apoi a trecut la pasul următor: încercarea de a atenua umilinţa redactorului.

— Nils, îmi dau seama că nu mai eşti mulţumit în redacţia asta.

Nu te-ai adaptat la noua structură organizaţională. Îmi pare rău că eşti necăjit. Ţi-am propus un mod forte avantajos de a-ţi construi o carieră de reporter independent. Nu-ţi place să lucrezi pentru Annika Bengtzon şi-mi pare rău că nu te înţelegi cu ea. Dar Annika o să rămână în redacţie: am planuri mari pentru ea. Nu am aceeaşi părere ca tine în ceea ce-o priveşte. Uneori, îşi pierde cumpătul, dar, în timp, va învăţa să se stăpânească, în ultima vreme, a fost foarte stresată, mai ales din cauza ta, Nils. Aş vrea să vă păstrez pe amândoi şi cred că un astfel de contract e cea mai bună soluţie pentru toată lumea...

— 508 000 de coroane înseamnă doar salariul pe doi ani, a spus Nils Langeby.

— Da, suma asta înseamnă două salarii anuale întregi şi trei salarii anuale, dacă lucrezi cu jumătate de normă. O să obţii banii ăştia fără nicio problemă. Nu trebuie să ştie nimeni de indemnizaţia asta. O să spui că ai hotărât să te lansezi în cariera de reporter independent. Ne pare rău că pierdem un coleg atât de experimentat, dar o să ne bucurăm dacă o să-ţi continui colaborarea cu ziarul nostru...

Nils Langeby a ridicat privirea şi s-a uitat la redactorul-şef cu un aer scârbit:

— Du-te dracului! Eşti un şarpe nenorocit! Un intrigant!...

Fără să mai spună nimic, s-a ridicat în picioare şi a ieşit din birou, trântind uşa cu putere. Anders Schyman i-a auzit paşii pierzându-se printre cei ai colegilor săi de redacţie.

Redactorul-şef s-a dus la birou şi a băut încă un pahar cu apă. Mulţumită ultimei pastile, durerea de cap i se mai domolise, dar tâmplele încă îi zvâcneau cu putere ca o inimă zbuciumată. A scos un oftat prelung. Totul mergea mai uşor decât se aştepta. Oare câştigase deja bătălia? Un lucru era sigur: Nils Langeby trebuia să plece. Urma să fie azvârlit din redacţie şi nu avea să mai fie lăsat acolo niciodată. Din păcate, nu voia să plece de bunăvoie: era posibil să le tot dea târcoale şi să otrăvească atmosfera din redacţie timp de doisprezece ani.

Schyman a luat loc pe scaun şi s-a uitat spre curtea Ambasadei Rusiei: câţiva copii încercau să se dea cu sania pe coasta noroioasă din faţa clădirii.

În dimineaţa aceea, directorul executiv îi dăduse voie să facă nişte manevre bugetare, astfel încât să-i poată închide gura lui Nils Langeby cu până la patru salarii anuale – ar fi fost mai ieftin decât să-l plătească încă doisprezece ani. Dacă Langeby ar fi avut un minimum de inteligenţă – dar era clar că nu-l avea –, ar fi acceptat oferta. Dacă nu, trebuia să apeleze la măsuri mai complicate. De exemplu, redactorul ar fi putut fi transferat la departamentul de corectură. Bineînţeles că, în acest caz, ar fi urmat să se implice şi sindicatul, ceea ce ar fi declanşat un mare scandal. Dar sindicatul n-ar fi avut cum să împiedice această mutare, pentru că n-ar fi putut arăta că ziarul a comis vreo eroare de procedură. Orice redactor trebuie să aibă şi pregătire de corector, deci transferul lui Langeby n-ar fi reprezentat o problemă.

Oricum, sindicatul nu prea avea de ce să facă tărăboi. Anders Schyman doar îi făcuse reporterului o propunere. În lumea presei, angajaţilor li se ofereau destul de des astfel de indemnizaţii, chiar dacă la *Kvällspressen* nu era o procedură frecventă. Tot ce putea face sindicatul era să-i acorde asistenţă lui Langeby şi să-l sprijine pe durata negocierilor, astfel încât să obţină o înţelegere cât mai avantajoasă.

Şi dacă scandalul ar fi luat proporţii, unul dintre avocaţii companiei, un expert în dreptul muncii, avea să pregătească un dosar impecabil pentru instanţă. Apoi avocatul sindicatului avea să preia cazul lui Langeby şi să apară la proces, dar ziarul nu putea să piardă. Scopul lui Schyman era să scape de reporter şi avea să facă tot posibilul ca să reuşească.

Redactorul-şef a mai luat o gură de apă, apoi a pus mâna pe telefon, a sunat-o pe Eva-Britt Qvist şi i-a cerut să vină în biroul lui. Cu o seară înainte, îl săpunise zdravăn pe Spike, aşa că redactorul de noapte nu avea să mai facă probleme. În fond, putea să scape de toţi trei dintr-o lovitură.

•

Leif, unul dintre vânzătorii de ponturi, a sunat la ora 11:47, adică la doar trei minute după producerea evenimentului. A răspuns Berit.

— Centrul de sortare a corespondenţei al poştei din Stockholm a fost aruncat în aer. Explozia a făcut cel puţin patru

victime, a spus Leif, apoi a închis.

Înainte ca Berit să proceseze informaţia pe care tocmai o primise, Leif deja formase numărul următorului ziar: trebuia să fie primul, altminteri nu primea niciun ban.

Berit n-a pus receptorul jos, ci a aştepta să revină tonul, apoi a sunat la dispeceratul poliţiei.

— A avut loc cumva o explozie la centrul de sortare a corespondenţei? a întrebat ea repede.

— Deocamdată, nu avem nicio informaţie despre ce s-a întâmplat, i-a răspuns vocea tensionată a unui poliţist.

— Dar a avut loc o explozie sau nu? a insistat reportera.

— Se pare că da.

După ce a închis, Berit a aruncat la coş restul de sendviş pe care îl ţinea în mână.

Ştirea exploziei a fost difuzată mai întâi de Radio Stockholm, în buletinul de ştiri de la ora douăsprezece.

•

Annika a plecat din Tungelsta cu un ciudat sentiment de duioşie. Părea că, la urma urmei, sufletul uman avea o remarcabilă putere de a se vindeca. Le-a făcut cu mâna lui Olof Furhage şi fiicei lui, apoi a cotit pe Älvvägen, îndreptându-se către Allévägen. Mergea cu viteză mică prin cartierul liniştit şi, în timp ce se apropia de strada principală, i-a trecut prin minte că i-ar fi plăcut să trăiască acolo. A trecut pe lângă orăşelele Krigslida, Glasberga şi Norrskogen, apoi a ajuns la pasajul Västerhaninge şi a intrat pe autostrada care ducea la Stockholm. S-a încadrat pe banda corespunzătoare şi a luat în mână telefonul mobil, pe care îl lăsase pe scaunul din stânga. Pe ecran apărea mesajul: „apel ratat"; a apăsat pe butonul corespunzător funcţiei „arată numărul" şi a văzut că fusese sunată de la centrala telefonică a ziarului. A oftat uşor şi a pus telefonul la loc.

Era foarte bucuroasă că se apropia Crăciunul. A pornit radioul şi a fredonat melodia „Forever Young" a formaţiei Alphaville. Imediat după ce a trecut de strada care ducea spre Dalarö, i-a sunat mobilul. A înjurat, a oprit radioul, şi-a pus dispozitivul hands-free în ureche, apoi a răspuns.

— Annika Bengtzon? Bună ziua, sunt Beata Ekesjö. Ne-am

întâlnit marţea trecută la Sätra Hall, apoi v-am sunat pe seară...

Annika a înjurat în gând – era ţicnita care coordona lucrările de renovare de la Sätra Hall.

— Bună ziua, i-a răspuns ea, depăşind un camion rusesc.

— Aş vrea să ştiu dacă aveţi timp să discutăm un pic.

— Nu prea, a spus Annika, revenind pe banda dreaptă.

— E ceva foarte important, a insistat Beata Ekesjö.

Annika a oftat:

— Despre ce-i vorba?

— Cred că ştiu cine a omorât-o pe Christina Furhage.

Annika mai avea un pic şi intra în şanţul de pe marginea şoselei.

— Da? Şi cum aţi aflat?

— Am găsit ceva.

Creierul Annikăi se pusese în funcţiune.

— Ce?

— Nu vă pot spune.

— Aţi sunat la poliţie?

— Nu, vreau ca mai întâi să vă arăt dumneavoastră.

— Mie? De ce?

— Pentru că aţi tot scris pe tema asta.

Annika a încetinit, ca să se poată concentra asupra a ceea ce-i spunea Beata Ekesjö, iar camionul rusesc a depăşit-o imediat. Fulgii se învârtejeau de o parte şi de alta a maşinii.

— Nu eu investighez moartea Christinei Furhage, ci Krim, i-a răspuns Annika.

— Nu vreţi să scrieţi despre mine?

Era limpede că femeia voia să apară în ziar cu orice preţ.

Annika a trecut repede în revistă argumentele pro şi contra. Pe de-o parte, Beata Ekesjö era o femeie foarte ciudată, iar Annika voia să ajungă acasă cât mai repede. Dar pe de altă parte, n-ai cum să închizi telefonul în nas cuiva care te sună să-ţi spună că a aflat cine a comis o crimă.

— Spuneţi-mi ce-aţi descoperit, iar eu am să vă spun dacă o să scriu despre dumneavoastră sau nu.

Annikăi îi era greu să conducă în vârtejul de zăpadă iscat de camionul rusesc, aşa că l-a depăşit încă o dată.

— Vă arăt când ne vedem.

Annika a înjurat iarăşi în gând, apoi s-a uitat la ceas: unu fără un sfert.

— Bine, unde aţi descoperit lucrul pe care vreţi să mi-l arătaţi?

— Aici, la arena olimpică.

Chiar în acel moment trecea pe lângă Trångsund, iar Annika şi-a dat seama dintr-odată că, în drum spre redacţie, avea să treacă pe lângă stadionul Victoria.

— Vin acolo, a spus ea. Ajung în cincisprezece minute.

— Ce bine! i-a răspuns Beata. Ne întâlnim în parcul din faţa intrării principale...

Telefonul a scos trei bipuri, iar conversaţia s-a întrerupt: Annikăi îi murise bateria. A scotocit în geantă după cealaltă baterie, dar a renunţat în scurtă vreme, pentru că, din neatenţie, virase pe banda de urgenţă. Urma s-o caute după ce avea să ajungă la stadion. Apoi a dat drumul la radio şi, spre încântarea ei, tocmai începuse piesa „I Will Survive” a Gloriei Gaynor.

•

Când Berit şi Johan Henriksson au ajuns la centrul de sortare a corespondenţei, deja se strânseseră acolo câţiva reporteri şi fotografi. Berit a aruncat o privire clădirii cu aspect futurist: razele soarelui se reflectau în sticla şi oţelul cromat al faţadei.

— Se pare că atentatorul nostru s-a reinventat, a spus ea. Până acum n-a mai trimis bombe prin poştă.

În timp ce urcau treptele de la intrare, Henriksson a pus role de film în aparatele pe care le luase cu el. Ceilalţi reporteri aşteptau în holul luminos al clădirii. Berit s-a uitat în jur. Era o clădire optzecistă tipică: marmură, scări rulante şi un luminator enorm.

— E cineva de la *Kvällspressen* aici? a întrebat un bărbat de lângă scările lifturi.

Berit şi Henriksson s-au uitat unul la altul cu un aer surprins.

— Da, aici! a strigat Berit.

— Aţi putea veni cu mine, vă rog? a întrebat bărbatul.

•

Cordoanele poliţiei fuseseră îndepărtate, iar drumul până la stadion fusese curăţat de zăpadă, aşa că Annika a putut ajunge până la scările care duceau la intrarea principală. Lumina era atât de

puternică, încât trebuia să mijească ochii. S-a uitat de jur împrejur, dar n-a văzut pe nimeni. A rămas în maşină, cu motorul pornit, în timp ce la radio se difuza melodia „I Only Wanna Be With You" a lui Dusty Springfield. Dintr-odată, Annika a auzit un ciocănit în geamul din stânga şi a tresărit.

— Bună ziua! a spus ea când a deschis portiera. M-aţi speriat!

Beata Ekesjö i-a răspuns cu un zâmbet:

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji.

Annika a oprit motorul, şi-a pus mobilul în geantă şi a dat să coboare.

— Nu puteţi parca aici, i-a spus Beata. O să primiţi amendă.

— Nu stau mult, i-a răspuns Annika.

— Da, însă va trebui să mergem un pic. Iar amenda e şapte sute de coroane.

— Atunci unde să parchez?

Beata i-a făcut un semn cu mâna.

— Uitaţi, la celălalt capăt al pasarelei. Vă aştept aici. Annika a pornit iarăşi motorul. „Oare de ce las oamenii să mă plimbe de colo-colo?", s-a gândit ea în timp ce se întorcea pe drumul pe care venise. A parcat lângă celelalte maşini aflate în apropierea unui nou complex rezidenţial. La urma urmei, nu era o problemă că trebuia să meargă câteva minute prin soare – nu avea parte de aşa ceva zi de zi. Dar lucrul cel mai important era să ajungă la creşă la timp, pentru că era rândul ei să-i ia pe Ellen şi Kalle. Annika a scos telefonul şi i-a schimbat bateria. Când l-a pornit, s-a auzit un bip, iar pe ecran a apărut: „Un mesaj recepţionat". A apăsat tasta „c" ca să dispară acest text, apoi a sunat la creşă şi a aflat că se închidea la cinci după-amiază, cu o oră mai devreme decât de obicei. Annika a răsuflat uşurată: sigur avea să ajungă acolo înainte de încheierea programului.

Beata încă zâmbea, iar aburii respiraţiei îi învăluiau capul.

— Ce voiaţi să-mi arătaţi? a întrebat-o Annika, dându-şi seama că avea un ton cam aspru.

— Am găsit ceva foarte ciudat, i-a răspuns ea cu zâmbetul pe buze. Haideţi să vă arăt, n-o să dureze mult.

Annika a oftat uşor şi a pornit în direcţia indicată de Beata, care venea în urma sa.

•

Chiar în clipa când Berit şi Henriksson au păşit într-unul dintre lifturile centrului de sortare din cartierul Klara, îndreptându-se către ieşirea din clădire, procurorul-şef Kjell Lindström a sunat la sediul tabloidului *Kvällspressen.* A cerut să stea de vorbă cu redactorul-şef şi i s-a făcut legătura cu secretara acestuia.

— Îmi pare rău, dar a plecat la masă, a spus secretara, văzând gestul de refuz al lui Schyman. Aveţi vreun mesaj pentru dumnealui? Ah, înţeleg... Un moment, vă rog, să văd dacă reuşesc să-l găsesc...

Migrena nu-i dădea pace lui Schyman. Tot ce-şi dorea era să se întindă într-o cameră cu draperiile trase şi să doarmă. În ciuda durerilor de cap, dimineaţa aceea se dovedise a fi destul de constructivă. Discuţia cu Eva-Britt Qvist decursese surprinzător de bine. Secretara de la Investigaţii îi spusese că Annika Bengtzon era o şefă foarte promiţătoare, căreia avea să-i acorde tot sprijinul său şi că voia să colaboreze cu toţi colegii pentru ca departamentul să funcţioneze cât mai bine.

— E un procuror. Şi e foarte insistent, i-a spus secretara lui Schyman, accentuând cuvântul „foarte”.

Redactorul-şef a oftat şi a ridicat receptorul.

— Vasăzică forţele legii încă lucrează, deşi mai e un pic şi vine Crăciunul, a spus el. Dar lucrurile ar trebui să stea invers: noi ar trebui să vă asaltăm cu întrebări...

— Vă sun în legătură cu bomba care a explodat în centrul de sortare din cartierul Klara, l-a întrerupt Kjell Lindström.

— Da, am trimis o echipă...

— Ştiu, am luat deja legătura cu ei. Bomba o viza pe una dintre angajatele dumneavoastră: o reporteră pe nume Annika Bengtzon. Trebuie să i se acorde protecţie imediat.

Cuvintele procurorului-şef au pătruns în mintea lui Schyman prin pâcla analgezicului.

— Annika Bengtzon? a întrebat el.

— Scrisoarea a fost expediată pe numele ei, dar bomba a fost detonată din greşeală în cadrul centrului de sortare. Credem că este vorba de aceeaşi persoană care se află în spatele exploziilor de la stadionul olimpic şi Sätra Hall.

Anders Schyman a simţit că i se moaie picioarele şi s-a aşezat

pe biroul secretarei:

— Dumnezeule!...

— Unde se află Annika Bengtzon acum? a întrebat procurorul-şef. E în redacţie?

— Nu, nu cred. A plecat de dimineaţă ca să ia un interviu cuiva şi de atunci n-am mai văzut-o.

— Femeie sau bărbat?

— Poftim? Ah, pe cine voia să intervieveze? Cred că era un bărbat. De ce?

— Este extrem de important ca Annika Bengtzon să fie găsită şi să i se ofere protecţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. N-ar trebui să meargă acasă şi nici să se întoarcă la serviciu decât după ce atentatorul a fost arestat.

— Dar de unde ştiţi că bomba era pentru Annika?

— Pentru că se afla într-o scrisoare recomandată trimisă pe numele ei. Investigaţiile sunt în plină desfăşurare, dar lucrul cel mai important este ca Annika să fie plasată sub protecţia poliţiei cât mai repede cu putinţă. Am trimis un echipaj spre sediul ziarului. O să ajungă imediat. Poliţiştii o vor duce într-o casă conspirativă. Are familie?

Anders Schyman a închis ochii, apoi şi-a trecut palma peste faţă. „Nu pot să cred!”, şi-a spus el, simţind că tot sângele i se scurge din creier.

— Da, e căsătorită şi are doi copii mici.

— Merg la creşă? La care? Cine ar putea şti? Unde lucrează soţul ei? Puteţi să luaţi legătura cu el?

Anders Schyman i-a promis procurorului că va avea grijă de familia Annikăi, apoi i-a dat numărul ei de mobil şi l-a rugat să se grăbească.

•

S-au îndepărtat de canalul Sickla şi au ocolit pâlcul de copaci de lângă stadion. Cei câţiva pini fuseseră sfâşiaţi de explozie: unul dintre ei fusese smuls din rădăcini, iar crengile celorlalţi erau răsucite în toate direcţiile.

Zăpada avea cam treizeci de centimetri, iar Annika simţea că-i intrase în ghete.

— Mai e mult? a întrebat ea.

— Nu.

Înaintau cu greu prin zăpadă şi Annika simţea că-şi pierde răbdarea. În faţă se vedea complexul pentru antrenamente, iar dincolo de el, etajele superioare ale clădirii rezervate presei.

— Şi cum o să intrăm în stadion, dacă nu-s trepte? a întrebat Annika, uitându-se la zidul de beton înalt de trei metri, care susţinea aleea de deasupra lor.

Beata a ajuns-o din urmă:

— N-o să urcăm acolo. Nu trebuie decât să mergeţi pe lângă perete.

Apoi i-a indicat direcţia cu mâna, iar Annika şi-a continuat înaintarea căznită. Era din ce în ce mai tensionată: trebuia să pregătească un material în care să arate că poliţiştii se pregăteau să-l aresteze pe atentator şi, în plus, nu împachetase cadourile pentru Ellen şi Kalle. Nicio problemă, avea să le împacheteze la noapte, după ce ducea copiii la culcare. Descoperirea făcută de Beata ar fi putut fi exact lucrul cu ajutorul căruia să-i forţeze pe poliţişti să vorbească.

— Uitaţi! i-a spus Beata din spate. Vedeţi că în locul ăla peretele e întrerupt? Pe acolo se poate ajunge sub stadion. Ei bine, într-acolo mergem.

Annika tremura – era frig, pentru că peretele bloca lumina soarelui. Îşi auzea respiraţia, iar din spate venea zgomotul traficului de pe centura de sud a oraşului. În rest, nu se mai auzea nimic. Măcar aflase unde trebuiau să ajungă.

•

Echipajul era alcătuit din doi poliţişti în uniformă şi doi detectivi în civil. Anders Schyman i-a primit în biroul său.

— Or să vină şi două echipaje de pirotehnişti cu câini, a spus unul dintre detectivi. E posibil să fi fost amplasate şi alte bombe, poate chiar aici în redacţie. Sediul trebuie evacuat imediat, pentru ca echipajele să inspecteze clădirea.

— Chiar credeţi că este necesar? a întrebat Anders Schyman. Până acum, n-am primit nicio ameninţare.

Detectivul i-a aruncat o privire foarte serioasă:

— Bineînţeles. Atentatoarea n-a trimis ameninţări nici în celelalte cazuri.

— Atentatoarea? a repetat Schyman.

Celălalt detectiv a făcut un pas către el:

— Da, avem motive să credem că atentatorul este o femeie.

Anders Schyman își plimba privirea de la unul la altul:

— Ce vă face să credeți asta?

— Deocamdată, nu vă putem spune.

— Annika Bengtzon a dispărut, a spus primul detectiv, schimbând subiectul. Și n-am reușit să dăm de ea. Știți cumva unde ar putea fi?

Anders Schyman a clătinat din cap, simțind că i se uscase gura:

— Nu. Mi-a spus doar că vrea să ia cuiva un interviu.

— Cui?

— Nu mi-a spus. Era vorba de un bărbat.

— E cu mașina personală?

— Nu cred.

Cei doi detectivi s-au uitat unul la altul – bărbatul din fața lor nu știa mare lucru.

— Va trebui să aflăm în ce mașină se află și să obținem o descriere a ei, ca s-o putem transmite tuturor echipajelor noastre, a continuat unul dintre ei. Haideți să începem evacuarea clădirii.

•

— Acolo se vor încălzi concurenții înainte de începerea probelor, a spus Beata, când au ajuns sub stadion.

Plafonul de beton crea o atmosferă sumbră. Nu se vedea aproape nimic. Annika a privit prin tunelul îngust și lung, iar de cealaltă parte a lui a văzut satul olimpic, alcătuit dintr-o puzderie de case albe. Ferestrele scânteiau în lumina soarelui, întrucât toate erau nou-nouțe; schimbarea lor fusese considerată o prioritate, pentru că țevile din clădirile nelocuite ar fi putut plesni din pricina înghețului.

— Tunelul va fi deschis publicului, astfel încât lumea să nu se înghesuie la intrarea principală, i-a explicat Beata, în plus, concurenții trebuie să poate ajunge pe stadion în foarte scurt timp. Așa că am construit și un pasaj subteran care duce din tunel direct în stadion.

Annika s-a străduit să vadă prin semiîntunericul care domnea în tunel:

— Unde anume? a întrebat ea cu un aer nedumerit.

— N-am pus niciun indicator, i-a răspuns Beata zâmbind, altminteri toată lumea ar fi putut găsi acest pasaj. Haideţi, vă arăt eu.

Au înaintat pe sub plafonul de beton, iar Annika a clipit de câteva ori, ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul.

— Aici! a spus Beata.

Annika a văzut o uşă de metal vopsită în gri, care cu greu se putea distinge în semiobscuritatea care domnea în tunel. De-a curmezişul ei era fixată o bară de fier. Semăna cu uşa unei debarale, iar lângă ea se afla o cutiuţă. Beata a deschis-o, apoi a scos din buzunarul paltonului un card pe care l-a trecut printr-un cititor magnetic.

— Aveţi card de acces pe stadion? a întrebat Annika pe un ton surprins.

— Toată lumea are câte unul, i-a spus Beata, dând la o parte bara de fier.

— Ce faceţi?

— Deschid uşa, a răspuns Beata.

Balamalele n-au scos niciun zgomot. Înăuntru domnea întunericul.

— Dar cum e posibil? Alarmele nu-s activate? a întrebat Annika, simţind că o cuprinde o uşoară nelinişte.

— Nu, în timpul zilei sunt dezactivate. Deasupra se lucrează din greu la refacerea stadionului. Haideţi înăuntru şi o să vă arăt ceva ciudat. Aprind lumina imediat.

Beata a apăsat pe un întrerupător mare amplasat chiar lângă uşă, aprinzând un şir de neoane. Pereţii pasajului erau din beton, tavanul avea o înălţime de mai bine de doi metri, iar podeaua fusese acoperită cu linoleum galben. Era un tunel care mergea în linie dreaptă vreo douăzeci de metri, apoi cotea la stânga şi pornea în sus, spre stadionul olimpic. Annika a tras aer în piept cu putere şi a pornit prin pasaj. A aruncat o privire în spate şi a văzut că Beata închisese uşa.

— Regulamentul nu ne dă voie s-o lăsăm deschisă, i-a explicat Beata, zâmbindu-i încă o dată.

Annika i-a răspuns tot cu un zâmbet, apoi s-a întors cu spatele la ea, continuându-şi drumul. Oare era bine ce făcea?

— Mai e mult? a întrebat ea.

— Nu, e chiar după colţ.

Annika simţea că inima îi bate mai tare. Deşi nu se simţea tocmai în largul ei, i-a trecut prin minte că totul era captivant. Mergea repede, ascultând ecoul paşilor în tunel. Mai încolo, după cotitură, a zărit ceva ce părea să fie un morman de vechituri.

— Se vede ceva acolo! a spus ea, întorcându-se către Beata.

— Exact asta voiam să vă arăt. E foarte ciudat.

Annika și-a potrivit geanta pe umăr și a grăbit pasul într-acolo. Când a ajuns, a văzut că era vorba despre o saltea, două scaune, o masă pliantă și un mic frigider.

— Aici a dormit cineva, a spus ea.

Abia apoi a văzut cutia cu dinamită. Era o cutie mică şi albă, pe care scria „Minex". A scos un suspin şi imediat după aceea a simţit ceva în jurul gâtului. A ridicat mâinile, dar nu a reuşit să ajungă la funie. A încercat să ţipe, dar ștreangul era deja prea strâns. A început să se zbată şi a dat s-o ia la fugă. A căzut pe podea, încercând cu disperare să iasă din ştreang, ceea ce n-a făcut decât să-l strângă şi mai tare.

Înainte să leşine, Annika a văzut ca prin ceaţă chipul Beatei, funia care îi atârna în mână și tavanul de beton.

•

Redacţia a fost evacuată fără probleme şi într-un timp destul de scurt. A fost pornită alarma de incendiu, iar în nouă minute clădirea s-a golit. Ultimul care a plecat a fost Ingvar Johansson, redactorul de ştiri; zicea că are treburi mai importante decât să participe la simulările de incendiu. A plecat abia după ce l-a sunat redactorul-şef şi a ţipat la el, dar chiar şi aşa a protestat vehement.

Angajaţii erau destul de calmi. Nu știau că bomba de la centrul de sortare a corespondenţei o viza pe Annika. Au mers în cantina uneia dintre clădirile de birouri din apropiere şi au fost serviţi cu cafea şi sendvişuri. Între timp, echipajul de pirotehniști inspecta toate spaţiile deţinute de *Kvällspressen.* Anders Schyman și-a dat seama dintr-odată că migrena îi trecuse ca prin farmec; vasele de sânge se contractaseră, iar durerea dispăruse. Stătea într-un birou de lângă bucătărie împreună cu secretara lui şi centralista. Până la urmă, se dovedise că nu era floare la ureche să dea de soţul Annikăi.

Centrala de la Asociaţia Autorităţilor Locale se închisese la ora unu şi nimeni din redacţie nu ştia numărul de serviciu al lui Thomas. Nici pe cel de mobil. Niciuna dintre firmele de telefonie fixă nu-l avea ca abonat pe acel Thomas Samuelsson pe care îl căutau. Iar Anders Schyman habar n-avea la ce creşă mergeau copiii Annikăi. Secretara lui suna la toate creşele din cartierul Kungsholmen, întrebând de copiii familiei Bengtzon, dar nu avea de unde să ştie că angajaţii creşei nu dădeau nimănui informaţii despre Ellen şi Kalle. Annika nici măcar nu figura pe lista cu numerele de telefon pe care creşa o punea la dispoziţia părinţilor. După articolele în legătură cu fundaţia Paradis, Annika primise ameninţări cu moartea, iar de atunci, atât ea, cât şi Thomas erau foarte precauţi când li se cerea adresa. Creşa acceptase să nu dea informaţii despre Ellen şi Kalle, aşa că, atunci când a sunat secretara lui Schyman, i s-a spus că Annika Bengtzon nu-şi înscrisese copiii acolo. Imediat după aceea, directorul creşei a sunat-o pe Annika pe mobil, dar n-a primit niciun răspuns.

Anders Schyman simţea în gură gustul metalic al fricii. I-a cerut centralistei să sune la toate numerele Asociaţiei Autorităţilor Locale: mai întâi să formeze numărul centralei, apoi să adauge 01, 02 şi aşa mai departe până când avea să dea de Thomas. Poliţia deja trimisese un echipaj acasă la Annika. Schyman nu ştia ce altceva să mai facă, aşa că s-a dus la poliţişti, ca să afle cum mergeau lucrurile.

— Deocamdată, nu s-a găsit nimic în clădire, i-a spus unul dintre ei. Operaţiunea de căutare se va încheia în jumătate de oră.

Schyman s-a întors în birou ca să-şi ajute secretara să sune la creşele din cartierul Kungsholmen.

•

În cele din urmă, Annika şi-a revenit. A auzit pe cineva gemând, iar în câteva clipe şi-a dat seama că era ea însăşi. Când a deschis ochii, a cuprins-o panica. Orbise. Ţipa ca o nebună, stând cu ochii larg deschişi în întuneric. Spaima i s-a accentuat când a auzit un fel de clinchet. Apoi şi-a dat seama că acel zgomot intermitent şi strident avea ecou, îndepărtându-se şi întorcându-se la ea ca un stol de păsări speriate care se izbesc de un geam. În cele din urmă, şi-a adus aminte de pasajul de sub stadionul olimpic. Probabil că se afla în tunel. S-a concentrat asupra propriului trup, ca să se asigure că era întreg şi că funcţiona cum trebuie. Şi-a ridicat uşor capul. O

durea, dar nu avea leziuni. A simţit că stătea întinsă pe ceva destul de moale, poate salteaua pe care o văzuse mai înainte...

— Beata..., a şoptit ea.

Annika a rămas nemişcată, respirând în întuneric. Beata o adusese în pasaj, apoi îi făcuse ceva – asta se întâmplase, îi pusese un ştreang în jurul gâtului, iar acum o lăsase singură acolo. Oare Beata credea că murise?

Annika a simţit dureri într-unul dintre braţe, în cel care era prins sub trunchi. A încercat să-l ridice, dar n-a reuşit. Avea mâinile legate. Era întinsă pe-o parte, cu mâinile legate la spate. Apoi a încercat să ridice picioarele. A înţeles imediat că şi picioarele îi fuseseră legate, dar nu numai unul de altul, ci şi de peretele lângă care stătea întinsă. Tot încercând să se mişte, şi-a dat seama că, în timpul cât fusese inconştientă, vezica şi intestinul gros i se goliseră. Urina era rece, iar excrementele, lipicioase. A izbucnit în plâns. Oare unde greşise? De ce i se întâmplau ei toate astea? Plângea în hohote şi tremura din tot corpul. Lacrimile îi şiroiau pe obraji în bezna răcoroasă a tunelului. Annika a început să se legene uşor pe saltea: înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

„Nu vreau...”, îşi spunea ea. „Nu vreau, nu vreau, nu vreau să...”

•

Anders Schyman se întorsese în biroul lui şi privea faţada întunecată a ambasadei de peste drum. Pirotehniştii nu găsiseră nicio bombă în sediul ziarului. Soarele apusese în spatele steagului Rusiei, iar preţ de câteva minute, cerul s-a colorat într-un roşu-aprins. Angajaţii îşi reluaseră lucrul, dar, în afară de el, secretara lui şi centralista ziarului, nimeni nu ştia că bomba de la centrul de sortare o viza pe Annika.

Lui Schyman i se prezentase situaţia pe scurt: tot ce ştia poliţia până în acel moment era că atentatorul lucrase de mântuială. Scrisoarea care conţinea încărcătura explozivă ajunsese la centrul de sortare a corespondenţei din cartierul Klara la ora 18:50, în seara zilei de miercuri. Era o scrisoare recomandată care fusese trimisă de la oficiul poştal 17, aflat în Insula de Sud, pe Rosenlundsgatan, la ora 16:53. Întrucât era recomandată, scrisoarea nu plecase cu maşina care ducea corespondenţa obişnuită, ci mai târziu, cu un transport

special.

Plicul maro, cu căptuşeală interioară din bule de plastic, nu atrăsese atenţia nimănui. Centrul de sortare din cartierul Klara este cel mai mare din întreaga Suedie: prin el trec zilnic aproximativ cinci sute de mii de scrisori şi colete. Se află chiar în centrul Stockholmului, pe Klarabergsviadukten, avându-şi sediul într-o clădire de opt etaje amplasată între autogară, primărie şi gară.

După ce a ajuns la unul dintre cele patru terminale ale centrului, plicul a fost trimis la serviciul de expediere rapidă aflat la etajul al patrulea al clădirii. Angajaţii care aveau de-a face cu corespondenţa importantă primeau o pregătire specială în domeniul securităţii. Întrucât *Kvällspressen* avea propriul său cod poştal, plicul a fost trimis la căsuţa poştală a tabloidului. Această cutie poştală era golită de mai multe ori pe zi, iar corespondenţa era trimisă la sediul redacţiei din cartierul Marieberg. Ziarul îşi împuternicise portarii să meargă la centrul de sortare şi să ridice scrisorile recomandate şi coletele în numele celor care lucrau în redacţie. Toate aceste scrisori şi colete erau ridicate o dată pe zi, de obicei în jurul prânzului.

Joi dimineaţă, sosiseră pe adresa redacţiei mai multe scrisori recomandate, dat fiind că se apropia Crăciunul, iar oamenii îşi trimiteau tot felul de cadouri. Adeverinţa de primire a scrisorii pentru Annika Bengtzon deja fusese trimisă portarului de la sediul tabloidului.

Explozia se produsese în timp ce Tore Brand stătea în biroul de primire al centrului, aşteptând să preia scrisorile şi coletele. Unul dintre angajaţii de la serviciul de expediere rapidă scăpase plicul în coşul unde stătuse toată noaptea. Distanţa de la care căzuse nu era mai mare de jumătate de metru, dar fusese suficientă ca să detoneze încărcătura explozivă. Fuseseră răniţi patru oameni, dintre care trei destul de grav. Angajatul care scăpase plicul se afla internat în stare gravă.

Anders Schyman îşi muşca vârful unui deget. Dintr-odată, a auzit ciocănituri în uşă, iar unul dintre detectivi a intrat în birou fără să mai aştepte un răspuns din partea lui.

— Nici noi n-am reuşit să dăm de Thomas Samuelsson, a spus detectivul. L-am căutat la serviciu, dar nu era acolo. Din câte ne-au spus colegii lui, e posibil să se fi dus la o întâlnire cu un politician

local. L-am sunat pe mobil, dar nu răspunde.

— Aţi găsit-o pe Annika? Sau măcar maşina ei? a întrebat Schyman.

Detectivul a dat din cap în semn că nu.

Redactorul-şef s-a întors cu spatele la el şi s-a uitat pe geam, ţintuind cu privirea acoperişul ambasadei. „Dă, Doamne, să nu fi murit!”

•

Dintr-odată, neoanele s-au aprins, pâlpâind şi pocnind uşor, iar întunericul s-a împrăştiat. Lumina puternică a orbit-o pe Annika, iar preţ de câteva clipe n-a văzut nimic în jur. A auzit zgomot de tocuri în tunel şi s-a făcut covrig, închizând ochii. Paşii s-au apropiat, iar în cele din urmă s-au oprit lângă ea.

— Eşti trează? a întrebat-o vocea cuiva care stătea în picioare.

Annika a deschis ochii şi a clipit de câteva ori. A văzut podeaua şi vârful unor cizme de piele.

— Foarte bine. Avem treabă.

Annika a simţit că Beata trage de ea, ridicând-o în capul oaselor; a sprijinit-o cu spatele de zidul de beton, în aşa fel încât stătea cu genunchii ridicaţi şi depărtaţi unul de celălalt – era o poziţie foarte incomodă.

Beata Ekesjö s-a aplecat deasupra ei şi a tras aer în piept.

— Te-ai căcat pe tine? Ce scârbos!

Annika n-a spus nimic. Privea ţintă în peretele din faţă şi scâncea.

— Iar acuma, hai să te aranjăm niţel, a spus Beata. Apoi a apucat-o de subsuori şi a aplecat-o în faţă, apropiindu-i capul de genunchi.

— Data trecută a ieşit foarte bine, a continuat Beata. E bine când te obişnuieşti cu ceva, nu crezi?

Dar Annika nu auzea nimic. Era paralizată de frică, iar mintea pur şi simplu i se blocase. Nici măcar nu simţea mirosul de rahat. Plângea liniştit în timp ce Beata îşi făcea de lucru lângă ea, fredonând o melodie tradiţională. Annika a vrut să spună ceva, dar n-a reuşit.

— Nu încerca să vorbeşti, mai aşteaptă un pic, i-a spus Beata. Funia ţi-a cam zdrobit coardele vocale. Gata, am terminat!

Apoi Beata s-a ridicat în picioare. Într-o mână ţinea o rolă de bandă adezivă, iar în cealaltă, ceva care semăna cu un mănunchi de lumânărele roşii.

— Chestia asta se numeşte Minex. Douăzeci de bare de explozibil. Fiecare dintre ele cântăreşte o sută de grame şi are 22x200 de milimetri. Deci, în total, două kilograme. E o cantitate suficientă – am observat asta în cazul lui Stefan. S-a rupt în două.

Annika a înţeles ce spunea femeia. Şi-a dat seama ce urma să se întâmple, aşa că s-a aplecat şi mai mult în faţă ca să vomite. A vărsat atât de mult, încât a început să tremure. A vomitat chiar şi fiere.

— Ia uite ce-ai făcut pe jos! a spus Beata pe un ton plin de reproş. Ar trebui să te pun să faci curat!

Annika gâfâia, iar din gură i se prelingea salivă amestecată cu fiere. „O să mor…”, şi-a spus ea. „Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă.” De ce venise cu Beata până acolo? În filme nu se întâmplă niciodată aşa.

— Ce dracu' vrei? a întrebat Annika, străduindu-se să articuleze cuvintele.

— Vezi, îţi revine glasul, a spus Beata pe un ton voios. Foarte bine, pentru că vreau să-ţi pun câteva întrebări.

— Du-te dracului! Eşti o ţicnită! Nu stau de vorbă cu tine.

Beata n-a spus nimic, ci s-a aplecat şi i-a pus Annikăi ceva pe spate, chiar sub coaste. Annika a rămas pe gânduri câteva clipe, apoi a tras aer în piept cu putere, simţind umezeala tunelului şi mirosul de explozibil.

— Dinamită? a întrebat ea.

— Mda. Ţi-o leg de spate cu bandă adezivă.

Beata i-a înfăşurat de câteva ori abdomenul cu bandă, iar Annika se gândea că era momentul cel mai nimerit ca să încerce să scape, însă nu ştia ce-ar fi putut face. Avea mâinile legate, iar lanţul care îi imobiliza picioarele era prins de o bară de metal care ieşea din zid.

— Gata, am terminat, a spus Beata, ridicându-se în picioare. E un explozibil foarte uşor de manevrat, dar detonatorul e mai sensibil, aşa că va trebui să umblăm cu grijă. Vezi firul ăsta? Cu ajutorul lui o să detonez încărcătura, îl întind uşor până aici… Şi ia

spune-mi, ce crezi că-i asta? Ei bine, e o baterie de lanternă. Nu e nevoie de mai mult ca să acţionez detonatorul. Uimitor, nu?

Annika s-a uitat la cablul subţire, colorat în galben şi verde, care se întindea până la masa pliantă. Şi-a dat seama că nu ştia absolut nimic despre explozibili, aşa că habar n-avea dacă Beata încerca s-o tragă în piept sau spunea adevărul. Când o omorâse pe Christina, folosise o baterie de maşină. De ce, din moment ce o baterie de lanternă ar fi fost suficientă?

— Îmi pare rău că s-a ajuns până aici, a spus Beata. Dacă ieri după-amiază ai fi fost la birou, am fi putut evita toate astea. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea. Chestiile de genul ăsta trebuie puse la cale în locul cel mai potrivit; în cazul tău, locul cel mai potrivit ar fi fost redacţia ziarului *Kvällspressen.* Însă bomba pe care ţi-am trimis-o a explodat în centrul de sortare a corespondenţei, iar chestia asta nu mi-a plăcut deloc.

Annika se holba la Beata – era nebună de legată.

— Cum adică? A mai avut loc o explozie?

Beata a oftat:

— În fine, nu te-am adus aici numai ca să mă aflu în treabă. Asta e, va trebui s-o facem aici. Acuma o să te las singură o vreme. În locul tău, aş încerca să mă odihnesc. Dar ai grijă să nu te întinzi pe spate şi nu încerca să tragi de lanţul prins în perete. Mişcările bruşte pot declanşa bomba.

— Dar de ce? a întrebat Annika.

Preţ de câteva secunde, Beata s-a uitat la ea cu un aer indiferent.

— Mă întorc peste câteva ore, i-a spus ea.

Apoi a luat-o din loc, însoţită de zgomotul ritmat al tocurilor. După ce a dat colţul, Annika nu i-a mai auzit paşii, apoi tunelul s-a cufundat iarăşi în beznă.

Annika s-a îndepărtat uşor de balta de vomă şi, cu o grijă infinită, s-a întins pe partea stângă. Stătea cu spatele spre zid, învăluită în întuneric şi abia îndrăznea să respire, încă o explozie – oare murise cineva? Bomba o viza pe ea? Oare cum naiba avea să scape cu viaţă din povestea asta?

Beata îi spusese că pe stadion lucrau mulţi oameni – probabil că unii dintre ei se aflau la celălalt capăt al tunelului în care fusese

sechestrată. Dacă striga suficient de tare, poate o auzea cineva.

— Ajutor! a strigat Annika din rărunchi.

Dar coardele vocale încă nu-și reveniseră complet, așa că a mai așteptat un pic, apoi a strigat încă o dată. Și-a dat seama că nu avea s-o audă nimeni.

A pus capul pe saltea și a simțit că o cuprinde spaima. La un moment dat, a auzit un zăngănit ciudat, dar și-a dat seama imediat că era zgomotul lanțului cu care îi fuseseră legate picioarele; dacă Beata ar fi lăsat lumina aprinsă, ar fi putut încerca să și-l scoată.

— Ajutor! a strigat ea, dar tot fără niciun rezultat.

„Nu intra în panică! Nu intra în panică!”, își repeta ea.

— Ajutor!!!

Respirația i se accelerase. „Nu respira prea repede, ca să nu începi să tremuri. Ușor, calmează-te. Ține-ți respirația. Unu, doi, trei, respiră! Ține-ți respirația. Unu, doi, trei, respiră! Unu, doi, trei, patru, gata! Te simți mai bine. Ia-o ușor. Totul o să fie bine. Poți să găsești o soluție...”

Dintr-odată, primele note din versiunea digitalizată a Simfoniei nr. 40 de Mozart au răsunat în beznă. Annika a fost atât de surprinsă, încât respirația i s-a liniștit imediat. Telefonul mobil! Avea semnal! Binecuvântat fie mobilul! S-a ridicat ușor pe vine. Sunetul se auzea înfundat și venea din dreapta ei. Nu mai știa pe nimeni care să aibă o asemenea sonerie: pasajul din simfonia lui Mozart continua nestingherit pe telefonul Nokia 3110. Cu mișcări foarte lente, s-a apropiat de locul de unde venea muzica, în timp ce pasajul cu pricina se repeta. Știa că nu avea mult timp la dispoziție, pentru că, în scurtă vreme, avea să răspundă căsuța vocală. Apoi și-a dat seama că nu putea ajunge la geantă, pentru că lanțul era prea scurt.

În cele din urmă, telefonul s-a oprit. Annika gâfâia în beznă. A rămas în genunchi, gândindu-se preț de câteva clipe la ce-ar fi putut face. Apoi s-a întors încet pe saltea – era mai cald și mai moale acolo.

„Totul o să fie bine, și-a spus ea. Câtă vreme Beata e plecată, nu-i nicio problemă. Nu-i tocmai confortabil, dar, dacă umblu cu grijă, n-o să pățesc nimic. O să fie bine.”

S-a întins pe saltea și a început să cânte, ca pe o incantație, hitul de demult al Gloriei Gaynor: *First I was afraid, I was*

petrified...[29]

Apoi a izbucnit într-un plâns liniştit.

•

Când i-a sunat mobilul, Thomas se îndepărta de gară cu paşi mari. A băgat mâna în buzunar şi a reuşit să răspundă înainte ca apelul să fie preluat de căsuţa vocală.

— V-am anunţat că azi închidem la ora cinci, i-a spus unul dintre angajaţii creşei. Cam în cât timp ajungeţi?

Traficul de pe Vasagatan era atât de intens, încât Thomas abia reuşea să se concentreze asupra a ceea ce i se spunea. S-a oprit în uşa unui magazin şi i-a cerut angajatului să-i spună ce se întâmplase.

— Veniţi să vă luaţi copiii sau nu?

Furia l-a izbit pe Thomas în plex. Annika, fir-ar să fie! De dimineaţă o lăsase să doarmă până mai târziu, îi dusese pe Ellen şi Kalle la creşă, şi acum se întorcea acasă la timp – în ciuda problemelor apărute din pricina tapajului făcut de presă pe marginea proiectului de lege –, iar ea nu era în stare să-i ia de la creşă şi să-i ducă acasă.

— Îmi pare foarte rău. Ajung acolo cam în cinci minute, a spus Thomas, apoi a închis.

Era foarte furios. A pornit spre Kungsbron[30], iar când a ajuns lângă Burger King, a cotit brusc, fiind la un pas să răstoarne un cărucior plin cu cadouri de Crăciun. A trecut în grabă pe lângă teatrul Oscar şi când a ajuns în dreptul clubului de jazz Fashing, a trebuit s-o ia pe carosabil, ca să ocolească un grup de oameni strânşi pe trotuar.

Iată cum era răsplătit pentru că fusese înţelegător cu ea şi încercase să împartă pe din două treburile casnice. Ellen şi Kalle rămăseseră uitaţi într-o creşă chiar cu o zi înainte de ajunul Crăciunului pentru că soţia lui, care ar fi trebuit să-i ducă acasă, punea serviciul mai presus de familie.

Discutaseră chestia asta de nenumărate ori. Deşi zgomotul oraşului era infernal, Thomas îşi amintea limpede vocea Annikăi în timp ce-i oferea tot felul de explicaţii.

---

[29] În engleză, în original: „La început mi-a fost frică, am rămas împietrită...”

[30] Kungsbron: pod din centrul Stockholmului.

— Pentru mine, serviciul e foarte important, îi spunea ea de obicei.

— Mai important decât copiii? urlase el odată.

Annika se făcuse palidă:

— Bineînţeles că nu!

Dar lui Thomas îi venea greu s-o creadă. Se certaseră rău pe tema asta de câteva ori, mai ales atunci când părinţii lui îi invitaseră să petreacă noaptea de Sânziene la casa lor de la ţară. Cu puţin timp înainte de plecare, avusese loc o crimă undeva în provincie şi bineînţeles că Annika renunţase la planurile pe care şi le făcuseră şi se dusese acolo.

— Nu fac chestia asta numai pentru că-mi place, îi explicase ea. Într-adevăr, îmi place să merg acolo, dar în plus, o să primesc o săptămână de concediu dacă mă ocup de cazul ăsta.

— Nu te gândeşti niciodată la copii! a izbucnit el.

Annika a adoptat un ton glacial:

— Eşti foarte nedrept. Dacă muncesc zilele astea, o să fac rost de o săptămână de concediu, ceea ce înseamnă c-o să am mai mult timp să stau cu ei. Copiii n-or să-mi simtă lipsa pe insulă: o să fie o mulţime de lume acolo. O să fii tu cu ei. Şi bunicii, şi toţi verişorii…

— Eşti al naibii de egoistă! i-a spus el.

Annika i-a răspuns pe un ton foarte calm:

— Nu, tu eşti egoist. Vrei să vin cu tine ca să le dovedeşti părinţilor tăi că ai o familie extraordinară şi că soţia ta nu-şi petrece tot timpul la serviciu. Ştiu că aşa gândeşte mama ta. Şi crede că Ellen şi Kalle stau prea mult la creşă. Nu mă contrazice. Am auzit-o cu urechile mele.

— Pentru tine, serviciul e întotdeauna mai important decât familia, i-a spus el, vrând s-o rănească.

Annika l-a privit cu un aer scârbit, apoi i-a zis:

— Cine a stat acasă cu ei timp de doi ani? Cine stă cu ei când se îmbolnăvesc? Cine îi duce la creşă zi de zi şi cine îi aduce acasă aproape de fiecare dată?

Apoi a făcut un pas către el:

— Da, Thomas, ai perfectă dreptate! De data asta, o să pun serviciul mai presus de familie, iar tu o să trebuiască să-mi accepţi decizia.

Apoi i-a întors spatele şi a plecat din casă fără să-şi ia măcar o periuţă de dinţi.

Bineînţeles că weekendul de Sânziene fusese cât se poate de anost. Dar numai pentru el, nu şi pentru copii. Annika nu se înşelase: Ellen şi Kalle nu îi simţiseră lipsa nici măcar o clipă. Şi fuseseră foarte bucuroşi când se întorseseră acasă şi o găsiseră pe mămica aşteptându-i cu cozonăcei proaspeţi şi cadouri. Privind în urmă, Thomas îşi dădea seama că Annika avusese dreptate. Nu-şi punea serviciul mai presus de familie decât uneori, la fel cum făcea şi el, de altfel. Dar asta nu-l ajuta să fie mai puţin furios. Iar în ultimele două luni, ziarul devenise extrem de important. Pentru Annika nu era bine să fie şefă: colegii o hărţuiau întruna, iar ea încă nu era pregătită să le ţină piept.

Observase încă un lucru îngrijorător: Annika nu mânca suficient. Odată, când se ocupase de un caz de crimă, fusese plecată opt zile, iar când se întorsese, avea cu patru kilograme mai puţin. Reuşise să le pună la loc abia după cinci luni. Doctorul o avertizase că, dacă rămâne subponderală, se expune la anumite riscuri. Dar Annika reţinuse doar că era slabă, aşa că îşi sunase toate prietenele să le spună că avea o siluetă de invidiat. Cu toate astea, Annika ţinea regim din când în când.

Thomas a cotit pe Fleminggatan, apoi a coborât treptele de lângă restaurantul Klara Sjö, continuându-şi drumul de-a lungul canalului. A ieşit în spatele creşei, iar când a urcat a găsit copiii în hol: erau îmbrăcaţi şi abia aşteptau să plece. Amândoi aveau ochii duşi în fundul capului, iar Ellen îşi ţinea în braţe ursuleţul albastru.

— Azi trebuia să ne ia mami, a spus Kalle pe un ton nemulţumit. Unde e mami?

Angajatul care rămăsese cu Ellen şi Kalle era foarte nervos:

— Nu există nicio compensaţie pentru sfertul ăsta de oră.

— Îmi pare foarte rău, a spus Thomas, dându-şi seama că gâfâia. Nu ştiu unde a dispărut Annika.

A luat copiii şi a plecat repede, iar când au ajuns în stradă, au alergat puţin ca să prindă autobuzul 40 de lângă restaurantul Pousette å Vis.

— N-ar trebui să alergaţi după autobuz, i-a spus şoferul pe un ton iritat. Cum o să-i convingem pe copii să nu mai facă asta, din

moment ce părinţii lor nu respectă regula?

Thomas mai avea un pic şi îi dădea un pumn în gură. I-a arătat abonamentul, apoi i-a împins uşor pe copii spre partea din spate a autobuzului. Ellen a căzut şi a început să plângă. Thomas simţea că-şi pierde minţile. N-au găsit locuri, aşa că au fost nevoiţi să stea în picioare, înghesuindu-se alături de lumea ieşită la cumpărături, cărucioare şi câini. Iar când au ajuns în staţia unde trebuiau să coboare, abia au reuşit să iasă din autobuz. Oftând din rărunchi, Thomas a deschis uşa de la intrarea în bloc, iar în timp ce-şi scutura zăpada de pe ghete, a auzit că-l strigă cineva. A ridicat capul cu un aer surprins şi a văzut doi poliţişti în uniformă apropiindu-se de el.

— Domnul Thomas Samuelsson? Ne pare rău, dar va trebui ca atât dumneavoastră, cât şi copiii să veniţi cu noi.

Thomas a făcut ochii mari.

— Am încercat să dăm de dumneavoastră toată după-amiaza. N-aţi primit niciun mesaj din partea noastră? Sau din partea ziarului?

— Unde mergem, tati? a întrebat Kalle, luându-l de mână.

Dintr-odată, Thomas şi-a dat seama că se întâmplase ceva grav. Annika! Dumnezeule mare!

— Annika... A păţit ceva?

— Nu ştim unde se află soţia dumneavoastră. A dispărut azi-dimineaţă. Poliţiştii care se ocupă de acest caz or să vă dea mai multe detalii. Am vrea să veniţi cu noi...

— Dar de ce?

— Pentru că e posibil ca în apartamentul dumneavoastră să fi fost amplasată o bombă.

Thomas şi-a luat imediat copiii în braţe, ţinându-l pe fiecare cu câte o mână:

— Haideţi să plecăm de aici, le-a spus el în şoaptă.

•

Şedinţa de la şase din ziua aceea a fost cea mai tensionată din ultimii ani. Anders Schyman simţea că panica plutea în aer. Instinctul îi spunea că n-ar fi trebuit să se ocupe de ediţia de a doua zi, ci s-o caute pe Annika, să-i sprijine familia, să dea o mână de ajutor la prinderea făptaşului.

— Mâine o să vindem o căruţă de exemplare! a spus Ingvar

Johansson când a intrat în birou.

Nu o spusese pe un ton încântat sau triumfător. Era mai degrabă o constatare. Dar Anders Schyman s-a înfuriat:

— Cum îţi permiţi! a ţipat redactorul-şef, înhăţându-l pe Ingvar Johansson atât de straşnic, încât redactorul de ştiri a scăpat paharul de cafea, pătându-şi pantalonii.

Johansson era atât de şocat, încât nici măcar n-a simţit că s-a ars. Era prima oară când îl vedea pe Anders Schyman atât de furios. Redactorul-şef i-a răsuflat în faţă de câteva ori lui Johansson, dar, în cele din urmă, şi-a revenit.

— Îmi pare rău, a spus el, dându-i drumul, apoi s-a întors cu spatele. Nu-s deloc în apele mele. Îmi pare foarte rău.

Ca de obicei, Jansson a venit în birou ultimul, dar fără să facă obişnuitele sale observaţii amuzante. Redactorul de noapte era palid şi abătut. Ştia foarte bine că avea să fie cea mai dificilă ediţie din cariera sa.

— Gata, putem începe, a spus Schyman, uitându-se la cei din jurul mesei: Pele, Jansson şi Ingvar Johansson.

Angajaţii de la departamentul sportiv şi de la cel de ştiri mondene plecaseră acasă.

— Cum tratăm cazul ăsta? a întrebat el.

A urmat o tăcere încordată. Toţi aveau capul plecat. Scaunul pe care de obicei stătea Annika părea să devină din ce în ce mai mare, umplând întreg biroul. Anders Schyman a întors capul spre fereastră: deja se întunecase.

Cel care a rupt tăcerea a fost Ingvar Johansson.

— Deocamdată, avem extrem de puţine informaţii, a spus el calm, cu un aer preocupat. Va trebui să luăm mai multe decizii editoriale...

Nesigur pe sine, s-a apucat să-şi răsfoiască hârtiile. Părea o situaţie absurdă şi, în acelaşi timp, ireală. Rareori se întâmpla ca oamenii din biroul acela să fie afectaţi personal de problemele de care se ocupau. Ei bine, acum trebuiau să discute despre unul dintre ei. Iar Ingvar Johansson tocmai fusese înhăţat de guler de către Schyman. Pe măsură ce redactorul de ştiri trecea în revistă subiectele pentru a doua zi, precizând ce anume aflase despre fiecare în parte, toţi cei din birou au simţit că acea procedură de

rutină le dădea putere. Trebuiau să meargă înainte şi cel mai bun lucru pe care îl puteau face era să-şi continue munca aşa cum puteau.

„Deci aşa te simţi când eşti colegul unei victime, s-a gândit Anders Schyman, privind pe geam. Ar trebui să-mi întipăresc bine în minte sentimentul ăsta."

— Mai întâi, avem explozia de la centrul de sortare, a spus Ingvar Johansson. Trebuie să pregătim un material despre victime. Angajatul care a fost rănit cel mai grav a murit în urmă cu o oră. Ceilalţi se află în afara oricărui pericol. Autorităţile vor da publicităţii numele lor în seara asta şi sper să putem face rost de fotografiile lor. Apoi trebuie să ne ocupăm de pagubele produse de explozie...

— Să lăsaţi în pace familiile victimelor, l-a întrerupt Schyman.

— Poftim? a spus Ingvar Johansson.

— Să lăsaţi în pace familiile celor răniţi.

— Dar nici n-am aflat cum îi cheamă, a spus redactorul de ştiri.

Schyman s-a întors cu faţa spre el, apoi şi-a trecut mâna prin păr, lăsându-l zbârlit.

— Bine, a spus el cu glas scăzut. Scuze! Continuă.

Johansson a tras adânc aer în piept, şi-a strâns toate forţele şi a continuat:

— Am reuşit să ajungem în biroul unde a avut loc explozia. Nu ştiu cum a reuşit, dar Henriksson a ajuns acolo şi a făcut mai multe poze. În mod normal, n-au acces acolo nici ceilalţi angajaţi ai centrului de sortare: biroul ăla e plin cu scrisori şi colete recomandate. În fine, ideea e că avem fotografii de la locul exploziei.

— Am putea scrie şi despre responsabilitatea poştei în astfel de cazuri, a intervenit Schyman, plimbându-se încet prin cameră. Cât de amănunţit trebuie să fie cercetate scrisorile şi coletele? E vorba despre compromisul între secretul corespondenţei şi siguranţa angajaţilor. Va trebui să discutăm cu directorul poştei, cu sindicatul şi cu cei de la ministerul de resort.

Redactorul-şef s-a oprit şi s-a apropiat de fereastră. Afară era beznă. S-a străduit să ignore vâjâitul sistemului de ventilaţie, ca să recunoască zgomotul traficului, dar n-a reuşit. Ingvar Johansson şi Jansson îşi luau notiţe. După câteva clipe, Schyman şi-a reluat

plimbarea prin birou.

— Trebuie să scriem şi despre efectul acestei explozii asupra ziarului nostru, a continuat el, pentru că bomba o viza pe şefa de la Investigaţii. O să pregătim un material care să prezinte întreg cursul evenimentelor, începând de la prânz, când Tore Brand a plecat la centru ca să ridice corespondenţa, până la încercările poliţiei de a afla cine a trimis scrisoarea în care se afla bomba.

— Annika a dispărut, a spus Ingvar Johansson cu glas scăzut. E un fapt pe care nu-l putem ignora. Va trebui să scriem despre asta, nu?

Anders Schyman s-a întors cu faţa spre el. Ingvar Johansson părea să ezite.

— Mă întreb dacă e bine să scriem că plicul în cauză viza pe cineva din redacţia noastră, a spus redactorul de ştiri. Nu cumva să ne trezim şi cu alte bombe trimise prin poştă. În plus, unora le-ar putea veni ideea să ne răpească reporterii sau să ne trimită ameninţări cu bombă...

— Nu cred că aşa trebuie pusă problema, i-a răspuns Schyman. Dacă gândim în felul ăsta, atunci n-o să mai publicăm nimic despre nimeni. Trebuie să scriem despre tot ce s-a întâmplat, inclusiv despre faptul că bomba de la centrul de sortare o viza pe şefa de la Investigaţii. Dar trebuie să stau de vorbă cu Thomas, soţul Annikăi, ca să aflu ce putem scrie despre viaţa ei personală.

— A fost înştiinţat? a întrebat Jansson.

Anders Schyman a încuviinţat din cap:

— Poliţia a reuşit să dea de el pe la cinci şi jumătate. A fost plecat la Falun[31] toată ziua şi a avut mobilul închis. Nu ştie ce planuri avea Annika pe ziua de azi.

— Deci o să scriem un articol despre dispariţia Annikăi, a spus Jansson.

Redactorul-şef a încuviinţat din cap şi s-a întors iarăşi spre fereastră.

— O să scriem despre activitatea ei, dar trebuie să avem grijă să nu dăm detalii despre viaţa ei personală, a spus Johansson. Apoi o să pregătim un material în care să prezentăm ipoteza poliţiei cu

---

[31] Falun: localitate aflată la nord de Stockholm.

privire la motivele pentru care Annika era... vizată.

— Aşadar, până în momentul ăsta, nu se ştie nimic? a întrebat Pelle.

Johansson a dat din cap în semn că nu:

— Nu există nicio legătură între ea şi victimele primelor două atentate. Nu s-au întâlnit niciodată. Ipoteza poliţiei e că, în urma investigaţiilor ei, Annika a descoperit ceva foarte important. S-a ocupat de povestea asta cu bombele încă de la început. Cam aici trebuie căutat motivul... Pur şi simplu ştia prea multe.

A urmat o tăcere în care nu se auzeau decât respiraţiile celor patru bărbaţi din birou.

— Nu neapărat, a spus Schyman în cele din urmă. Avem de-a face cu o ţicnită, o persoană iraţională. Poate că a trimis bomba din motive pe care numai ea le poate înţelege.

Cei trei redactori de la masă au ridicat capul deodată, iar Schyman a oftat.

— Da, a continuat el, poliţia crede că e vorba de o femeie. După părerea mea, ar trebui să scriem despre chestia asta. Azi-dimineaţă, Annika mi-a spus că poliţia a identificat-o deja, dar că n-a reuşit să afle de la sursa ei cine e persoana în cauză. Eu zic să scriem că poliţia a stabilit un suspect – o femeie –, dar că, deocamdată, nu a reuşit să dea de ea.

Anders Schyman s-a aşezat la masă, sprijinindu-şi faţa în palme.

— Ce naiba facem dacă ţicnită asta a pus mâna pe Annika? Dacă o omoară?

Nimeni n-a scos o vorbă. De undeva, din redacţie, s-a auzit genericul unui buletin de ştiri. Vocea crainicului ajungea până în biroul lui Schyman prin pereţii de rigips.

— Ar fi bine să pregătim un material despre atentatele de până acum, a intervenit Jansson. Trebuie să stăm de vorbă cu poliţia ca să aflăm cum au ajuns la concluzia că în spatele atentatelor se află o femeie. Sigur au aflat detalii pe care ar trebui să...

Dar s-a oprit. Dintr-odată, nu mai era deloc limpede ce anume avea relevanţă şi ce nu. Imaginea de ansamblu se modificase, reperele de până atunci păreau a nu mai fi valabile. Sistemul de referinţă după care îşi ghidaseră investigaţiile până atunci nu mai

era valabil, iar perspectiva trebuia schimbată.

— Pe cât ne stă în putinţă, va trebui să tratăm subiectul ăsta ca pe toate celelalte, a spus Anders Schyman. Procedaţi ca de obicei. O să rămân aici în noaptea asta. De ce fotografii dispunem?

— Nu avem multe cu Annika, a răspuns Pelle. Dar avem una de vara trecută, când am făcut fotografii pentru albumul angajaţilor. Cred că e destul de bună.

— Nu avem niciuna cu ea pe teren?

Jansson a pocnit din degete:

— Avem una cu ea în Panmunjom, în zona demilitarizată dintre Coreea de Nord şi Coreea de Sud; apare alături de preşedintele Statelor Unite. S-a dus acolo cu o bursă şi a reuşit să obţină un loc în delegaţia de presă. Era înainte de începerea negocierilor cvadripartite care au avut loc la Washington toamna trecută. La un moment dat, s-a întâmplat să fie lângă limuzina preşedintelui chiar când acesta a coborât, iar un reporter de la Associated Press le-a făcut o fotografie: stau în picioare unul lângă altul...

— O folosim pe asta, a spus Schyman.

— Deja am strâns laolaltă câteva fotografii cu stadionul olimpic, Sätra Hall, Christina Furhage şi Stefan Bjurling, a adăugat Pelle.

— Foarte bine, a spus redactorul-şef. Ce punem pe prima pagină?

Toată lumea aştepta în tăcere, lăsându-l pe Schyman să facă propunerea.

— O să punem o fotografie cu Annika, a spus el. De preferinţă, una în care e veselă. Ea e ştirea zilei. Bomba o viza pe ea, iar acum a dispărut – deocamdată, e tot ce ştim. Cred că ar trebui să tratăm subiectele în mod logic şi cronologic: pe paginile şase şi şapte, explozia de la centrul de sortare din cartierul Klara, pe paginile opt şi nouă, cele patru victime, pe zece şi unşpe, dispariţia reporterei noastre, pe doişpe şi treişpe, atentatorul e o femeie, iar poliţia încearcă s-o găsească, pe paişpe şi cinşpe, o recapitulare a atentatelor şi un material despre secretul corespondenţei versus integritatea angajaţilor de la poştă, iar pe paginile de mijloc, articolul despre activitatea Annikăi şi poza cu ea din zona demilitarizată...

Apoi a tăcut şi s-a ridicat iarăşi în picioare, dezgustat de vorbele prin care îşi exprimase deciziile editoriale. S-a apropiat de fereastră şi s-a uitat la clădirea întunecată a ambasadei. Cel mai bine ar fi fost să nu turuie despre toate astea, să nu tipărească ediţia pentru a doua zi şi să nu mai publice nimic despre atentate. Se simţea ca un monstru.

Ceilalţi trei redactori au întocmit repede sumarul celorlalte pagini, apoi au ieşit din birou fără să scoată o vorbă.

•

Annika tremura. Era frig. Din câte îşi putea da seama, în tunel nu erau mai mult de patru-cinci grade. Din fericire, în dimineaţa aceea îşi luase o pereche de colanţi groşi, pentru că avea de gând să meargă acasă pe jos. Măcar nu avea să moară de frig. Dar i se udaseră şosetele de la atât mers prin zăpadă şi avea picioarele foarte reci. A început să-şi mişte degetele de la picioare ca să şi le încălzească un pic. Avea mare grijă să nu-şi mişte picioarele prea brusc, de teamă ca nu cumva să detoneze bomba prinsă de spate. La intervale regulate, îşi schimba poziţia, ca să nu înţepenească: dacă stătea pe-o parte, îşi prindea unul dintre braţe sub trunchi, dacă se întindea pe burtă, o durea gâtul, iar dacă se ghemuia sau se aşeza în genunchi, îi amorţeau picioarele. Striga după ajutor din când în când, iar, pe măsură ce trecea timpul, mintea îi devenea din ce în ce mai limpede.

Încă era în viaţă. Spaima i s-a domolit, iar raţiunea a preluat controlul. Se gândea la un mijloc de a scăpa. Nu era realist să creadă că ar fi putut să-şi desfacă legăturile şi să fugă de acolo. De asemenea, îi era limpede că nu putea atrage atenţia muncitorilor de pe stadion; probabil că Beata o minţise când îi spusese că deja începuseră lucrările de reparaţii. Ce rost ar fi avut să se apuce de lucru cu o zi înainte de ajunul Crăciunului? În plus, Annika nu văzuse în preajma stadionului nicio maşină şi niciun muncitor. Dacă lucrările chiar ar fi fost demarate, ar fi trebuit să vadă tot felul de utilaje. Şi, oricum, toată lumea ar fi plecat acasă de mult: probabil că era seară. Sau poate se înnoptase de-a binelea. Ceea ce însemna că deja începuseră s-o caute. Când şi-a dat seama că Ellen şi Kalle probabil încă erau la creşă, a izbucnit iarăşi în plâns. Ştia foarte bine cât de tare se enervau angajaţii în astfel de cazuri; Thomas o păţise

cu un an în urmă. Iar acum, copiii stăteau acolo, așteptând să meargă acasă și să împodobească bradul, iar ea nu mai venea. Poate că nu avea să-i mai vadă niciodată. Poate că aveau să crească fără ea. Ellen nici nu și-ar mai fi amintit de ea, iar Kalle și-ar fi amintit-o vag pe mama lui, mai ales dacă s-ar fi uitat pe pozele făcute la cabană cu o vară înainte. A început să plângă cu sughițuri. Era atât de nedrept!

După o vreme, lacrimile s-au oprit; nu mai avea energie ca să plângă. Trebuia să nu se gândească la moarte, altminteri viața ei s-ar fi putut sfârși în tunelul acela – ar fi fost ca și cum și-ar fi invocat propria moarte. Avea să scape! A doua zi, la ora trei după-amiază, avea să fie acasă, uitându-se la televizor la programul de Crăciun pregătit de studiourile Disney. Încă nu ajunsese la capătul zilelor sale. Beata sigur avea de gând să facă ceva cu ea, altminteri ar fi omorât-o deja, nu încăpea niciun dubiu, în plus, colegii și Thomas sigur anunțaseră că dispăruse, iar poliția începuse să-i caute mașina. Dar și-a adus aminte că o parcase regulamentar alături de multe altele, la aproape un kilometru de stadion, așa că nu era ușor de găsit. Și cine s-ar fi gândit să vină în pasajul de sub stadion? Probabil că nu trecuse nimeni pe acolo mai înainte, altminteri ar fi găsit și tunelul în care se afla acum. Cum de nu-l descoperise poliția? Poate că ușa care dădea spre stadion era bine ascunsă.

Mobilul Annikăi suna la intervale regulate. Căutase un băț sau ceva asemănător ca să poată trage geanta mai aproape, dar nu găsise nimic. Nu se putea mișca decât pe o rază de vreo trei metri și, judecând după sunet, telefonul se afla la cel puțin zece metri de ea. Oricum, apelurile repetate îi dădeau de înțeles că încercau s-o găsească.

Nu-și putea da seama cât era ceasul și de câtă vreme stătea în tunel. Când intrase în el, era unu și jumătate, dar habar n-avea cât timp fusese inconștientă. Nu putea aprecia nici cât timp fusese cuprinsă de panică, dar trecuseră cel puțin cinci ore de când își recăpătase stăpânirea de sine, ceea ce însemna că trebuia să fie cel puțin șase și jumătate, dar putea fi și mult mai târziu: opt și jumătate sau chiar nouă. Îi era și foame, și sete. Unde mai pui că iarăși făcuse pe ea – în fine, nu era o mare problemă. Dar excrementele deveneau din ce în ce mai tari și îi provocau mâncărimi. Probabil că așa se simțeau și bebelușii în scutece. Atâta doar că părinții aveau tot

timpul grijă să-i schimbe...

Dintr-odată, i-a trecut prin minte un alt gând: dacă Beata nu se mai întorcea? Nimănui nu avea să-i dea prin cap să coboare sub stadion de Crăciun. Un om putea supravieţui fără apă doar vreo două zile, aşa că, a doua zi de Crăciun, pe 26 decembrie, totul avea să se sfârşească pentru ea. Annika a izbucnit iarăşi în plâns. Era plânsul liniştit al unui om epuizat. Beata sigur avea să se întoarcă: nu degeaba o ţinea legată în tunel.

Şi-a schimbat iarăşi poziţia. Făcea eforturi ca să gândească limpede. O întâlnise pe Beata Ekesjö cu două zile în urmă. Trebuia să înceapă cu ce ştia despre femeia aceea. În timpul conversaţiei pe care o avusese cu ea la Sätra Hall, Beata păruse foarte afectată. Era profund îndurerată – chiar dacă Annika nu ştia de ce anume – şi voia să stea de vorbă despre suferinţa ei. Annika s-ar fi putut folosi de asta. Dar problema era: cum anume? Habar n-avea cum trebuia să te comporţi atunci când erai sechestrat de un ţicnit. Auzise odată că existau cursuri care te învăţau cum să procedezi în asemenea situaţii. Nu cumva citise un astfel de curs? Sau auzise despre el la televizor? Da, la televizor!

Într-un episod din serialul *Cagney şi Lacey*[32], una dintre poliţiste era răpită de un nebun. Cagney – sau poate Lacey – luase parte la un curs unde aflase cum trebuia să se comporte cu un răpitor, aşa că îi povestise ţicnitului totul despre soţul şi copiii săi, despre ea şi visele ei – altfel spus, a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-l înduioşeze pe răpitor. Aşadar, dacă stăteai de vorbă cu răpitorul şi erai prietenos cu el, îi venea mai greu să te omoare.

Annika şi-a schimbat iarăşi poziţia: s-a aşezat în genunchi.

Acest mod de a proceda ar fi putut da rezultate cu un om normal, dar Beata era nebună. Deja aruncase în aer câţiva oameni. Povestea cu soţul şi copiii o putea lăsa rece pe Beata, pentru că, până atunci, nu dăduse dovadă de multă compasiune faţă de copiii şi familiile victimelor sale. Trebuia să apeleze la alt mijloc, folosindu-se totodată de lecţia învăţată de la Cagney: să stabileşti o formă de comunicare cu răpitorul tău.

---

[32] *Cagney şi Lacey:* serial american în care personajele principale sunt două poliţiste.

Ce spusese Beata? Că Annika îi interpretase greşit starea de spirit? Oare de-aia o răpise? Deci, trebuia să fie mai atentă la stările răpitoarei. Avea să asculte cu atenţie ce-i spunea Beata şi să fie cât mai înţelegătoare cu putinţă.

Asta trebuia să facă. Avea să stea de vorbă cu Beata, prefăcându-se că o înţelege şi că e de acord cu ea. Nu trebuia s-o contrazică deloc, ci doar să-i cânte în strună. Cel puţin avea un plan.

S-a întins pe partea dreaptă, cu faţa la peretele de beton. Voia să se odihnească puţin. Nu-i era teamă de întuneric. Bezna în care era cufundată nu i se părea deloc ameninţătoare. În scurtă vreme, a simţit în tot trupul binecunoscuta moleşeală dinaintea somnului, apoi a adormit.

MOARTEA

Şcoala în care am învăţat era o clădire de lemn cu două etaje. Pe măsură ce creşteau, elevii erau mutaţi în clase aflate mai sus. În primăvara fiecărui an, toată şcoala participa la o simulare de incendiu. Pe atunci, şcolile vechi erau uscate ca iasca şi se puteau transforma în cenuşă în doar câteva minute, aşa că nu era tolerată nicio neglijenţă şi toată lumea trebuia să ia parte la simulare.

Aveam în clasă un băiat care suferea de epilepsie. Nu mai ţin minte cum îl chema. Din nu se ştie ce motiv, nu putea să-şi ridice mâinile deasupra capului. Cu toate astea, a luat parte la simularea care a avut loc în anul de după terminarea războiului. Îmi amintesc foarte bine ziua aceea. Cerul era limpede, lumina soarelui, palidă şi rece, iar vântul bătea în rafale. Întotdeauna am urât înălţimile, iar când am ieşit pe scara de incendiu, am simţit că picioarele îmi paralizează de frică. M-am uitat înspre râu şi am avut impresia că lumea o să se întoarcă cu susul în jos, aşa că m-am agăţat cu putere de balustradă. Cu mişcări extrem de lente, am reuşit să mă întorc cu faţa la peretele din lemn roşiatic al şcolii. Mă agăţăm cu disperare de fiecare bară a scării. Când, în cele din urmă, am ajuns jos, îmi tremurau picioarele şi am simţit că nu mai aveam niciun pic de vlagă. Am rămas pe loc preţ de câteva clipe, încercând să-mi revin, în timp ce colegii mei deja porniseră spre clasă. Când am ridicat privirea din pământ, am văzut că băiatul epileptic era pe scară şi cobora încetişor. Când a ajuns la ultimul palier, a spus: „Nu mai pot să cobor!" S-a întins pe platformă, s-a întors cu faţa la perete şi a murit chiar sub ochii

noştri.

Apoi a venit salvarea şi l-a luat. Era prima oară când vedeam o salvare. Când au urcat targa în maşină, eram chiar lângă uşile din spate. Băiatul arăta ca de obicei, atâta doar că era un pic mai palid, avea buzele vinete şi ochii închişi. Când au pus targa la locul ei în maşina aceea care mie mi se părea enormă, braţele i s-au legănat uşor, iar o adiere i-a ciufulit buclele blonde înainte ca uşile să se închidă.

Îmi aduc foarte bine aminte că, spre surprinderea mea, nu mi s-a făcut frică. Văzusem murind un băiat de-o seamă cu mine, dar moartea lui nu mă afectase. Trupul lui nu era nici respingător, nici tragic, ci, pur şi simplu, nemişcat.

După aceea, m-am întrebat deseori ce anume face ca un om să fie viu. Mintea noastră nu este alcătuită decât din neurotransmiţători şi impulsuri electrice. Faptul că încă mă gândesc la acel băiat face ca el să continue să existe. Este prezent în această dimensiune pe care o numim „realitate” nu mulţumită neurotransmiţătorilor lui, ci alor mei.

Întrebarea e dacă există mijloace prin care poţi face unui om un rău mai mare decât să-l omori. Uneori, mă gândesc că şi eu am distrus anumiţi oameni, la fel cum a făcut învăţătorul care l-a forţat pe băiatul epileptic să coboare pe scară.

Iar în acest caz, întrebarea cea mai importantă e dacă am sau nu nevoie de izbăvire, şi dacă da, din partea cui?

Vineri, 24 decembrie

Thomas stătea la fereastră şi privea dincolo de canal. Era o seară rece şi limpede. Apa îngheţase şi semăna cu o oglindă neagră. Faţada cafenie a Palatului Regal era puternic luminată şi, pe fundalul cerului de iarnă, părea un decor de teatru. Taxiurile traversau podul, îndreptându-se către restaurantul din apropiere şi barul Gamla Stans Bryggeri. Se putea vedea chiar şi Café Opera.

Thomas se afla în Grand Hotel, la etajul cinci, în sufrageria unui apartament aflat pe colţ. Era un apartament cu hol, sufragerie, dormitor şi o baie uriaşă. Fusese adus acolo de poliţie, care considera că hotelul acela era numai bun pentru a adăposti persoanele supuse ameninţărilor. La Grand Hotel trăgeau deseori membrii familiilor regale şi şefii de stat veniţi în vizită. Personalul hotelului era obişnuit să facă faţă situaţiilor dificile. Bineînţeles că

Thomas nu fusese trecut în registrul de la recepţie cu numele său adevărat. În apartamentul alăturat, se aflau doi bodyguarzi.

În urmă cu o oră, poliţia îl informase că nu fusese găsită nicio bombă în apartamentul de pe Hantverkargatan, dar cel mai bine era să nu se întoarcă acasă înainte ca atentatorul să fie arestat. Anders Schyman hotărâse ca, dacă era nevoie, Thomas şi cei doi copii să petreacă zilele de Crăciun la hotel pe cheltuiala ziarului. Thomas s-a întors cu spatele la fereastră, plimbându-şi privirea prin camera cufundată în semiîntuneric. Şi-ar fi dorit ca Annika să fi fost alături de el, ca să se poată bucura împreună de acel apartament luxos. Mobilele lucioase păreau să fie extrem de scumpe, iar covorul verde era gros cât o saltea. S-a ridicat în picioare şi s-a dus în dormitor, unde copiii dormeau adânc, respirând uşor, obosiţi de peripeţiile acelei minivacanţe. După ce se bălăciseră în baia minunată a hotelului, umplând podeaua de apă, Thomas nici măcar nu se sinchisise să dea cu mopul. Apoi comandase la recepţie chiftele cu piure, iar lui Kalle i se păruse că piureul era scârbos, pentru că era obişnuit cu piureul din fulgi pe care îl făcea Annika. Lui Thomas nu-i plăcea când Annika făcea cârnaţi cu piure – odată îi spusese că era mâncare pentru porci. Gândindu-se la cearta prostească de atunci, a început să plângă, ceea ce i se întâmpla rareori.

Poliţia încă nu reuşise să dea de urma Annikăi. Parcă ar fi dispărut de pe faţa pământului. Dispăruse şi maşina cu care plecase de la redacţie. Suspecta nu mai dăduse pe acasă de când intrase în vizorul poliţiei, adică de marţi seara. Femeia era dată în urmărire generală, dar numele ei încă nu apăruse în presă; se ştia doar că fusese şefă de proiect la stadionul olimpic din docul Hammarby.

Thomas se plimba cu un aer pierdut pe covorul gros. Cu mari eforturi, s-a aşezat şi a aprins televizorul. După cum era de aşteptat, avea o mulţime de opţiuni: vreo şaptezeci de posturi digitale şi o mulţime de posturi de filme, dar Thomas nu putea urmări nimic. Aşa că s-a dus în baie, a întins prosoapele pe jos, apoi şi-a dat pe faţă cu apă rece ca gheaţa şi s-a spălat pe dinţi cu una dintre periuţele de dinţi puse la dispoziţie de hotel. Prosoapele groase au absorbit toată apa de pe jos. Thomas a ieşit din baie, s-a dezbrăcat în hol, şi-a pus hainele morman pe un scaun, după care s-a dus în dormitor. Câteva clipe, a rămas în picioare, uitându-se la copii. Ca de obicei, Kalle îşi

desfăcuse mâinile şi picioarele, aşa că ocupa mare parte din patul dublu, iar Ellen se făcuse covrig între perne. Unul dintre bodyguarzi se dusese la un magazin şi cumpărase două pijamale şi două console Game Boy. Thomas l-a învelit bine, apoi s-a dus pe partea cealaltă a patului şi s-a ghemuit lângă Ellen. Şi-a strecurat încetişor braţul sub capul fetiţei şi a tras-o lângă el. Fetiţa s-a răsucit în somn, vârându-şi degetul mare în gură. Thomas a lăsat-o aşa, apoi a inspirat mirosul plăcut al lui Ellen şi a izbucnit în plâns.

•

În redacţie, toată lumea era extrem de concentrată şi lucra în linişte. Gălăgia se redusese simţitor în urmă cu câţiva ani, când ziarul adoptase computerele, dar niciodată nu fusese atât de linişte. Toată lumea stătea în jurul biroului unde era pusă la punct ediţia de a doua zi. Ca de obicei, Jansson vorbea întruna la telefon, dar avea glasul mai scăzut ca niciodată. Anders Schyman se aşezase pe scaunul pe care, în timpul zilei, stătea responsabilul cu întocmirea primei pagini. Nu făcea mare lucru: ba se uita în gol, ba vorbea la telefon în şoaptă. De obicei, Berit şi Janet Ullberg lucrau la birourile lor, într-un colţ al redacţiei, dar acum scriau la biroul redactorilor de noapte, ca să se ţină la curent cu noutăţile. Venise şi Patrik Nilsson; îl chemase Ingvar Johansson după-amiază.

Reporterul se afla în avion, în drum spre Jönköping, dar bineînţeles că a răspuns la telefon.

— Nu e voie să ţii mobilul pornit în timpul zborului, i-a spus Ingvar Johansson.

— Ştiu! a răcnit reporterul încântat. Dar vreau să văd dacă e adevărat că se prăbuşeşte avionul când ţii mobilul pornit.

— Şi s-a prăbuşit? l-a întrebat Ingvar Johansson pe un ton sarcastic.

— Încă nu, dar, dacă se prăbuşeşte, o să ai o ştire de prima pagină pentru mâine: „Un reporter de la *Kvällspressen* a murit într-o catastrofă aviatică. Citiţi ultimele sale cuvinte".

Patrik a izbucnit într-un râs strident, iar Ingvar Johansson a dat ochii peste cap.

— N-am scrie nimic despre chestia asta, pentru că deja avem o reporteră ameninţată cu bombă. Când poţi să te întorci? l-a întrebat el pe un ton expeditiv.

Patrik nici măcar nu s-a dat jos din avion, ci s-a întors cu el la Stockholm. Ajunsese în redacţie la ora cinci seara, iar acum scria un articol despre ultimele investigaţii ale poliţiei. Anders Schyman se uita la el cu coada ochiului. Era uimit de viteza şi dăruirea tânărului – nu credea că existau astfel de oameni. Singurul lui defect era încântarea făţişă de care dădea dovadă ori de câte ori venea vorba de accidente, crime şi alte tragedii. Dar acest apetit avea să i se domolească în timp, iar Patrik urma să devină un foarte bun jurnalist de tabloid.

Schyman s-a ridicat de la birou ca să ia încă un pahar de cafea. I se făcuse un pic greaţă de la atâta cafea, dar nu putea renunţa la ea, pentru că voia să rămână treaz. S-a întors cu spatele la colegii din redacţie şi s-a apropiat cu paşi mici de ferestrele aflate lângă biroul redactorilor de la suplimentul de duminică. S-a uitat la blocul aflat în apropiere. Deşi trecuse de miezul nopţii, câteva ferestre încă erau luminate. Unii dintre locatari beau vin fiert şi se uitau la filmul poliţist de pe TV3, iar alţii împachetau cadourile de Crăciun. Câţiva îşi puseseră bradul pe balcon, iar beculeţele instalaţiilor se reflectau în geam.

În cursul serii, Schyman discutase de mai multe ori cu poliţiştii. Devenise omul de legătură între Krim şi redacţie. Când au văzut că Annika n-a ajuns la creşă la ora cinci seara şi după ce au discutat cu Thomas, poliţiştii au declarat-o dispărută. Au exclus posibilitatea ca ea să fi dispărut de bunăvoie, iar odată cu lăsarea nopţii, au ajuns la concluzia că fusese răpită.

Cu ceva timp înainte, poliţia le interzisese s-o sune pe Annika pe mobil. Schyman întrebase de ce, dar nu primise niciun răspuns. Le transmisese colegilor această dispoziţie şi, din câte ştia, nimeni nu mai încercase s-o sune.

Toată lumea era uluită şi mâhnită, iar Berit şi Janet Ullberg plânseseră. „Ce ciudat”, se gândea Anders Schyman. „Scriem zilnic despre astfel de cazuri şi ne folosim de suferinţa oamenilor ca să ne facem articolele mai atrăgătoare. Cu toate astea, suntem complet nepregătiţi atunci când lucrurile de genul ăsta ni se întâmplă nouă.” Apoi s-a dus să-şi ia încă un pahar de cafea.

•

Annika a fost trezită de un curent de aer rece care a străbătut

tunelul. Şi-a dat seama imediat ce semnificaţie avea. Uşa de fier care dădea în pasaj fusese deschisă. Se întorcea Beata. Frica a făcut-o să se ghemuiască pe saltea. A rămas nemişcată, simţind că-i creşte pulsul. După ce-au pâlpâit câteva clipe, neoanele s-au aprins din nou.

Instinctele îi şopteau: „Fii calmă! Ascult-o pe femeia asta şi află ce vrea. Fă ce-ţi cere, încearcă să-i câştigi încrederea”.

Zgomotul tocurilor se apropia, iar Annika s-a ridicat în capul oaselor.

— Ei, ce bine că eşti trează! a spus Beata, oprindu-se lângă masa pliantă.

Apoi a scos nişte cumpărături dintr-o pungă pe care se vedea logoul supermarketului 7-Eleven. Le-a pus lângă bateria de lanternă şi temporizatorul de pe masă. Annika a văzut că adusese cutii de cola, bidoane de apă Evian, sendvişuri şi o ciocolată.

— Îţi place ciocolata Fazer Blue? a întrebat-o Beata. E preferata mea.

— Şi a mea, a spus Annika, străduindu-se să nu-i tremure glasul.

Dar Annikăi nu-i plăcea ciocolata şi nu mâncase niciodată Fazer Blue.

Beata a împăturit punga de plastic şi a băgat-o într-un buzunar al paltonului.

— Avem nişte treabă de făcut, a spus ea, luând loc pe un scaun.

Annika a încercat să zâmbească:

— Da? Ce-o să facem?

Beata s-a uitat la ea câteva secunde:

— O să scoatem adevărul la iveală.

Annika a încercat să-şi dea seama la ce se gândea Beata, dar n-a reuşit. Frica îi uscase gura.

— Care adevăr? a întrebat ea.

Beata s-a ridicat, a ocolit masa, s-a aplecat şi a luat ceva în mână. Când s-a ridicat, Annika a văzut că ţinea în mână un ştreang, cel pe care i-l pusese în jurul gâtului mai înainte. Inima a început să-i bată încă şi mai tare, dar s-a străduit s-o privească pe Beata cu un aer calm.

— Nu-ţi face griji! i-a spus femeia zâmbind.

S-a apropiat de saltea ţinând în mână funia. Annika simţea că i

se accelerează respirația – nu-și putea controla panica.

— Relaxează-te! Nu vreau decât să-ți pun ștreangul în jurul gâtului, i-a zis Beata, râzând ușor. Te sperii din orice!

Annika s-a străduit să zâmbească. Funia îi atârna de gât ca o cravată, iar Beata o ținea de celălalt capăt.

— Gata! a spus ea. Iar acuma am să mă plimb în jurul tău... Ți-am zis să te relaxezi!

Annika a urmărit-o cu coada ochiului și a văzut-o dispărând în spatele ei, ținând în mână capătul funiei.

— O să-ți dezleg mâinile, dar nu care cumva să încerci vreo șmecherie. Dacă nu stai liniștită, strâng lațul o dată pentru totdeauna!

Annika a tras aer în piept, frământându-și mintea. Și-a dat seama că nu putea face nimic. Picioarele îi erau legate de perete, avea ștreangul la gât, iar de spatele ei era prinsă o bombă. Beata a avut nevoie de aproape cinci minute ca să desfacă funia cu care îi legase mâinile.

— Pfui, ce strâns te-am legat! a răsuflat ea ușurată după ce-a terminat.

Annika a simțit furnicături în degete când sângele a început să curgă în voie. Și-a mișcat ușor mâinile și au trecut-o fiorii când a văzut cum arătau. Pielea de la încheieturi era foarte iritată – de la funie, de la zid sau de la podea – iar două dintre degetele de la mâna stângă sângerau.

— Ridică-te! i-a poruncit Beata.

Annika s-a supus, sprijinindu-se de zid.

— Împinge salteaua într-o parte, a continuat Beata, iar Annika s-a conformat.

Voma uscată a dispărut sub salteaua de burete. În timp ce o împingea cu piciorul, Annika și-a văzut geanta. Se afla la vreo șase metri de ea, înspre capătul tunelului care dădea spre stadion.

Ținând funia în mână, Beata s-a apropiat de masă. A pus bateria și temporizatorul pe podea, fără să-și ia ochii de la Annika. Apoi a apucat masa și a tras-o mai aproape. Scârțâitul picioarelor pe podea s-a împrăștiat în întreg tunelul. După ce-a adus-o în fața Annikăi, Beata a făcut un pas înapoi și a tras un scaun.

— Ia loc.

Annika a apropiat scaunul şi s-a aşezat cu multă grijă. Când a văzut mâncarea, i s-a făcut un pic greaţă.

— Mănâncă ceva, i-a spus Beata.

Annika a desfăcut capacul unui bidon cu apă şi a întrebat-o pe Beata:

— Vrei şi tu?

— Nu, bea tu. Eu o să beau o cola mai încolo.

Annika a înghiţit câteva guri de apă, apoi a luat un sendviş mic cu şuncă şi brânză, străduindu-se să mestece firesc. După ce-a mâncat jumătate din el, n-a mai putut lua înghiţi nicio îmbucătură.

— Ai terminat? a întrebat-o Beata, iar Annika i-a răspuns cu un zâmbet.

— Da, mulţumesc. Frumos din partea ta.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, a spus Beata cu un aer satisfăcut, apoi s-a aşezat şi ea pe celălalt scaun.

Într-o parte avea cutia albă cu Minex, iar în stânga, o altă cutie – una maro, cu capacul deschis.

— Să începem, a spus ea zâmbind.

Annika i-a răspuns cu un zâmbet:

— Pot să te întreb ceva?

— Da, sigur, i-a răspuns Beata.

— De ce mă aflu aici?

Zâmbetul femeii a dispărut imediat:

— Chiar nu-ţi dai seama?

Annika a tras adânc aer în piept:

— Nu. Ce înţeleg e că te-am înfuriat foarte tare. Dar zău că n-am vrut. Şi îmi pare rău.

Beata şi-a muşcat buza de sus:

— Nu numai că ai minţit, dar ai şi scris în ziar că am fost extrem de afectată de moartea nenorocitului de Stefan, în plus, m-ai umilit în faţa întregii ţări, răstălmăcindu-mi cuvintele în aşa fel, încât să-ţi iasă un articol de efect. N-ai vrut să crezi ce ţi-am spus eu, ci ai plecat urechea la ce ţi-au îndrugat muncitorii.

— Îmi pare rău că ţi-am interpretat greşit starea de spirit, a spus Annika pe cel mai calm ton de care era în stare. N-am vrut să public ce-ai spus, pentru că mă gândeam c-ai putea să regreţi mai încolo. Erai foarte tulburată şi plângeai în hohote.

— Da, eram disperată din pricina oamenilor răi! Disperată că li se permite să trăiască unor nenorociţi ca Stefan Bjurling. De ce se foloseşte destinul de mine ca să scape de ei? De ce trebuie să depindă totul de mine?

Annika a hotărât să tacă şi să asculte mai departe. Beata şi-a muşcat iarăşi buza.

— Ai minţit şi ai răspândit o imagine falsă a scârbei de Stefan, a continuat ea după câteva clipe. Ai scris că era amabil şi vesel. Şi că era iubit de colegi. I-ai crezut pe muncitori, nu pe mine. De ce n-ai scris ce ţi-am spus?

Annika era din ce în ce mai dezorientată, dar s-a străduit să vorbească pe un ton calm şi prietenos:

— Dar ce mi-ai spus şi crezi c-ar fi trebuit să public?

— Adevărul! Că e mare păcat că Stefan şi Christina au trebuit să moară! Că a fost vina lor şi că mi-a fost foarte greu să mă ocup de treaba asta. Să nu-ţi închipui că mi-a făcut plăcere!

Annika s-a străduit să-i arate că înţelege:

— Nu, nu-mi închipuiam asta. Ştiu că uneori eşti obligat să duci la bun sfârşit lucruri pe care nu vrei să le faci.

— Ce vrei să spui?

— Şi eu a trebuit să scap de cineva odată, aşa că ştiu sentimentul, i-a răspuns ea, ridicând privirea. Dar nu suntem aici ca să vorbim despre mine, ci despre tine şi adevărul tău.

Beata s-a uitat la ea câteva clipe, apoi a continuat:

— Poate că te întrebi de ce mai eşti încă în viaţă... Pentru că vreau să-mi scrii povestea. Vreau să fie publicată în *Kvällspressen* şi să primească la fel de multe pagini ca moartea Christinei Furhage.

Annika a încuviinţat din cap şi a zâmbit mecanic.

— Să-ţi arăt ce-am adus, a spus Beata.

Apoi a scos ceva din cutia maro de lângă ea. Era un laptop.

— Laptopul Christinei! a şoptit Annika.

— Da, era foarte încântată de chestia asta. Are bateria încărcată.

Beata s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de Annika, ţinând laptopul în mâna dreaptă. Părea destul de greu, iar mâna Beatei tremura uşor.

— Haide, aprinde-l!

Annika a luat laptopul. Era un Macintosh destul de simplu. Avea baterie reîncărcabilă, cititor de dischete şi mufă pentru mouse. L-a desfăcut şi a apăsat pe butonul de pornire. Laptopul a scos un bâzâit şi a început să încarce sistemul de operare şi celelalte programe. Nu erau instalate decât foarte puţine; unul dintre ele era Microsoft Word. În cele din urmă, a apărut şi imaginea de fundal: un apus de soare care colora cerul în albastru, roz şi stacojiu. Pe desktop se aflau trei iconuri: unul pentru hard disk, unul pentru Word şi unul pentru dosarul denumit „Eu". Annika a dat dublu clic pe iconul pentru Word şi versiunea 6.0 a editorului de texte s-a deschis.

— Sunt gata, a spus Annika.

O dureau degetele din cauza frigului, aşa că a încercat să şi le dezmorţească, strângându-le uşor sub masă.

— Vreau să iasă cât mai bine cu putinţă, a spus Beata.

— Da, bineînţeles, i-a răspuns Annika, gata să înceapă.

— Vreau să scrii totul cu cuvintele mele, ca să fie povestea mea.

— Sigur.

— Dar aş vrea s-o retuşezi în aşa fel încât să fie limpede, frumos scrisă şi uşor de citit.

Annika s-a uitat la ea:

— Beata, ai încredere în mine. Fac asta zi de zi. Îi dăm drumul?

Femeia s-a îndreptat de spate şi a început:

Răul e peste tot. Devorează oamenii pe dinăuntru. Apostolii săi pe acest pământ îşi croiesc drum până în inima omenirii şi, împietrind-o, vor s-o ducă la pieire. Bătălia lasă în urmă ruine însângerate, pentru că soarta se opune. De partea adevărului luptă un cavaler, o făptură din carne şi oase…

— Scuză-mă că te întrerup, a spus Annika, toate astea-s cam încâlcite… Cititorul n-o să poată urmări povestea.

Beata s-a uitat la ea cu un aer surprins:

— De ce?

Annika ştia că trebuia să-şi aleagă cuvintele cu multă grijă:

— Cei mai mulţi oameni nu s-au gândit niciodată la lucrurile

astea şi nu au discernământul tău, aşa că n-or să înţeleagă ce spui şi întreaga poveste o să fie inutilă. Iar ideea e ca lumea să se apropie cât mai mult de adevăr, nu-i aşa?

— Da, ai dreptate, a spus Beata.

Venise rândul ei să fie nedumerită.

— Poate că ar fi mai bine să aşteptăm puţin înainte să introducem în poveste răul şi soarta. Mai bine o luăm cronologic. Iar, după aceea, cititorului o să-i fie mai uşor să primească adevărul. Ce zici?

Beata a încuviinţat din cap cu un aer entuziast.

— Mă gândesc că poate ar fi bine să-ţi pun câteva întrebări, iar tu să răspunzi la care vrei.

— Bine.

— Îmi poţi povesti câte ceva despre copilăria ta?

— De ce?

— Ca să-şi poată imagina cititorii cum erai atunci şi să poată să se identifice cu tine.

— Înţeleg. Şi ce să-ţi spun?

— Ce vrei tu. Unde ai copilărit, cu ce se ocupau părinţii tăi, dacă ai avut fraţi, animale de companie sau jucării preferate, cum te descurcai la şcoală, chestii de genu' ăsta...

Beata s-a uitat la ea o vreme, iar, după privirea sa, Annika şi-a dat seama că era dusă pe gânduri. În cele din urmă, Beata a început să vorbească, iar Annika a alcătuit din cuvintele ei un text cât mai lizibil.

Am crescut în Djursholm. Părinţii mei erau medici. De fapt, sunt medici: amândoi lucrează în continuare şi locuiesc în aceeaşi casă cu porţi de fier în care am crescut. Am crescut alături de un frate mai mare şi o soră mai mică. Am avut o copilărie destul de fericită. Mama lucra cu jumătate de normă ca specialistă în psihiatrie pediatrică, iar tata avea un cabinet privat. Am fost crescuţi de bone – părinţii mei angajau chiar şi bărbaţi pe post de îngrijitori. Asta se întâmpla în anii şaptezeci. Mama şi tata susţineau egalitatea între sexe şi erau deschişi faţă de noile idei.

M-au interesat casele de când eram mică. Aveam în grădină o casă de jucărie, iar sora mea şi prietenele ei obişnuiau să mă închidă

în ea. Rămâneam acolo ore în șir, până se însera, și stăteam de vorbă cu căsuța mea. Bonele știau că mă închideau acolo, așa că în cele din urmă veneau și mă scoteau. Uneori, o certau pe sora mea, dar mie nu-mi păsa.

Beata a tăcut, iar Annika s-a oprit din scris, apoi și-a suflat în mâini – era foarte frig.

— Ai putea să-mi povestești cum erai în adolescență? a întrebat-o ea. Și ce s-a întâmplat cu fratele și sora ta?

Beata a continuat:

Fratele meu s-a făcut doctor, la fel ca părinții noștri, iar sora mea, fizioterapeută. S-a căsătorit cu Nasse, un prieten al ei din copilărie, și nu e nevoită să muncească. Locuiesc împreună cu copiii lor într-o casă din Täby.

Eu am stricat tradiția familiei, pentru că am hotărât să urmez arhitectura. Părinții erau sceptici. Se gândeau că m-aș fi descurcat mai bine ca educatoare sau specialistă în integrarea socială a persoanelor cu dizabilități. Dar n-au încercat să mă împiedice – la urma urmei, sunt oameni destupați la minte. Am intrat la Institutul Politehnic Regal și am terminat facultatea printre primii.

De ce am ales să mă ocup de case? Pentru că-mi plac foarte mult clădirile: îți vorbesc atât de direct și atât de sincer. Îmi place să călătoresc, dar numai ca să stau de vorbă cu casele construite de curând – îmi plac formele, ferestrele, culorile și strălucirea lor. Unele curți mă excită sexual. Simt fiori pe șira spinării când sunt în tren și trec prin suburbiile unui oraș, când văd frânghii cu rufe suspendate deasupra căii ferate și balcoane ușor aplecate... Când mă plimb, nu mă uit niciodată în față, ci mereu în sus. M-am izbit prin tot orașul de semne de circulație și cabine telefonice, pentru că mă uitam cu atenție la fațadele caselor. Pur și simplu, îmi plac clădirile. Și am hotărât să lucrez în domeniul care mă pasiona.

Timp de câțiva ani, am învățat cum să desenez clădiri, dar, după absolvire, mi-am dat seama că alesesem greșit. Casele de pe hârtie nu-ți vorbesc – desenul unei case nu e decât un fel de model al clădirii adevărate. Așa că, după ce-am muncit ca arhitectă doar jumătate de an, m-am dus iarăși la Institutul Politehnic și m-am

înscris la Facultatea de Construcții, pe care am terminat-o în câțiva ani. După ce mi-am luat diploma, am aflat că municipalitatea făcea angajări pentru lucrările de construcție a stadionului olimpic din docul Hammarby. Am reușit să obțin o slujbă și așa am ajuns s-o cunosc pe Christina Furhage.

Beata a făcut iarăși o pauză. Annika a așteptat o vreme, dar văzând că nu-și reia povestirea, a întrebat-o:

— Vrei să-ți citesc ce-am scris?

Beata a dat din cap în semn că nu:

— Sunt sigură că scrii cum trebuie. O să citesc mai târziu, după ce-o să termini.

Apoi a tras aer pe nas și a continuat:

Bineînțeles că știam cine era. O văzusem în ziare de nenumărate ori, încă de pe vremea când fusese lansata campania prin care se promova organizarea Olimpiadei la Stockholm. Campania a fost un succes, iar ea a fost numită șefă a întregului proiect.

Unde locuiam pe vremea aceea? Ah, unde locuiesc și acum: într-o căsuță adorabilă de pe Insula de Sud, lângă Skinnarviksparken. Undeva pe lângă Yttersta Tvärgränd?[33] *Casa e încadrată în patrimoniul național, așa că a trebuit s-o renovez cu multă grijă. Pentru mine e foarte importantă – e casa în care locuiesc și respir. Eu și casa mea stăm de vorbă zi de zi, ne împărtășim una alteia experiența și înțelepciunea. Oare mai e nevoie să spun că, dintre noi două, eu sunt învățăcelul? Ea stă pe acea colină de la sfârșitul secolului al optsprezecelea, așa că, de obicei, în timpul conversațiilor noastre, eu sunt cea care ascultă și învață. Odată, Christina Furhage mi-a făcut o vizită acasă, ceea ce a fost foarte bine: casa mea a cunoscut-o un pic și m-a ajutat să iau acea decizie dificilă.*

Beata a tăcut din nou.

— Povestește-mi despre serviciul tău.

— Are vreo importanță? a întrebat Beata pe un ton surprins.

„Nu, n-are nicio importanță, dar în felul ăsta mai câștig niște

---

[33] Yttersta Tvärgränd: stradă din cartierul Södermalm.

timp”, şi-a spus Annika.

— Da, bineînţeles. Mulţi oameni vor vrea să ştie cum era serviciul tău, ce aveai în minte când lucrai şi alte chestii de genu' ăsta...

Beata s-a îndreptat de spate şi a spus:

— Ah, înţeleg.

„Rahat egoist ce ești!”, a spus Annika în gând, reuşind să zâmbească.

Nu ştiu cât de familiarizată ești cu domeniul construcţiilor. Ştii cum se dă în antrepriză o lucrare? De fapt, nu prea contează, întrucât construirea stadionului Victoria a fost un proiect atât de neobişnuit, încât, în cazul său, nu s-a aplicat niciuna dintre regulile obişnuite.

Stockholmul a fost ales să găzduiască Jocurile Olimpice şi, după cum ştii, Christina Furhage a fost numită şefă a întregului proiect. A trebuit să lupte din greu pentru acel post.

Christina era cu adevărat extraordinară. Îi trata de sus pe toţi grangurii implicaţi în organizarea Olimpiadei. Nouă, femeilor, ne plăcea că aveam o asemenea şefă. Nu m-am întâlnit cu ea foarte des, dar, întrucât avea grijă de fiecare detaliu al proiectului, aveam de-a face cu ea din când în când.

O admiram foarte mult. Când venea ea în inspecţie, toată lumea se străduia să facă treabă cât mai bine cu putinţă – avea efectul ăsta asupra oamenilor. Era familiarizată cu toate aspectele importante ale organizării Olimpiadei şi ale construirii arenei olimpice.

În fine, eu lucram pentru Arena Bygg AB. Întrucât aveam atât pregătire de arhitect, cât şi de inginer în construcţii, mi-au fost încredinţate imediat mai multe sarcini administrative importante. Am luat parte la negocieri, am făcut schiţe şi calcule, am vizitat firmele de construcţii care urmau să ia parte la proiect şi am întocmit contractele – pe scurt, eram un fel de factotum şi aveam o poziţie destul de importantă în firmă.

Lucrările la stadionul Victoria trebuiau să înceapă cu cinci ani înainte de Olimpiadă. Christina însăşi a fost cea care mi-a încredinţat postul de şefă a întregului proiect. Îmi aduc foarte bine aminte ziua în care m-a întrebat dacă eram interesată de slujba asta. M-a chemat în biroul ei – o cameră somptuoasă cu vedere spre canalul Stockholm,

chiar lângă Rosenbad – şi mi-a cerut să-i spun cu ce mă ocupasem până atunci şi dacă eram mulţumită de ce făceam. Consideram că nu mă descurcasem foarte bine, aşa că m-am cam bâlbâit – ţin minte că aveam palmele jilave. Stătea în spatele biroului ei lucios şi avea un aer foarte impozant: înaltă, zveltă, severă şi frumoasă. M-a întrebat dacă voiam să coordonez construcţia stadionului olimpic din docul Hammarby. Când i-am auzit propunerea, am simţit că mi se învârte capul. Am vrut să strig: „Da, bineînţeles!”, în schimb, am încuviinţat din cap şi i-am spus că, pentru mine, ar fi o provocare, o sarcină captivantă pe care mă simţeam pregătită s-o iau pe umerii mei. Christina a adăugat repede că deasupra mea aveau să fie alţi câţiva directori, iar deasupra tuturor, ea. Dar avea nevoie de cineva care să stea pe şantier şi să se ocupe de lucrări: să se asigure că termenele erau respectate, că bugetele nu erau depăşite şi că materialele de construcţii aveau să ajungă în locul stabilit, la momentul stabilit. Bineînţeles că urma să coordonez mai mulţi şefi de echipă, fiecare cu sarcini precise în diferitele secţiuni ale şantierului. Aceştia aveau să-mi prezinte în mod regulat evoluţia lucrărilor, iar eu, la rândul meu, aveam să prezint rapoarte Christinei şi consiliului director.

— Am nevoie de oameni loiali, mi-a spus ea, aplecându-se către mine. Vreau să ai convingerea fermă că ceea ce fac eu e bine. Asta e una dintre condiţiile esenţiale pe care trebuie să le îndeplinească viitorul şef de proiect. Pot să am încredere în tine?

Îmi aduc aminte cât de radioasă era în acel moment; m-a tras şi pe mine în lumina ei, umplându-mă de putere şi optimism. Aş fi vrut să urlu: „DA!”, însă m-am mulţumit să încuviinţez din cap. După acea întâlnire, m-a inclus în cercul ei. Devenisem o prinţesă. Fusesem aleasă.

Beata a izbucnit în plâns. A plecat capul şi a început să tremure din tot trupul. Dăduse drumul funiei, iar acum ţinea strâns bateria şi fitilul. „Sper să nu-i cadă vreo lacrimă pe baterie”, se gândea Annika. „Poate face vreun scurtcircuit şi se declanşează bomba.”

— Îmi pare rău, a spus Beata, ştergându-şi nasul cu mâneca paltonului. Îmi e greu să povestesc toate astea.

Annika n-a spus nimic.

Slujba implica mari responsabilități, dar nu era dificilă. Mai întâi, trebuia să curăț perimetrul, să coordonez exploziile și excavările, după care urma să ne pregătim pentru turnarea fundației. Apoi, aveau să intervină constructorii și dulgherii. Totul trebuia să fie gata în patru ani. Stadionul urma să fie dat în folosință cu un an înainte de începerea Olimpiadei, astfel încât să-i poată fi testată funcționalitatea cu ajutorul altor competiții.

La început, totul a mers bine. Muncitorii au venit cu utilajele și au făcut o treabă excelentă. Stăteam într-una dintre barăcile de pe malul canalului. Poate că le-ai văzut când ai trecut pe aici. Nu?

În fine, m-am achitat cum trebuie de sarcinile mele. Stăteam de vorbă cu șefii de echipă care lucrau la fundație și, chiar dacă nu erau foarte comunicativi, cel puțin mă ascultau cu atenție când le dădeam instrucțiuni.

O dată pe lună, mergeam în biroul Christinei și îi prezentam situația lucrărilor. Mă primea cu multă căldură și mă urmărea cu interes. După fiecare întâlnire, rămâneam cu impresia că știa dinainte ce urma să-i spun și că nu voia decât să verifice dacă îi eram loială. Întotdeauna plecam din biroul ei cu un fel de tensiune în stomac și cu un sentiment ciudat de euforie. Încă mă aflam în cercul ei și dețineam puterea, dar trebuia să lupt în continuare pentru a o păstra.

Îmi plăcea foarte mult munca mea. În unele seri, rămâneam pe șantier după ce plecau toți muncitorii. Umblam singură printre rămășițele fostei piste de schi din apropierea docului, imaginându-mi cum avea să fie stadionul: tribunele enorme, cele șaptezeci și cinci de mii de scaune verzi, curbura acoperișului de oțel. Mângâiam deseori schițele arenei, ba chiar mi-am pus pe unul dintre pereții biroului o poză de mari dimensiuni a machetei. Am stat de vorbă cu stadionul încă de la început. Nu-mi putea răspunde, pentru că era ca un nou-născut, dar sunt sigură că mă asculta. Am urmărit fiecare detaliu al dezvoltării lui, la fel ca o mamă care își alăptează fiul și se minunează când vede cum crește.

Problemele au apărut când au venit dulgherii și am început să turnam fundația. În această etapă a construcției, aveau să fie implicați câteva sute de muncitori. Urmau să fie coordonați de treizeci și cinci de șefi de echipă – cu toții erau bărbați cu vârste între

patruzeci şi cincizeci şi cinci de ani. Începând din acel moment, volumul meu de muncă a crescut de vreo patru ori. La cererea mea, au fost angajaţi trei supraveghetori care să-mi preia o parte din responsabilităţi – toţi trei erau bărbaţi.

Nu-mi dau seama ce n-a mers bine. Munceam la fel ca la început, încercând să fiu foarte directă şi să dau indicaţii cât mai limpede posibil. Respectam termenele, nu depăşisem bugetul, iar materialele de construcţie ajungeau în locul stabilit, la momentul stabilit. Lucrările mergeau înainte, iar standardele de calitate erau respectate. Încercam să fiu veselă şi prietenoasă, străduindu-mă din răsputeri să mă port respectuos cu toţi bărbaţii din subordinea mea. N-aş putea spune cu exactitate când au apărut primele semne că ceva nu era în regulă, dar cert e că situaţia s-a deteriorat destul de repede. Am observat că muncitorii îşi întrerupeau conversaţiile când mă apropiam, că făceau anumite gesturi într-ascuns, zâmbeau dispreţuitor şi mă priveau cu răceală. Am organizat şedinţe de informare, pe care eu le consideram utile, dar simţeam că nu eram ascultată. În cele din urmă, şefii de echipă n-au mai venit la şedinţe, iar când mă duceam pe şantier să-i chem, se uitau lung la mine şi îmi spuneau că au treabă. Bineînţeles că m-am simţit prost. Cei câţiva care veneau puneau la îndoială tot ce spuneam. Într-o zi, mi-au spus că trimisesem materialele la locul nepotrivit şi într-o ordine greşită, drept care comandaseră alte încărcături. Bineînţeles că m-am înfuriat şi i-am întrebat cu ce drept îmi ignoraseră directivele şi luaseră decizii de capul lor, iar ei mi-au spus pe un ton condescendent că stadionul avea să fie gata la timp doar dacă lucrările erau coordonate de oameni competenţi. Îmi aduc foarte bine aminte ce-am simţit când am auzit acele cuvinte: parcă s-a rupt ceva în mine. Şefii de echipă s-au ridicat şi au plecat, aruncându-mi priviri pline de dispreţ. După ce-au ieşit, cei trei supraveghetori aflaţi în subordinea mea s-au oprit lângă baracă şi au stat de vorbă cu şefii de echipă. I-am auzit dându-le indicaţiile mele şi informaţiile de pe foaia pe care o ţineam în mână – ei bine, pe ei îi ascultau. Şefii de echipă îmi acceptau dispoziţiile, dar numai dacă le erau transmise de altcineva. Deci, nu-mi puneau la îndoială munca, discernământul sau cunoştinţele, ci, pur şi simplu, aveau ceva cu mine ca om.

După acea şedinţă, i-am chemat pe cei trei supraveghetori şi le-

am spus că trebuia să ne gândim cum anume aveam să procedăm mai departe. Voiam ca noi patru să vedem ce era de făcut pentru a îmbunătăți organizarea și pentru a dobândi autoritate asupra muncitorilor, astfel încât lucrările să continue așa cum ne doream. Supraveghetorii stăteau la masa mea după cum urmează: unul în stânga, celălalt în dreapta, iar al treilea în fața mea.

— Nu ești în stare să coordonezi lucrările, a spus unul dintre ei.

— Nu-ți dai seama că te faci de râs pe tot șantierul? m-a întrebat al doilea.

— Îți spun cinstit că ești o caraghioasă, a adăugat cel de-al treilea. Ești incompetentă, n-ai niciun pic de autoritate și nu știi să dai dispoziții.

Mă uitam la ei cu gura căscată. Nu puteam crede ce-mi spuneau: știam foarte bine că nu aveau dreptate. Dar odată porniți, nimic nu-i mai putea opri.

— Nu faci decât să umbli aiurea de colo-colo, a continuat primul supraveghetor.

— Și ceri prea mult de la muncitori, a adăugat al doilea. Ar trebui să-ți dai seama.

— În cele din urmă, n-o să te mai asculte nimeni, a spus al treilea. N-ai nici pregătirea, nici experiența necesare pentru postul ăsta.

Îmi aduc aminte că m-am uitat la ei și am văzut cum li se schimbă expresiile: chipurile lor și-au pierdut trăsăturile, devenind șterse și albicioase. Simțeam că nu mai pot respira și am crezut că o să mă sufoc. M-am ridicat în picioare și am ieșit din baracă. Mă tem că n-a fost tocmai demn din partea mea.

Beata a izbucnit în plâns și a plecat capul, iar Annika se uita la ea cu scârbă. „Și ce dacă?”, ar fi vrut ea să spună. „Tuturor ni se întâmplă lucruri dintr-astea.” Dar s-a abținut, iar Beata și-a continuat povestea:

În noaptea aceea, în timp ce stăteam în pat, casa mi-a vorbit; mi-a șoptit vorbe de mângâiere prin tapetul imprimat cu trandafiri. A doua zi, n-am putut să mă duc la serviciu. Frica mă paralizase – era ca și cum m-ar fi țintuit de pat. Cea care m-a salvat a fost Christina. M-a

sunat acasă și mi-a cerut să vin la serviciu a doua zi dimineață. Avea informații foarte importante pentru toți cei care lucram pe șantier.

A doua zi, m-am dus la baraca mea stăpânită de un sentiment de liniște profundă. Ni se ceruse ca, la ora unsprezece, să ne strângem cu toții la tribuna de nord. Cei trei supraveghetori nu m-au luat în seamă, dar eu le-am zâmbit, ca să înțeleagă cum stăteau lucrurile – în curând, Christina avea să vină pe șantier.

Am așteptat să se strângă toată lumea și abia apoi am ieșit din baracă. Am avut grijă să-mi fac apariția odată cu șefa Comitetului. Cu vocea ei calmă și limpede, ne-a spus că venise să anunțe o schimbare la nivelul administrării proiectului. Prezența ei caldă m-a făcut să zâmbesc.

— Beata Ekesjö va părăsi postul de șef de proiect, iar sarcinile ei vor fi preluate de cei trei supraveghetori, a spus Christina. Am toată încrederea în ei și sper ca lucrările să avanseze în același ritm ca și până acum.

Am avut impresia că tot cerul s-a colorat dintr-odată într-un alb strălucitor; toate lucrurile din jur și-au schimbat culoarea, iar oamenii au înghețat.

În ziua aceea, mi-am dat seama în adâncul meu ce anume trebuia să fac, deși încă nu-mi formulasem precis scopul. Am plecat de la tribuna de nord în timp ce oamenii încă ascultau vocea catifelată a Christinei. M-am întors în baracă, unde îmi lăsasem geanta cu echipamentul de sport – aveam de gând să merg la sală după program. Am scos echipamentul și l-am pus într-un dulap, apoi am luat geanta și m-am dus la depozitul de explozibili din spatele barăcilor. Se afla cam la o sută de metri de barăci, așa cum prevede regulamentul, pentru a reduce riscurile în cazul detonării accidentale. O cutie cu bare de explozibil încăpea perfect în geanta mea de sport; era ca și cum ar fi fost făcute una pentru alta. Cutia avea cam douăzeci și cinci de kilograme, deci nu cântărea mai mult decât o valiză plină, așa că nu mi-a fost greu s-o car, mai ales că mergeam la sală de trei ori pe săptămână…

— Stai un pic, a intervenit Annika. Dar explozibilii nu sunt păziți? Cum ai putut să te duci și să iei o cutie de explozibili fără să-ți spună nimeni nimic?

Beata s-a uitat la ea cu un aer compătimitor:

— Annika, eram şefa şantierului. Aveam chei pentru toate încuietorile. Şi am făcut o modificare în acte, astfel încât nimeni să nu bage de seamă. Şi nu mă mai întrerupe.

În cutie se aflau cincisprezece bare de explozibil înfăşurate în plastic roz. Am pus cutia în portbagaj şi am plecat spre casă. Când am ajuns, mi-am cărat cu grijă comoara înăuntru. În noaptea aceea, am tot mângâiat explozibilul. Barele aveau la capete dopuri de metal, iar plasticul era rece; armele mele arătau ca nişte cârnaţi proaspăt scoşi din frigider. Barele erau destul de moi – le puteam îndoi cu mare uşurinţă. Da, erau exact ca nişte cârnaţi, atâta doar că mai grele.

Beata a izbucnit în râs. Annikăi i se făcuse greaţă, atât de la oboseală, cât şi din pricina nebuniei de care dădea dovadă femeia din faţa ei.

— Putem să luăm o pauză? a întrebat Annika. Aş vrea să beau o cola.

Beata s-a uitat la ea şi a spus:

— Da, dar să fie scurtă. Trebuie să terminăm în noaptea asta.

Pe Annika au trecut-o fiori de gheaţă.

Nu ştiau ce să facă cu mine. În contractul meu scria că fusesem angajată pentru construirea stadionului şi a satului olimpic. Ca să scape de mine, trebuiau să-mi dea mulţi bani, ceea ce nu le convenea. În plus, îmi făceam foarte bine meseria, aşa că ar fi fost o prostie să dea bani ca să scape de un om priceput de care oricum aveau nevoie. Până la urmă, mi-au încredinţat postul de inginer-şef în cadrul şantierului de lângă stadion. Acolo, se construia un bloc banal de zece etaje care urma să adăpostească pupitrele de control şi multă aparatură; tot acolo, aveau să fie amenajate mai multe birouri. Nu mai e nevoie să spun că, prin comparaţie cu stadionul, era o clădire mută şi moartă. O carapace de beton informă şi inexpresivă, care nu a putut învăţa să vorbească.

Şeful proiectului se numea Kurt şi cam trăgea la măsea. M-a urât de când m-a văzut, susţinând că fusesem trimisă ca să-l spionez. În prima mea zi de lucru acolo, a dispărut şi n-am reuşit să dau de el

nicicum.

Șantierul era vraiște. Toate lucrările stagnau, iar bugetul fusese depășit cu mult. Am început să pun lucrurile în ordine, fără ca șeful proiectului să-și dea seama. Ori de câte ori luam o decizie, mi se opunea, dar adevărul e că, după ce am început să lucrez acolo, Kurt n-a mai mișcat un deget. De multe ori, nici nu venea la serviciu. Prima oară când a chiulit, am făcut un raport către superiorii mei, ceea ce l-a înfuriat atât de tare, încât m-am lăsat păgubașă.

Unde mai pui că trebuia să fiu și șefă de echipă, ceea ce nu mai făcusem niciodată. Era foarte greu. Uneori, betonul își schimba culoarea, iar eu trebuia să merg în inspecție, călcând pe scânduri așezate deasupra unei plăci proaspăt turnate. În plus, trebuia să mă obișnuiesc cu alți muncitori, a căror vorbire codificată de multe ori nu reușeam s-o înțeleg. Îmi dădeam seama că mă luau peste picior, dar nu aveam cum să mă apăr. Mă străduiam să fiu flexibilă și, în același timp, puternică. Tot încercam să stau de vorbă cu clădirea, dar nu voia să-mi răspundă. Trebuia să mă ocup de calendarul lucrărilor și să fac tot felul de estimări, umblând de colo-colo pe șantier, dar simțeam întruna că sunt închisă într-o cușcă de sticlă. Până la urmă, clădirea a fost gata la timp, iar cheltuielile n-au depășit decât foarte puțin bugetul prevăzut.

Clădirea avea să fie inaugurată de Christina. Îmi aduc aminte că, în ziua aceea, eram bucuroasă și mândră. Reușisem să duc lucrările la bun sfârșit, nu mă dădusem bătută. Făcusem tot posibilul ca să termin la timp clădirea care avea să adăpostească aparatura necesară stadionului, astfel încât funcționalitatea lui să poată fi testată cu ajutorul altor competiții. Nu-mi plăcea deloc acea clădire, dar îmi făcusem datoria. Christina știa cine coordonase lucrările și urma să vadă rezultatul, așa că avea să-și dea seama că meritam să mi se dea iarăși un post important. Avea să mă vadă așa cum eram și să mă așeze acolo unde îmi era locul, adică alături de ea. Urma să redevin prințesa ei devotată.

În ziua aceea, m-am îmbrăcat îngrijit: o bluză, pantaloni bine călcați și mocasini. De data asta, am ajuns printre primii pe șantier, pentru că voiam să prind un loc lângă intrare. N-o mai văzusem pe Christina de multă vreme; o zărisem o singură dată, când venise în inspecție la stadion. Din câte auzisem, lucrările nu se desfășurau așa

cum fusese prevăzut și nu era sigur că aveau să fie terminate la timp.

În cele din urmă, Christina a venit: parcă era mai radioasă și avea trăsături mai plăcute decât înainte. A spus lucruri frumoase despre Jocurile Olimpice și despre minunatul nostru sat olimpic, lăudându-i pe muncitori și pe cei care avuseseră grijă ca lucrările să se desfășoare conform planului. Apoi l-a chemat în față pe șeful de proiect, omul care avusese grijă ca blocul cu zece etaje să fie gata la timp, apreciind totodată calitatea execuției. Adică l-a chemat pe Kurt, dând tonul aplauzelor. Cu zâmbetul pe buze, Kurt s-a apropiat de Christina și a dat mâna cu ea. Stăteau unul lângă altul și râdeau. Dar eu nu mai auzeam nimic... Nenorociții! Nenorociții!

În noaptea aceea, m-am dus la depozitul de explozibili și am luat încă o cutie cu dinamită și câteva detonatoare electrice. Cutia asta era plină cu bare mici, de o sută de grame fiecare; barele erau înfășurate în hârtie cu dungi roz și roșii, care îmi aminteau de bomboanele pe care le mâncam în copilărie. Erau vreo două sute cincizeci în total și, chiar dacă am folosit destul de multe până acum, tot mi-au mai rămas... Bomba pe care ți-am lipit-o de spate e făcută tot din bare dintr-astea.

Beata a tăcut o vreme, iar Annika a profitat de clipele de răgaz, odihnindu-și capul în mâini. În liniștea din tunel, nu se auzea decât bâzâitul neoanelor. „Nu mai sună nimeni, s-a gândit Annika. Oare au încetat căutările?”

Beata și-a reluat povestea, iar Annika s-a îndreptat de spate.

În ultimul an, am fost în concediu medical destul de mult timp. Oficial, acum fac parte din grupul de șefi de lucrări care inspectează diferitele baze de antrenament și se ocupă de ultimele finisaje. În ultimele două luni, am lucrat la Sätra Hall. Îți dai seama cât de mult m-au umilit: la început, eram șefă de proiect pe cel mai mare dintre toate șantierele, iar acum mă ocup de lucrări mărunte la cea mai veche dintre bazele de antrenament. Merg de pe un șantier pe altul, așa că nu mai am suficient timp ca să stabilesc o legătură cu clădirile și să comunic cu ele. Construcțiile astea mă batjocoresc, la fel ca muncitorii. Iar Stefan Bjurling mă chinuia cel mai tare. Lucra ca șef de echipă pentru firma care executa lucrările de la Sätra Hall. Ori de câte

ori încercam să stau de vorbă cu el, afişa un zâmbet batjocoritor. Nu mă asculta niciodată. Îmi zicea „drăguţă" şi nu lua în seamă nimic din ce-i spuneam. Nu se referea la mine decât atunci când muncitorii îl întrebau unde să pună rumeguşul şi celelalte resturi. „Duceţi-le drăguţei noastră", le spunea el. Îşi bătea joc de mine, iar sala aceea frumoasă s-a aliat cu el. Zeflemeaua lor era insuportabilă.

Beata s-a oprit şi a tăcut mult timp. Annika nu mai avea astâmpăr. O dureau muşchii din pricina oboselii şi, în plus, o lovise durerea de cap. Îşi simţea mâinile foarte grele, de parcă ar fi fost de plumb – era acea paralizie care o cuprindea pe la ora trei şi jumătate când lucra în tura de noapte.

S-a gândit la Ellen şi Kalle. Unde se aflau acum? Le era dor de ea? „Oare Thomas o să găsească darurile de Crăciun?", s-a întrebat ea. „N-am apucat să-i spun că le-am ascuns în şifonierul mare."

S-a uitat la Beata: stătea cu fruntea sprijinită în palme. Annika a întors capul cu multă grijă şi a aruncat o privire spre geanta cu care venise. Dacă ar fi pus mâna pe mobil, ar fi putut suna pe cineva ca să spună unde se afla! Deşi erau într-un tunel, telefonul avea semnal. Ar fi fost eliberată într-un sfert de oră. Uşor de zis, greu de făcut! Nu avea nicio şansă câtă vreme era legată, iar Beata stătea lângă ea. Dacă Beata i-ar fi adus geanta şi ar fi stat cu degetele în urechi câtă vreme ea ar fi dat un telefon...

Annika a oftat uşor. Dintr-odată, şi-a amintit de un articol pe care îl scrisese cu doi ani în urmă. Era o zi frumoasă de sfârşit de iarnă, iar oamenii se plimbau pe gheaţa din jurul Stockholmului...

— Ce faci, visezi? a întrebat-o Beata.

Annika a tresărit şi a zâmbit:

— Ah, nu. Abia aştept să aud restul poveştii.

În urmă cu două săptămâni, Christina a organizat o petrecere la Blå Hallen, sala de recepţie a primăriei. Era ultima mare petrecere înainte de Olimpiadă şi fusese invitată toată lumea. Abia aşteptam seara aceea. Primăria este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Urc deseori în turn, pentru că îmi place să simt cum dansează sub mâinile mele pereţii de piatră şi să pipăi rosturile dintre cărămizi. Când ajung pe platforma superioară, rămân acolo o vreme ca să mă odihnesc.

Turnul și cu mine ne bucurăm de priveliște și de rafalele de vânt. Este o experiență erotică nemaipomenită.

Am ajuns în sala de recepție mult prea devreme și mi-am dat seama că mă îmbrăcasem prea elegant. Dar nu era nicio problemă. Primăria îmi este prietenă, așa că aveam cu cine să stau de vorbă. La petrecere urma să ia parte și Christina și speram ca atmosfera împăciuitoare care domnea în sală să risipească toate neînțelegerile. M-am plimbat printre invitați, am băut un pahar de vin și am schimbat câteva vorbe cu primăria.

Când murmurul din sală s-a întețit, mi-am dat seama că sosise Christina. A fost primită ca un cap încoronat – și chiar era o regină. M-am urcat pe un scaun, ca s-o pot vedea mai bine. E greu de explicat, dar Christina părea că e învăluită în lumină: avea un fel de aură care te făcea să crezi că se află mereu în lumina reflectoarelor. Era o atmosferă fantastică. De fapt, ea era fantastică! Toată lumea o saluta, iar ea dădea din cap și zâmbea. Avea câteva vorbe pentru fiecare. Dădea mâna cu toți cei care o întâmpinau, la fel ca un președinte american aflat în campanie electorală. Eu eram în celălalt capăt al sălii, dar, încetul cu încetul, Christina își croia drum într-acolo. M-am dat jos de pe scaun și, întrucât sunt atât de scundă, n-am mai putut s-o văd. Dar, dintr-odată, a apărut în fața mea – era frumoasa și radioasă. Am simțit că mi se așterne pe față un zâmbet imens și cred că aveam lacrimi în ochi.

— Bine ai venit, Christina! am spus eu, întinzând mâna. Mă bucur foarte mult să te văd.

— Mulțumesc, mi-a răspuns ea. Ne știm de undeva?

Se uita în ochii mei și zâmbea. Dar era un zâmbet schimonosit, iar dintr-odată fața i s-a descompus: i-au dispărut dinții, i-au apărut viermi în gură, iar orbitele i s-au golit. Zâmbea în continuare, împrăștiind în jur moarte și o duhoare insuportabilă. Mi s-a făcut scârbă și m-am dat un pas înapoi. Nu m-a recunoscut. Nu știa cine sunt. Nu și-a dat seama că eram prințesa ei. A deschis gura, iar vocea ei aspră părea că vine din adâncul unei prăpăstii; vorbea greoi, ca și când cineva ar fi dat drumul la o casetă, dar pe viteză mică.

— Mergem mai departe? a întrebat cu vocea ei hârâită, în timp ce viermii îi colcăiau în gură.

Atunci mi-am dat seama că trebuia s-o omor. Mă înțelegi, nu?

Sunt sigură că mă înțelegi. Nu i se mai putea permite să trăiască. Era un monstru, un înger căzut care își păstrase aureola. Răul o devorase, o distrusese atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. Casa mea avea dreptate: era răul întruchipat. Dar nu-mi dădusem seama de asta, la fel cum nu-și dăduseră seama nici ceilalți oameni din prejma ei. Toată lumea vedea la ea exact ceea ce văzusem și eu: aerul de învingătoare, aureola și părul încărunțit. Dar mi s-a ridicat vălul de pe ochi, Annika! I-am descoperit adevărata fire. Mi s-a arătat așa cum era: un monstru care împrăștia în jur otravă și sânge împuțit...

Annika simţea că i se înteţeşte greaţa. Aproape că nu mai putea suporta. Beata a deschis cu grijă o cutie de cola şi a luat câteva înghiţituri mici.

— Ar trebui să beau numai cola dietetică, pentru că are mai puţine calorii, dar nu-mi place deloc ce gust are. Tu ce părere ai?

— Ai absolută dreptate, a spus Annika, înghiţind în sec.

Beata i-a zâmbit uşor, apoi a continuat.

Decizia pe care am luat-o m-a ajutat să fac față acelei seri, deoarece coșmarul încă nu se terminase. Știi pe cine și-a ales drept prinț, lângă cine s-a așezat la masă? Bineînțeles că știi, doar ai publicat o fotografie cu ei doi. Dintr-odată, mintea mi s-a limpezit. Mi-am dat seama la ce aveau să-mi fie de folos comorile reci pe care le păstram acasă. Totul a devenit cât se poate de clar. Cutia cea mare era pentru Christina, iar cea mică, pentru cei care îi călcau pe urme.

Planul meu era cât se poate de simplu: trebuia s-o urmăresc pe Christina. Uneori, aveam impresia că-și dă seama că mă aflu în preajma ei. Înainte să urce în mașina ei luxoasă, se uita de jur-împrejur cu un aer neliniștit. Avea mereu laptopul în mână și mă tot întrebam ce scria în el; voiam să știu dacă făcea însemnări despre mine sau despre Helena Starke. Știam că mergea deseori la ea acasă. Așteptam afară și vedeam că pleca de acolo dimineața. Mi-am dat seama că aveau o relație și știam că, dacă s-ar fi aflat, Christina ar fi fost distrusă. Deci, totul avea să fie cât se poate de simplu – cel puțin teoretic. Dar unele idei sunt foarte greu de pus în practică, nu crezi?

În fine, vinerea trecută, când le-am văzut pe Christina și Helena plecând împreună de la petrecerea de Crăciun a Secretariatului, am

înţeles că sosise momentul să-mi pun planul în aplicare. M-am dus acasă şi am luat comoara cea mare. Era destul de grea. Am pus-o pe scaunul din dreapta, în faţa căruia se afla o baterie de maşină cumpărată de la o benzinărie din Västberga. Temporizatorul l-am luat din IKEA – e un fel de cronometru cu alarmă pe care lumea îl montează la casele de vacanţă, ca să-i păcălească pe hoţi.

Am oprit în parcarea unde ţi-ai lăsat şi tu maşina când ai venit. Geanta era destul de grea, dar sunt mai puternică decât par. Eram puţin agitată. Nu ştiam cât timp am la dispoziţie şi trebuia să pun totul la punct înainte să plece de la Helena. Din fericire, am terminat foarte repede. Am ocolit stadionul cu geanta în mână, iar când am ajuns la intrarea din spate, am dezactivat alarmele şi am deschis uşile. Era cât pe-aci să dau de bucluc, pentru că m-a văzut un bărbat care se îndrepta spre localul ăla îngrozitor din apropiere. Dacă aş fi rămas şefa proiectului, n-aş fi permis să se deschidă un astfel de local chiar lângă stadion.

Arena strălucea în lumina Lunii – era o privelişte nemaipomenită. Am pus cutia în tribuna de nord. Literele albe străluceau în întuneric: „Minex. 50x550, 24 kg, 15 buc. – 1 600 g". Am pus rola de bandă adezivă lângă cutie. Avea să fie foarte simplu să amorsez explozibilul. Nu trebuia decât să înfig detonatorul într-unul dintre carnaţii roz şi să întind firul spre intrare. La celălalt capăt al firului am montat bateria şi temporizatorul – ştiam foarte bine cum trebuia să procedez, pentru că făcusem câteva încercări mai înainte. Unde anume? Într-o carieră de piatră de lângă comuna Lohärad. Autobuzul trece pe acolo doar de două ori pe zi, dar nu era nicio problemă, pentru că, în felul ăsta, aveam mult timp la dispoziţie. Detonam doar câte o bară de o sută de grame odată, aşa că mi-au rămas destule.

După ce am pus totul la punct, m-am dus să descui uşile de la intrarea principală, dar am ieşit din stadion prin tunelul ăsta. Uşa tunelului se află la subsol, mult sub intrarea principală. Se poate ajunge acolo şi cu liftul, dar eu am coborât pe scări. Apoi am plecat pe jos spre Ringvägen; îmi era teamă să nu ajung prea târziu. Dar, până la urmă, am ajuns prea devreme. A trebuit să aştept mult timp în uşa unui bloc de pe cealaltă parte a străzii. Când a ieşit în stradă, am sunat-o pe mobil. Poliţia nu avea cum să afle cine a sunat-o, pentru că

folosea m o cartelă telefonică preplătită. Şi n-ar fi avut cum să descopere nici că eu am fost cea care te-a sunat ieri, când erai în maşina – mai aveam minute pe cartelă...

Mi-a fost uşor s-o conving pe Christina să vină la stadion. I-am spus că ştiu totul despre ea şi Helena, că am fotografii cu ele şi că, dacă nu vine să stea de vorbă cu mine, o să-i dau negativele lui Hans Bjällra, şeful consiliului director. Bjällra o ura pe Christina – tot Secretariatul ştia asta –, aşa că avea să profite de orice ocazie ca s-o umilească. În cele din urmă, Christina a hotărât să vină, dar probabil că a fost o decizie pe care a luat-o cu inima îndoită. A venit pe jos din Insula de Sud, traversând podul pietonal. Era atât de frig, încât scotea aburi din gură. I-a luat ceva timp să ajungă şi, la un moment dat, am crezut că nu mai vine.

O aşteptam în spatele uşilor de la intrarea principală, ascunsă în întunericul din spatele statuilor. Simţeam că-mi clocoteşte sângele. Stadionul meu era în culmea bucuriei şi avea să mă susţină. Voiam să fac totul aşa cum trebuie. Christina avea să moară în acelaşi loc în care mă umilise. Avea să fie făcută bucăţi în tribuna de nord a stadionului Victoria, pentru că tot acolo fusesem şi eu făcută bucăţi. După ce avea să intre pe stadion, aveam s-o lovesc în cap cu un ciocan, unealta emblematică a constructorilor. Aveam s-o târăsc în tribună şi să amorsez dinamita, iar după aceea, cu şerpii mei roz încolăciţi în jurul ei, urma să-i spun de ce se afla acolo. Voiam să-i spun că văzusem monstrul din ea. Superioritatea mea avea să strălucească precum o stea pe cerul nopţii. Christina avea să-mi ceară iertare, iar explozia urma să pună capăt relaţiei noastre.

Beata a făcut o pauză ca să ia o gură de cola. Annika simţea că mai avea puţin şi leşina.

— Din păcate, lucrurile nu s-au desfăşurat conform planului, a spus Beata pe un ton liniştit. Dar adevărul trebuie spus până la capăt. Nu încerc să par o eroină. Ştiu că unii oameni vor spune că am procedat greşit. Tocmai de aceea e important ca, în povestea asta, să nu se strecoare nicio minciună. Trebuie să scrii totul aşa cum s-a întâmplat, fără să înfrumuseţezi nimic.

Annika a încuviinţat din cap în mod sincer.

Totul a mers anapoda. Prima lovitură de ciocan n-a doborât-o, ci a înfuriat-o. A început să urle ca din gură de șarpe. Mi-a spus că sunt o țicnită incompetentă și mi-a cerut s-o las în pace. Așa că am continuat s-o izbesc cu ciocanul. Am lovit-o și peste gură, iar câțiva dintre dinții din față i-au sărit cât colo. Ea țipa întruna, iar eu nu conteneam cu loviturile: ciocanul părea că dansează pe fața ei. Atunci am aflat cât de mult sânge curge dacă izbești pe cineva peste ochi. În cele din urmă, s-a prăbușit – n-aș putea spune că era o priveliște plăcută. Țipa în continuare și, ca să fiu sigură că nu avea să se ridice, i-am zdrobit rotulele. Îți dai seama că nu mi-a plăcut deloc: era o treabă dificilă și a trebuit să fac mari eforturi. Dar nu contenea cu țipetele, așa că i-am dat și o lovitură în gât. Când am dat s-o târăsc spre tribună, m-a zgâriat pe mâini. A trebuit să-i zdrobesc degetele și coatele. Abia apoi am început lungul drum către tribună, până în locul unde stătuse în ziua când mă umilise. Era foarte grea și țipa întruna. M-au trecut toate apele, iar când am ajuns lângă comoara mea, îmi tremurau mâinile. Am așezat-o între două rânduri de scaune și am început să-i leg dinamita de trup cu bandă adezivă.

Dar Christina nu înțelegea că sosise momentul să renunțe, că rolul ei era să fie spectatoare. Se zvârcolea ca un vierme, așa că a reușit să ajungă la șirul de trepte dintre rânduri. S-a rostogolit spre pistă, țipând în continuare, iar eu simțeam că pierd controlul asupra situației – era îngrozitor. Am coborât după ea și am lovit-o de câteva ori în spate. Nu știu dacă i-am rupt coloana, dar, până la urmă, a rămas nemișcată, așa că am putut să-i leg de trup carnații roz. În total, erau cincisprezece. Nu mai era timp pentru iertare și meditație. Am înfipt detonatorul într-un cârnat și m-am dus în locul unde lăsasem bateria. Temporizatorul era setat la cinci minute, dar, până la urmă, m-am răzgândit: l-am setat la trei minute. Christina încă scâncea, dar nu erau scâncetele unui om, ci ale unui monstru. Am rămas lângă intrare, ascultându-i cântecul de moarte. Când mai erau doar treizeci de secunde, a reușit să smulgă de pe ea două bare de explozibil, deși avea mâinile zdrobite. Asta arată cât de puternică era, nu crezi? Din păcate, n-am putut sta până la capăt. Am ratat ultimele secunde, pentru că trebuia să mă adăpostesc în tunel. Când m-a lovit unda de șoc, mă aflam la jumătatea scărilor care duceau la subsol. Am fost foarte surprinsă. Cred că am subestimat puterea explozibilului.

Pagubele erau uriașe. Întreaga tribună de nord era distrusă. Îți dai seama că nu asta voiam. Nu voiam să avariez arena olimpică. Stadionul nu avea nici-o vină pentru ceea ce pătimisem...

Annikăi i-au dat lacrimile. Nu scrisese niciodată ceva atât de înfiorător. Mai avea puțin și leșina. Stătea pe scaun de câteva ore. Simțea greutatea explozibilului lipit de spate, iar picioarele o dureau atât de tare, încât îi venea să urle. Era atât de obosită, încât nu-și dorea decât să se întindă, chiar dacă ar fi strivit barele de dinamită și ar fi murit.

— De ce plângi? a întrebat-o Beata pe un ton bănuitor.

Annika a tras aer în piept și a spus:

— Pentru că ți-a fost atât de greu să-ți duci planul la bun sfârșit. De ce nu te-a lăsat să faci totul cum trebuie?

Beata a încuviințat din cap, ștergându-și o lacrimă:

— Da, știu... Viața nu e niciodată dreaptă.

Cu Stefan a fost mai ușor. Aproape totul s-a desfășurat conform planului. I-am cerut să termine vestiarul arbitrilor înainte de Crăciun. Alegerea locului a fost simplă: acolo l-am întâlnit prima oară pe Stefan și tot acolo mi-a zis că muncitorii de la Sätra Hall aveau să mă trateze cu multă răceală. Știam că avea să facă totul singur. Lui Stefan îi plăcea să meargă la hipodrom, așa că făcea tot posibilul ca să obțină zile libere. De multe ori, avea grijă să rămână singur pe șantier, apoi își trecea în condică ore de lucru fictive. Probabil că făcea așa de ani de zile, dar nimeni nu-l verifica, din moment ce era șef de echipă. Dar, atunci când voia, lucra foarte repede, chiar dacă uneori făcea treabă de mântuială.

Lunea trecută, am ajuns la serviciu la ora obișnuită. Toată lumea vorbea despre moartea Christinei Furhage, dar nimeni nu m-a luat în seamă. E drept că nici nu mă așteptam să mi se spună ceva.

Am rămas în biroul meu până pe seară, iar când s-a făcut liniște, am dat o tură prin complex și am văzut că Ștefan Bjurling lucra în vestiar. M-am dus la dulapul meu și mi-am scos geanta de sport. În ea se aflau comorile mele: barele de explozibil învelite în hârtie, firele colorate în galben și verde, banda adezivă și un temporizator. Hotărâsem să nu mai folosesc ciocanul, pentru că iarăși ar fi ieșit urât.

În schimb, făcusem rost de nişte funie – genul de funie din care se fac leagăne pentru copii. Laţul pe care îl ai la gât e făcut din acelaşi ghem. În timp ce Stefan dădea o gaură într-un perete, m-am apropiat de el, i-am aruncat ştreangul în jurul gâtului şi am tras. Tare. De data asta, eram mai hotărâtă. Nu aveam de gând să tolerez ţipete şi zvârcoliri. Stefan a scăpat bormaşina din mână şi a căzut pe spate. Mă aşteptam să se prăbuşească, prin urmare m-am folosit de căzătura lui ca să strâng ştreangul şi mai tare. Şi-a pierdut cunoştinţa, aşa că a trebuit să fac mari eforturi ca să-l aşez pe un scaun. L-am legat de mâini şi de picioare, apoi l-am pregătit de înmormântare: bare de explozibil cu dungi roz şi roşii, un detonator, un temporizator şi o baterie de lanternă. I-am legat bomba de spate şi am aşteptat cu răbdare să-şi recapete cunoştinţa.

N-a spus nimic, dar am văzut că pleoapele i se zbăteau uşor. I-am explicat ce urma să se întâmple şi de ce. Împărăţia răului pe acest pământ avea să se sfârşească. Urma să moară, pentru că era un monstru. I-am explicat că aveau să-i urmeze şi alţii – îmi rămăseseră multe bare în cutie. Apoi am setat temporizatorul la cinci minute şi am plecat. În drum spre biroul meu, am avut grijă să las toate uşile descuiate, astfel încât să se creadă că făptaşul nu avusese nicio problemă să intre în complex. Când am sunat la poliţie, m-am prefăcut că eram foarte şocată. Am minţit: le-a spus că altcineva făcuse ceea ce, de fapt, era opera mea. M-au dus la Spitalul de Sud, la secţia de urgenţe. Mi-au spus că, a doua zi, voiau să le răspund la câteva întrebări. Am hotărât ca, pentru o vreme, să continui să mint. Atunci nu puteam spune adevărul, însă acum a sosit momentul.

Doctorii m-au examinat, iar eu i-am asigurat că mă simţeam bine, după care am plecat acasă, trecând pe lângă Yttersta Tvärgränd. Mi-am dat seama că sosise timpul să-mi părăsesc casa. În noaptea aceea, am dormit în ea pentru ultima oară. A fost o despărţire scurtă şi liniştită. Ştiam deja că nu aveam să mă mai întorc acolo. Peregrinările mele urmau să se încheie în altă parte.

Marţi dimineaţă, m-am dus la birou să-mi iau lucrurile. Când am intrat în Sätra Hall, clădirea m-a întâmpinat cu mustrări – era o atitudine nedreaptă din partea ei. M-a cuprins o tristeţe profundă şi m-am închis într-o cameră în care clădirea să nu mă poată vedea. Dar degeaba, pentru că apoi ai apărut tu.

Annika simţea că nu mai poate continua. Şi-a pus mâinile în poală şi a plecat capul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Beata.

— Sunt foarte obosită, i-a spus Annika. Pot să mă ridic şi să-mi mişc puţin picioarele? Simt că mi-au amorţit.

Beata s-a uitat la ea o clipă, apoi i-a spus:

— Bine, dar să nu încerci să faci vreo şmecherie. Annika s-a ridicat în picioare cu grijă şi a trebuit să se sprijine de perete ca să nu cadă. S-a întins, apoi şi-a îndoit genunchii atât cât îi permitea lanţul. S-a uitat pe furiş la picioare şi a văzut că Beata folosise două lăcăţele ca să prindă lanţul. Dacă ar fi reuşit să pună mâna pe chei, poate că ar fi scăpat. Dar părea să nu aibă nicio şansă. Nici măcar nu ştia unde erau cheile.

— Să nu-ţi închipui că poţi scăpa, i-a spus Beata.

Annika a ridicat privirea, prefăcându-se surprinsă.

— Bineînţeles că nu, a spus ea. Încă n-am terminat treaba.

A îndepărtat puţin scaunul de masă, ca să aibă mai mult loc pentru picioare.

— Nu mai avem mult, i-a spus Beata, privind-o cu atenţie.

Annika şi-a dat seama că femeia era un pic dezorientată.

— Vrei să citeşti ce-am scris? a întrebat-o Annika, întorcând computerul spre ea.

Beata n-a spus nimic.

— Ar fi bine dacă ai citi ce-a ieşit, ca să-ţi dai seama dacă am redat totul corect, i-a explicat Annika. Şi aş vrea să-mi spui cum ţi se pare tonul pe care l-am folosit: nu am scris exact cum mi-ai povestit, ci am încercat să înfrumuseţez un pic textul.

Beata i-a aruncat o privire, apoi s-a apropiat de masă şi a tras-o spre ea.

— Pot să mă odihnesc un pic? a întrebat-o Annika, iar Beata a încuviinţat din cap.

Annika s-a întins pe saltea, întorcându-se cu spatele la Beata. Trebuia să hotărască ce avea de făcut mai departe.

Cu doi ani înainte, un bărbat de şaizeci de ani dispăruse pe gheaţa din arhipelagul Stockholmului. Era o zi târzie de iarnă, însorită şi călduroasă. Bărbatul ieşise la plimbare şi se rătăcise. Timp

de trei zile, paza de coastă şi poliţia l-au căutat fără încetare, iar Annika s-a aflat în elicopterul care în cele din urmă l-a salvat.

Dintr-odată, şi-a dat seama ce avea de făcut.

•

Thomas s-a dat jos din pat. Nu mai putea să doarmă. S-a dus până la baie, apoi a mers în sufragerie, s-a apropiat de fereastră şi a aruncat o privire spre Palatul Regal. Traficul se potolise. Faţadele puternic luminate ale clădirilor somptuoase din apropriere, stâlpii de iluminat, apa închisă la culoare alcătuiau o priveliște minunată. Şi totuşi, nu mai suporta să stea în hotel. Avea impresia că îşi pierduse soţia chiar în camera aceea. Acolo îşi dăduse seama că era posibil ca Annika să fi dispărut pentru totdeauna.

Şi-a frecat ochii uscaţi şi înroşiţi, apoi a scos un oftat prelung. Se hotărâse. După ce se trezeau copiii, aveau să plece de la hotel şi să se ducă în Vaxholm, la părinţii lui. Avea să petreacă zilele de Crăciun împreună cu ei. Trebuia să vadă cum ar fi fost viaţa fără Annika. Trebuia să fie pregătit, altminteri ar fi fost distrus. A încercat să-şi imagineze cum ar fi reacţionat dacă i s-ar fi spus că Annika murise, dar n-a reuşit. În urma ei, n-ar fi rămas decât o imensă gaură neagră. Dar ar fi trebuit să meargă înainte, atât pentru copii, cât şi pentru Annika. Ar fi pus fotografii cu mami peste tot. Ar fi vorbit deseori despre ea şi i-ar fi sărbătorit ziua de naştere...

S-a întors cu spatele la fereastră şi a izbucnit în plâns.

— De ce eşti trist, tati?

Kalle apăruse în uşa dormitorului. Thomas s-a liniştit şi i-a răspuns:

— Sunt trist pentru că mami nu e cu noi. Mi-e dor de ea, asta-i tot.

— Şi oamenii mari se întristează, a spus Kalle.

Thomas s-a apropiat de el şi l-a luat în braţe.

— Aşa-i. Iar când dăm de greu, izbucnim în plâns. Dar cred c-ar fi bine să mai dormi puţin. Ştii ce-i azi?

— Azi e Ajunul Crăciunul! a strigat băiatul.

— Sst! Ai s-o trezeşti pe Ellen. Da, e Ajunul Crăciunului, iar în noaptea asta vine Moşul, aşa că bine ar fi să mai dormi puţin, ca să fii odihnit.

— Mai întâi, trebuie să mă duc la toaletă, a spus Kalle,

smulgându-se din brațele lui Thomas.

După ce s-a întors de la baie, Kalle a întrebat:

— Dar mami de ce nu e cu noi?

— O să vină mai încolo, i-a răspuns Thomas fără să ezite.

— Azi o să fie programul de Crăciun de la Disney, iar mami abia așteaptă să-l vadă. Crezi c-o să se întoarcă la timp?

— Sunt sigur! i-a spus Thomas, apoi l-a sărutat pe frunte. Iar acuma, hai în pat!

După ce l-a băgat pe Kalle sub pătura pufoasă, ochii i-au căzut pe ceasul cu radio de pe noptieră. Cifrele roșii de pe ecranul digital luminau colțul pernei. Era ora 5:09.

•

— A ieșit bine, a spus Beata cu un aer mulțumit. Exact așa cum mi-am dorit.

Annika moțăia, dar s-a ridicat imediat în capul oaselor când a auzit-o.

— Mă bucur. Mi-am dat toată silința.

— Da, se vede. De-asta îmi plac profesioniștii, a spus Beata zâmbind.

Annika i-a răspuns tot cu un zâmbet. Apoi au rămas uitându-se una la alta până când Annika a hotărât că sosise momentul să-și pună planul în aplicare.

— Știi ce-i azi? a întrebat ea, zâmbind în continuare.

— Bineînțeles, azi e Ajunul Crăciunului, i-a răspuns Beata, râzând. Normal că știu!

— Perioada de dinaintea Crăciunului întotdeauna trece foarte repede. De fiecare dată, mi-e greu să cumpăr toate cadourile la timp. Dar să știi că am un cadou pentru tine, Beata.

Femeia a căpătat un aer bănuitor.

— N-ai fi avut de ce să-mi aduci un cadou. Doar nu mă cunoști.

Zâmbetul Annikăi era atât de larg, încât începuseră s-o doară fălcile.

— Așa-i. Îl cumpărasem pentru o prietenă care îl merită din plin. Dar cred că tu îl meriți și mai mult.

Beata era în continuare suspicioasă:

— De ce mi-ai face un cadou? Doar eu sunt cea care a pus la cale exploziile.

— Nu e pentru femeia care a pus la cale exploziile, i-a spus Annika pe un ton calm. E pentru Beata, femeia care a traversat o perioadă foarte grea. Cred că, după ce ai pătimit atâta, ai nevoie de un cadou frumos.

Annika și-a dat seama că vorbele ei dădeau peste cap calculele Beatei. Femeia își plimba privirea de colo-colo, răsucind între degete cablul colorat în galben și verde.

— Când l-ai cumpărat? a întrebat ea pe un ton șovăielnic.

— Ieri. E foarte drăguț.

— Și unde e?

— În geanta mea. E la fund de tot, sub pachetul de tampoane absorbante.

Când a auzit de tampoane, Beata s-a crispat. Bănuiala Annikăi se adeverise: Beata era scârbită de procesele biologice feminine. Vasăzică, stratagema dădea rezultate.

— E un pachețel foarte frumos, i-a spus Annika. Dacă îmi aduci geanta, am să ți-l dau.

Dar Annika și-a dat seama imediat că Beata n-a mușcat momeala.

— Să nu care cumva să încerci vreo șmecherie, a spus ea pe un ton amenințător, ridicându-se în picioare.

Annika a oftat:

— Nu eu sunt cea care umblă cu dinamită la ea... În geantă am un carnețel, câteva pixuri, un pachet de tampoane și un cadou pentru tine. Asta-i tot. N-ai decât să verifici!

Annika și-a ținut respirația – își asuma un mare risc. Beata a ezitat o clipă.

— Nu vreau să-ți cotrobăi prin geantă, a spus ea.

Annika a tras aer în piept cu putere:

— Ce păcat! Cadoul de la mine ți-ar fi stat foarte bine.

Ultimele cuvinte ale Annikăi au convins-o. Beata a pus jos bateria și cablul, apoi a luat în mână capătul funiei.

— Dacă încerci ceva, trag!

Annika a ridicat ușor mâinile și a zâmbit, iar Beata a mers cu spatele până în locul unde se afla geanta. Zăcea acolo de vreo șaisprezece ore. A înhățat cele două bretele cu o mână, ținând în cealaltă capătul funiei, apoi s-a apropiat încet de Annika.

— O să fiu cu ochii pe tine, i-a spus Beata, punându-i geanta în poală.

Annika era atât de agitată, încât își simțea bătăile inimii în tâmple. Tremura din tot trupul. Era singura ei șansă. A ridicat capul și a zâmbit, sperând să nu se vadă că-i crescuse pulsul. Apoi a plecat privirea, uitându-se la picioarele Beatei, care ținea într-o mână cele două bretele. A băgat încet mâna în geantă și a dat imediat de pachețelul în care se afla broșa cu granate pentru Anne Snapphane, iar după aceea a început să pipăie prin geantă.

— Ce faci? a întrebat Beata, trăgând de geantă.

— Îmi pare rău, a spus Annika, auzindu-și cu greu vocea din pricina bătăilor puternice ale inimii. Nu-l găsesc. Dă-mi voie să mai caut o dată.

Beata a ezitat câteva secunde. Creierul Annikăi nu mai funcționa cum trebuie. Dar și-a dat seama că n-ar fi fost bine să insiste, altminteri Beata ar fi intrat la bănuieli. Trebuia să mizeze pe curiozitatea ei.

— N-aș vrea să-ți spun ce e, ca să nu-ți stric surpriza, a spus Annika. Dar cred c-o să-ți placă.

Beata i-a întins iarăși geanta, iar Annika a tras aer în piept cu putere. A băgat mâna în geantă cu un gest ferm, a dat de pachețel și a simțit că lângă el se afla telefonul. „Doamne, ce bine ar fi dacă aș avea hands-free-ul conectat!”, și-a spus ea. Buza de sus îi era acoperită cu broboane de transpirație. Ce bine că mobilul era întors cu fața în jos, altminteri Beata ar fi putut vedea lumina verzuie a ecranului. Avea de gând să facă un lucru pe care îl făcuse în mod mecanic de sute de ori. A pipăit tastatura telefonului, a găsit butonul mare și oval, apoi l-a apăsat ușor. Și-a mutat degetul doi centimetri mai jos, înspre dreapta, a apăsat pe tasta „1”, iar după aceea a apăsat încă o dată pe butonul oval.

— Gata, l-am găsit! a spus Annika, apucând pachețelul.

Când l-a scos din geantă, îi tremura mâna, dar Beata n-a observat. Se uita țintă la hârtia aurie a pachețelului și la panglica albastră care strălucea în lumina aspră a neoanelor. Nu s-a auzit niciun zgomot din geantă, ceea ce însemna că dispozitivul hands-free era conectat. Beata s-a dat în spate și a pus geanta lângă cutia cu dinamită. Annika avea nevoie disperată de aer, așa că respira cu

lăcomie, încercând din răsputeri să nu facă zgomot. „Meniu, 1, Meniu” – aceasta era combinaţia de taste pe care o formase. Adică: „Agendă, Redacţie, Apelează”.

— Pot să-l deschid? a întrebat Beata cu un aer nerăbdător.

Annika nu era în stare să scoată niciun cuvânt, aşa că a încuviinţat din cap.

•

Jansson trimisese la tipografie ultima pagină. Întotdeauna era obosit când ieşea din tura de noapte, dar atunci se simţea pur şi simplu extenuat. De obicei, îşi lua micul dejun la bufet – un sendviş cu brânză şi o cană de cafea –, dar, în dimineaţa aceea, nu avea niciun chef să mănânce. Aşa că s-a ridicat în picioare, iar când a dat să-şi pună haina pe el, a auzit telefonul. A oftat din rărunchi şi i-a trecut prin cap nici să nu se uite pe display ca să vadă cine era. „Mai bine mă uit, şi-a spus el. Poate mă sună de la tipografie.” Uneori, fişierele în care se specificau culorile nu se transmiteau cum trebuie, iar informaţiile despre concentraţia galbenului, de exemplu, nu ajungeau la tipografie. S-a apropiat de telefon şi a recunoscut numărul. I s-a zbârlit tot părul.

— E Annika! a strigat el. Annika mă sună pe fix!

Anders Schyman, Patrik, Berit şi Janet Ullberg, care se strânseseră la biroul redactorului foto, s-au întors cu toţii spre el.

— Annika mă sună de pe mobil! a repetat el, holbându-se la telefon.

— Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu! i-a strigat Schyman, apropiindu-se cu paşi mari de el.

Jansson a tras aer în piept cu putere şi a ridicat receptorul:

— Annika! Annika, tu eşti?

Dar nu se auzeau decât un pârâit şi nişte murmure.

— Alo! Annika!

Ceilalţi veniseră lângă biroul lui Jansson şi stăteau în jurul lui.

— Alo? Alo! Eşti acolo?

— Dă-mi receptorul, i-a spus Schyman.

Jansson i l-a dat, iar redactorul-şef a pus receptorul la o ureche, iar pe cealaltă şi-a astupat-o cu un deget. Auzea un bâzâit şi nişte fâsâituri, dar şi un zgomot care urca şi cobora – ar fi putut fi nişte voci.

— Cred că e în viață, a șoptit el, dându-i receptorul lui Jansson. Nu închide!

Apoi s-a dus în biroul lui și a sunat la poliție.

•

— E foarte frumoasă! E minunată!

Beata era copleșită. Annika a simțit că-și recapătă forțele.

— E foarte veche, a spus ea. E făcută din argint aurit, iar granatele sunt autentice. E o bijuterie pe care mi-ar plăcea și mie s-o port – astea sunt cele mai frumoase cadouri, nu crezi?

Beata n-a spus nimic, așa că Annika a continuat:

— Mi-au plăcut bijuteriile dintotdeauna. Când eram mică, am făcut economii câțiva ani ca să-mi iau o inimioară din aur alb cu câteva diamante. O văzusem în broșura de promovare a bijutierului din oraș; o primisem în cutia poștală înainte de Crăciun. Când, în cele din urmă, am reușit să strâng banii de care aveam nevoie, deja nu mi-o mai doream, așa că mi-am cumpărat o pereche de schiuri...

— Îți mulțumesc foarte mult, a spus Beata în șoaptă.

— Cu plăcere, i-a răspuns Annika. Bunica avea o broșă asemănătoare și poate de aceea am ales-o pe asta.

Beata și-a desfăcut nasturii de sus ai paltonului, apoi și-a prins broșa de pulover.

•

— S-ar putea să fie indiciul salvator, i-a spus lui Schyman polițistul de la celălalt capăt al firului. Acum puteți pune receptorul în furcă. Apelul a fost interceptat. O să trebuiască să luăm legătura cu compania de telefonie mobilă Comviq.

— Dar ce-o să faceți, mai exact? a întrebat Schyman.

— O să mergem la sediul central al companiei, care se află în Kista. Poate or să reușească să localizeze apelul.

— Pot să vin cu dumneavoastră? a întrebat Schyman.

Polițistul a ezitat o clipă:

— Da, de ce nu?

Schyman a ieșit repede din birou.

— Poliția încearcă să localizeze apelul, așa că poți să închizi, a strigat el, îmbrăcându-și paltonul.

— Crezi că e vreo problemă dacă nu închidem? a întrebat Berit, care stătea cu receptorul la ureche.

— Nu ştiu. Dacă e nevoie să-l închideţi, vă sun. Să nu plece nimeni. Am nevoie să rămâneţi cu toţii aici.

A luat-o spre scări şi a observat că era atât de obosit, încât îi tremurau picioarele. Nu era o idee bună să conducă, aşa că a dat fuga la staţia de taxiuri.

Încă nu se crăpase de ziuă, iar drumul spre Kista era pustiu, aşa că au mers cu viteză mare. Au întâlnit doar câteva maşini, iar taximetristul i-a salutat cu mâna stângă pe colegii care veneau din sens opus. Au oprit pe Borgarfjordsgatan, iar în timp ce Schyman plătea cu cardul pentru taxiuri, o maşină a oprit chiar în spatele lor. Din ea a coborât un bărbat care s-a apropiat de redactorul-şef. I-a spus că e poliţist şi l-a întrebat dacă el e Anders Schyman.

— Cu puţin noroc, poate reuşim să localizăm apelul, a adăugat el.

Poliţistul părea extenuat: era palid şi avea riduri la colţurile gurii. Schyman bănuia cine era, aşa că l-a întrebat:

— O cunoaşteţi pe Annika?

Poliţistul a tras aer în piept şi i-a aruncat o privire piezişă lui Schyman:

— Într-un sens...

Câteva clipe după aceea, a apărut un paznic somnoros care i-a lăsat să intre în clădirea unde se afla sediul central al companiei Comviq – din aceeaşi clădire emitea şi postul Tele2. I-a condus de-a lungul câtorva coridoare, iar în cele din urmă au ajuns într-o cameră plină cu ecrane enorme. Anders Schyman a fluierat uşor.

— Parcă am fi într-un film de spionaj american, nu-i aşa? a spus un bărbat, apropiindu-se de ei.

Redactorul-şef a dat mâna cu el, încuviinţând din cap:

— Sau în camera de comandă a unei centrale nucleare.

— Eu mă ocup de supravegherea sistemelor. Bine aţi venit! Haideţi cu mine, le-a spus el, făcând semn cu mâna spre centrul camerei.

Anders Schyman şi poliţistul l-au urmat pe tehnician. Camera era plină de computere, iar câteva proiectoare transformau pereţii în ecrane gigantice.

— Din camera asta controlăm întreaga reţea de telefonie mobilă, le-a explicat tehnicianul. În tura de noapte, lucrăm eu şi încă

un coleg. Localizarea pe care mi-aţi solicitat-o e foarte simplu de realizat. A trebuit doar să scriu o comandă la terminalul meu şi căutarea a început.

Tehnicianul le-a arătat terminalul, iar Anders Schyman se uita fără să priceapă nimic.

— O să dureze cam cincisprezece minute; căutăm prin toate apelurile efectuate începând de la ora cinci. Au trecut deja zece minute. Haideţi să vedem dacă a apărut ceva...

S-a întors către un computer şi a apăsat pe câteva taste.

— Nu, deocamdată nimic.

— Cincisprezece minute? Atât de mult? a întrebat Anders Schyman, simţind dintr-odată cât de uscată îi era gura.

Tehnicianul i-a aruncat o privire fermă şi i-a spus:

— Cincisprezece minute nu-i mult deloc. E dimineaţa zilei de Crăciun şi reţeaua nu e foarte încărcată. Tocmai de aceea cred că o să dureze... atât de puţin.

În timp ce-i dădea aceste lămuriri, pe ecranul computerului a apărut un şir de date. Tehnicianul le-a întors spatele lui Schyman şi poliţistului, apoi s-a aşezat pe scaun. După ce a tastat vreo două minute, a scos un oftat:

— Nu-l pot localiza. Sunteţi sigur că apelul a venit de la telefonul ei mobil?

Schyman a simţit că-i creşte pulsul. Deci nu-i puteau da de urmă? Era din ce în ce mai dezorientat. Oare oamenii de lângă el ştiau ce se întâmplase? Ştiau cât de important era să localizeze acel apel?

— Redactorul nostru de noapte îi ştie numărul pe de rost. Când am plecat din redacţie, colegii mei încă ascultau bâzâitul care se auzea în receptor, a spus el, umezindu-şi buzele cu limba.

— Păi, acuma înţeleg de ce n-am găsit nimic, a spus tehnicianul.

Apoi a scris o altă comandă, iar şirul de date de pe ecran a dispărut.

— Tot ce putem face acum e să aşteptăm, a spus el, întorcându-se cu faţa către Schyman şi poliţist.

— Cum adică? a întrebat Schyman, dându-şi seama că avea vocea unui om agitat.

— Dacă apelul nu s-a încheiat, încă n-am primit nicio informaţie despre el. Datele sunt păstrate în telefonul mobil timp de treizeci de minute, l-a lămurit el, ridicându-se de pe scaun. După o jumătate de oră, telefonul creează un fişier pe care îl trimite aici. Din acest fişier, aflăm cine a iniţiat apelul şi cine a fost destinatarul, de lângă ce antenă s-a efectuat apelul şi din ce direcţie.

Anders Schyman se uita la ecranele pâlpâitoare şi era din ce în ce mai derutat. Creierul îi era epuizat şi avea impresia că se afla în mijlocul unui coşmar.

— Vă rog să-mi explicaţi mai în detaliu, i-a cerut poliţistul.

— Ne-aţi spus că apelul de la Annika Bengtzon a ajuns în redacţia ziarului *Kvällspressen* la ora şase şi câteva minute, aşa-i? Dacă telefonul nu a fost închis, informaţiile de la telefonul ei mobil vor ajunge aici la câteva minute după ora şase şi jumătate, adică în curând.

— Dar nu înţeleg, a spus Schyman. Cum vă ajută aceste date să aflaţi unde e?

— Să vă explic, a spus tehnicianul pe un ton amabil. Telefoanele mobile funcţionează ca nişte staţii de emisie-recepţie. Semnalul este transmis cu ajutorul antenelor răspândite prin toată ţara. Dispozitivele de recepţie ale acestor antene sunt orientate în direcţii diferite. Toate telefoanele mobile aflate în stare de funcţionare trimit un semnal către cea mai apropiată antenă o dată la fiecare patru ore. Prima localizare a mobilului folosit de Annika Bengtzon a fost efectuată aseară.

— Cum aşa? a întrebat Schyman pe un ton surprins. Puteţi să localizaţi pe oricine ori de câte ori aveţi chef?

— Bineînţeles că nu, i-a răspuns tehnicianul pe un ton calm. Orice localizare trebuie să fie autorizată de către un judecător.

S-a apropiat de un alt ecran şi a tastat ceva, apoi s-a dus lângă o imprimantă şi a aşteptat să iasă foaia.

— În fine, ultimul apel de pe telefonul Annikăi – în afară de cel de acum – a fost efectuat ieri după-amiază, la ora 13:09, a continuat el, examinând foaia scoasă la imprimantă. Annika a sunat la o creşă din cartierul Kungsholmen aflată pe Scheelegatan, la numărul 38 B.

Apoi a pus foaia în poală şi s-a uitat la cei doi:

— Semnalul a fost preluat de o antenă din suburbia Nacka.

— Apelul a fost confirmat de directorul creşei, a intervenit poliţistul în civil. Annika nu avea o voce ciudată şi nici nu părea tensionată. S-a bucurat când a aflat că programul se termina la cinci după-amiază. Asta înseamnă că la ora unu încă nu fusese răpită şi se afla undeva la est de Danvikstull.

Tehnicianul s-a uitat iarăşi pe foaie:

— Următorul semnal primit de la telefonul ei a fost recepţionat la 17:09. După cum v-am spus, un telefon pornit trimite un semnal către reţea o dată la fiecare patru ore.

Schyman era atât de obosit, încât abia mai putea asculta explicaţiile tehnicianului. S-a trântit pe un scaun rotativ şi a început să-şi maseze tâmplele.

— Fiecare telefon mobil este prevăzut cu un ceas intern care începe numărătoarea inversă ori de câte ori este pornit, a continuat tehnicianul. După patru ore, numărătoarea se opreşte, iar telefonul transmite un semnal care ne permite să aflăm unde se află. Întrucât mobilul Annikăi ne-a trimis semnale şi în această noapte, înseamnă că a fost pornit tot timpul. Datele pe care le-am primit ne arată că Annika a rămas în acelaşi loc pe tot parcursul nopţii.

Schyman a simţit că i se încordează toţi muşchii:

— Deci, ştiţi unde se află? a întrebat el pe un ton încordat.

— Ştim că telefonul ei se află undeva în apropiere de centrul Stockholmului, i-a spus tehnicianul. Putem stabili doar zona în care se află, iar din această zonă fac parte cartierele centrale şi suburbiile din jur.

— Aşadar, se află undeva în apropiere?

— Da. Pe timpul nopţii, telefonul ei n-a ieşit din această zonă.

— Şi-atunci, de-aia ne-aţi spus să n-o sunăm?

— Da, a intervenit poliţistul. Dar şi din alte motive. Dacă alături de ea se află cineva şi îi aude telefonul, ar putea să-l oprească, aşa că n-am mai putea afla dacă a fost mutată sau nu.

— Presupunând că Annika se află în apropierea telefonului..., a adăugat Schyman.

— N-a trecut un sfert de oră? a întrebat poliţistul.

— Încă nu, a spus tehnicianul.

Cei doi s-au întors spre monitor, aşteptând rezultatele. Schyman avea nevoie la toaletă, aşa că a plecat din sală. În timp ce-şi

golea vezica, a observat că-i tremurau picioarele.

S-a întors după câteva minute, dar nu se întâmplase nimic în absența lui.

— Nacka... Ce naiba făcea acolo? s-a întrebat Schyman cu un aer absent.

— Gata! a spus tehnicianul. Apelul a fost inițiat de Annika Bengtzon, iar destinatarul a fost centrala ziarului *Kvällspressen.*

— Vă puteți da seama unde se află? a întrebat polițistul pe un ton încordat.

— Da, am un cod. O clipă...

Tehnicianul a tastat ceva, iar Schyman a simțit că i se face frig.

— 527 D, a spus în cele din urmă tehnicianul pe un ton șovăitor.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat polițistul.

— De obicei, antenele noastre n-au mai mult de trei dispozitive de recepție: A, B și C. Antena asta are mai multe, ceea ce e foarte neobișnuit. Dispozitivele D sunt cele speciale.

— Și unde se află? a întrebat polițistul.

— O clipă, a spus tehnicianul, apoi s-a ridicat repede în picioare și s-a apropiat de alt terminal.

— Ce faceți? l-a întrebat Schyman.

— Avem mai mult de o mie de antene în toată Suedia. Nu le pot ține minte pe toate, s-a scuzat el. Gata, am găsit-o: e antena 527 din docul Hammarby.

Anders Schyman avea impresia că i se învârte capul și simțea fiori reci pe ceafă. „Doamne, e în satul olimpic!"

Tehnicianul s-a uitat încă o dată pe ecran:

— Dispozitivul D se află în tunelul care trece pe sub stadionul Victoria și duce la zona de antrenament A.

Fața polițistului s-a făcut și mai palidă:

— Ce tunel?

Tehnicianul s-a uitat la ei cu un aer foarte serios:

— Mă tem că nu știu. Nu vă pot spune decât că undeva, sub stadion, se află un tunel.

— Sunteți sigur?

— Apelul a fost transmis cu ajutorul unui dispozitiv montat în tunel. De obicei, un astfel de dispozitiv acoperă o zonă foarte largă,

dar semnalul ajunge greu în tuneluri, aşa că trebuie să montăm câte unul în fiecare dintre ele. A trebuit să punem un dispozitiv de genul ăsta în Tunelul de Sud, de exemplu.

— Deci, Annika se află într-un tunel de lângă satul olimpic? a întrebat poliţistul.

— Telefonul ei sigur e acolo, i-a răspuns tehnicianul. Vă garantez!

Poliţistul a porni imediat spre uşă.

— Vă mulţumesc! i-a spus Anders Schyman tehnicianului, strângându-i mâna dreaptă cu ambele mâini.

Apoi a plecat repede după poliţist.

•

Annika aţipise, dar, la un moment dat, a simţit că Beata meşterea ceva în spatele ei.

— Ce faci? a întrebat-o Annika.

— Poţi să dormi în continuare. Mă uitam să văd dacă încărcătura e bine fixată. Se apropie momentul...

Annika se simţea de parcă ar fi aruncat cineva peste ea o găleată cu apă rece. I s-a pus un nod în stomac. A încercat să spună ceva, dar n-a reuşit. Tremura din tot trupul.

— Ce-ai păţit? a întrebat-o Beata. Să nu-mi spui c-o să faci ca şi Christina. Doar ştii că nu-mi place când lucrurile se complică...

Annika respira repede, cu gura întredeschisă. „Calmează-te, vorbeşte cu ea! Haide, vorbeşte cu ea! Trebuie să obţii cât mai mult timp."

— Mă întrebam... Voiam să ştiu... Ce-o să faci cu textul pe care l-am scris? a reuşit Annika să spună în cele din urmă.

— O să fie publicat în *Kvällspressen.* O să i se dedice un spaţiu foarte mare. La fel de mare ca şi celui pentru Christina Furhage, a spus Beata pe un ton satisfăcut. E un text bine scris.

Annika şi-a strâns forţele şi i-a spus:

— Nu cred c-o să fie posibil.

Beata s-a oprit din trebăluit:

— De ce?

— Cum or să primească textul? Că doar n-ai modem aici.

— O să trimit laptopul la redacţie.

— Redactorul-şef n-o să ştie că l-am scris eu. Numele meu nu

apare nicăieri. E un text scris la persoana întâi şi pare o lungă scrisoare către redacţia ziarului.

— Sigur or să-l publice, a spus Beata.

— De ce? Redactorul-şef nu ştie cine eşti. S-ar putea să nu înţeleagă cât de important este ca textul ăsta să fie publicat. Şi cine o să-i explice din moment ce eu... n-o să mai fiu?

Beata s-a îndepărtat de ea şi a luat loc pe scaun. Căzuse pe gânduri.

— Ai dreptate, a spus ea în cele din urmă. O să scrii o introducere în care să le spui de ce trebuie să-l publice.

Annika s-a gândit că poate avea să mai câştige nişte timp. Oare procedase bine când hotărâse să fie docilă? Nu cumva îşi înrăutăţise situaţia? Dar a îndepărtat repede acest gând. Ce altceva ar fi putut face? Christina se luptase cu ea şi sfârşise cu faţa zdrobită. Dacă tot avea să moară, era mai bine să-şi petreacă ultimele ore scriind decât îndurând cine ştie ce torturi.

În cele din urmă, Annika s-a ridicat. Avea dureri în tot corpul. Nu se ţinea bine pe picioare şi îi era greu să aprecieze distanţele.

— Bine, a spus ea. Dă-mi laptopul şi hai să terminăm.

Beata a împins masa către Annika.

— Spune că e scris de tine şi că trebuie să-l publice în întregime.

Annika a scris ce i-a cerut Beata. Ştia că trebuia să mai câştige timp. Dacă şiretlicul cu telefonul funcţionase, atunci poliţiştii ar fi trebuit să fie undeva prin apropiere. Nu ştia cât de precis putea telefonul ei să indice locul în care se afla, dar bătrânul rătăcit pe gheaţă în urmă cu doi ani fusese localizat fără probleme. Bărbatul deja îşi pierduse orice speranţă, iar familia se pregătea de înmormântare. Dar, dintr-odată, şi-a sunat fiul pe telefonul mobil. Bătrânul era epuizat şi dezorientat. Habar n-avea unde se afla şi nu a putut furniza niciun reper. A spus doar că totul e alb în jurul lui, ceea ce nu era un indiciu prea lămuritor în Suedia pe timp de iarnă.

Cu toate astea, bărbatul a fost găsit după o oră. Unul dintre tehnicienii aflaţi în camera de control a companiei de telefonie mobilă a reuşit să stabilească zona cu raza de şase sute de metri din care fusese efectuat apelul. În cele din urmă, poliţia l-a găsit exact în acea zonă – tehnicianul l-a localizat cu ajutorul semnalului trimis de

telefonul mobil.

— Dar cum ai reuşit să intri în stadion? a întrebat Annika.

— A fost o nimica toată, a spus Beata pe un ton superior. Am atât un card de acces, cât şi codurile sistemelor de alarmă.

— Cum aşa? Doar n-ai mai lucrat pe stadion de doi ani!

Beata s-a ridicat în picioare.

— Ţi-am explicat deja, a răspuns ea pe un ton iritat. Eram angajata municipalităţii şi aveam acces în toate complexurile olimpice. Aveam acces la biroul central, unde erau păstrate toate codurile şi cardurile de acces. Bineînţeles că trebuia să semnăm pentru ele şi să le înapoiem după ce le foloseam, dar tot am reuşit să subtilizez câteva. Voiam să pot vizita clădirile care îmi vorbeau frumos. Întotdeauna m-am înţeles bine cu stadionul olimpic, aşa că am păstrat cardul de acces.

— Şi codurile?

Beata a oftat.

— Mă pricep la computere. Codurile sunt schimbate în fiecare lună, iar aceste modificări sunt înregistrate într-un dosar electronic special la care nu ai acces decât cu o parolă. Dar parola rămâne tot timpul neschimbată..., i-a explicat Beata, zâmbind cu jumătate de gură.

Annika şi-a reluat scrisul. Trebuia să se gândească şi la alte întrebări pe care să i le pună Beatei.

— Ce scrii?

Annika a ridicat privirea.

— Explic de ce e important ca poveştii tale să i se dea aceeaşi importanţă ca morţii Christinei, a spus ea pe un ton binevoitor.

— Minţi! a strigat Beata.

Annika a tresărit şi a întrebat-o:

— Ce vrei să spui?

— Nu-mi pot dedica la fel de multe pagini ca ei..., a spus Beata, înfuriindu-se dintr-odată. Tu ai fost cea care ai scris prima despre aşa-zisele atentate. Acuma ştii că nu era vorba de atentate, nu? Dintre toţi ziariştii, tu mi-ai făcut cel mai mult rău! Publicai tot felul de porcării pe prima pagină! Te urăsc!

Ochii Beatei scăpărau de furie, iar Annika şi-a dat seama că nu avea ce să-i răspundă.

— Ai dat peste mine în camera aia din Sätra Hall şi ai văzut că eram foarte mâhnită, a continuat Beata, apropiindu-se încet de Annika. Ai văzut că sufeream, dar nu m-ai ajutat. Ai plecat urechea la ce ţi-au zis muncitorii, dar nu şi la ce aveam eu de zis. Nimeni nu mă aude când strig după ajutor! Nimeni în afară de clădirile mele. Dar acum s-a terminat! O să vă vin de hac la toţi!

Beata a dat să apuce capătul funiei, dar Annika a strigat:

— Nu!

Ţipătul ei a făcut-o pe Beata să se oprească o clipă. Apoi a apucat funia şi a tras de ea cu putere, dar Annika era pregătită: îşi vârâse mâinile între ştreang şi gât. Beata a tras încă o dată de funie, iar Annika a căzut de pe scaun, însă a reuşit să se răsucească în aşa fel încât să cadă pe o parte, iar nu pe bomba lipită de spate.

— Ai să mori chiar acuma, nenorocito! a ţipat Beata.

Chiar în clipa aceea, Annika a observat că tunelul nu mai avea acelaşi ecou. Apoi a simţit un curent de aer rece pe podea.

— Ajutor! a strigat ea cât de tare putea.

— Nu mai ţipa! a răcnit Beata, trăgând încă o dată de funie.

Apoi a târât-o un pic pe podea, zdrelindu-i faţa de ciment.

— Sunt aici, după colţ! a strigat Annika.

Probabil că Beata i-a zărit exact în clipa aceea. A lăsat funia din mână şi a început să caute ceva cu privirea. Annika ştia ce căuta. Ca şi când totul s-ar fi desfăşurat cu încetinitorul, Annika a văzut-o pe Beata aplecându-se după baterie şi detonator. Împuşcătura s-a auzit o fracţiune de secundă mai târziu. Glonţul a făcut o gaură în peretele din spatele Annikăi, obligând-o să facă un pas înainte. A urmat o nouă împuşcătură, iar Annika s-a întors instinctiv cu spatele la perete, ferindu-se de glonţ.

— Nu! a ţipat ea. Nu trageţi, pentru numele lui Dumnezeu! O să detonaţi bomba!

Ecoul celei de-a doua împuşcături s-a risipit, iar Annika era învăluită în fum şi praf. Beata stătea nemişcată la câţiva metri de ea. În tunel domnea o linişte absolută, iar în urechile Annikăi persista un ţiuit foarte ascuţit din pricina împuşcăturilor. Dintr-odată, a simţit cum cineva se apropie de ea. S-a uitat la poliţistul în civil aplecat deasupra ei. Era foarte palid şi avea un pistol în mână.

— Tu erai? a spus ea pe un ton foarte surprins.

Bărbatul s-a uitat la ea cu un aer îngrijorat, slăbindu-i laţul.

— Da, eu... Cum te simţi? Ai păţit ceva?

Era sursa ei din poliţie. Annika a zâmbit uşor, iar bărbatul i-a scos laţul. Spre surprinderea ei, Annika a izbucnit în lacrimi.

Poliţistul a pus mâna pe staţia de emisie-recepţie şi le-a comunicat celor de la secţie numărul său de identificare.

— Avem nevoie de două ambulanţe, a spus el uitându-se de jur împrejur.

— N-am păţit nimic, a şoptit Annika.

— Grăbiţi-vă! O persoană a fost împuşcată, a mai spus el prin staţie.

— Am o bombă lipită de spate.

Poliţistul şi-a luat staţia de la ureche.

— Ce-ai zis?

— Am o încărcătură explozibilă lipită de spate. Uită-te!

S-a întors cu spatele, iar poliţistul a văzut barele de dinamită prinse cu bandă adezivă.

— Doamne! Să nu te mişti!

— Nu-ţi face griji, a spus ea, ştergându-şi obrajii cu dosul palmei. Am stat cu ea pe spate toată noaptea şi nu s-a întâmplat nimic...

— Evacuaţi tunelul! a strigat el spre uşa pe unde intrase. Spuneţi-le celor din ambulanţe să aştepte afară. Am dat peste o bombă!

Poliţistul s-a aplecat şi mai mult deasupra ei, iar Annika a închis ochii. Şi-a dat seama că se aflau şi alţi oameni în preajmă – a auzit voci şi zgomot de paşi.

— Stai liniştită, Annika. Totul o să se termine cu bine.

Beata, care zăcea mai încolo, a scos un geamăt prelung.

— Ai grijă să nu pună mâna pe detonator, a spus Annika în şoaptă.

Poliţistul s-a ridicat în picioare şi a urmărit cu privirea cablul colorat în galben şi verde. Apoi s-a îndepărtat puţin de Annika şi l-a luat în mână.

— Gata! a spus el. Ia să vedem despre ce-i vorba.

— E Minex, l-a lămurit Annika. Sunt nişte bare mici, învelite în hârtie.

— Aşa-i. Ce altceva mai ştii?

— Are cam două kilograme şi cred că detonatorul e destul de sensibil...

— La dracu'! Nu prea mă pricep la chestii dintr-astea, a spus el.

Annika a auzit în depărtare sirenele ambulanţelor.

— Vin încoace?

— Sigur că da... Ce bine că eşti în viaţă!

— N-a fost deloc uşor..., a spus Annika.

— Acuma stai nemişcată...

Poliţistul s-a uitat cu atenţie la bombă preţ de câteva secunde. Apoi a pus mâna pe detonator şi l-a smuls. Nu s-a întâmplat nimic.

— Slavă Domnului! a şoptit el. S-a rezolvat foarte simplu...

— Cum adică?

— Era o încărcătură obişnuită – genul de dispozitiv care se foloseşte în construcţii. Nu era o bombă-capcană... Ca s-o dezactivezi, trebuia doar să scoţi capătul detonatorului din bara de explozibil în care era înfipt.

— Glumeşti, a spus Annika pe un ton neîncrezător. Aş fi putut să scot detonatorul cât timp Beata a fost plecată?

— Da...

— Atunci de ce naiba am stat aici toată noaptea? a spus ea, furioasă pe ea însăşi.

— Annika, nu uita că aveai un ştreang la gât. Ai fi putut muri sufocată... Şi ia zi, ai avut cumva mâinile libere? Din câte văd, ai încheieturile vinete... Unde mai pui că ar fi fost suficient ca Beata să atingă detonatorul de baterie şi totul s-ar fi sfârşit, atât pentru tine, cât şi pentru ea.

— Dar avea şi un temporizator...

— Nu te mişca! Stai să-ţi dezlipesc dinamita de pe spate. Dar cu ce naiba a prins-o?

— Cu bandă adezivă...

— Aha! Şi nu e niciun cablu sub bandă? Bine, am să scot dinamita... Gata, am terminat.

Annika s-a simţit uşurată. S-a sprijinit cu spatele de perete, apoi şi-a smuls banda adezivă de pe abdomen.

— Oricum, n-ai fi putut ajunge foarte departe..., i-a spus

poliţistul, făcând un semn cu mâna spre lanţurile de la picioare. Ştii cumva unde sunt cheile lacătelor?

Annika a dat din cap în semn că nu:

— Cred că sunt la ea.

Poliţistul a pus mâna pe staţie şi le-a spus celor care aşteptau afară că puteau să intre în tunel. Bomba fusese dezactivată.

— Mai e nişte dinamită în cutia aia, a spus Annika, făcând un semn cu mâna.

— Bine, o s-o luăm de acolo.

Poliţistul a luat barele de dinamită care fuseseră lipite de spatele Annikăi, le-a pus în cutie, apoi s-a apropiat de Beata. Femeia stătea nemişcată; era întinsă pe burtă, iar sângele îi şiroia din rana de la umăr. Poliţistul i-a luat pulsul şi i-a ridicat pleoapele.

— Crezi c-o să supravieţuiască? a întrebat Annika.

— Cui îi pasă?

— Mie, a răspuns ea.

Apoi au apărut doi asistenţi de pe salvare, iar poliţistul i-a ajutat s-o pună pe Beata pe targă. La sugestia lui, au căutat-o prin buzunare şi au găsit cheile lacătelor.

— Le deschid eu, a spus Annika, iar poliţistul i-a dat cheile.

Asistenţii i-au luat pulsul Beatei, în timp ce Annika îşi desfăcea lacătele de la picioare. S-a ridicat cu greu şi s-a uitat la cei doi asistenţi care o scoteau pe Beata din tunel. A văzut că femeia a întredeschis pleoapele şi i-a aruncat o privire. Părea că vrea să-i spună ceva, dar n-a reuşit să articuleze niciun cuvânt.

Annika a urmărit targa cu privirea până când a dispărut după colţ. În tunel se aflau câţiva poliţişti şi civili. Se auzeau mai multe voci. Annika şi-a astupat urechile – mai avea puţin şi leşina.

— Ai nevoie de ceva? a întrebat-o poliţistul.

Annika a oftat, simţind că era gata să izbucnească în lacrimi. N-a spus decât atât:

— Vreau să merg acasă.

— Mai întâi, va trebui să mergi la spital pentru un control, i-a răspuns poliţistul.

— Nu, a spus Annika pe un ton hotărât, gândindu-se că avea pantalonii murdari. Mai întâi, vreau sa merg acasă. Unde-i Thomas? Şi copiii? Sunt acasă?

— Să-ţi dau o mână de ajutor. Toţi sunt teferi. Am avut grijă de ei.

Poliţistul a luat-o de mână şi a condus-o spre ieşirea din tunel. Annika şi-a dat seama că-i lipsea ceva.

— Stai un pic, a spus ea, oprindu-se. Vreau să-mi iau geanta. Şi laptopul.

Sursa ei i-a spus ceva unui poliţist în uniformă, iar acesta i-a adus geanta.

— E laptopul tău? a întrebat-o sursa ei.

Annika a ezitat o clipă.

— Trebuie să răspund acum la întrebarea asta?

— Nu… Mai întâi, trebuie să te ducem acasă.

Se apropiau de ieşire, iar Annika a zărit în întuneric o mulţime de oameni. S-a dat înapoi în mod instinctiv.

— Nu-s decât poliţişti şi personal medical, i-a spus sursa ei. În momentul când a ieşit din pasaj, a fost izbită de un bliţ. A scos un strigăt şi, preţ de o secundă, n-a mai văzut nimic în jur. După ce şi-a revenit, a văzut fotograful. S-a năpustit asupra lui şi l-a lovit cu mâna dreaptă.

— Nenorocitule! a strigat ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Annika, ce faci? a scâncit fotograful.

Era Henriksson.

•

Le-a cerut poliţiştilor să oprească la un magazin ca să-şi cumpere un şampon emolient, iar când a ajuns acasă, a urcat pe scări până la etajul doi, a descuiat uşa şi a intrat în hol. Părea că trecuseră câţiva ani de când nu mai fusese acolo. Şi-a scos toate hainele şi le-a aruncat pe podea. A luat un prosop din baie, apoi şi-a şters pântecele şi fundul. A intrat în cabina de duş şi a rămas acolo multă vreme. Ştia că Thomas era la Grand Hotel. Urma să vină acasă imediat după ce aveau să se trezească copiii.

S-a îmbrăcat cu haine curate, iar pe cele murdare – inclusiv ghetele – le-a pus într-un sac negru de plastic. Apoi a luat sacul şi l-a dus la gunoi.

Mai avea de făcut un singur lucru înainte să se întindă în pat. A pornit laptopul Christinei; bateria era aproape consumată. A salvat

pe o dischetă textul pe care îl scrisese în noaptea aceea. A ezitat câteva clipe, dar apoi a deschis dosarul denumit „Eu”. A găsit şapte documente – şapte capitole intitulate: Viaţa, Iubirea, Umanitatea, Fericirea, Minciuna, Răul şi Moartea.

Annika l-a deschis pe primul şi a început să-l citească.

Vorbise cu cei care se aflaseră în preajma Christinei Furhage: cu familia ei, cu iubita şi colegii ei, cu mulţi dintre cei care o cunoscuseră. Toţi o ajutaseră să-şi facă o imagine asupra fostei şefe a Comitetului Olimpic.

În sfârşit, venise şi rândul Christinei să vorbească despre ea însăşi.

EPILOG

La sfârşitul lunii iunie, la şase luni după ultima explozie, Beata Ekesjö a fost condamnată de Tribunalul din Stockholm pentru săvârşirea a trei crime, trei tentative de omor, incendiere, punerea în pericol a vieţii mai multor persoane, răpire, furt calificat şi conducere fără permis. Pe toată durata procesului, n-a scos niciun cuvânt.

Beata Ekesjö a beneficiat de prevederile legislaţiei cu privire la persoanele cu tulburări mintale şi a fost condamnată la detenţie pe termen nelimitat. Avocaţii nu au făcut apel, aşa că sentinţa a intrat în vigoare la trei săptămâni după pronunţare.

Nu multă lume a observat, dar, de-a lungul celor cinci săptămâni de proces, acuzata a purtat aceeaşi bijuterie: o broşa veche şi ieftină din argint suflat cu aur.

•

Textul care descria cum anume ajunsese Beata Ekesjö, ingineră în construcţii, o criminală în serie, nu a mai fost publicat.

NOTA AUTOAREI

Aceasta este o operă de ficţiune. Orice asemănare între personajele din roman şi persoane reale este pur întâmplătoare.

Ziarul *Kvällspressen* nu există. Se aseamănă cu câteva publicaţii reale, dar este în întregime produsul imaginaţiei autoarei.

Dar locurile pe unde umblă personajele au fost descrise aşa cum sunt în realitate sau cum erau proiectate să fie. Acest lucru este valabil şi pentru stadionul Victoria şi satul olimpic.